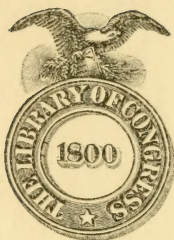

HVEM ER MR. SABIN?

OPPENHEIM

Class PR 6029

Book P5 M95

Copyright N^o _____

COPYRIGHT DEPOSIT.

Hvem er Mr. Sabin?

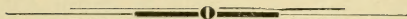

Som de kom ned Trappen, lignede Pigen et dejligt Kunstværk (Side 44).

Hvem er Mr. Sabin?

af

Edward
G. Phillips Oppenheim

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

JOHN ANDERSON PUB. CO.
CHICAGO, ILL.

PR6029
P5 M95

English Edition Copyrighted 1905
BY LITTLE, BROWN, AND COMPANY.

Translated into Norwegian by permission

Copyright 1918 by
JOHN ANDERSON PUBLISHING CO.

33

JUL -5 1918

©CLA499590

no 1

Indhold:

Kap.	Side
1. Et Aftenfjelskab i Restauranten "Milan".....	7
2. Et Drama paa Gaden.....	14
3. En Advarsel fra Felix.....	25
4. Hos den russiske Ambassadør.....	35
5. Wolfenden i Knibe.....	46
6. Tre Mænds Forbund.....	55
7. Hvem er Mr. Sabin?.....	63
8. Et Møde i Bond Street.....	75
9. Skyggerne, som gaar foran.....	85
10. Sekretæren.....	93
11. Frugten, som er af Guld.....	102
12. Wolfendens Geld.....	113
13. Et stort Arbejde.....	128
14. Blatherwicks Fristelse.....	137
15. Mr. Franklin Wilmot kommer og gaar.....	146
16. Geni eller Galsskab.....	156
17. Kjemper lægger Planer.....	164
18. "Han skal reise til Keiseren".....	176
19. Wolfenden gjør Kur.....	182
20. Fra en uklar Verden.....	194
21. Harcutts Inspiration.....	209
22. Fra Begyndelsen.....	221
23. Mr. Sabin forklarer.....	232
24. Kvinden har sine egne Veie.....	241
25. En Haandsfuld Afse.....	248
26. Mr. Blatherwick som St. Anthony.....	259

Rap.	Side
27. Tilfældigvis eller med Hensigt.....	266
28. Et Besøg midt paa Natten.....	274
29. "Det var Mr. Sabin".....	283
30. Det brygger op til Krig.....	291
31. "Jeg loder Jntet".....	302
32. Den unge Piges Hemmelighed.....	316
33. Mr. Sabin triumferer.....	328
34. Blanche Mertons lille Komplot.....	336
35. Et lidet Slag Kort.....	345
36. Den moderne Richelieu.....	360
37. For en stor Sag.....	371
38. De Mænd, som reddede England.....	382
39. Prinsessens Hjerte.....	395
40. Veien til Pau.....	401
41. Mr. og Mrs. Watson fra New York.....	411
42. En svag Rænkemed.....	419
43. "Kaiser Wilhelm" kommer.....	429
44. Dyrerne er ærgerlige.....	435
45. Mr. Sabin i Fare.....	444
46. Mr. Watson er forbauset.....	450
47. Et beskyttet Liv.....	456
48. Doomschen.....	462
49. Mr. Sabin er sentimental.....	470
50. En Havnetragedie.....	474
51. Felix er udholdende.....	480
52. Mrs. James B. Peterson af Lenox.....	487

Første Kapitel

Et Aftenfjelskab i Restauranten "Milan"

"Jeg tillader mig at udbringe en Skaal for Samvær som dette!" udbrød Densham, idet han tog sit Champagneglas frem under Straaleringen fra de rosenrøde elektriskelys og løstede det. "Lad os drikke en Skaal for dem, Wolfenden — Mr. Felix!"

"En Skaal for alle slige Samvær!" svarede hans vis-a-vis, idet ogsaa han tog om den fine Fod paa sit Glas. "En storartet Skaal!"

"En Skaal for alle saadanne Samvær!" numlede den tredje Person, der udgjorde Resten af det lille Selskab. "Sandelig, en velfortjent Skaal!"

De sad ved et lidet rundt Bord i den glimrende oplyste Spijsal i en af Londons mest elegante Restaurant. Omkring dem var den sædvanlige Trængsel af velklædte Mænd, af Kvinder med bare Skuldre og jraalende Diamanter, og af Opvartere med mørke Ansigter, Opvartere, der svævede omkring og lydløst betjente Gjæsterne med beundringsværdig Behændighed. Den behagelige Summen, som Samtalerne frembragte, og som blev mere og mere hørløst, eftersom Midnatstimen nærmede sig, blev nu og da afbrudt af Champagnepropperne, som sprang, og af trillende Kvindelatter. Der var ingen Mislyd. Opvarterne satte sine Fødder lydløst paa det tykke Tæppe, og ingen

havde i den Restaurant hørt Stentøiet rasle. Fra Balkonen udenfor kom den dæmpede, fine Musik fra et tykt Orkester, der bestod af Mestres i sin Kunst.

Salen var som sædvanlig fuld. Flere, som kom sent, og som havde forjæmt at bestille Bord paa Forhaand, var allerede skuffet blit ført til mindre Værelser ved Siden af det store, da de ikke kunde finde en ledig Plads noget Sted, eller de havde kjørt sin Veigjen til den større, men ikke saa fine Altona-Restaurant, hvor Dyrene jendte sit Skin ud paa Lemmens rolige, mørke Bænde. Kun et Bord var endnu ikke optaget, og det stod ikke over fire eller sex Fod fra de tre unge Mænd, som den Aften fejrede saa behagelig et tilfældigt Møde i Pall Mall. Der var dækket for to Personer bare, og en glimrende Buket af hvide Roser var nogle Minuter før blit bragt ind og lagt foran en af Kuberterne af selve Spiseværelsets Direktør. Et lidet Bisitkort, som tilhørte en Mand, stod lænet mod et Vinglas. Det var greit, at Bordet var reserveret for prominente Folk, for flere, som kom sent, havde pegt paa det, men kun for at blive mødt med en afgjort Nysen paa Sovedet af Opvarteren, som man appellerede til. Efter som Tiden gik begyndte de tre Mænd mere og mere at spekulere paa, hvem der skulde sidde ved det tomme Bord.

"Bore Naboer forstaar ganske godt at gjøre sig bemærket," sagde Wolfenden. "Kan du se, hvis Navn staar paa Kortet, Densham?"

Den Mand, som blev talt til med dette Navn, løstede Monoklet op til sit venstre Øie og bøjede sig frem for at se bedre. Han rystede paa Sovedet. Han var lidt for langt borte.

"Nei. Det er et kort Navn. Det synes at begynde med S. Antagelig er det en af Israels Sønner."

"Hans Smag, hvad Blomster angaar, er ialfald upaaafslagelig," bemærkede Wolfenden. "Jeg ønsker, at de kom snart. Jeg er i glad Stemning, og jeg liker ikke at tænke paa, at nogen skulde være nødt til at skynde sig med en slig fin Middag."

"Antagelig er Damen Skuespillerinde og maa flæde sig om efter Forestillingen," mente Densham. "Det er en barbarisk Tid at jage os ud paa Klokken halv et. Jeg undres paa . . ."

"Gys!"

Det lave Udbrud fra Wolfenden og den Omstændighed, at han rynkede Panden, fik ham til at holde inde med, hvad han vilde sige. Han brød af i Midten af Sætningen og saa sig omkring. Der var en dæmpet Raslen af Silke, som passerede hans Stol, og han følte Lugten af en fin og fuldstændig udfjendt Parfume. Endelig blev Bordet optaget. En Pige i en vidunderlig hvid Kjole stod der, idet hun bøjede sig over Bordet og beundrede Busetten med de mælkehvide Blomster, og en Opvarter ærbødig holdt Stolen for hende. Nogle saa Skridt bag hende kom hendes Ledjager, en ældre Mand, som haltede lidt og støttede sig tungt paa en Stok. Hun vendte sig mod ham og sagde noget paa Fransk, idet hun pegte paa Blomsterne. Han smilte, og idet han gik forbi hende, støttede han sig let paa Stolryggen. Med en Søflighed, som klarlig var ubevidst, ventede han, til hun havde taget Plads. Saa de saa Diebliske, som gik, før de to havde indtaget sine Pladse, saa han sig omkring i Værelset med et Smil, lidt kynisk, men paa samme Tid godmodig. Hans

Læber var tynde, men velformede. Han saa ligegyldig paa Wolfenden og Densham, der betragtede ham med aaben Interesse. Den tredie unge Mand i Selskabet, Felix, bøiede sig over sin Tallerken, og hans Ansigt var skjult.

Summen af Konversationen var stilnet af for et Øieblik. Alle, som havde seet dem komme, var interesseret i de to, som kom saa sent, og mange havde nysgjerrig fulgt dem med Øinene, til de tog Plads. Kort sagt, den unge Pige var straalende vakker, og Manden havde et distingeret Udseende. Da de havde sat sig, begyndte Samtalen igjen rundt omkring dem. Densham og Wolfenden bøiede sig frem mod hinanden, og deres Spørgsmaal kom samtidig:

"Hvem er de?"

"Hvem er hun?"

Ikke, ingen af dem havde nogen Anelse om det. Det syntes at være unyttigt at spørge Felix, Wolfendens Gæst. Han var netop kommet til England, og han var fuldstændig fremmed i London. Desuden syntes han ikke at interessere sig det mindste for de to, som kom saa sent. Han saa op og betragtede dem et Øieblik, da de kom ind, men han tog Øinene strax fra dem og syntes siden at undgaa at se paa dem mere. Wolfenden tænkte paa det senere.

"Jeg ser Harcourt over i Hjørnet," sagde han.

"Han ved sikkert, hvem de er. Jeg skal spørge ham."

Han gik over Gulvet og talte et Øieblik med et lidet støjende Selskab i en Krog i Nærheden. Han spurgte der, hvem den unge Dame og hendes ledsager var, men ingen vidste det. Harcourt, der var en noksaa fremtrædende Journalist, og som gjorde sig til af at

kjende alle, som var værd at kjende, var ligesaa hjælpeløs som Rejsten af dem. Han følte det som en Ydmygelse, men han maatte tilstaa sin Uvidenhed.

"Jeg har aldrig set nogen af dem før i mit Liv," sagde han. "Jeg kan ikke tænke mig, hvem de er. De er visseelig Udlændinger."

"Antagelig er de det," sagde Wolfenden stille. "Jeg nærer ingen Tvil om det. En engelsk Pige af den Alder — hun er i Forbigaaende sagt meget ung — vilde aldrig være saa fuldkommen i sin Alædedragt."

"Hvor stygt De taler, Lord Wolfenden!" udbrød en Dame, paa hvis Stol hans Haand hvilede. "Bed De ikke, at det at klæde sig smagfuldt er helt ud afhængig af ens Pige? De kan stole paa, at denne Pige har fundet en Skat."

"Jeg ved ikke," sagde Wolfenden smilende. "Unge engelske Piger synes mig at se saa pjusket ud i Selskabsdragt. Denne Pige derimod er klædt med en moden fransk Dames Kunst og paa samme Tid med et Varns Simpelt."

Damen lagde ned sin Lorgnet og traf paa Skuldrene.

"Jeg er enig med Dem i, at hun antagelig ikke er engelsk," sagde hun. "Hvis hun var, vilde hun ikke bære flige Diamanter i sin Alder."

"Vi skal forresten kunne finde ud, hvem Manden er, naar vi gaar," bemærkede Harcutt pludselig. "Vordet var reserveret, saa hans Navn maa staa paa Listen, der er slaaet op ved Døren."

Hans Venner rejste sig for at sige Farvel, og Harcutt gik over Gulvet sammen med Wolfenden.

"Vi kan ligesaa godt drikke vor Kaffe sammen,"

sagde han. "Jeg har bestilt tyrkisk Kaffee, og jeg har ventet paa den i ti Minuter. Vi kom hid tidlig. Men hvor er Deres anden Gæst?"

Densham sad alene. Wolfenden saa spørgende paa ham.

"Deres Ven Felix er gaaet," sagde han. "Han kom pludselig til at huske paa, at han skulde træffe sin Chef, og han bad om, at jeg skulde hilse Dem og bede Dem om at holde ham undskyldt. Han sagde, at han vilde komme op til Dem imorgen."

"Han er en underlig Fyr," sagde Wolfenden, idet han bad Garcutt om at indtage den ledige Plads. "Hans Udseende passer ikke til hans Navn."

"Han er ikke netop nogen lystig Fætter ved et Middagselskab," indrømmede Densham, "men jeg liker hans Ansigt. Hvorledes blev De bekendt med ham, og hvor kommer han fra, Wolfenden?"

"Han er yngste Attache ved den russiske Ambassade," svarede Wolfenden, idet han rørte i sin Kasse. "Han har netop faaet Stillingen. Charlie Meynell gav ham en liden Anbefalingsbrev til mig. Han skriver, at han er en skikkelig Fyr, men sturen af sig. Jeg besøgte ham sidste Uge, mødte ham i Pall Mall med det samme, De kom, og bad dere begge til Middag. Hvad Slags Liv fører De, Garcutt?"

Man begyndte at tale om almindelige Ting og holdt paa med det en Stund. Men paa samme Tid var det meget vanskeligt at holde Samtalen gaaende med Liv. De to Mennesker ved næste Bord havde gjort et besynderligt Indtryk paa de tre Mænd. Garcutt var fanst den, som var mindst officeret. Han var en ung Mand med Penge, og han var begavet. Han havde valgt

Journalismen som sit Livskald, og han likte Arbeidet i høi Grad. Delvis paa grund af hans sociale Stilling, der var den bedste, og delvis paa grund af en Tilbøjelighed i den Retning var han blit anerkjendt som en dygtig Referent om Ting, der foregik i det fine Selskab. Der var ingen som kunde skrive korte Paragrafer som han. Han gjorde sig til af at kjende alle Mennesker og alle Ting om dem. Han kunde fortælle, hvor meget den unge Portrætmaler Densham, som holdt paa at komme i Veiret, tjente om Maret, og han kunde sige nøiagtig, hvor mange Lommepege Wolfenden fik af sin Fader. Han likte ikke at se et fremmed Ansigt. At se to var ham en Ydmygelse. Det havde argret ham, at han ikke havde kunnet besvare de ivrige Spørgsmaal, som hans eget Selskab havde kommet med angaaende de to Mennesker, og saa kom Wolfenden med det samme Spørgsmaal. Den Tanke, at han snart vilde være istand til at saa vide, hvem de var, var paa en Maade en Trøst for ham. Til han fik fuld Kundskab om, hvem de var, og hvor de hørte hjemme, vilde han saa meget som muligt skjule sin Interesse for dem.

Andet Kapitel

Et Drama paa Gaden

Summen af Konversationen steg høiere og høiere, og den blandedes fremdeles ved Lyden af Champagnepropperne, som sprang, og af Lyden af Tørstikker, som blev tændt. Den blaa Røg fra Cigaretterne steg i Ringe op mod Taget — en delikat Bøvelse af Mydelsen af Diebliffet tog Magten over Mængden, som fyldte Bærelset. Musikken blev mere og mere dæmpet eftersom denne Babels Forvirring steg. Den hele Omgivelse blev mere og mere løssluppen, om det end skede i de bedste Former. Densham lo over de svage Sider hos nogle fælles Bekjendte. Wolfenden lænede sig tilbage i sin Stol, røgte sin Cigaret og nippede til den tyrkiske Kasse. Hans Dine forlod neppe et Dieblif den unge Pige, som sad kun nogle faa Yards fra ham. Hun spiste med en vis net Rigegyldighed lidt af de smaa Retter, som blev sat for hende, og fjernet en for en. Han havde lagt an paa ikke at deltage i Samtalen om de Ting, som hans Venner var saa interesserede i. Han ønskede at være helt fri, saa han kunde iagttage hende. Han syntes, at hun sandelig var den mest vidunderlige Skabning, som han nogensinde havde seet. Hun syntes at være i Besiddelse af en eiendommelig Ande, som hun lagde for Dagen i sine mindste Bevægelser, selv i Maaden, hvorpaa hun holdt Sølvgaffelen,

behandlede sin Serviet, hævede sit Glas til Munden og satte det ned igjen — alle disse Ting udsjorte hun paa en egen og vidunderlig vakker Maade. Hun talte meget lidet med den ældre Herre, som var sammen med hende, og hun syntes heller ikke at vente, at han skulde tale synderlig til hende. Hun syntes at nyde sin Middagsmad med Maadehold og ved at iagttage de mindste Ting, hvilket aabenbarede Epikuræren, og han talte til hende kun mellem Retterne. Hun derimod syntes neppe at røre ved Maden. Endelig satte Opvarteren for hende en Ret, som hun syntes at like. Wolfenden saa det lyserøde Papir og smilte. Hun var menneskelig nok til at synes om Iscream. Hun bøjede sig over den og traf paa Skuldrene. Hun vendte sig til Opvarteren, som var i Nærheden, og rettede et Spørgsmaal til ham. Han bukkede og tog Tallerkenen bort. Om nogle Dieblkke kom han tilbage med en anden Tallerken. Denne Gang var Papiret og dets Indhold brunt. Hun smilte, idet hun forsynede sig — et Smil saa deiligt, at Wolfenden undrede sig over, at Opvarteren ikke tabte Hovedet og rakte hende Peber og Salt istedetfor med dyb Mlor at fylde hendes Glas. Hun tog Skeen og smagte paa Retten. Da det var gjort, saa hun op til Manden paa den anden Side af Bordet og talte de første Ord paa Engelsk, som han havde hørt fra hendes Læber:

“Raffe-Iscream. Saa meget bedre end Jordbær-Iscream!”

Manden nikkede.

“Is efter en Middag er affhyelig,” sagde han. “Den spolerer Vinismagen og mange andre Ting. Men naar alt kommer til alt, antager jeg, at det er bare

Tidsspilde at sige dette til dig! En Kvinde forstaaar aldrig, hvorledes hun skal spise, før hun er femti Aar gammel!"

Sun lo og spiste sin Kaffe-Iscream. I Dieblif, hun lagde Skeen fra sig, saa hun rolig op, og hendes Dine mødte Wolfendens. Han saa strax bort med en Ligegyldighed, som han følte var daarlig paa taget. Han undrede sig over, om hun vidste, at hør hele Tiden havde iagttaget hende som en Ugle. Han følte sig varm og lidet fornøjet med sig selv — som han skulde være en Skolegut, der var grebet paa en Gjerning i at gjøre noget galt. Han kastede sig i Samtalen mellem Garcutt og Densham — en Conversation, som de med Besvær havde holdt gaaet. De var ogsaa endnu interesseret i sine Naboer, skjøndt de sad slig ved Bordet, at de havde vanskeligt for at se dem nøie.

Naar tre Mænd hver for sig intens tænker paa noget andet, er det ikke let at holde gaaende en indligent Samtale. For at komme bort fra det hele Wolfenden om at saa sin Regning. Da han havde talt den, og de var færdige til at gaa, saa Densham og sagde af hele sit Hjerte:

"Sun er vidunderlig!"

"Udeles storartet!" kom det fra Wolfenden.

"Jeg undrer mig over, hvem i al Verden de kan være," sagde Garcutt grættent. Han var allerede blit berøvet noget af den Tilfredsstillelse, som han havde ventet at faa. Det var nok saa, at han antagelig til at finde Mandens Navn paa Wordlisten ved Døren men han havde en Forudfølelse af, at han ikke kunde at saa rede paa, hvem Pigen var. Han forstod

hvad Slægtskabsforhold der var mellem hende og hendes Ledsjager. Han bragte dette Problem op, og de tre sagte om det. Der var paa ingen Maade nogen ¹hed. Var de i Slægt? Det mærkelige var, at sjønt Garcutt var en Sladderhank og Wolfenden noget af en Ryniker, omtalte de dog Sagen med den dybeste Respekt. Der maatte alligevel være et Slægtskab paa en eller anden Maade. Hvilket Slægtskab? Det var ¹⁶rcutt, som alene kom med, hvad for Wolfenden syn- at være en affhyelig Mulighed.

"Neppe Mand og Hustru, skulde man tro, sjønt du kan aldrig vide det," sagde han estertænksonit. Ubilkaarlig saa alle tre i Retning af Manden. Han var godt præserveret, og hans smaa, sorte Muecher var studset med militær Opagtighed. Hans Haar var dog hvidt, og han kunde neppe være under firti Aar gammel. Han var paa sin Maade fuldstændig saa interessant som den unge Pige. Hans Øjne og de tykke Tienbrun var mørke og klare, og hans ¹gt fast og fint formet. Hans Hænder var hvide og ¹mede og han havde to ualmindelig vakre Ringe, ¹begge var forsynet med underlige Stene. Ved ¹ af Bordet stod den Stok, som han havde støttet ¹aa, da han gik gennem Salen. Den var af fin, ¹Bed, som var blit poleret som en Malaccastok, og paa Toppen var en underlig grøn Sten, som spillede i mange Farver, og som var saa stor som et Spurveæg. ¹tre Mænd lagde Merke til denne Stok. Stenen ¹at brænde og gløde med en Glans i alle Regn- ¹Farver i det elektriske Lys, som faldt ned paa ¹Det var klart, at det var et Menodie, for da en ¹ter tilbød sig at flytte den til en anden Ende af

Bærelset, hvor de andre Gæsters Stofke stod, stansede Manden ham skarpt og trak den lidt nærmere til sig.

Wolfenden tændte en ny Cigaret og saa tankefuldt ind i den lille blaa Røgsky.

"Mand og Kvinde?" gjentog han sagte. "Hvilken absurd Ide. — Det er mere rimeligt, at de er Fader og Datter."

"Men hvad siger De da om Roserne?" spurgte Garcutt. "En Fader viser som Regel ikke en saa ud-
søgt Smag, naar det gjælder Blomster."

De var færdige med Middagen. Pludselig rakte den unge Pige venstre Haand frem og tog en Haand fra Bordet. Wolfenden smilte triumferende.

"Gum har ingen Velsesring!" udbrød han lavt.

Da kom Garcutt for første Gang med en Bemærkning, for hvilken han aldrig blev helt tilgivet — en Bemærkning, som begge de to andre modtog i kold Taushed.

"Dette kan være, og det kan ikke være Gjenstand for Lykønsning," sagde han, idet han snøede sine Muffacher. "Man kan aldrig vide det."

Wolfenden reiste sig, vendte Ryggen til Garcutt og ligefrem ignorerte ham.

"Lad os gaa, Densham," sagde han. "Vi er næsten de sidste."

Dette kom akkurat i rette Tid. De kunde neppe forlade Bærelset samtidig med de to Mennesker, som i saa høi Grad havde tiltrukket sig deres Opmærksomhed. Men paa den Tid, de havde sendt Opvarteren efter sine Trækker og Sætte, og Garcutt rolig havde studeret Bordlisten, fandt de sig sammen i en liden Gruppe ved Trappenedgangen.

Wolfenden, som befandt sig nogle Skridt foran dem, trak sig tilbage, saa de kunde komme forbi. Manden, der støttede sig paa sin Stok, lagde Haanden paa den unge Piges Arm. Derpaa saa han paa Wolfenden og sagde til ham:

"De gjør bedst i at gaa foran os, min Herre. Jeg gaar uheldigvis noget sagte."

Wolfenden trak sig høflig tilbage.

"Vi har ingen Gæst," svarede han. "Vær saa venlig at gaa først."

Manden takkede ham med en Haand paa Pigens Skulder og støttende sig med den anden Haand paa Stokken begyndte han at gaa nedover Trappen. Pigen var gaaet forbi uden saa meget som at se paa dem. Hun havde slaaet et hvidt Aniplingssjæl omkring Hovedet, saa man kunde neppe se hendes Ansigt, og Wolfenden fik et almindeligt Indtryk af raslende hvid Silke og Aniplinger og Tyl, da hun samlede sine Skjorter sammen, før hun begyndte at gaa ned Trappen. Han syntes ogsaa, at den noget trykkende Luft i Vestibulen var blit lidt paavirket af den delikate Duft fra de hvide Roser, som hang efter en Satinhempe fra hendes Haandled.

De tre Mænd ventede, til de havde naaet næste Afstads i Trappen, før de begyndte at gaa ned. Harcutt høiede sig frem og hvissede:

"Hans Navn har ikke noget fortryllende ved sig. Han hedder Mr. Sabin. Hvem i al Verden har hørt noget om en Mr. Sabin? Alligevel er han en Mand af Betydning.

Der blev et lidet Ophold ved Døren. Det regnet stygt, saa Folk gav sig Tid, hvorfor der blev en Træng-

fel. De tre unge Mænd holdt sig fremdeles i Baggrunden. Densham lod, som om han havde det travelt med at tænde sin Cigaret, medens Wolfenden gav sig Tid med at trække sine Hansker paa. Han stod næsten i Linje med den unge Pige. Han kunde se Diamanterne straaile i hendes Haar gjennem det fine, hvide Sniplingshjal, og ved at flytte sig en Smule, kunde han bedre se hendes Ansigt, end han havde gjort i Spijsesalen. Hun var en stor Skønhed. Der kunde ingen Tvivl være om det. Men der var mange skønne Avinder i London, som Wolfenden neppe gav sig Udseende af at beundre. Denne Pige var i Besiddelse af noget endnu bedre end overordentlig Skønhed. Hun havde Originalitet. Hendes Haar var blændende vakkert, hendes Zienbryn nydelig formet, var høie og fremtrædende mørke af Farve. Hendes Hoved var fuldkomment formet — hendes Ansigt syntes at være en Kombination af indtagende Pisanteri og en noget statuemæssig Regelmæssighed. Idet Wolfenden undrede sig over, hvad hun mindede ham om, kom han pludselig til at tænke paa nogle franske Miniaturer, som han havde stanset for at beundre en Dag eller to før i en Butik nær Bond Street. Der var et afgjort Træk af noget udenlandsk i hendes Ansigt og Holdning. Det kunde være fransk eller østerrigsk — det var sandelig ikke angelsaskisk!

Trængselen ved Døren gav sig noget, og alle bevægede sig et Skridt eller to længere frem -- og Wolfenden, som kom til at se ud, fandt noget, der strax lagde Beslag paa hans Opmerksomhed. Alfsurat som han havde holdt paa at betragte Pigen, havde en anden Mand, som stod ude paa Fortauget ved Siden af

Portneren, holdt paa at betragte hendes Ledfager. Han var høi og tynd og vijsnok flædt i Selskabsflæder, for han havde en Operahat paa Hovedet. Hvad han ellers havde paa, kunde man ikke se, da han havde knappet igjen sin Frak til Halsen. Han havde stiftet Scænderne i de løse Bommer paa Overfrakken, og hans Ansigt var for det meste i Skyggen. En Gang bevægede han Hovedet lidt frem, idet han fulgte enhver Bevægelse af Mr. Sabin. Wolfenden for sammen og saa stibt paa ham. Var det en Indbildning, eller var der noget i hans høire Haand, som skinnede som Sølv — eller var det Staal — i Skinnets fra Dyset fra en Vogn, som førte forbi? Wolfenden vidste ikke, hvad han skulde tænke. Der var ogsaa noget i Mandens Holdning og Ansigt, som jyntes ham lidt kjendt. Han ventede aabenbart paa nogen, og at dømmte efter Udtrykket i hans Ansigt kunde det ikke være noget venligt Møde, som forestod. Wolfenden, som i den sidste Del af Aftenen havde været meget optaget med den unge Pige, der havde sat hans Blod i Bevægelse, følte det nu strøomme med øget Fart gjennem sine Arter. Han havde en fin Fornemmelse af, at han skulde blive Vidne til noget usædvanligt. Han saa hurtig paa sine to Ledfagere, men ingen af dem havde lagt Merke til noget.

Netop da vendte Portieren, som kjendte Wolfenden af Udseende, sig om og saa ham staa der. Han gik ud paa Fortauget og kaldte frem den Vogn, som ventede et lidet Stykke nede i Gaden.

“Deres Vogn, min Lord,” sagde han til Wolfenden, idet han tog til Buen.

Wolfenden havde Mandsnærværelse nok til at ryste paa Hovedet.

"Jeg venter paa en Ven," sagde han. "Sig til min Mand, at han skal kjøre en Vard eller to længere frem."

Portieren bukkede, og Faren for at maatte kjøre bort før disse to Mennesker, som han var blit saa interesseret i, at hele hans Sjæl var optaget med dem, var over. Saa hændte noget underligt, som ikke gjorde hans Interesse for de to mindre. Den blev pludselig gjenfaldig. Da Manden med Klumpfoden fik høre Wolfendens Stemme, for han sammen, saa det tydelig kunde sees. Han forandrede Stilling, bøiede sig frem og saa skarpt paa ham. Hans Blik hvilede paa Wolfenden i flere Sekunder. Der var ingen Tvil om dette, hvor underlig det end kunde synes. Wolfenden lagde Merke til det, og det samme gjorde Densham og Sarcutt. Men før de kunde nævne dette til hverandre, var en liden Vogn kjørt op, og Manden og Pigen begyndte at gaa frem til den.

Wolfenden fulgte lige efter dem. Det var en underlig Øjeblik, som bragte ham til at gjøre dette. Det forekom ham efterpaa, at han selv da var sikker paa, at der vilde hændte noget usædvanligt. Pigen gik let over Tæppet, som var lagt over Fortauget, og satte sig i Vognen. Hendes Ledfager stansede i Døren for at give Portieren lidt Sølvpenge, hvorpaa ogsaa han gik over Fortauget, idet han støttede sig paa sin Stok. Han havde allerede sat Foden paa Vogntrinnet, da det hændte, som Wolfenden havde ventet paa. En mørk Skikkelse sprang ud af Skyggen og greb ham i Struben, og noget blinkede som Sølv i Skinet fra det elektriske Lys. Slaget vilde sikkert være faldt, hvis ikke Wolfenden havde været der. Han var den eneste

Person, som ikke var helt uforberedt paa, at noget vilde hænde, og som følge deraf kunde han handle, hvilket de andre ikke kunde. Han var ogsaa saa nær, at han behøvede kun at tage et eneste Skridt frem og tage den opløstede Haand i et Jerngreb. Manden, som var blit angrebet, var den eneste, som fik Herredømmet over sig selv. Han hævede Stokken og gav sin Angriber et voldsomt Slag. Han slog efter Hovedet, men det berørte Lindingen og rammede Skulderen. Det lykkedes Manden at rive sig løs fra Wolfendens Greb, hvorpaa han vaklede ud paa Gaden.

Der blev gjort et lidet Forsøg paa at gribe ham, men det var forsent. Wolfenden, som havde ventet paa et nyt Angreb, havde ikke flyttet sig fra Vogn døren, og Portieren var ikke rap paa Foden, omend han var en kraftig Mand. Oversaldsmanden sprang som en Kat over Gaden og ind i en Have, som laa paa den anden Side. Portieren og en anden Mand satte efter ham. Netop da mærkede Wolfenden, at noget let berørte hans Skulder. Pigen havde aabnet Vogn døren og stod ved Siden af ham.

"Er nogen kommet til Skade?" spurgte hun hurtigt.

"Nei, ingen," svarede han. "Alt er over. Manden sprang sin Vej."

Mr. Sabin høiede sig og slog bort noget graa Aske paa sin Frakke. Derpaa tog han op af Lommen Tyristikker og tændte atter sin Cigaret, som han havde holdt hele Tiden. Han skjælv ikke det mindste paa Haanden. Den hele Affære havde neppe varet i tredive Sekunder.

"Det var antagelig en eller anden sindsyg

Mand," bemærkede han, idet han bad Pigen om at sætte sig op i Vognen igjen. "Jeg er Dem overordentlig meget forbundet, min Herre. Lord Wolfenden, antager jeg?" lagde han til, idet han løstede paa Hatten. "Hvis De ikke havde grebet ind, kunde det være blit en alvorlig Affære. Tillad mig at give Dem mit Kort. Jeg haaber, at jeg engang vil faa bedre Anledning til at vise min Taknemmelighed. For Diebliffet vil De undskyldte mig, om jeg kjører bort strax. Jeg tilhører ikke Deres Nation, men jeg er enig med den i en Ting — jeg hader Dpstyr."

Han gik op i Vognen, idet han bukkede til Afsked, og kjørte strax bort. Wolfenden blev staaende med Hatten i Haanden og se efter dem. Fra den anden Side af Gaden kunde han høre den svage Lyd af hurtige Skridt.

T r e d i e   K a p i t e l

En Advarjel fra Felix

De tre Benner stod ude paa Fortauget og saa efter den lille Vogn, til den forsvandt bag Hjørnet i Skinnet af det elektriske Lys. Det vilde have været i Overensstemmelse med Skik og Brug, om de efter at have forladt Restauranten havde begivet sig til en af sine Klubber for at røge en Cigar og drikke en Pjoster, medens Garcutt fortalte det sidste Sladder fra det fine Selskab, Densham udbredte sig om Kunst, og Wolfenden kom med muntre Bemærkninger om Ting i sin Almindelighed. Men den Aften var alle tre tilbøjelige til at lade det være. Kan hænde det uventede, som de havde været Vidne til, gjorde alt, som lignede normal Rutine, frastødende. Men hvad Grunden end kunde være var de unge Mænd pludselig blit hverandre usympatetiske. Garcutt mumlede en eller anden konventionel Løgn om, at han maatte træffe en Mand, hvortil han føiede, at han havde det meget travelt, og at Bladarbejdet var det rene Slaveri. Han sprang behændig op i en Vogn og jagde Farvel med en god Del mindre Hjertelighed, end han var vant til. Og saa Densham kaldte paa en Vogn, og da han havde sat sig op i den, gav han tilbedste en Affedstale, som lød noget ondskabsfuld. "De er en heldig Gris, Wolfenden," fnurrede han misundelig, og lagde til med et

Snev af Vift i Stemmen; "men glem ikke, at det tager mere end det første Spil at vinde Rubberen." Derpaa førte han bort, idet han nikkede med en vis Mine, der dog vidnede om Sorgen og Skuffelsen.

Wolfenden var forbauset, men ikke netop bedrøvet over, at det første Tegn paa Fiendskab var kommet fra de andre.

"De maa begge være meget haardt rammet," mumlede han for sig selv. "Det er første Gang, jeg har seet Densham være ubehagelig." Til sin Ruff sagde han: "Du kan føre hjem, Dawson. Jeg vil spadserere."

Han tog Veien ned til Kaien med en merkværdig Følelse af Lykke. Han var ingen blaseret Ryniker, men den ensformede lette Maade at leve paa vil let gjøre Livet monotont. Lord Wolfenden, som ikke havde noget imod at nyde Livet, fandt Fornøjelse i at opleve en ny Sensation, der gav Afvevling. Hvad han havde sagt om sine Venner, kunde han med ligesaa stor Ret sige om sig selv. Han var meget haardt rammet. For første Gang i sit Liv satte Tanken paa en Kvinde ham i Extase. Hans hele Natur var optaget med den unge Pige, og han gik med lette Skridt og endnu lettere Hjerte under Stjernerne, som i Tusental saa ned paa ham. Han syntes, at det var deiligt at leve.

Han stansede brat. Sammenkrøben og med Luen trukket ned over Ansigtet, som saaledes vanskelig kunde sees, sad en Mand paa en Bænk. I det Øieblik var Lord Wolfenden i en Stemning, som gjorde ham gavmild, om han traf en fattig Stakkar. Han var saa lykkelig, at hans Hjerte var aabent for alle, som var i Nød. Men det var ikke almindelig Mysgjerrighed,

som fik ham til at stanse. Han forstod næsten med det samme, hvem det var, som sad i denne Stilling, der tydede paa, at Bedkommende trængte Hjælp i en eller anden Form, skjønt Operahatten var blit erstattet med en blød Que. Det var virkelig Mr. Felix, som havde spist Middag hos ham hos Milan og senere havde opført sig saa underlig.

Han forstod, at han var blit gjenkjendt, og reiste sig, idet han saa skarpt paa Wolfenden, skjønt han skabte om Munden, og der var et vildt Glimt i Øinene. Over Tindingen var et rødt Merke.

Det var Wolfenden, som talte først.

"De er da en fin Tyr at bede til Middag! Hvad i al Verden var det, som De forsøgte at gjøre?"

"Jeg skulde tro, at det var tilstræffelig klart," svarede Manden bittert.

"Jeg forsøgte at dræbe ham, og det mislykkedes. Hvorfor tilkalder De ikke Politiet? Jeg er fuldstændig færdig at gaa med til Stationen. Jeg skal ikke springe min Vej igjen."

Wolfenden betænkte sig og satte sig saa ned ved Siden af den unge Mand, der blev meget forbauset.

"Den Mand, som De angreb, syntes ikke at bryde sig noget om at saa Dem arresteret, og da kan jeg ikke forstaa, hvorfor jeg skulde gjøre det. Men hvorfor vilde De dræbe ham?"

"For at holde et Løfte," svarede den anden. — "Svorledes og hvorfor det blev givet, vil jeg ikke fortælle Dem."

"Svorledes undkom De?" spurgte Wolfenden pludselig.

"Antagelig fordi, jeg ikke brød mig synderlig om,

hvorvidt jeg undkom eller ei," svarede Felix med en fort, bitter Latter. "Jeg stod bag noget Krat lige ved Havegjærdet og saa mine Førfølgere ile forbi. Derpaa gik jeg ud og satte mig her."

"Altstammen synes meget simpelt," sagde Wolfenden lidt sarkastisk. "Maa det være mig tilladt at spørge, hvad De agter at gjøre nu?"

Felix' Ansigt vidnede saa tydelig om, at et saadant Spørgsmaal ikke var velkommen, og at om han kom med det, vilde hans Rysgjerrighed ikke blive tilfredsstillet, at Wolfenden søgte sig tvungen til at komme med en Undskyldning.

"Tilgiv mig, om jeg synes at være nærgaaende, men jeg finder Stillingen noget usædvanlig. De var min Gæst, forstaar De, og hvis jeg ikke havde truffet Dem tilfældigvis og saaledes faaet Anledning til at indbyde Dem, kunde det hændes, at De ikke havde mødt Manden. Paa den anden Side maa det siges, at hvis jeg ikke havde lagt mig op i det, vilde han nu have været en død Mand, medens De vilde have været i den Stilling, at De antagelig vilde blive hængt."

Felix lagde ikke for Dagen, at han søgte sig glad over, at Wolfenden havde grebet ind. Østeden derfor sagde han heftig:

"Na, din Dumrian, din Dumrian!"

"Nei, jaafaa. Jeg kan ikke se, hvorfor . . . ." protesterede Wolfenden. Men Felix afbrød ham.

"Jo, De er en Dumrian, fordi De reddede hans Liv," gjentog han. "Han er nu en gammel Mand. Jeg undres over hvor mange der i hans lange Liv har været, som ønskede at dræbe ham? Men ikke en — ikke et eneste Menneske — har nogensinde været

venlig mod ham eller kommet ham til Hjælp i en Fare, uden at maatte opleve at blive bedrøvet over det. Og slig vil det blive med Dem ogsaa. De vil opleve at angre, hvad De har gjort i Alfen. De vil opleve at anse det for at have været langt bedre, om han var blit dræbt af mig, end at De skulde tilføies Lidelser af ham. Og De kommer til med hele Deres Hjerte at ønske, at De havde ladet ham dø. Jeg sværger min dyreste Ed paa, at dette er sandt, Wolfenden."

Der var et saadant Alvor i, hvad han sagde, og han talte med en saadan Videnskab, at Wolfenden var mod sin Vilje mere end halvt overbevist. Han sagde ikke noget. Han følte sig pludselig kold over hele Legemet, og den Dykke, med hvilken han havde begivet sig paa Hjemveien, forsvandt. Han var nedtrykt og kantske lidt ræd.

"Jeg gjorde kun, hvad enhver anden vilde have gjort for en Mand," sagde han næsten undskyldende. "Jeg gjorde det uvilkaarlig. Faktum er, at vedkommende Mand er mig fuldstændig fremmed. Jeg havde ikke seet ham før, og det er helst muligt, at jeg aldrig kommer til at se ham igjen."

Felix vendte sig hurtigt mod ham.

"Gvis De tror, at det nytter at bede, saa fald paa Knæ, hvor De er, og bed, som De aldrig har bedet i Deres Liv, at De aldrig maa se ham igjen. Der har aldrig været en Mand eller en Kvinde, som ikke har tabt paa at kjende ham. Han er som Pesten, der bevæger sig i Mørket og bringer Gift til alle og enhver, som er i hans Veie."

Wolfenden tog sig sammen. Der var ingen Tvil om, at Felix mente, hvad han sagde, men det var Al-

voret hos en Mand, som ikke var vel bevaret. Et Sprog som hans, passede ikke for Tiden og Stedet.

"Fortæl mig noget mere om ham," sagde han.

"Hvem er han?"

"Jeg vil ikke sige det," sagde Felix haardnakket.

"Lad det saa være. Men hvem er den unge Dame, som var med ham?"

"Jeg ved ikke. Det er mig fuldstændig nok at vide for Diebliffet, at hun er sammen med ham."

"Jeg forstår, at De ikke har til Hensigt at være meddeljom," sagde Wolfenden efter en kort Pause. "Men jeg skulde gjerne se, at jeg kunde saa Dem til at fortælle mig, hvorfor De i Aften forsøgte at tage hans Liv."

"Anledningen var der," svarede Felix, som om det i sig selv var Forklaring nok. Derpaa smilte han gaadefuldt. "Der er mindst tre bestemte Grunde, hvorfor jeg skulde tage hans Liv — alle gode Grunde. Tre Grunde, hvorfor jeg skulde gjøre det, mener jeg. Men jeg har ikke været hans eneste Dsffer. Der er nok af andre, som har sine Regninger at opgjøre med ham, og han ved, hvad det betyder at være i en stadig Dødsfare. Men det ser ud til, at det er vanskeligt at saa Gas paa ham. Saa De hans Stok?"

"Ja, jeg gjorde det," svarede Wolfenden. "Paa Toppen af den var en mærkelig Sten. I det elektriske Lys lignede den en uhyre grøn Opal."

Felix erklærede sig med mørk Mine enig i det.

"Ja, det er sandt. Han slog mig med en Stok. Han vilde ikke skille sig ved den for hvad det skulde være. Han har faaet den af en eller anden indisk

Fafir, og det Ord gaar, at faalænge han har den, kan ingen gjøre ham noget."

"Hvem siger det?" spurgte Wolfenden.

"Det kan være det samme," sagde Felix. "Det er nok, at det er blit sagt."

Han blev atter taus, og da han igjen talte, var han forandret. Den Boldsjornhed, hvormed han havde talt før, var borte, og der var intet i hans Stemme eller Maade at være, som tydede paa, at han ikke var normal. Hans Ord var dog ikke mindre indtrængende. "Jeg kjender ikke meget til Dem, Lord Wolfenden," sagde han; "men jeg beder Dem om at følge det Raad, som jeg nu skal give Dem. Ingen har nogensinde givet Dem et bedre Raad. Undgaa denne Mand, som De vilde undgaa Pesten. Reis bort, før han besøger Dem for at takke Dem for, hvad De har gjort for ham. Reis til Uldlandet, jo længere bort desto bedre, og vær borte altid, hvis det er den eneste Maade, hvorpaa De kan undgaa hans Venskab eller endog hans Bekjendtskab."

Lord Wolfenden ryttede paa Hovedet.

"Jeg er en meget almindelig Englænder, som lever et meget almindeligt Liv, og De maa tilgive mig, om jeg betragter en saadan afseende Fordømmelse som noget extravagant og fantastisk. Jeg har ingen særlig Fiende paa min Samvittighed. Jeg er ikke med i nogen Sammensværgelse. Jeg er kort sagt et Individ af meget liden Betydning. Som følge deraf har jeg intet at frygte fra nogen, og jeg frygter ingen. Denne Mand kan intet vinde ved at gjøre mig ondt. De sagde vist, at De ikke kjendte Damen?"

"Damen?" gjentog Felix. "Nei, jeg kjender ikke

hende eller noget om hende uden det, at hun for Die-
bliffet er sammen med ham. Det er fuldstændig nok
for mig."

Wolfenden reiste sig.

"Tak," sagde han dovent. "Jeg spurgte bare om
Kjendsgjerninger. Med Hensyn til Deres Antydning-
er — De gjør bedst i ikke at gjentage dem."

"Ha!" kom det haanlig fra Felix. "Hvor blind
og tyfthodet er vel ikke dere Englændere! Jeg har for-
talt Dem noget om Mandens Rygte. Hvad kan hendes
være, tror De, naar hun spiser sammen med ham paa
et offentlig Sted?"

"Godnat! Jeg vil ikke høre paa Dem mere,"
sagde Wolfenden.

Felix reiste sig og lagde Haanden paa Lord Wolfen-
dens Arm.

"De er en meget bra Fyr, Lord Wolfenden,"
sagde han. "Forsøg at tro, at jeg har talt, som jeg
har gjort, for at gjøre Dem en Tjeneste. Denne
Pige . . . ."

Wolfenden trak sig bort .

"Svis De direkte eller indirekte . . ."
paa den unge Dames Rygte, skal jeg
Elven," sagde han rolig.

Felix trak paa Skuldrene.

"Sust ialfald, at jeg har advaret Dem," var alt,
han sagde, da Wolfenden gik sin Vej.

*

*

*

Wolfenden forlod Kaien og gik hurtig til Galf
Moon Street, hvor hans Bolig var. Hans Tjener
Luffede op for ham og tog hans Trasse. Der var i

det ellers saa rolige Ansigt et Udtryk, der vidnede om Ængstelse, og det saa ud til, at han ikke kunde finde de rette Ord for den Nyhed, som han skulde fortælle ham. Han fik det endelig frem, men han maatte begynde med et Spørgsmaal og med at fremte lidt.

"Jeg beder om Forladelse, min Lord, men ventede De en ung Dame?"

"Ventede hvad, Selby?" udbrød Wolfenden, idet han saa med Forbauselse paa ham.

"En Dame, min Lord; en ung Dame."

"Naturligvis ikke," sagde Wolfenden, idet han rynkede Panden. "Hvad i al Verden er det, du mener?"

Selby tog Mod til sig.

En ung Dame kom hid for en Time siden og spurgte efter Dem. Johnson sagde til hende, at De snart vilde komme hjem, og hun sagde, at hun vilde vente. Johnson, som ganske handlede uforstandig, lod hende komme ind, og nu er hun inde i Studiebærelset, min Lord."

"... i mit Studiebærelse paa denne ..."
 Wolfenden vantroende. —
 "og hvorfor er hun kommet hid? Er
 blit gal, Selby?"

"De ventede hende altsaa ikke?" spurgte Manden ængstelig. "Gunn sagde ikke, hvad hun heder, men hun forsikrede Johnson, at De kjendte hende."

"Dere er to Idioter!" sagde Wolfenden ærgerlig. "Jeg ventede hende naturligvis ikke. Vaade du og Johnson har været i min Tjeneste længe nok til at vide bedre."

"Det gjør mig ondt, min Lord," sagde Tjeneren

nedslaaet; "men den unge Dames Udseende forledede os begge. Hvis De vil tillade mig at sige det, min Lord, er jeg overbevist om, at hun er en Dame. Der er utvivlsomt en eller anden Misforstaaelse, men naar De faar se hende, antager jeg, at De vil frifjende baade mig og Johnson . . . ."

Hans Herre afskar fort hans Undskyldninger.

"Vent her, til jeg ringer," jagde han. "Det kunde aldrig falde mig ind, at du skulde være sli en utrolig Idiot!"

Han gik ind i sit Studieværelse, idet han Luffede Døren efter sig, og Selby ventede Indig ude i Gangen, til hans Herre ringte paa ham. Men der gik en lang Tid, før han blev tilkaldt.

Sjette Kapitel

Hos den russiske Ambassadør.

Den luffede Enspændervogn med den Mand, som havde figureret paa Bordlisten i Restauranten Milan som Mr. Sabin, og hans Ledfageriske, tog Veien ind i Strand og fortsatte vestover. Lige bag dem kom Hareutts private Vogn, og lige bag ham kom Densham i sin tohjulede Drojche. Processionen fortsatte i den samme Orden, idet den kom forbi Trafalgar Square og langs Pall Mall.

Enhver af de tre Mænd var ganske lige interesseret i disse to Menneſker, omend paa en forskjellig Maade. Geoffrey Densham følte sig som Kunstner tiltrukken af Pigens overordentlige og sjældne Skønhed. Wolfendens Interesse var meget sentimental og personlig. Hareutts Interesse skrev sig delvis fra Nysgjerrighed og delvis fra en unættelig Trang til Eventyr. Baa de Densham og Hareutt var overordentlig interesseret i at faa rede paa, hvor de skulde hen. Kun de finde det ind, vilde de være istand til at faa en Ide om, hvilken social Stilling Mr. Sabin og hans Ledfageriske indtog. Begge blev ganske en Smule overrasket, da den luffede Enspændervogn, som havde fundet Veien ind i Hjertet af Londons fineste Strøg, bøjede af og kom ind paa Belgrave Square, hvor den standsede foran et stort Hus, der var forsynet med Spilegang. Det

var brilliant oplyst, og fra Hovedindgangen var der over Veien over Jortauget til Gaden et Tag af rødt Tøi. Garcutt sprang ud først og netop tidlig nok til at se de to gaa ind ad den aabne Dør. Manden lænede sig tungt paa sin Stof, medens Pigen, som lod sine fint behandlede Fingre hvile paa hans Græskerme, gik ved Siden af ham med den usædvanlige og yndige Selvbeherfskelse, der havde i saa høi Grad tiltrukket Densham, da hun kort før havde gaaet gennem Spisefalen i Restauranten Milan.

Garcutt saa efter dem med rynket Pande, idet de forsvandt.

"Der blev De fundt, blev De ikke?" sagde nogen rolig lige ved ham.

Garcutt vendte sig braat om. Densham stod paa Jortauget ved hans Side.

"Store Himmel!" udbrød han grættent. "Gvad gjør De her?"

Densham fastede bort sin Cigaret og lo.

"Jeg antager, jeg kunde stille det samme Spørgsmaal til Dem," svarede han. "Vi har begge fulgt efter den unge Dame og hendes formodede Papa! Vi var begge meget interesseret i at finde ud, hvor de boede — og vi er begge blit taget ved Næsen."

"Afgjort taget ved Næsen," svarede Garcutt. — "Gvad agter De at gjøre nu? Vi kan ikke vente her en Time eller to."

Densham betænkte sig.

"Nei, vi kan ikke gjøre det," sagde han. "Har De nogen Plan?"

Garcutt rystede paa Hovedet.

"Kan ikke sige, jeg har det."

Jugen af dem sagde noget paa en Stund. Densham syntte lidt for sig selv og Garcutt, som iagttog ham, var sikker paa, at han havde besluttet, hvad han vilde gjøre.

"Lad os overveie Sagen sammen," foreslog han diplomatisk. "Vi burde være istand til at finde paa noget."

Densham rystede tvilsom paa Hovedet.

"Nei, jeg tror ikke, at vi kan greie den Sag i Dobbeltspand," sagde han. "De ved, at vore Interesser er afgjort modsatte."

Garcutt kunde ikke se Sagen i det samme Lys.

"Tøv! Vi kan drage frem paa samme Vei," protesterede han. "Tiden til at skilles er endnu ikke kommet. Wolfenden kom en Smule foran os i Aften. Naar alt kommer til alt kan det hændes, at De og jeg kan naa ham igjen, hvis vi hjælper hinanden. Jeg kan se, at De har en Plan. Hvad er det?"

Densham sagde ikke noget med det samme.

"Ved De, hvis Gus dette er?" spurgte han.

Garcutt nikkede.

"Naturligvis. Det tilhører den russiske Ambassadør."

Densham trak op af Lommen et Kort, som var lige saa langt som bredt, og holdt det i Lyset fra Gaslykten. Der stod, at Prinsesse Lobenski ønskede Gæren af hans Selskab naarjombest den Nat mellem Kloffen tolv og to.

"Sandelig, et Kort for inat!" udbrød Garcutt.

Densham nikkede og stak det i Lommen igjen.

"De ser, Garcutt, at jeg er nødt til at benytte dette paa Deres Beføjning," sagde han. "Det var ved

et Træk, jeg gif dette stort, og jeg maa sige, at jeg paa ingen Maade kjender Tyrstinden godt nok til at præjentere Dem for hende. Jeg er nødt til at forlade Dem her. Alt, hvad jeg kan love, er, at hvis jeg har opdaget noget af Interesse, skal De saa vide det imorgen. Godnat!"

Sarentt saa ham forsvinde gjennem den aabne Dør, og saa gif han et lidet Stykke bort over Fortanget alt andet end fornøiet med Stillingen. Hans første Tanke var at slænge rundt der, til de kom ud, for saa at følge efter dem igjen. Paa den Maade kunde han ialfald saa vide, hvor de boede. Han vilde da opnaa noget for den Tid han havde anvendt, og for det Besvær, som han havde havt. Han kændte en Cigaret og gif sagte hen til nærmeste Sjørne. Derpaa gif han tilbage. Da han nærmede sig Baldafinen, gif en af Tjenerne ærbødig tilside, som om han ventede, at han vilde gaa ind. Mandens Optræden var som en Inspiration for ham. Han lagde Merke til, at mange Mennesker gif opover den brede Trappe, og at Densham var iblandt dem. Naar alt kommer til alt, hvorfor ikke? Han lo sagte for sig selv og betænkte sig ikke længere. Han fastede bort sin Cigaret og gif dristig ind. Han gjorde en Ting, som han var sig selv bevidst var af den Sort, at han fortjente at saa et Spark for den. Paa samme Tid havde han besluttet ikke at vige tilbage, og han var ikke den Mand, som kom til at staa halvoeis af Nervøsitet, eller fordi han gjorde noget, som var urigtig.

I Garderobebeværsket var mange Mænd, og det gjorde ham mere sikker. Der var nogle Mænd, og det ikke ganske saa, som han kjendte, og som hilste sløgtig

paa ham uden paa nogen Maade at betragte hans Nærværelse som noget paafaldende. Han gik opover Trappen sammen med nogle faa andre, men da de passerede gjennem Forværelset, hvorfra man i det fjerne kunde se Fyrst og Fyrstinde Lobenski staa og modtage sine Gæster, skilte Harcutt behændig Lag — han lod, som han maatte stanse for at tale et Øieblik med en Bekjendt. Da han var blit alene, gik han tilhøre og ind i den store Dansesalon.

Nu var han fuldstændig sikker, og han begyndte at gaa mere Mod. Derover var Densham, som dansede med en Pige i gult og syntes at kjede sig umaa-delig. Han havde altjaa op til den Tid ikke vundet nogen Fordel. Han gik sig omkring overalt for at finde en Mand med en Klumpfod og Pigen i hvidt og med Diamanter, men kunde ikke finde dem. De maatte være i et af de indre Værelser. Han begyndte at vandre omkring for at se sig om.

Han undersøgte to af Forværelserne uden noget Resultat. I det tredje stod to Mænd og talte sammen nær Døren. Harcutt mistede næsten Pusten, da han kom næsten lige hen til dem, før han saa dem. Den ene var ham, som han havde ledt efter. Den anden var en Mand, som han syntes at kjende godt, men det var for Øieblikket umuligt for ham at huske, hvem han var. Han var høi og havde hvidt Haar og hvide Mustacher. Hans Frakke var dækket med udenlandske Ordener, og han var iført en engelsk Hofuniform. Han holdt Hænderne paa Ryggen og talte med en lav, klar Stemme. Han stod en Smule foroverbøiet, og han gik hele Tiden fast paa den Mand, som han talte med. Mr. Sabin stod ogsaa lidt foroverbøiet, idet

han støttede sig paa sin Stof med begge Hænder. Garcutt blev med engang slaaet af, hvor ubevægeligt hans Ansigt var. Det var umuligt at se, om han var interesseret i, hvad der blev sagt til ham, og heller ikke om han morede sig over det eller var enig i det. Han stod simpelthen og lyttede til den andens Tale. Garcutt kunde høre nogle faa Ord, som han stod paa den anden Side af Forhængen.

"Hvis det kommer an paa Penge — er et Spørgsmaal om Betaling i Penge — kan jeg fortælle Dem, at det hemmelige Politi i vort Land har let for at aabne Pungen, som er vel fyldt. Hvis der er noget, som er mere indviklet, behøver De bare at komme med et Forslag. Jeg tager Sagen, som De selv har værdsat den, forstaar De. Jeg gaar ud fra, at Betalingen medfører den Magt, som De paaastaar den gjør. Idet jeg gaar ud fra dette, er jeg villig til at forhandle med Dem. Jeg faar Permission om kort Tid, og jeg kunde selv føre Underhandlingerne."

Garcutt vilde have fjernet sig, men han var fuldstændig magtesløs. Det faldt af sig selv, at han som Bladmand var meget nysgjerrig, og det var han ogsaa af Naturen. Han gjenkjendte nu Taleren. Interviewet indebar overordentlige Muligheder. Hvem var denne Mr. Sabin, at en saa stor Mand skulde tale med ham med et slikt Alvor? Han saa op nu. Han stod i Begreb med at sige noget. Hvad kom han til at sige? Garcutt holdt Pusten. Det kunde ikke falde ham ind at fjerne sig.

"Alligevel skulde man tro, at Deres Land vilde komme med et lavt Bud," sagde Mr. Sabin langsomt. "En saadan Ting maa betyde mindre for Deres Regje-

ring end for Frankrige, mindre for det end for dets store Allierede. Forholdet mellem eder er nært og venfsabeligt. Naturen og Forholdene ellers synes at have gjort eder til Allierede. Der har endnu ikke været nogen Revne — intet Tegn til Revne."

"De har Ret, og alligevel, hvem kan sige, hvad der vil komme?" svarede den anden Mand langfomt. "Det kan hænde, at paa mindre end tolv Aar kan hele Europa blive forandret. Det ser ud, som en stor Nations Politik er en stø Ting. Den synes at være den samme Menneskealder efter Menneskealder. Skulde der komme nogen Forandring, vil den dog komme indenfra. Den udvikler sig sent udover, meget sent, som en hemmelig Ting. Forstaar De mig?"

"Jeg tror — kanske, jeg gjør det," indrømmede Mr. Sabin betænkfomt.

Ambassadørens Stemme gif næsten ned til en Gvisfen, og Harcutt vilde ikke have været istand til at forstaa, hvad han sagde, hvis den ikke havde været saa gjennemtrængende. Men han vovede næsten ikke at puste og anstrengte alle sine Nerver for at opfange, hvad der kom fra den store Mand.

"Selv Pressen er ført bag Vhjet. De inspirerede Organer er med Hensigt ført paa Afveie. Paa Overfladen ser det ud til, at alt er rolig. Verden kan intet usædvanligt se. Alligevel vil man, naar Stormen kommer, opdage, at der har været Gjæring i lang Tid — at der i al Hemmelighed har været anvendt Aar paa et omhyggeligt Studium og Overveielser for at skaffe Diplomatiets denne Triumf. Alt har været gjemt i nogle saa Mænds Bryst. Det hele er færdigt, naar

Verden faar Vinene op. Det er blit sterkt i Mørket. Forstaar De mig?"

"Ja, jeg tror, jeg forstaar Dem," sagde Mr. Sabin, idet han saa op og fæstede sine Øine paa den andens Ansigt. "De har givet mig noget at tænke paa. Jeg skal intet gjøre, før jeg træffer Dem igjen."

Harcutt traf sig med engang hurtig tilbage. Han havde staaet der saa længe, som han vovede. Han kunde opdages, naar det skulde være, og han kunde komme op i noget uudholdeligt, som selv hans Nerver og den Uforsømmethed, som han havde tillagt sig som Bladmand, ikke kunde redde ham fra. Han fandt en Stol i det tilstødende Værelse, og han satte sig for at overveie i Stilhed, hvad han havde hørt. Det var mere, end han kunde greie. Han havde næsten glemt, hvorfor han var kommen. Han følte sig som en, der var med i et Komplot. Det ukjendte greb ham og satte hans Indbildningskraft i den største Bevægelse. Hvad han og Densham havde tænkt om disse Mennesker, havde vist sig at være sandt. De var sandelig ikke almindelige Mennesker. Han maatte følge dem — han maatte vide mere om dem. Han overveiede endnu engang, hvad han havde hørt. Det var uforstaaeligt, men paa samme Tid interessant. Det kunde betyde, hvad det skulde være. Han havde gjenkjendt Manden, som var sammen med Sabin, i det Øieblik, han havde aabnet sin Mund. Det var Baron von Knigenstein, som var tysk Ambassadør i London. Det var underlige Ting, han havde sagt. Han overveiede det endnu en Gang. Han havde faaet den journalistiske Feber. Han var ikke længere forelsket. Han var kommet til at høre en Samtale af den største Betydning. Bare han kunde

jaa fat i Røglen til den! Hvis han bare kunde følge den hele Sag, jaa han fik fuld rede paa den! Da kunde han sige Farvel til sin Virksomhed at skrive Paragrafer fra Selskabslivet. Han vilde for altid blive en berømt Mand!

Han rejste sig og gik til Bærelset, hvor der blev serveret Forfriskninger. Han drak et Glas Champagne. Derpaa gik han tilbage til Sovesalonen. Der stod Densham med Ryggen mod Væggen halvt skjult bag en Palme. Han var alene. Han havde foldet Armene over Brystet og jaa paa de dansende med rynkede Bryn. Hareutt gik stille hen til ham.

"Hvorledes er det med Dem, gamle Kamerat?" hviskede han ham i Øret.

Densham før sammen og jaa paa Hareutt yderst forbauset.

"Hvorledes i al Verden — De maa undskyldte mig — men hvorledes i al Verden er De kommet hid?" udbrød han.

Hareutt smilede hemmelighedsfuldt.

"Na, vi Bladmænd er vant til at overvinde juaa Vanskeligheder," sagde han med en overlegen Mine. "Det var ikke noget jaa vanskeligt. Bladet "Morning" er et ganske godt Pas. Det var let nok at komme ind. Hvor er — hun?"

Densham bevægede Hovedet i Retning af det store Rum, hvorfra Trappen gik ned til anden Etage, og hvor Ambassadøren og hans Hustru havde modtaget sine Gæster.

"Hun er under Hustruens specielle Beskættelse. Hun er oppe ved Enden af Bærelset et eller andet Sted sammen med en Mængde gammelt Særk."

"Har De bedt om at blive præsenteret for hende?"
Densham nikkede.

"Ja, jeg bad unge Lobenski om at gjøre det. Det gaar ikke. Han ved ikke, hvem hun er. Hun danser ikke, og hun faar ikke Lov til at stifte Bekjendtskaber. Det er, hvad det betyder ialfald. Det har heller intet at gjøre med min Person. Lobenski nævnte ikke engang mit Navn, da han talte til sin Moder. Han bare jagde, at det var en Ven, som ønskede at blive forestillet for den unge Dame. Fyrstinden svarede, at det gjorde hende meget ondt, men at det var noget vanskeligt at faa gjort det. Den unge Dames Bærge ønskede ikke, at hun skulde stifte nye Bekjendtskaber."

"Hendes Bærge! Han er altsaa ikke hendes Fader?"

"Nei. Det var enten hendes Bærge eller hendes Onkel. Jeg er ikke sikker paa, hvad det var. Ved Jupiter, der gaar de! De drager sin Vel!"

Begge skyndte sig til Bærelset, hvor de havde efterladt sit Løi, for at hente det, og de kom ud paa Gaden tidlig nok til at se de to Menneſker, som de var faa interesseret i, komme ned Trappen mod dem. Et Skinnet fra det elektriske Lys lignet Pigens blege, opadvendte Ansigt Hovedet paa en fin Statue. For Kunstneren Densham var hun uimodstaaelig. Han trak Sarcutt tilbage i Skyggen.

"Hun er den deiligste Kvinde, jeg nogensinde har seet i hele mit Liv," sagde han estertænksomt. "Titian udtænkte aldrig noget mere udsøgt. Det er en Kvinde, som en Kunstner kunde ønske at male og tilbede."

"Hvad tænker De paa at gjøre nu?" spurgte Sar-

cutt tørt. "De kan fantasere om hende i Deres Atelier, om De saa ønsker."

"Jeg agter at finde ud, hvor hun bor, om jeg skal følge efter hende tilfods. Det vil være noget at vide, det."

"Lo af os," protesterede Garcutt. "Det er altfor opsigtsvækkende."

"Jeg kan ikke hjælpe det," svarede Densham. "Jeg kan ikke love, før jeg faar rede paa, hvor hun bor."

Garcutt var tvilraadig.

"Hør her, vi behøver ikke at gaa begge," svarede han. "Jeg skal overlade det til Dem paa en Betingelse."

"Hvilken Betingelse?"

"De maa lade mig imorgen saa vide, hvad De har fundet ud."

Densham betænkte sig.

"Jeg gaar ind paa det," sagde han. "Der gaar de. Godnat. Jeg skal opsjøge Dem imorgen eller skrive til Dem."

Densham hoppede op i sin Vogn og førte afsted. Garcutt saa takfuld efter ham.

"Det er en nydelig Pige," sagde han til sig selv, som han stod paa Fortauget og ventede paa sin Vogn. "Men jeg tror ikke, at hun er noget for dig, Densham, eller for mig. Jeg maa forresten sige, at jeg er mere interesseret i Manden."

Femte Kapitel

Wolfenden i Aarbe

Wolfenden var aabenbart absolut uforberedt paa at træffe den Pige, som havde taget i Besiddelse hans bedste Stol i hans Studieværelse. Lyset var dæmpet, og da hun ikke vendte sig eller bevægede sig ved hans Komme, kjendte han hende ikke, før han stod paa Tæppet ved hendes Side. Da fór han sammen med et Udraab.

"Mig Merton! Hvordan i al Verden . . . ."

Han stansede midt i sit Spørgsmaal og saa intens paa hende. Hendes Hoved hvilede paa Stolens Puder, og hun sov fast. Hendes Hat var lidt ilde medfaren, og en Lof af hendes vakre Haar var kommet løs og hang nedover hendes Pande. Der var ingen Tvil om, at der var Spor efter Taarer paa hendes vakre Ansigt. Hendes simple, sorte Taske var halvt aaben, og Gjenstandene, som hun havde taget af sig, laa i hendes Nang. Wolfenden var ikke længere sint. Intet Under, at Selby ikke vidste, hvad han skulde gjøre. Men Selbys Raadvildhed var intet i Sammenligning med hans egen.

Hun vaagnede pludselig og saa ham staa der, og hun kunde se, at han var meget forbauset. Hun saa paa ham, halvt skræmt, halvt forlegen. Røden i hendes Kinder kom og forsvandt — hun begyndte at saa Taarer i Øinene. Han følte sig som et Umenneſke.

Det var aabenbart, at hun ikke spillede Komædie. Han talte til hende mere venlig, end han havde havt til Genfigt.

"Hvem i al Verden har bragt Dem til Byen og det hid paa denne Tid af Døgnet? Er der noget galt fat i Deringham?"

Hun rejste sig op i Stolen og saa paa ham med skjælvende Mund.

"Nei — nei, ikke noget særlig. Kun det, at jeg er reist derfra."

"De er reist derfra?"

"Ja, jeg er blit jaget," tilspøiede hun ynkelig.

Han saa forbauset paa hende.

"De er blit jaget? Hvorfor er De blit jaget? Er det Deres Mening, at De ikke skal tilbage?"

Hun nikkede og begyndte at tørre sine Øine med et lidet Kniplingslommestørklæde.

"Ja — Deres Moder — Lady Deringham, har været meget slem — som om de idiotiske Papirer var af nogen Nytte for mig eller for nogen anden i Verden. Jeg har ikke kopieret dem. Jeg er ikke indbilsk. Det var bare et Paaaskud for at blive kvit mig for — Deres Skyld."

Hun saa op til ham og saa derpaa pludselig ned. Wolfenden begyndte at se gennem Sløret. Han var imidlertid endnu forvirret.

"Hør her," sagde han venlig. "Jeg har ikke den fjerneste Ide om, hvorfor De er her, men det er dog bedst, De fortæller mig altsammen."

Hun rejste sig pludselig fra Stolen og tog sine Hansker, som laa paa Bordet.

"Jeg tror, jeg gaar," sagde hun. "Det var meget dumt af mig at komme hid — Godnat."

Han greb hende ved Haandlede, idet hun vilde gaa forbi ham.

"Dov, De maa ikke gaa paa denne Maade."

Hun vilde ikke se paa ham og søgte at befri sin Arm.

"De er sint paa mig, fordi jeg kom," sagde hun.

"Jeg er meget, meget lei over det. Jeg vil gaa. Vær saa venlig ikke at holde mig tilbage."

Han holdt fast ved hendes Arm.

"Mijs Merton!"

"Mijs Merton!" Hun gjentog Ordene bebrei-
dende, idet hun pludselig saa ham i Øinene, for at han
kunde se, at hun var grædesjærdig. Vølfsenden be-
gyndte at føle sig meget ubehagelig tilmode.

"Blanche da," sagde han langsomt. "Er det
bedre?"

Hun svarede intet, men saa paa ham igjen. Sen-
des Haand forblev i hans. Hun lod ham føre sig til-
bage til Stolen.

"Det er bare Tul, at De skal gaa Deres Wei, ved
De," sagde han en Smule keitet. "De kan ikke undres
over, at jeg er en Smule forbauet. Kanſke De ikke
ved, at det er en Smule sent — faktisk efter Midnat.
Hvor ſkulde De gaa, hvis De gif paa denne Maade?
Kjender De nogen i London?"

"Jeg tror ikke det," indrømmede hun.

"Da maa De se til at være fornuftig. Men det
første, De maa gjøre, er at fortælle mig altsammen."

Hun nikkede og begyndte strax. Hun saa for det
meste ned paa sine Haanser, som hun strøg omhyggelig

over sine Rnæ, men løftede nu og da sine Øine op til ham.

"Jeg tror," sagde hun, "at Lord Deringham ikke er ganske bra. Svad han har holdt paa at skrive, er blit mere og mere usammenhængende, og det har været meget vanskeligt at kopiere det. Jeg har gjort mit bedste, men han synes aldrig at være tilfreds med det. Og saa har han begyndt at iagttage mig paa en underlig Maade, som om jeg hele Tiden gjorde noget galt. De ved, at han indbilder sig, at det Arbeide, han holder paa med, er af den største Vigtighed. Det kan naturligvis ogsaa være det, for alt jeg ved. Kun det ved jeg, at det ser ud til at være det reneste Sludder, og det er overordentlig vanskeligt at kopiere. Han skriver meget hurtigt og bruger alle slags Forkortelser, og hvis jeg gjør den mindste Feil i Kopieringen, blir han forfærdelig ærgerlig."

Wolfenden lo.

"Stakkels lille Pige! Fortæl videre."

Og hun smilte og fortsatte sin Fortælling mindre tilbageholden.

"Jeg har ikke brydd mig saa meget om det, da jeg har faaet mange Penge for mit Arbeide, og man kan ikke have alt her i Verden. Men i den sidste Tid synes han at have faaet i Hovedet, at jeg gjorde to Kopier af dette Tul, og beholdt det ene Kopi. Han har drevet med at komme ind uventet, og han har siddet i timevis og iagttaget mig paa den mest ubehagelige Maade. Jeg har ikke faaet Tilladelse til at forlade Huset, og alle mine Breve er blit aabnet og læst. Det har været ligesom skæffelig!"

"Dette gjør mig meget ondt," sagde Wolfenden.

"De vidste naturligvis, at det vilde blive en vanskelig Sag at være Fader til Behag, vidste De ikke? Lægerne er ikke helt enige om hans mentale Tilstand, men vi er alle fuldt opmærksomme paa, at han ialfald er en Smule underlig."

Hun smilte lidt bittert.

"Na, jeg flager ikke," sagde hun. "Jeg skulde have greiet det paa en eller anden Maade for Pengenes Skyld. Men jeg har ikke fortalt Dem alt endnu. Det værste, for saavidt som det angaar mig, kommer efterpaa."

"Det gjør mig meget ondt," sagde han. "Vær saa venlig at fortælle videre."

"Idag Fornmiddag kom Deres Fader meget tidlig ind i Studerværelset og fandt paa min Pult et Ark Karbonpapir og to Kopier af en Side af det Arbejde, som jeg holdt paa med. Faktum er, at jeg aldrig havde brugt den før, men jeg ønskede at forsøge for at øve mig. Der var intet galt i det — jeg vilde have ødelagt den om et Øieblik. Arbejdet var i ethvert Tilfælde saa flet gjort, at det var aldeles verdiløst. Men da Lord Deringham fik se det, blev han aldeles hvid i Ansigtet, og jeg troede, at han vilde saa Slag. Jeg kan ikke fortælle Dem, hvad han sagde. Han var brutal. Resultatet blev, at alle mine Skuffer blev tømt, og min Pult og alt, som hørte mig til, undersøgt, som om jeg var en tyvagtig Pige i Huset, og hele Tiden var jeg indestængt. Da de var færdige, blev det sagt til mig, at jeg kunde tage Hatten paa og gaa min Vej. Jeg — jeg havde intet Sted at gaa, for Muriel — De husker, at jeg fortalte Dem om min Søster — reiste til Amerika i sidste Uge. Jeg havde ikke den ringeste Ide

om, hvad jeg skulde gjøre — og saa — jeg — De var den eneste Person, som nogeninde havde været venlig mod mig,” endte hun, idet hun pludselig bøjede sig mod ham med en liden Gulten og med Taarer i Øinene.

Der er i Livet visse Situationer, hvori en hæderlig Mand ikke ved, hvad han skal gjøre. Wolfenden var nu i en saadan Stilling. Han undgik Omfavnelsen, som hendes Bevægelse og Line klart havde antydet, og lod sig nøie med at tage hendes Hænder og holde dem fast i sine. Selv da følte han sig langt fra let tilmode.

“Men min Moder,” udbroød han. “Lady Deringham tog vissefelig Deres Parti?”

Hun rystede heftig paa Hovedet.

“Lady Deringham gjorde det paa ingen Maade,” svarede hun. “Hvis De, at sidste Gang, da De var der, tog De mig med paa en Spadsertur en eller to Gange, og at De talte med mig om Aftenerne, og — men kanske De har glemt det? Har De?”

Hun saa paa ham saa interesseret, at kun et Slags Svar var mulig for ham. Han skyndte sig med at komme med det. Der var imidlertid en vis Mangel paa Varme i hans Forsikring, hvilket fik hende til at se bebreidende paa ham. Hun sukede og saa ind i Varmen.

“Lady Deringham har aldrig været den samme mod mig siden,” fortsatte hun. “Det gjorde ingen Ting, medens De var der, men da De var reist, havde jeg det meget ondt. Jeg skrev til Dem, men De besvarede aldrig mit Brev.

Han vidste godt det. Han havde aldrig bedt hende om at skrive, og hendes Brev havde forekommet ham

en Smule frimodig. Det havde aldrig været hans Hensigt at besvare det.

"Jeg skriver jaa fjelden Breve," sagde han. "Jeg troede ogsaa, at det maatte være en Indbildning hos Dem. Min Moder betragtes som en meget godhjertet Kvinde."

Hun lo bittert.

"Det er ikke det Slags Ting, man indbilder sig," svarede hun. "Lady Deringham har vist mig fold Søflighed hele Tiden siden og intet mere. Den Formiddag syntes hun at være i høi Grad fornøiet over, at hun havde en Undskyldning for at sende mig bort. Hun ved fuldstændig godt naturligvis, at Lord Deringham ikke er — sig selv; men hun tog det for givet som den rene Sandhed alt, han sagde, og jagede mig ud af Huset. Nu ved De altsammen. Det var ganske dumt af mig at komme til Dem. Jeg er imidlertid bare en Pige, og Pigerne er dumme. Jeg har ikke en Ven i hele Verden. Hvis jeg skulde være alene, vilde jeg kjede mig ihjel i Løbet af en Uge. De vil vel ikke sende mig bort? De er vel ikke fint paa mig?"

Hun gjorde en Bevægelse mod ham, men han holdt hendes Haand fast. For første Gang begyndte han at se en Udvei. En vis Fripostlighed i, hvad hun sagde, og i det lille, halvglemte Brev — en Fripostighed, om hvilken han imidlertid havde nogen Tvil — var hans Redning. Han vilde gaa ud fra, at hvad hun sagde, var helt ud sandt. Hun var et Barn, som var kommet til ham, fordi han havde været venlig mod hende.

"Jeg er naturligvis ikke fint paa Dem," sagde han med stort Eftertryk. "Jeg er tværtimod meget glad over, at De kom. Det er ikke mere end Ret, at jeg

ſkulde hjælpe Dem, da mine Folk ſynes at have behandlet Dem ſaa ſlemt. Lad mig tænke mig om et Dieblif."

Hun iagttog ham med Vengſtelse og flyttede ſig lidt nærmere hen til ham.

"Sig mig, hvad De tænker paa," ſagde hun.

"Jeg har det!" ſagde han, idet han pludſelig reiſte ſig og ringte med en Klokke. "Det er en udmerket Ide."

"Hvad er det?" ſpurgte hun hurtig.

Han ſyntes ikke at høre hendes Spørgsmaal. Selby ſtod i Døraabningen. Wolfenden talte til ham.

"Er din Huſtrus Værelſe ledigt, Selby?"

Selby troede, at det var.

"Da er Sagen ordnet. Tag paa Dem Gatten og Trakken ſtrax. Jeg vil, du ſkal bringe denne unge Dame did."

"Det ſkal jeg gjøre, min Lord."

"Hun har miſtet ſit Løi, og det kan hændes, at det ikke kommer før imorgen. Huſt paa at ſige til Mrs. Selby, at hun ſkal gjøre ſit beſte for at gjøre det hyggelig for denne Dame."

Pigen var blit meget bleg. Wolfenden, ſom havde iagttaget hende, blev meget forbauset over Udtrykket i hendes Anſigt.

"Jeg tror, at De vil finde, at Mrs. Selby er en meget ſkikkelig Perſon. Hvis De vil tillade mig det, ſkal jeg komme imorgen for at ſe, hvorledes De har det, og De ſkal da fortælle mig, hvorledes jeg kan hjælpe Dem. Jeg er i Sandhed meget fornøiet over, at De kom til mig."

Hun kastede et eneste Blik paa ham, og hun lagde for Dagen baade Garme og Vebreidelse.

"De er meget, meget snil," sagde hun langsomt, "og meget hensynsfuld," lagde hun til efter et Øieblids Betænkning. "Jeg skal ikke glemme det."

Hun saa ham da lige i Øinene. Han var mere fornøiet, end han vilde tilstaa for sig selv, da han hørte Selby banke paa Døren.

"De har intet at takke for, ikke endnu ialfald," sagde han, idet han tog hendes Haand. "Det skal være mig en sand Glæde, om De vil lade mig hjælpe Dem."

Han førte hende ud til Bognen og saa hende kjøre bort med Selby paa Buxen. Hun havde givet ham et ømt Blik, da hun havde lænet sig tilbage i Buderne. Hun skulv om Munden, og hendes smaa Fingre besvarede hans Haandtryk. Men Wolfenden gik tilbage til Studerbærelset med alle de behagelige Følelser, som en Mand har naar han har forstaaet at komme ud af en ubehagelig Stilling.

"Hendes Mabenhjertethed var en Smule, netop en Smule for stor," sagde han til sig selv, da han havde tændt sin Pipe og strakt sig i sin bedste Stol for at nyde den sidste Røg, før han gik tilfængs. Hun forraadte sig ved sit sidste Blik. "Jeg skulde i Sandhed like at vide, hvad det altsammen betyder."

S j e t t e   K a p i t e l

Tre Mænds Forbund

For en Lediggjænger at være maa det siges, at Wolfenden var en ung Mand med temmelig bestemte Baner. Han havde spist sin Frokost Klokken ti, og Klokken elleve red han i Parken. Det kunde hænde, at han havde et svagt Haab om at faa Zie paa de to Menneſker, som han var blit faa intereſſeret i. Hvis det var Tilfældet, blev han ſkuffet. Han ſaa med en ny Nyſgjerrighed paa Pigerne, ſom galloperede forbi ham, og han ſaa ogſaa nøiagtig paa de ſaa Fodgjængere. Men han ſaa intet til Mr. Sabin og hans Ledſagerſke.

Han kom tilbage til ſin Leilighed Klokken tolv og tog paa ſig de almindelige Klæder for Veſt End. Han ſaa endog efter, om der var noget Kort eller Brev for ham paa Bordet i Hallen, da han gik ud igjen.

“Han kunde neppe jøge at ſætte ſig i Forbindelſe med mig endnu, ialſald,” tænkte han, idet han ſpadſerede langſomt ned langs Piccadilly. “Han ſpurgte mig ikke engang om min Adreſſe. Han tog det hele ſaa rolig, at det ſan godt hænde, at han ikke engang tænker paa at aflægge mig et Beſøg.”

Han gik alligevel ind i ſin Klub for at ſe, om der var noget Brev til ham der, og hvad han fandt, var ſaa uvigtigt, at han rev det iſtykker med en Utaalmo-

dighed, som det neppe fortjente. Han mødte nogle faa Betjendte, hvem han i Forbigaaende spurgte om de kjendte noget til en Mand ved Navn Sabin. Ingen syntes at have hørt det Navn før. Han endog gjen-nemjaa en Adresseliste, som laa i Hallen, men han fandt ikke hans Navn. Da Klokken var et, gik han i et An-fald af Rastløshed ud, tog en Vogn og kjørte over til Harcourt i Westminster, hvor Nismanden boede. Han fandt ham hjemme, og Densham var der ogsaa. Da Wolfenden kom ind, saa de tre Mænd paa hverandre, og de lo allesammen.

"Her kommer Selten." sagde Densham. "Han kan fortælle os alt."

"Jeg kommer for at saa Oplysninger, ikke for at give dem," sagde Wolfenden, idet han tog en Cigaret og satte sig ned i en Stol. "Jeg ved affurat saa meget, som jeg vidste igaaarstes."

"Saa, Mr. Sabin har endnu ikke besøgt Dem for at fortælle Dem, hvor taknemmelig han er?" spurgte Densham.

Wolfenden rystede paa Hovedet.

"Ikke endnu. Jeg er mest tilbøielig til at tro, at han aldeles ikke kommer. Han mener utvivlsomt, at han har takket saa meget, som nødvendigt er. Han bad mig ikke engang om mit Kort, og naar han gav mig sit, saa var det kun en Fornisag, for der er ingen Adresse paa det."

"Men han ved, hvem De er," bemærkede Harcourt. "Jeg lagde Mærke til det."

"Ja, jeg antager, han kunde finde mig igjen, om han ønskede," indrømmede Wolfenden. "Jeg skulde dog antage, at han vilde have sagt noget mere, hvis det

var ham om at gjøre, at træffe mig igjen. Det eneste, som laa ham paa Hjerte, syntes at være, at komme sig bort, før der blev Optøier."

"Jeg tror ikke, at De vil finde ham saa umaadelig taknemmelig. Han synes ikke at være en saadan Mand."

"Jeg ønsker ingen Taknemmelighed fra ham," svarede Wolfenden estertænksum. "Svad Manden selv angaar, skulde jeg helst se, at jeg aldrig træffer ham mere. Men a propos, fulgte nogen af dere to efter dem hjem inat?"

Garcutt og Densham veydede hurtig Blikke. Wolfenden havde kommet stille med dette Spørgsmaal, men det var klart, at det var netop det, han var kommet for at saa vide.

"Jo, vi gjorde det begge to," svarede Garcutt. "Det er klart, at de er temmelig fremtrædende Personer. De kjørte først til den russiske Ambassadør, Thyrst Lobenski."

Wolfenden var harm paa sig selv. Han kunde have været der. Han besluttede at levere sit Kort i Ambassaden samme Dags Eftermiddag.

"Og efterpaa?"

"Efterpaa kjørte de til et Hus i Chilton Gardens, Kensington, hvor de saa blev."

"Forudsætningen blir altsaa . . . ." begyndte Wolfenden.

"At de bor der," indskjød Garcutt. "Faktum er, at jeg kan sige, at vi fik helt ud rede paa det. Manden heder Sabin og Pigen skal være hans Niece. Nu ved De saa meget, som vi ved. Slægtskabet er forresten lidt mere end en Antagelse."

"Gif nogen af dere til Modtagelsen hos Ambassadøren?"

"Vi gif begge to," svarede Sarcutt.

Wolfenden rynkede Panden.

"Dere var der begge to! Hvorfor gjorde dere da ikke deres Besjendtskab?"

Der kom en kort Latter fra Densham.

"Jeg bad om at blive præsenteret for Pigen, og det blev paa en høflig Maade negtet mig," svarede han.

"Saa stod under Gyrstindens specielle Opsyn, og blev ikke præsenteret for nogen."

"Og Mr. Sabin?" spurgte Wolfenden.

Han talte hele Tiden med Baron von Knigenstein, der er tyfsk Ambassadør. De var der ikke længe."

Wolfenden smilte.

"Det forekommer mig, at dere havde en udmerket Anledning uden at benytte den."

Sarcutt fastede sin Cigaret ind i Varmen med en utaalmodig Bevægelse.

"Det kan hænde, De tror det," sagde han. "Men jeg kan fortælle Dem, at De ikke kunde have gjort mere, om De havde været der selv. Vi har imidlertid ingen særlig Bamselighed mere for at finde ud, hvem denne mystiske Mr. Sabin og Pigen er. Vi kan gaa ud fra, at de er i Slægt, for ellers vilde de neppe have været ved Modtagelsen i Ambassaden, hvor som Regel Gjæsterne erstatter i Respektabilitet, hvad de mangler i Evner."

"Med Hensyn til Slægtskabsforholdet, er jeg færdig til at tage det for givet," sagde Wolfenden. "Jeg har for min Del aldrig næret nogen Tvil om det."

"Det kommer af, at De er ung og noget Iettro-

ende. Naar De har levet saa længe, som jeg har gjort, vil De nære Tvil om alt mulig. De vilde da ikke have taget noget for sikkert, hvis De ikke ønskede altid at leve mellem Ruinerne af Deres ødelagte Ideal. Hvis De er vis, vil De altid gaa ud fra, at Deres Svaner er Gjæs, til De har bevist det modsatte."

"Dette er en meget tarvelig Rynisme," bemærkede Wolfenden rolig. "Jeg er forbauet over Dem, Harcutt. Jeg troede, at De fulgte mere med Tiden. Ved De ikke, at i vore Dage er ingen kynisk undtagen Skolegutter og Folk med daarlige Maber? Pessimismen forvandt med Sæfoverfrakterne. Hvad De der sagde, minder mig om den røgforpestede Luft i en simpel Dansesal i Latin kvarteret. For at følge med Tiden maa De kultivere en mild, næsten arkadisk Begeistring. De maa have rosenfarvede Brillen og give Dem Udseende af, at De liker dem. Hørte De ikke, hvad Glafett sagde i sidste Uge. Der er en Moralepidemi i Luften. Vi skal allesammen være meget gode."

"Nogle af os kommer til at føle sig meget ilde ved det da," bemærkede Densham.

"Store Forandringer fører altid med sig en Del Ubehageligheder," svarede Wolfenden. "Men jeg kom nu ikke hid for at snakke Tul. Jeg kom for at spørge om noget. Jeg ønsker at vide, om dere to er bestemt paa at forfølge denne Sag."

Densham og Harcutt udbyttede Blikke. Ingen sagde noget med det samme. Det var Densham, som besvarede Spørgsmaalet.

"Jeg skal ikke hvile, før jeg har fundet ud, hvem de er, og alt andet om dem," sagde han.

"Og De, Harcutt?"

"Jeg er sammen med Densham," sagde han. "Paa samme Tid kan jeg ligesaa gjerne fortælle Dem, at jeg er ligesaa meget, om ikke mere, interesseret i Manden som i Pigen. Hun er vidunderlig vakker, og jeg beundrer hende naturligvis, som alle maa. Men det er alt. Manden appellerer til mit journalistiske Instinkt. Han skaffer mig noget at skrive om. Jeg er overbevist om, at han er en Person af Betydning. Dere kan begge betragte mig mere som en Bundsforbåndt end som en Rival."

"Hvis De da havde Valget mellem at have en Times Samtale med Manden eller at have en Times Samtale med Pigen . . . ." begyndte Wolfenden.

"Jeg skulde uden et Dieblitz Betænkning have valgt Manden," erklærede Sarcutt. "Jeg indrømmer, at Pigen er nydelig nok. Det undrer mig ikke, at dere to — Densham, som er en Tilbeder af Skjønheden, og De, Wolfenden, som er en Lediggjænger — er blit indtaget i hende. Men det er anderledes med mig. Manden appellerer til mit journalistiske Instinkt paa omtrent den samme Maade, som Pigen apellerer til Kunstnsansen hos Densham. Manden er en Gaade, som jeg har bestemt mig til at løse."

Wolfenden rejste sig.

"Hør her," sagde han. "Jeg har et Forslag. Vi er alle tre i samme Vaad. Skal vi ro sammen eller hver for sig?"

Sarcutt slap ned sit Ålglas og smilte.

"Fantastisk som sædvanlig, Gutten min," sagde han. "Vi kan ikke det. Vore Interesser er forskellige, i det mindste Deres og Denshams. Vi kommer under

de nuværende Omstændigheder neppe til at hjælpe hverandre."

Wolfenden trak paa sig Hanserne.

"Jeg har ikke forklaret mig endnu," sagde han. "Der maa naturligvis være Indskrænkninger, men et Skridt eller to kan nok Densham og jeg tage sammen. Lad os danne et Forbund, hvad angaar direkte Oplysninger. Efterpaa maa hver arbejde for sig selv, naturligvis. Jeg gaar ud fra, at hver af os har en Ide om, hvorledes der skal foretages Undersøgelser angaaende disse Mennesker. Nuvel, lad saa hver af os gaa sine egne Veie og dele de Oplysninger, han har kunnet samle, med de to andre iaften."

"Jeg er fuldstændig villig til det," sagde Densham. "Men jeg vil have det fuldstændig underforstået, at vi er Forbunds-fæller kun, hvad angaar Indsamlingen og Delingen af Oplysningerne. Efterpaa og hvad andet angaar, er hver Mand for sig selv. Hvis nogen af os blir istand til at stifte Bekendtskab med dem, er dermed Overenskomsten forbi. Ingen af os skal være forpligtet til at gjøre noget, som kan hjælpe de andre to til Skade for ham selv."

"Jeg er enig i dette," sagde Harcutt. "Vi kan vel gaa ud fra, at Densham har en Plan, siden han er saa omstændelig."

"Jeg gaar ogsaa ind paa Denshams Forslag," sagde Wolfenden. "Jeg er særlig enig i de Indskrænkninger, som han foreslaar. Det er et Forbund, forsaavidt angaar Indhentningen af Oplysninger, og kun det. Jeg foreslaar, at vi nu gaar og spiser Middag sammen."

"Jeg spiser aldrig Middag ude, og jeg har et

bedre Forslag at gjøre," sagde Hareutt. "Lad os mødes hos Milan i aften og spise sammen der. Vi kan da fortælle hverandre, hvad vi har fundet ud i Løbet af Dagen, om vi har været heldige nok til at finde ud noget. Hvad mener De om det, Wolfenden?"

"Jeg er helt villig til det," svarede Wolfenden.

"Jeg ogsaa," kom det fra Densham.

"Klokken halv tolv da," sagde Hareutt.

S y v e n d e K a p i t e l

Hvem er Mr. Sabin?

Mrs. Thorpe-Satchell var ikke hjemme for almindelige Besøgende. Da alligevel en taktfuld Tjener bragte hende Mr. Francis Denshams Kort, gav hun strax Ordre til, at han skulde vijes ind.

At han var en privilegeret Person, var let at se. Mrs. Satchell modtog ham med sit mest indtagende Smil.

"Min kjære Francis, jeg haaber, at du ikke længere har din væmmelige Hodepine!" udbrød hun. "Dujaa svært daarlig ud igaar aftes. Jeg var saa bedrøvet for din Skyld."

Densham traf en magelig Stol hen til hende og modtog en Klop De.

"Jeg er fuldstændig bra nu," sagde han. "Jeg var rigtig klein en Stund, men det varede ikke længe. Alligevel følte jeg, at det var saa dumt af mig, at jeg var halvt bange for, at du havde strøget mig helt af Lysten over dine Besøgende, fordi jeg var slig en umulig Gyr. Det var en umaadelig Vettelse, da jeg fik Besked, at du vilde modtage mig."

Mrs. Thorpe-Satchell lo af fuld Hals. Hun var en liden Kvinde med en dejlig Figur og et pikant Ansigt. Hun havde en Mand, som ingen kjendte, og gav udsøgte Selskaber, som alle gik til. Hun var paa

sin Naade en Berømtthed. Sun og Densham havde kjendt hinanden i mange Aar.

“Jeg er ikke saa sikker paa, at du ikke fortjente det,” sagde hun. “Men saa er det nu det da, forstaar du, at du er en for gammel Ven til at blive straffet saa haardt.”

Sun hævede sine blaa Øine op til hans og saa ned igjen med et blødt Smil om Munden.

Densham vedblev at se ind i Øiden, idet han undrede sig over, hvorledes han skulde komme frem med det, som havde saa pludselig faaet den fremste Plads i hans Tanker. Han var ikke den Eftermiddag kommet for at gjøre det mindste Kur til sin Veninde. Den Tid, da han havde gjerne gjort det, syntes ham netop nu meget fjern. Paa en eller anden Naade havde denne pene, lille Kvinde med sin Wattea Ynde og med sin fine Maner mistet al Tiltrækning for ham for Øieblikket, og han kunde møde Blikket fra hendes straalende Øine og føle Berørelsen af hendes bløde Fingre med den største Ro.

“Du er meget snil mod mig,” sagde han takkefuld. “Maa jeg saa lidt mere se?”

Densham var imidlertid ingen Strateg. Han var kommet for at stille et Spørgsmaal, og han var utaalmodig efter at saa gjort det. Han vidste meget godt, at det ikke vilde hjælpe noget at skynde sig for meget — at han maatte komme med det ligesom tilfældigvis ved Slutningen af sit Besøg. Men han var neppe heldig i den Tid, som gik forud for det. Han skulde da have gjort sit yderste for at underholde hende, men han var raseløs, og der var intet Liv i hans Naade at være paa.

Der var lange Pauser i Samtalen, og han holdt paa hele Tiden at komme tilbage til Modtagelsen Af-
tenen før i Gaab om, at der skulde komme en Bemerk-
ning, som kunde gjøre det lettere for ham at komme
frem med sit Spørgsmaal. Men der kom ingen saadan
Bemerkning, hvor meget han end lagde an paa det.
Modtagelsen havde ikke interesseret hende det mindste,
og hun havde intet at sige om den. Hun blev endelig
opmærksom paa, at hans Tanke var optaget med noget,
som hun ikke kjendte. Efter en af disse leie Pauser saa
hun spørgende paa ham, og det var klart, at hans Tan-
ke var langt borte. Hun var ikke vant til slikt fra
hans Side. Sagen var, at han holdt paa at forme
Spørgsmaalet, som han vilde stille til hende.

"Min kjære Francis, hvorfor fortæller du mig
ikke, hvad der feiler dig? Du er paa ingen Maade un-
derholdende. Du har noget, som særlig optager dine
Tænker. Er det noget, som du ønsker at spørge mig
om?"

"Ja," sagde han dristig. "Jeg kommer for at bede
dig gjøre mig en Tjeneste."

Hun smilte opmuntrende til ham.

"Kom bare med det og bli fvit dit sørgelige
Hjæ,," sagde hun. "Du bør vide, at hvis der er noget,
som jeg kan gjøre for dig, gjør jeg det uden Betænk-
ning."

"Jeg ønsker at male dit Billede for næste Mars
Udstilling ved Akademiet," sagde han.

Dette var et Mestertræk. At saa sit Billede malet
af Densham var for Diebliffet Spiddepunktet af Mrs.
Thorpe-Satchells Orgjerrighed. Hun rødmede af
Glæde og hendes Dine var meget klare.

"Mener du det virkelig?" udbrød hun, idet hun bøjede sig frem mod ham. "Er du sikker?"

"Naturligvis mener jeg det," svarede han. "Hvis jeg bare kan gjøre dig Retfærdighed, antager jeg, at det vilde bli Mares Portræt. Jeg har studeret dig i lang Tid, og jeg antager, at jeg har nogle gode Ideer."

Der kom en blød Ratter fra Mrs. Thorpe-Satchell. Skjønt Densham ikke var nogen stor Kunstner, var han dog den mest moderne Portrætmaler for Diebliffet, og han forstod at give sine Kvinder det rette Strøg — give dem en vis Stil uden at gjøre Ligheden mindre. Han afflog ligesaa mange Ordre, som han malede Portrætter, og han kunde neppe smigre Mrs. Thorpe-Satchell mere, end han gjorde ved at komme med sin Anmodning. Hun sølte sig meget smigret.

"Du er da en snil Gut alligevel," sagde hun og gav ham sit sødeste Smil. "Hvad skal jeg have paa? Den gule Satinkjolen, som du liker saa godt, eller som du siger du liker?"

De overveiede Sagen med stort Alvor. Det var ikke, før han reiste sig for at gaa, at han kom frem med det Spørgsmaal, som havde i saa høi Grad beskjæftiget hans Tanker.

"Al propos, der er noget, jeg gjerne vil spørge dig om," sagde Densham. "Kjender du Marcutt?"

Hun nikkede. Naturligvis kjendte hun Marcutt. Var hendes første Mistanke alligevel rigtig? Var han kommet for at besøge hende af en anden Grund end den, som han havde opgivet?

"Navel, han er overordentlig interesseret i nogen Menneſker, som mødte frem ved Modtagelsen igaaraf-tes," sagde han. Han prøvede paa at blive præſente-

ret for dem, men han kunde ikke finde nogen, som kjendte dem, og han kjender ikke Tyrstinden godt nok til at spørge hende. Han tror, han saa dig tale med Manden, og saa lovede jeg, at jeg skulde spørge dig om dem."

"Jeg talte med en hel Del Mand," sagde hun. "Hvad heder han?"

"Sabin — Mr. Sabin. Og der er en Pige, hans Datter eller Niece, antager jeg."

Var det Denshams Indbildning, eller var hun virkelig blit bleg. Den lille Haand med de mange Ringe, der havde hvilet saa nær hans, blev stukket ind mellem Puderne. Densham, som havde nøie iagttaget hende, lagde Merke til, at Trækkene omkring hendes Mund blev haarde, noget, han aldrig havde seet der før. Det var en Stund, før hun svarede.

"Det gjør mig ondt, men det er meget lidet, jeg kan fortælle om dem," sagde hun langsomt. "Jeg har truffet ham en Gang, og det var over i Indien for mange Aar siden. Jeg har ikke den ringeste Ide om, hvem han er eller hvorfra han kom. Jeg er sikker paa, at jeg aldrig vilde have gjenkjendt ham, hvis det ikke var for det, at han har en Klumpfod."

Densham forsøgte at skjule sin Skuffelse.

"Saa, du traf ham i Indien," sagde han. "Ved du, hvad han gjorde der? Han var ikke ansat i Regjeringens Tjeneste, antager jeg?"

"Det ved jeg virkelig ikke noget om; men jeg tror ikke at han var det," svarede hun. "Jeg tror, at han er eller var meget rig. Jeg husker, jeg hørte lidt om ham — intet af nogen stor Betydning. Men hvis Sarcutt er din Ven," tilføjede hun, idet hun saa fast paa ham, "kan du give ham et ypperligt Raad."

"Harcutt er en bra Kar, og jeg ved, at han vil blive glad, om han kan faa et saadant Raad," sagde han.

"Sig til ham, at han ikke bør have det ringeste at gjøre med Mr. Sabin."

Densham saa skarpt paa hende.

"Du kjender altsaa noget til ham?" udbrød han.

Hun flyttede sin Stol lidt tilbage, saa hendes Ansigt ikke blev saa sterkt oplyst, og hun svarede uden at se op.

"Meget lidet. Det er saa længe siden, og min Samvirkelse er ikke saa god, som den pleiede at være. Men bryd dig ikke om det. Raadet er iethvertfald godt. Hvis," fortsatte hun, idet hun saa fast paa Densham, "hvis det ikke var Harcutt, som var saa interesseret i disse Mennesker, hvis det var en anden, Francis, for hvis Velsærd jeg er mere interesseret, en Mand, som er virkelig min Ven, vilde jeg, om jeg kunde, gjøre Raadet tusen Gange mere indtrængende. Jeg vilde bønfaalde ham om ikke at have nogetjomhelst at gjøre med denne Mand eller med nogen anden af hans Kreaturer."

Densham lo — men det var ingen glad Latter. Hans Skuffelse var stor, men han var blit meget interesseret.

"Pigen er ialfald uskyldig," sagde han. "Det kan ikke være over et Kar, siden hun forlod Skolen."

"Et Kar sammen med den Mand er en udmerket Fordærvelsens Skole," svarede hun bittert. "Misforstaa mig ikke. Jeg har personlig intet mod ham. Vi har aldrig været sammen, Gudskelov! Men der har været Historier — jeg kan ikke huske dem nu — jeg

ønsker ikke at huse dem; men Indtrykket, som de gjorde paa mig, lever. Hvis en Smule af, hvad Folf fortalte om ham, er sandt, er han en Fyrste i det Ondes Verden."

"Pigen . . . ?"

"Jeg kjender intet til hende," indrømmede hun.

Densham besluttede sig til at gjøre et dristigt Træk.

"Gjør mig en Tjeneste," sagde han. "Du skal aldrig angre paa det. Jeg ved, at du og Fyrstinden er intime Veninder. Lad din Vogn kjøre frem og fjør saa over for at tale med hende allerede i Eftermiddag. Spørg hende, hvad hun ved om Pigen. Saa hende til at fortælle dig altsammen. Lad mig saa saa vide det. Ved mig ikke om at forklare mig nærmere — husk bare paa, at vi er gamle Venner, og at jeg har bedt dig om at gjøre dette for mig."

Hun ringede.

"Lad min Vogn kjøre frem strax," sagde hun til Tjeneren. Derpaa vendte hun sig til Densham. "Jeg skal gjøre affurat, som du siger," sagde hun. "Du kan være med mig og vente, medens jeg taler med Fyrstinden — om hun er hjemme. Du ser, jeg kan gjøre for dig, hvad jeg ikke vilde gjøre for nogen anden i hele Verden. Tak mig ikke nu. Har du noget imod at vente, medens jeg tager Overtøiet paa mig? Det skal tage bare et Minut eller to."

Sendes Minut eller to blev en halv Time. Densham var utaalmodig. Han vidste ikke, om han skulde være tilfreds med Resultatet af sin Mission eller ei. Han havde faaet vide meget lidet — antagelig kom han til at saa vide lidt mere, men han var fuldt opmærksom

paa, at han ikke havde ført Underhandlingerne med nogen særlig Dygtighed, og den Bestikkelse, som han havde brugt, var meget kostbar. Han var endnu tvilraadig, da Mrs. Thorpe-Satchell kom. Hun havde taget paa en Kjole, som var kantet med Zobel, og hun holdt frem sine Hænder med sit mest indtagende Smil.

"Gjæste er svært fejtet, naar det gjælder at træffe Hanserne paa mig," sagde hun, "saa jeg vil overlade til dig at hjælpe mig. Liker du min Kjole?"

"Du er deilig," sagde han, idet han tog fat paa Arbejdet med at faa Hanserne paa hende, "og du ved det."

"Jeg tager altid paa mine bedste Klæder, naar jeg skal besøge mine bedste Venner," sagde hun. "De er saa fritiske! Desuden har jeg Tjolge nu. Kom!"

Hun talte meget livlig med ham i Trappen og ligeledes, da han hjalp hende op i Vognen og hele Veien til deres Bestemmelsessted. Alligevel havde han paa Tjolsen, at hun ikke var som hun pleiede at være. Hun var en liden, stolt Kvinde, og hun havde faaet et Stød. Densham benyttede sig af hende — tænkt, Densham benyttede sig af hende! Hun havde ikke taget fejl. Hun troede ikke, at han var kommet til hende for at hjælpe en Ven. Hun nærede ikke den mindste Tvil om, at det var han selv, som var blit indtaget i den unge Pige, og hun betragtede hans Besøg og hans Bøn til hende som noget, der ikke var meget forskjellig fra Brutaltet. Han maa være interesseret i Pigen, meget interesseret endog, for ellers vilde han ikke have taget sin Tilflugt til slige Midler for at faa Oplysninger om hende. Hun blev taus med en Gang, og var lidt

bleg, da Vognen kom ind paa Belgrave Square. Hendes Erende var ikke behageligt.

Densham blev fiddende i Vognen næsten en Time. Han var utaalamodig, og alligevel var han glad over, at hun blev saa længe borte. Hun havde fundet Thyrstinden hjemme, og hun vilde skaffe ham de Oplysninger, som han ønskede. Han sad og saa aandsskravende paa dem, som gik forbi; men hans Tanker var langt borte. Hvor hin Piges Ansigt havde lagt Beslag paa ham, havde paa en eller anden Maade sat hele hans Kunstinstinkt i Bevægelse! Hun var den udmerkede Regelmæssiggjørelse af en ny Pigetype, hvorfra var udelukket alt, som var umodent, ubehageligt og ufærdigt. Han syntes, at der i hende var indbefattet paa en hemmelighedsfuld Maade hele Ungdommens deilige Frihed og den udsøgte Ynde og Belevenhed, som den franske Kvinde sad inde med i den bedste Periode. Han indbildte sig neppe, at han var indtaget i hende som Tilbeder. Han vilde ialfald have benægtet det, om nogen havde sagt det til ham, at han var det. Hendes Skønhed havde visselig faaet en mærkelig Magt over ham. Hans Fantasi var blit sat i Bevægelse. Hun trak ham til sig, men han vilde ikke have tilstaaet det endog for sig selv, at der var noget alvorligt paa færde. Han satte en saa stor Pris paa at være en fri Mand, havde han sagt til sig selv saa mange Gange, ialfald i mange Aar endnu, og han havde ogsaa søgt at gjøre det klart, at hans Kunst maatte være hans Herreinde og ingen anden. Desuden var han ikke en Gut, som blev saa let forelsket, hvilket Wolfenden sikkerlig var blit, i en Pige, som han aldrig havde talt med. Det var latterlig, og alligevel . . . .

En blød Stemme lige ved ham, vækkede ham. Mrs. Thorpe-Satchell stod paa Jortauget. Hun var ikke længere bleg, og Lyset var kommet tilbage i hendes Pine. Han saa paa hende, uimodstaaelig tiltrukket. Hun havde aldrig været mere indtagende.

Hun satte sig i Bognen og de bløde Følger af hendes Kjole spredtes ud over Buderne. Hun trak dem tilside for at give Plads for ham.

"Kom, og lad os have en Tur i Parken," sagde hun. "Det er endnu temmelig tidlig, skjønt jeg er bange for at jeg har ladet dig vente en meget lang Tid."

Hun satte sig strax i Bognen, og de fjørte bort. Mrs. Thorpe-Satchell gjentog leende nogle Historier, som Thyrtinden netop havde fortalt hende. Hun var flarlig i et meget godt Humør. Hendes Lystighed var ikke længere tvungen.

"Jeg antager, at du ønsker at vide Udfaldet af mit Grinde?" sagde hun hyggelig. "Jeg er bange for, at du kommer til at kalde det et tarveligt Resultat. Da jeg nævnte Mandens Navn, stansede Thyrtinden mig strax."

"Du maa ikke tale om den Mand," sagde hun. "Spørg mig ikke om Grunden, men du maa ikke tale om ham."

"Jeg ønsker ikke at tale om ham, men om Pigen," sagde jeg.

"Hvad sagde hun om Pigen?" spurgte Densham.

"Hun fortalte mig noget om hende," svarede Mrs. Thorpe-Satchell langsomt, "men uheldigvis vil

det ikke hjælpe din Ven. Hun fortalte noget om hende først, da jeg havde lovet paa Tro og Ære ikke at fortælle det til et eneste Menneske. Saa jeg desværre ikke kan fortælle noget selv til dig Francis . . . ."

"Du kan naturligvis ikke røbe det da," sagde Densham hastig. "Jeg vilde ikke bede dig om det for alt i Verden. Men er der ikke det mindste om Manden og Pigen, hvem han er, hvad han er, af hvad Familie eller Nationalitet Pigen er — er der ikke det ringeste, som jeg kan fortælle Sarcutt?"

Mrs. Thorpe-Satchell saa paa ham med et svagt Smil om Munden.

"Jo, der er en Ting, som du kan fortælle Sarcutt," sagde hun.

Densham følte sig lettet. Endelig kom det!

"Du kan sige til ham," sagde Mrs. Thorpe-Satchell langsomt og med Vægt paa Ordene, "at hvis det er Pigen, som han er interesseret i, hvilket det antagelig er, er det bedst for ham, at han glemmer, at han nogensinde saa hende. Jeg kan ikke fortælle dig, hvem hun er, eller hvad hun er, skjønt jeg ved det. Men vi er gamle Venner, Francis, og jeg ved, at mit Ord vil være nok for dig. Du kan tage dette fra mig som absolut Sandhed. Din Ven har bedre Grund til at haabe, at Sfinxen skal elske ham, eller at Dianastuen skal gjøre det, end at denne Pige kan blive noget for ham."

Densham vendte sit Ansigt ret frem langs Bognstrømmen, men saa intet. Han nærede ikke et Øieblik Tvil om, at hun talte sandt. Han syntes at alt blev pludselig graat og jolløst. Han skjalv lidt — han for-

melig frøs. Han syntes, han saa Pigens Ansigt, hørte Naslingen af hendes Skjorter, idet hun gik forbi deres Bord, og Lyden af hendes Stemme, idet hun bøjede sig over de hvide Roser, hvis fine Duft naaede lige over til Bordet, hvor de sad. Han lukkede halvt sine Øine. Han holdt paa at gjøre et ifræffeligt Feilgreb.

O t t e n d e   K a p i t e l

E t   M ø d e   i   B o n d   S t r e e t

Wolfenden gik hjem igjen for at spise Middag, idet det var hans Hensigt at besøge den unge Dame, som om Aftenen før havde aflagt ham et Besøg, strax han var færdig. Han havde imidlertid neppe faaet Frakken af sig ude i Hallen, da Selby kom med et Brev til ham.

"Fra den unge Dame, min Lord," meldte han. "Min Hustru har netop sendt det over."

Wolfenden rev Konvolutten op og læste:

Torsdags Morgen.

Kjære Lord Wolfenden — Jeg gjorde naturligvis et Feilgreb ved at besøge Dem igaaraftes. Jeg beflager det meget — mere end De nogensinde vil forstaa. En Kvinde glemmer aldrig helt slige Ting, og de Lærepenge, De gav mig, kommer jeg uden nogen Bannfælgighed til at huske hele mit Liv. Jeg kan ikke gaa ind paa at vedblive at være Deres Skyldner, og jeg rejser herfra strax. Jeg vil være borte længe, før De modtager dette Brev. Forsøg ikke paa at finde mig. Jeg kommer ikke til at mangle Venner, om jeg ønsker at søge dem. Desuden ønsker jeg ikke at se Dem igjen. Jeg mener det, og jeg haaber De vil respektere mit Nufke. Jeg antager, at det maa være mig tilladt at

bede Dem om dette for hine Dages Skyld paa Deringham, som det nu er mit høieste Ønske, at jeg maa glemme.

Seg er Deres ærbødige,

Blanche Merton.

“Den unge Dame reiste tidlig idag, min Lord,” sagde Selby. “Hun udtalte sin store Tilfredshed med den Behandling, hun havde faaet; men hun havde besluttet at indrette sig paa en anden Maade.”

Wolfenden nikkede og gik ind i Spisebærelset med det sammenflemte Brev i Haanden.

“For hine Dages Skyld paa Deringham,” gjentog han for sig selv. Var denne Pige en Gaas eller kun en Eventyrerske? Det var nok saa, at der havde været et mildt Kurmageri mellem dem paa Deringham, men det havde været en uskyldig Affære, som sandelig hun havde søgt mere end han. De havde truffet hinanden en eller to Gange og taget en Spadsertur sammen. Han havde talt med hende en Smule efter Middag, idet han følte en vis Sympati med hende, fordi hun var saa alene, og kastede en Smule Beundring for hendes ubestridelige Skjønhed. Men hans Hjerte havde aldrig haft nogen Del i det. Han havde endog næret Tvil om hendes Oprigtighed.

Denne Opfatning var nu stærkere end nogensinde, men han kunde ikke forstaa, hvorfor hun reiste paa denne Maade, og heller ikke kunde han forstaa Tonen i hendes Brev. Hvad han angik, var det sikkerlig det bedste, som kunde hende. Det tog fro ham et Ansvar, som han ikke vidste, hvorledes han skulde greie. Da hun var blit afflediget paa Deringham, vilde den Hjælp, som han maatte yde hende, blive misforstaaet.

Men han havde aldrig ventet, at hun skulde forsvinde og jende ham et saadant Brev. Han kunde ikke se, hvad hun kunde vinde ved det, medmindre hun følte sig saaret og skuffet ved den Modtagelse, han havde givet hende. Han tænkte paa dette en Stund, men hans Tanker var for meget optaget paa andre Raanter til, at han skulde beskæftige sig meget med hendes Forsvinden. Da han var færdig med sin Middag, var han kommen til det Resultat, at det var bedst, som det var, og han vilde handle, som hun bad ham om.

Omkring Klokken tre forlod han atter sin Leilighed, og netop paa den Tid, da Densham ringte paa hos Mrs. Thorpe-Satchell i Mansfair, oplevede han noget, som han betragtede som en stor Lykke.

Han var gaaet til Scott for at faa sin Hat opbudset, hvilket han havde gjort mere af Bane end af Nødvendighed, og da han kom ud igjen, stod han Ansigt til Ansigt med de to Mennesker, hvem han havde ønsket at træffe mere end nogen anden i hele Verden. Det var i Bond Street. De kom spadserende sammen. Pigen talte, og Manden lyttede til, hvad hun sagde, høflig, men ilig, at man kunde se, at han morede sig.

Pludselig holdt Pigen op og ønskede Wolfenden velkommen med et indtagende Smil, som viste, at hun gjenfjendte ham. Manden saa hurtigt op. Wolfenden stod paa Fortauget foran dem med Hatten i Haanden, og man kunde tydelig se i hans Ansigt, at han var meget glad over det uventede Møde. Mr. Sabins Hilsen var høflig og endog venlig, om den end ikke kunde siges at være hjertelig. Wolfenden kunde ikke sige, hvorfra Indtrykket kom, men det kom over ham som en Inspiration, hvorom der ikke kunde herske nogen

Twil, at Mr. Sabin ikke var saa jævrt fornøjet over Mødet.

"Svor underligt det er, at vi skulde møde Dem!" sagde Pigen. "Ved De, at dette er den første Spadsjertur, som jeg nogensinde har havt i London?"

Gun talte med temmelig lav Stemme og noget langsomt. Hendes Stemme havde et hvislende og musikalsk Klangpræg, og der var ganske en Smule fremmed Akcent. Som hun stod der og smilte til ham i mørkeblaa Kjole, der var fantet med Pelsverk af Sølvfarve, og som ingen engelsk Skrædder havde havt noget at gøre med, var Wolfendens Underkastelse absolut og fuldstændig. Han var sig bevidst, at han var noget forjamsket, da han svarede. Han følte sig mindre sikker i sin Optræden, end han kunde have ønsket. Senere huskede han paa hundrede Ting, som han skulde have sagt; men blev saa overrasket over at træffe den, at han ikke havde sin sædvanlige Ro og Sikkerhed. Mr. Sabin begyndte Samtalen.

"Min Iegemlige Skrøbelighed voldes mig adskillig Smerte, naar jeg skal spadserere, især paa et Kortang af Sten," sagde han, idet han saa ned paa sine Ben. "London er imidlertid en af de Byer, som kun kan sees, naar man gaar, og min Niece har al den Nysgjerrighed, som følger med hendes Alder."

Gun lo. Gun havde intet Slør, og der viste sig en Smule Rødme i hendes Kinder. Dette havde taget bort den fine, men ikke ingelige Blegghed, som havde forekommet Wolfenden saa distingveret.

"Jeg synes, at det er saa hyggeligt at gjøre Indkjøb. Er det ikke?" udbrød hun.

Wolfenden var absolut sikker paa det. Han beto-
nede det faktisk stærkere end nødvendigt. Mr. Sabin
smilte svagt.

"Det er mig en Glæde at have truffet Dem
igjen, Lord Wolfenden, selv om det er bare for at takke
Dem for, hvad De gjorde for mig igaaarstes," sagde
han. "Jeg vilde gjerne komme mig bort, før der blev
noget Opløb. Ellers vilde jeg have udtalt min Tak-
nemmelighed dengang i en mere passende Form, end
Tilfældet var."

"Jeg haaber, at De ikke vil anse det for nødvendigt
at sige mere om det," sagde Wolfenden. "Jeg gjorde
kun, hvad enhver anden vilde have gjort uden nogen
Betænkning under lignende Omstændigheder."

"Jeg er ikke saa ganske sikker paa det," svarede
Mr. Sabin. "Men a propos, kan De sige mig, hvad
der blev af Tyren? Var der nogen, som søgte at ar-
restere ham?"

"Jeg antager, at der var nogen som satte efter
ham, men han blev ikke fattet," sagde Wolfenden
langsomt.

"Det glæder mig at høre det," sagde Mr.
Sabin.

Wolfenden saa noget overrasket paa ham. Han
kunde ikke afgjøre, om det var hans Pligt at opgive
Mavnet paa den Mand, som havde gjort det underlige
Angreb paa Mr. Sabin eller ei.

"Jeg antager, at De ikke kjendte den Mand, som
angreb Dem?" sagde han langsomt.

Mr. Sabin rystede paa Hovedet.

"Jo, jeg gjorde nok det. Jeg gjenkjendte ham strax. Jeg antager, at De gjorde det samme."

Nu blev Wolfenden meget forbauset.

"Jeg tror, at han var Deres Gjæst, til jeg kom ind i Spijsesalen," fortsatte Mr. Sabin. "Jeg saa ham gaa, og jeg var halvt forberedt paa, at der vilde hændes noget."

"Det er sandt, at han var min Gjæst, men alligevel var han en Fremmed for mig," sagde Wolfenden. "Han bragte et Brev fra min Fætter, som synes at have anseet ham for at være en bra Kar."

"Der er intet andet som feiler ham, end at han er gal," svarede Mr. Sabin tørt.

"O det store og hele taget er jeg ikke forundret over at høre dette; men jeg synes sandelig, at De bør beskytte Dem selv paa en eller anden Maade, naar Formen af hans Galsskab tages i Betragtning," sagde Wolfenden.

Mr. Sabin trak foragtelig paa Skuldrene.

"Han kan aldrig skade mig. Jeg bærer en Talisman, som beskytter mig mod ethvert Angreb, som han kan gjøre paa mig. Men jeg kan ikke desto mindre sige, at den Hjælp, De gav mig igaar aftes, var velkommen."

"Det var mig en stor Glæde at være Dem til Tjeneste," sagde Wolfenden, "særlig siden det har bragt mig den store Fornøjelse at stifte Deres Bekendtskab," tilføjede han, idet han soa i Retning af Mr. Sabin's Niece.

Sans Hjerte bankede hurtigere end sædvanlig.

Han kunde se, at den unge Pige havde vanskeligt for at holde sig alvorlig, og hun havde slaaet Pinen ned. Hun havde rødmet let, da han saa saa beundrende paa hende. Mr. Sabin med sin kolde Stemme kaldte ham tilbage til Virkeligheden.

"Jeg antager, at jeg hørte Deres Navn rigtig," sagde han. "Det er Wolfenden, er det ikke?"

Wolfenden sagde, at det var det.

"Jeg har desværre ikke et Kort paa mig, men det er mit Navn," sagde han.

Mr. Sabin saa nysgjerrig paa ham.

"Wolfenden er Deringhamernes Familienavn, saavidt jeg ved. Maa jeg spørge, om De ikke er en Slægtning af Admiral Lord Deringham?"

Wolfenden blev pludselig alvorlig.

"Jo, han er min Fader," svarede han. "Har De nogensinde truffet ham?"

Mr. Sabin ryttede paa Hovedet.

"Nei, jeg har hørt ham omtale i Udlandet, og jeg tror, at jeg har hørt Deres Moder, Grevinden af Deringham, omtale. Det er nu mange Aar siden. Jeg haaber, at jeg ikke er kommet til at sige noget. . . ."

"Mdeles ikke," sagde Wolfenden. "Min Fader lever endnu, skjønt han er meget svagelig af Helbred. Kunde De og Deres Niece gjøre mig den Ære at drikke The med mig? Det er Damernes Dag i Germania-Klubben, og det vil være mig en udsøgt Fornøjelse at tage dere over bord, om dere vil tillade mig at gjøre det."

Mr. Sabin ryttede paa Hovedet.

Wolfenden havde den Tilfredsstillelse at se, at Pigen saa skuffet ud.

"Vi er Dem meget forbunden, men jeg skulde træffe en Mand, og jeg skulde have været der for en Stund siden," sagde Mr. Sabin. "Du maa ikke være lei over, om vi fjører Resten af Veien, Helene."

Han vendte sig og kaldte paa en Drosche, som førte forbi. Han hjalp sin Niece op i Vognen og blev staaende og tale med Wolfenden paa Fortauget et Øieblik.

"Jeg haaber, at vi træffes igjen om ikke længe, Lord Wolfenden," sagde han. "Lad mig imidlertid endnu engang udtale min store Taknemmelighed for, hvad De gjorde for mig igaar aften."

Og den unge Pige bøiede sig frem over Skvæteret i Vognen.

"Og maa ikke ogsaa jeg faa Lov til at tilsøie min Tak?" sagde hun. "Jeg ønsker næsten, at vi ikke skulde til Milan i aften igjen. Jeg er bange for, at jeg blir nervøs."

Hun saa lige paa Wolfenden. Han var latterlig lyffelig.

"Jeg kan love, at der ikke skal hænde Mr. Sabin noget ondt i aften ialfald," sagde han. "Jeg kommer selv til Milan, og jeg skal passe godt paa."

"Hvor heroligende!" udbrød hun med sit mest venlige Smil. "Lord Wolfenden kommer til Milan i aften," tilspøiede hun, idet hun vendte sig til Mr. Sabin. "Hvorfor indbyder du ikke ham til at spise sammen med os? Jeg skal føle mig mere rolig."

Man kunde se, at Mr. Sabin ikke likte det, og han betænkte sig, før han sagde noget. Men Wolfenden vilde ikke se det. Han saa over Skuldrene paa Mr.

Sabin, og det var ikke godt at overhøre, hvad den unge Pige havde sagt.

"Hvis De vil spise sammen med os, vil De gøre os en stor Gæst," sagde Mr. Sabin stift. "Men jeg antager, at De allerede har bestemt, hvem De skal spise sammen med. Middag er noget, som man sjelden nyder alene."

"Jeg er fuldstændig fri, og det skal være mig en stor Glæde at tage imod Deres Indbydelse," sagde Wolfenden uden Betænkning. "Omkring Klokken elleve, antager jeg?"

"Et Kvartér over," sagde Mr. Sabin, idet han steg ind i Vognen. "Det kan hænde, vi gaar i Teatret."

Droschen førte bort, og Wolfenden stod paa Fortauget med Hatten i Haanden. Hvilken Lykke! Han kunde neppe tro det. Idet han vendte sig for at gaa videre, opdagede han noget, som laa ved hans Fødder. Han saa nærmere paa det. Det var en Sløise — en liden, fin blaa Sløise. Han vidste godt, hvorfra den maatte være kommen. Den var falden fra hendes Dragt i det Øieblik, hun gik op i Vognen. Han saa op over og ned over Gaden, men han saa ingen, som han kjendte. Det kunde gøres i et Øieblik. Han hørte sig hurtig og tog den op, idet han klemte den sammen i sin behandskede Haand, hvorpaa han gik videre, rød i Ansigtet og med Tøvlens af, at han havde baaret sig ad som en Nar. Han saa i Forstuen hverken til Høire eller til Venstre. Men saa havde han paa Tøvlens, at der paa den anden Side af Gaden var nogen, som iagttog ham, og han saa over. En ung Mand stod paa Kanten af Fortauget med et eget

Smil og med en Cigaret mellem Fingrene. Wolfenden blev først rasende sint, men saa mødte hans Zine Mandens paa den anden Side af Gaden, og han glemte sin Garme. Han gjenkjendte ham strax, skjønt han var iført en ligejaa omhyggelig Eftermiddagsdres som hans egen. Det var Felix, som havde overfaldt Mr. Sabin.

N i e n d e K a p i t e l

Skjggerne, som gaar foran

Wolfenden glemte strax sin Garme. Han betænkte sig et Dieblif, hvorpaa han gik over Gaden og stansede ved Siden af Felix paa Fortauget.

"Det glæder mig, at De atter ser ud som en fornuftig Mand," sagde Wolfenden, efter at de havde undvejet de sædvanlige Siljener. "De kunde have været i en meget ubehagelig Stilling, efter hvad De gjorde igaaarastes."

Felix traf paa Skuldrene.

"Jeg tror, at hvis jeg havde haft Geld med mig, vilde en Smule Ubehagelighed kun have moret mig," sagde han. "Det er ikke hyggelig ikke at opnaa, hvad man vil."

Wolfenden lagde Haanden let paa den andens Skulder.

"Hør her! Det duer ikke, at De følger efter en Mand i London paa denne Maade, for at finde en Anledning til at myrde ham," sagde han. "Jeg synes ikke om at lægge mig op i andre Menneſkers Affærer, men med eller mod min Vilje synes jeg at være kommet op i dette, og jeg har noget at sige om Sagen, jeg ogsaa. Hvis De ikke giver mig Deres Ordre paa, at De ikke vil foretage flere Attentater paa denne

Mands Liv, skal jeg gaa til Politiet, fortælle, hvad jeg ved, og sørge for, at De blir stillet under Opsyn."

"Jeg giver Dem mit Løfte," sagde Felix stille. "En større Magt end eders engelske Politi har bundet mine Hænder. Jeg har for Øieblikket opgivet mit Forehavende."

"Jeg er nødt til at tro Dem, og De ser ud til at tale sandt," sagde Wolfenden. "Alligevel maa De undskyldte mig, naar jeg spørger Dem, hvorfor De da følger efter Manden. De maa have en Grund."

Felix rystede paa Hovedet.

"Det er det rene Tilfælde, at jeg er her," sagde han. "Det kan synes underlig for Dem, men det er den rene Sandhed. Jeg kom netop ud af Waldorf Hotel over der, og jeg saa dere alle tre paa Fortauget."

"Det glæder mig at høre dette," sagde Wolfenden.

"De er mere glad, end jeg var over at se Dem sammen med dem," sagde Felix. "Kan De ikke tro, hvad jeg fortæller Dem? Skal jeg skaffe Dem Beviser? Hvert eneste Øieblik, De tilbringer i denne Mands Selskab, er en Fare for Dem. Det kan hændes, De troede igaar af, at jeg var melodramatisk. Det kan hændes, jeg var det. Alligevel er denne Mand et slet Menneske. Vil De ikke blive advaret? Jeg skal sige Dem: denne Mand er et slet og farligt Menneske."

"Det kan hændes, han er det," sagde Wolfenden ligegyldig. "Jeg er ikke interesseret i ham."

"Men De er interesseret i hans Ledsageriske."

Wolfenden rystede Panden.

"Jeg tror, vi vil lade være at tale om Damen," sagde han.

Felix sukede.

"De er en jnil Kar," sagde han; "men De maa undskyld mig, naar jeg siger, at De er som Resten af Deres Landsmænd. De driver Deres Ridderlighed for vidt — lige til Trofskyldighed. De forstaar ikke slige Menneſker og deres Veie."

Wolfenden holdt paa at blive jint, men han gjorde BOLD paa sig selv.

"De ved intet ufordelagtigt om hende," sagde han langſomt.

"Det er ſandt," ſvarede Jelix. "Jeg ved intet, ſom kunde anfjres mod hende. Det er heller ikke njsvendigt. Hun er hans Kreatur. Slethedens Skjgge er nok."

Wolfenden lagde BOLD paa sig midt i et bredt Svar. Han blev sig pludſelig bevidſt, at det vilde være dumt at miſte Digebrægten paa aaben Gade under en Samtale med en Mand, ſom tydelig ikke var ved ſine fulde fem — en Mand, ſom desuden led under en fix Ide.

"Lad os tale om noget andet, eller ſkilles," ſagde han. "Svor ſkal De hen?"

"Jeg ſkal over til den ruſſiſke Ambaſſade," ſvarede Jelix. "Der er noget Arbeide, ſom jeg maa udfjøre i Eſtermiddag."

Wolfenden ſaa nyſgjerrig paa ham.

"Vi kommer til at gaa ſamme Dei da et kort Stykke," ſagde han. "Lad os ſpadsjere ſammen. Undskyld, men er De virkelig knyttet til Ambaſſaden?"

Jelix nikkede og ſaa paa ſin Ledſager med et Smil.

"Jeg er ikke helt en unyttig Perſon, ſom De kanſke tror," ſagde han. "Jeg er yngſte Sekretær hos

Først Lobenski. Jeg antager, at ikke De er nogen Politiker. Er De vel?"

Wolfenden rystede paa Hovedet.

"Jeg er ikke interesseret i Politik," sagde han. "Jeg kommer vel til at sidde i Overhuset en vakker Dag, men vil beklage det, naar Tiden kommer."

Felix jukkede og sagde intet paa en Stund.

"De er kanske heldig," sagde han. "Politikernes Veie er ikke netop bestrøet med Roser. De repræsenterer en Klasse, der ikke eksisterer i mit Land. Der er alle enten i Armeen eller er interesseret i Statskunst. Kanske den sikre Stilling, som Deres Land nyder, ikke kræver nogen haard Tjeneste?"

"Hvilken Nation tilhører De, om jeg tør spørge?"

Felix betænkte sig.

"Det er kanske det bedste, at De ikke ved det," sagde han. "Jo mindre De ved, desto bedre er det for Dem. Den Tid kan komme, da det er til Gavn for Dem ikke at vide noget."

Wolfenden gjorde sig ingen Møie med at skjule sin Bantro.

"Det er let at se, at De er fremmed i dette Land," bemærkede han. "Vi er ikke i Rusland eller i Sydamerika. Jeg kan forsikre Dem, at vi her neppe ved, hvad Intriger er. Vi er den mest prosaiske og kanske den mest rolige Nation i Verden. De vil nok finde det ud. Medens De er her hos os, blir De nødt til at være som vi."

"Jeg maa ogsaa blive prosaisk?" sagde Felix smilende. "Er det det, De mener?"

"I en vis Forstand er det det," svarede Wolfenden. "De kan ikke hjælpe for det. Det vil blive det

naturlige Resultat paagrund af Omgivelserne. Jeg kan tænke mig, at i Deres eget Land, hvor det end er, er De kanske en Person, som med Omhyggelighed bevogtes af Politiet. Det blir lagt Merke til, hvorhen De gaar, og hvorfra De kommer. Deres Intriger — jeg gaar ud fra, at De er oppe i en eller anden — er Gjenstand for den yderste Opmerksomhed og en stadig Mistanke. Her er intet slikt. De kunde ikke intriguere, om De ønskede det. Her er intet at intriguere om.”

De kom til et Sted, hvor mange Mennesker gik over Gaden, og Felix svarede ikke, før de var i god Behold over paa den anden Side. Da tog han Wolfendens Arm og næsten hviskede ind i Øret paa ham, idet han hørte sig over til ham. —

”De siger, hvad ni Tiendedele af Deres Landsmænd tror. De tager alligevel feil. Hvor der er store internationale Spørgsmaal, som bringer Stormagter som Deres mod hverandre, eller omvendt, er en god Jordbund for Intriger, og Sæden lader ikke længe vente paa sig. Ja, jeg ved, at efter al Sandsynlighed er dere den peneste og mest respektable Nation, som nogeninde har været med i Verdenshistorien. Alligevel vil jeg sige til Dem, at De tager feil, hvis De siger, at Deres Nation er fri for Intriger. De tager feil. De ved ikke, hvad der foregaar. Det er det hele. Den jelsamme Mænd, hvis Liv De reddede igaaar, er netop nu meget optaget med at intriguere mod Deres Land.”

”Mr. Sabin!” udbrød Wolfenden.

”Ja, Mr. Sabin! Det er tilfældigvis, at jeg ved dette. Det er ikke noget, som vedkommer mig paa nogen Maade. Det er en privat Strid, som der er

mellem os. Jeg er af en Magt, som jeg maa vise absolut Lydighed, blit nødt til at opsjætte min Hævn til senere. Derfor har jeg for Niebliffet glemt, at han er min Fiende. Han behøver ikke at frygte noget fra mig. Men det vil jeg sige, at havde jeg naaet mit Maal igaarastes, vilde jeg have befriet Deres Land for en stor og truende Fare. Det er ikke umulig — hvem ved — han er en Mand, som har Held med sig — at jeg vilde have reddet England fra at blive erobret og ruineret."

De var kommet op paa Toppen af Piccadilly, og ned mod Parken gik der en Strøm af Godtgængere og Vogne, som var ude om Eftermiddagen. Wolfenden, paa hvem hans Vedjagers Ord ikke kunde andet end gjøre et vist Indtryk, udtalte som de blev med det største Alvor, sagde ikke noget paa en Stund.

"Tror De virkelig, at vort Land paa nogen mulig Maade kan være i en saadan Fare?" spurgte han. "Vi er ikke med i noget af de Forbund, som Fastlandsmagterne er med i. Vi har ikke lovet at støtte hverken Romagtsforbundet eller Tremagtsforbundet. Hvorledes kunde vi da komme op i en Strid?"

"Jeg skal fortælle Dem noget, som De kanske ikke vil tro," sagde Felix. "Der er intet Land i Verden, som er saa hadet af alle Stormagter, som England."

Wolfenden trak paa Skuldrene.

"Det kan hænde Rusland er skinsyg paagrund af vor Magt i Asien, men . . ."

"Der er intet Land, kanske med Undtagelse af Italien, som er saa venlig stemt mod England som Rusland," afbrød Felix ham.

Wolfenden lo.

"De glemmer Tyskland," sagde han.

"Tyskland!" udbrød Felix foragtelig. "Svad enten De tror mig eller ikke, men Tyskland afsskyr dere. Jeg skal fortælle Dem noget, som De kan tænke paa, naar De er blit en gammel Mand, og der vil blive store Forandringer og Begivenheder, som De kan se tilbage paa. Det er kun et Tidsspørgsmaal, naar der blir Krig mellem Tyskland og England — nogle saa Nar, kanste Maanedes. En Krig med England vilde idag være mere populær i Regjeringen i Berlin end en Krig med Frankrige."

"De tager Pusten fra mig!" udbrød Wolfenden leende.

Felix var meget alvorlig.

"Disse Ting er kjendt i de inderste Raadskamre denne lille Verdens Diplomati," svarede han. "Det store Publikum ved intet om det svære Ansvar, som hviler paa dem, som styrer. Mindst to af eders Miniistre har faaet Øinene op for Stillingen, som den er. De læste i Bladene idag om flere Krigsstibe og flere Befæstninger — man har allerede begyndt at hviſte om tvungen Krigstjeneste. Det gjælder ikke Frankrige eller Rusland. Dere bekvæmmer dere ikke lidt efter lidt mod dem, men mod Tyskland."

"Det vilde være den rene Galsskab af Tyskland at slaas med os," sagde Wolfenden.

"Under visse Omstændigheder," sagde Felix langsomt. "Bliv ikke sint — det kan hænde, Tyskland kan slaa dere."

Wolfenden saa over Gaden og blev var Harcutt paa Trappen udenfor Klubben. Han vinkede til ham, at han skulde komme over til dem.

"Der er Garcutt," sagde han, idet han pegte ham ud for Felix. "Han er Bladmand, ved De, og leder efter oplygtsvækkende Nyheder. Lad os høre hvad han har at sige om disse Ting."

Felix, som havde stukket sin Arm ind under Wolfendens, trak den hurtig til sig.

"De maa undskylde mig," sagde han. "Garcutt vilde gjenfjende mig, og jeg ønsker ikke at bli udpeget som en Mand, der har forsøgt at myrde et Menneske. Men husk, hvad jeg har fortalt Dem, og undgaa Mr. Sabin og hans Snyltegjæster, som De vilde undgaa selve Djævelen."

Felix skyndte sig bort. Wolfenden blev staaende et Øieblik paa Fortauget og saa hen langs Piccadilly. Garcutt kom over Gaden til ham.

"De ser ud som en Mand, der trænger en Dram," sagde han til Wolfenden.

Wolfenden vendte tilbage med ham og gik ind i Klubben.

"Jeg tror, De har Ret," sagde han. "Jeg har haft en Time, som har været temmelig rig paa Begivenheder."

T i e n d e   K a p i t e l

Sekretæren

Mr. Sabin, som havde følt det som en stor Lettelse at komme bort fra Wolfenden, lagde sig tilbage i Bognens Puder og saa paa sit Uhr.

"Den unge Mand har ødelagt ti Minuter af min Tid," sagde han. "Han kommer antagelig til at betale for det en vakker Dag."

"A propos, hvem er han?" spurgte Pigen.

"Hans Navn er Wolfenden — Lord Wolfenden."

"Saa forstaar jeg, og hvem er saa Lord Wolfenden?"

"Æneste Søn af Admiral Jarl Deringham. Jeg fjender selv ikke mere til ham end dette."

"Admiral Deringham," gjentog Pigen eftertænksomt. "Navnet forekommer mig fjendt."

Mr. Sabin nikkede.

"Det er meget rimeligt," sagde han. "Han kommanderede Kanalslaaden paa den Tid, da "Magnificent" havde den bekjendte Ulykke. Han var kun en halv Mil derfra og saa det hele. Han fik sin Del af Skylden, enten dette var fortjent eller ei."

"Blev han ikke gal eller noget lignende?" spurgte Pigen.

"Han havde et Anfald og forlod næsten lige efter Tjenesten," sagde Mr. Sabin rolig. "Jeg tror, at han

heden har været ligesom indestængt i Norfolk. Jeg vil ikke sige, at han er gal. I Virkeligheden tror jeg ikke, at han er det."

Sun saa nysgjerrig paa ham.

"Du er interesseret i ham, er du ikke?" spurgte hun.

"Paa en Maade er jeg det," svarede han. "Han gjælder for at være den største nuværende Autoritet, naar det gjælder Englands Rystforsvar og Landets Slagstibe, hvad enten han er gal eller ikke. Han blev lagt paa Sylden af Admiralitetet, men han skrev nogle kraftige Artikler i Bladene, og der er meget høje Personer, som har Tillid til ham. Andre tror han er en Raring naturligvis."

"Men hvorfor er du interesseret i slige Ting?" spurgte hun træt.

Mr. Sabin slog Asken af Cigaretten, som han røgte, og lagde ikke noget paa en Stund.

"Man blir i vore Dage interesseret i — en Mængde Ting, som neppe synes at angaa os," sagde han estertænksumt. "Du synes saaledes for Exempel at være interesseret i denne Mands Søn. Han kan umulig blive af nogen Betydning for os."

Sun trak paa Skuldrene.

"Har jeg sagt, at jeg var interesseret i ham?"

"Nei, du har ikke det, men det var neppe nødvendigt," sagde han. "Du stansede selv for at tale til ham, og du bad ham spise Middag med os, hvilket var neppe taktfuldt."

"Man kjeder sig saa skræffelig undertiden," indrømmede hun aabent.

"Du er bare en Kvinde," sagde han overbærende.

"Du finder et Mars Ventetid en uhyre lang Tid, hvor meget der end staar paa Spil. Der kommer en Tid, da du vil se paa Livet helt forskjellig."

"Jeg undres! Jeg undres!" sagde hun sagtserdig.

* * *

Mr. Sabin havde uden at vide det selv talt sandt, da han for at komme bort fra Wolfenden havde sagt, at han skulde træffe en Mand. Hans Tjener trak ham strax tilside, da de kom hjem.

"Der er en ung Dame, som venter paa Dem i Studerværelset, Sir."

"Har hun ventet længe?" spurgte Mr. Sabin.

"Omtrent to Timer, Sir. Hun har ringt en eller to Gange og spurgte efter Dem."

Mr. Sabin vendte sig fra ham, aabnede Døren til Studerværelset og lukkede den omhyggelig efter sig, da han saa hvem den unge Dame var. Luften var fuld af Tobaksrøg, og Pigen, som saa op, da han kom ind, holdt en Cigaret mellem Fingrene. Mr. Sabin var mindst ligesaa overrasket, som Wolfenden var, da han saa, hvem der ventede paa ham, men hans Ansigt var aldeles ubevægeligt. Han nikkede ikke uvenlig og blev staaende og se paa hende, idet han støttede sig paa sin Stof.

"Hvad galt er hændt, Blanche?" spurgte han.

"Jeg kan gjerne sige alt mulig," svarede hun.

"Jeg er blit affediget."

"Opdaget?" spurgte han hurtig.

"Udsald mistænkt. Jeg skrev til Dem, at Lord Deringham iagttog mig meget skarpt. Hvor han fik den Ide fra, kan jeg ikke forstaa, men han fik den, og

han tog ikke fejl heller. Han har fulgt mig som en Kat, og alt er forbi."

"Hvor meget ved han?"

"Intet! Han fandt et Ark Bourbonpapir paa min Pult, ikke mere. Jeg maatte forlade Huset om en Time."

"Og Lady Deringham?"

"Sun er lig de andre — hun tror han er gal. Sun har ikke den ringeste Ide om, at han, hvad enten han er gal eller flog, har truffet Sandheden. Sun vilde gjerne, at jeg skulde gaa — af andre Grunde, men hun nærer ikke den ringeste Tvil om, at jeg blev uretfærdig afskediget."

"Og han? Hvor meget ved han?"

"Alffurat, hvad jeg har jagt — intet. Hans Tanke, at jeg troede, at Stoffet, som han har skrevet paa, var værdifuldt, var meget uklar — hvorledes De kan gjøre noget Brug af eller faa noget ud af det Tul, ved jeg ikke — og han troede, at jeg beholdt en Afskrift for mig selv. Han søgte bare at finde en Undskyldning for at blive mig kvit, og han greb den, da han fik den."

"Hvorfor var Lady Deringham saa ivrig for, at du skulde gaa?" spurgte Mr. Sabin.

"Fordi jeg morede mig med hendes Søn."

"Lord Wolfenden?"

"Ja."

For første Gang, siden Mr. Sabin kom ind i Værelset, fik hans Ansigt et blidere Udtryk. Han gjorde endog et Forsøg paa at smile.

"Det var godt gjort, Zenta mi," sagde han. "Er han af nogen Nytte nu?"

"Nei, han er ikke det," sagde hun med nogen Bægt paa Ordene. "Han er en Toft!"

Der kom lidt mere Rødme i hendes Kinder, og hendes Dine lynte. Mr. Sabin morede sig endnu mere. Han saa formelig velvillig ud.

"Har du prøvet ham?" spurgte han.

Pigen nikkede og sendte ud af sin Mund en liden Sky af Tobaksrøg.

"Ja, jeg gif til ham igaaraftes. Han var meget venlig. Han sendte sin Tjener med mig og skaffede mig et pent, respektabelt Bærelse."

Mr. Sabin gjorde noget, som man ikke skulde have ventet af ham. Han satte sig og begyndte at le, og man kunde se, at han morede sig kostelig.

"Det var et stort Geld, at jeg fandt dig, Blanche," sagde han. "Jungen anden kunde have sat den tilbørlige Pris paa dig."

Hun saa paa ham og fik pludselig et haardt Udtryk.

"De skulde sandelig sætte Pris paa mig; thi hvad jeg er, har De gjort mig til," sagde hun. "Jeg er Deres Verk. En Mand skulde sætte Pris paa, hvad han selv har lavet."

"Naturen har gjort Veien let for mig," sagde Mr. Sabin smilende. "Jeg har bare lagt den sidste Haand paa Verket. Men vi har ikke Tid til at tale om slige Ting nu. Du har gjort dine Sager godt paa Deringham, og jeg skal ikke glemme det. Men det kommer svært paatverke, at du skulde bli affediget nu. Jeg ved sandelig ikke, hvad jeg skal gjøre. Jeg undres paa, hvor Lord Deringham kommer til at se sig om efter en anden Maskinskriverse."

"Ikke der, hvor De kan have nogen Indflydelse," svarede hun. "Jeg tror ikke, at han kommer til at leie nogen til at udføre Resten af Arbeidet. Det hele kan gøres paa en Uge. Han kan skrive det selv."

"Jeg er meget bange for det. Men jeg maa alligevel have en Afskrift," sagde Mr. Sabin.

"Da maa De være meget slu," sagde hun langsomt. "Han har sat Vagt omkring hele Huset, og Vinduerne er sperret. Han sover med en Revolver ved sin Side, og der er mange fæle Ting omkring Huset i Form af Gælder."

"Det er intet Under, at Folk tror, han er gal," sagde Mr. Sabin.

Pigen lo fort.

"Han er gal," sagde hun. "Der er absolut ingen Tvil om det. De kunde ikke leve sammen med ham en Dag og betvile det."

"Uden Tvil arvelig," sagde Mr. Sabin rolig.

Blanche trak paa Skuldrene, lagde sig tilbage i Stolen og gjæspede.

"Jeg har ialfald faaet nok af det," sagde hun. "Det har været et meget trættende Arbejde, og jeg er syg af det. Lad mig have nogle Penge. Jeg ønsker at ture en Stund. Jeg vil have en Maanedes Ferie."

Mr. Sabin satte sig ved sin Pult og tog frem sin Checkbog.

"Der vil ikke være nogen Banffelighed ved at faa Penge, men jeg kan ikke undvære dig for en hel Maaned," sagde han. "Længe før der er gaaet saa lang Tid maa jeg have Resten af den gamle Mand's Tal."

Pigens Ansigt blev mørkere.

"Har jeg ikke sagt til Dem, at der findes ikke den

ringeste Udsigt til, at de vil tage mig tilbage?" svarede hun. "De gjør nok bedst i at tro mig. De vil ikke have mig, og jeg vil ikke være der."

"Jeg venter ikke paa nogen Maade slikt," sagde Mr. Sabin. "Der er dog en anden Maade, som du maa hjælpe mig paa. Jeg agter selv at begive mig til Deringham, og da jeg ikke ved noget om Stedet, vil du kunne blive mig til Nytte der. Saavidt jeg ved er dit Hjem et eller andet Sted i Nærheden."

"Hvad saa?"

"Jeg antager, at der ikke er nogen Grund, hvorfor ikke en Del af dine Ferier, som du taler om, kunde tilbringes der. Er der vel?"

"Nei, der er ikke det indtagen, at det vilde være skræffelig kjedelig og paa ingen Maade nogen Ferie," svarede Pigen. "Hsaafald vil jeg have Betaling for det."

Mr. Sabin saa ned paa sin Checkbog, som laa aaben foran ham.

"Det var min Mening at give dig en Check paa femti Pund. Jeg skal lade den blive paa hundrede Pund, og jeg venter, at du vil komme til at glæde dig ved Livet i din Families Skjød i Fakenham om en Uge fra idag."

Pigen trak paa Øjeipen.

"Jeg har intet at sige paa Summen, men De skulde se min Familiefreds!" sagde hun. "De driver alle med Gaardsbrug fra stakkars gamle Far, som mistet alle sine Sparepenge paa det, ned til lille Letty, min yngste Søster, som kan fortælle Dem alt muligt om sidste Turnipsavling. Kjør over og hilß paa os! De vil sikkert finde det hyggeligt!"

"Det skal være mig en stor Fornøjelse," sagde Mr. Sabin, idet han begyndte at skrive ud Checken. "Maa jeg spørge, om alle dine Søstre er saa hyggelige som du?"

Sun saa trodsig paa ham.

"Vi skal paa ingen Maade have noget af det," sagde hun. "De vil naturligvis ikke komme. Men i ethvert Tilfælde vil jeg ikke have Dem der. Pigerne er ikke — nuvel, ikke lig mig, og det glæder mig. Jeg vil ikke tage det Ansvar at bringe ind i vor Familie en Mephistofeles."

"Jeg kan forsikre dig, at jeg ikke har den ringeste Tanke om at komme," sagde han. "Mit Besøg i Norfolk vil blive alt andet end en Fornøjelsestur, og jeg faar ingen Tid til at fæste bort. Jeg tror, jeg har din Adresse: Westacott Farm, Fakenham, er det ikke? Gjør nu i Mellemtiden, hvad du ønsker, men om en Uge fra idag vil der være et Brev fra mig. Her er Checken."

Pigen rejste sig og ryttede sine Skjorter.

"Er det ikke Deres Mening at bede mig ud?" spurgte hun. "De kan gjerne spendere Aftensmad paa mig ikveld."

Mr. Sabin ryttede paa Hovedet.

"Det gjør mig ondt, men jeg har en ung Dame, som bor sammen med mig," sagde han.

"A, ha!"

"Sun er min Niece, og det tager mere end min fritid til at underholde hende," fortsatte han. "Du har fuldt op af Venner. Gaa og besøg dem og mor dig en Uge. Jeg har ingen Lust til at søge Fornøjelser, før mit Arbejde er færdigt."

Hun traf Hanserne paa og gik til Døren. Mr. Sabin fulgte hende og aabnede den.

"Jeg skulde ønske, at jeg kunde forstaa, hvad i al Verden De søger at faa ud af de tullede Papirer," sagde hun.

Han lo.

"Jeg skal fortælle dig det en vakker Dag," sagde han. "Du vilde du ikke forstaa det. Vær taalmodig lidt længere."

"Jeg har været taalmodig længe nok!" udbrød hun. "Jeg har haft syv Maaneder af det."

"Og jeg har haft syv Aar," svarede han. "Tag vare paa dig selv og hujs, at jeg kommer til at trænge dig om en Uge."

Ellevte Kapitel

Frugten, som er af Guld

Affkøbt paa det Klokkeslet, de tre Herrer var blit enige om, mødtes Garcutt og Densham i et af Forværelserne, som førte ind til Restauranten Milan. De leverede sine Overfrakker til en Tjener og skentrede omkring, idet de ventede paa Wolfenden. Der gik femten Minuter. Folkestrømmen fra Teatrene begyndte at blive tyndere. Men Wolfenden kom ikke. Garcutt tog op sit Uhr.

"Jeg foreslaar, at vi ikke venter længere paa Wolfenden," sagde han. "Jeg traf ham i Eftermiddag, og han gav mig et underligt Svar, da jeg minde ham om Mødet her i aften. Der er desuden sli en Folkemasse, at de ikke vil holde bort Bort reserveret svært meget længere."

"Ja, lad os gaa ind," svarede Densham. "Wolfenden kan let finde os, om han saa ønsker."

Garcutt stak Uhret i Lommen igjen eftertænkksom og uden at tage Hensyn fra Denshams Ansigt.

"De ser ikke meget stærk ud, min kjære Gut," sagde han. "Er der noget galt fat?"

Densham rystede paa Hovedet og vendte sig bort.

"Jeg er lidt træt," sagde han. "Vi har i det sidste været længe oppe. Der er dog intet, som feiler mig. Kom, lad os gaa ind."

Harcutt tog Denshams Arm. De to Mænd stod i Døren.

"Jeg har endnu ikke spurgt Dem," sagde Harcutt med lav Røst. "Svad Lykke har De haft?"

Densham lo bittert.

"Jeg skal strax fortælle Dem alt."

"De har opdaget noget da?"

"Jeg har opdaget alt, som jeg bryr mig om at vide," svarede Densham. "Jeg har fundet ud saa meget, at jeg forlader England om en Uge."

Harcutt saa nysgjerrig paa ham.

"Staffars Fyr!" sagde han stille. "Jeg havde ingen Anelse om, at De var blit saa haardt rammet."

De gik gennem den med Mennesker fyldte Sal og i Retning af sit Bord. Harcutt stansede braat og lagde Haanden paa Denshams Arm.

"Du Verden!" udbrød han. "Vil De se paa det! Det er intet Under, at vi har ventet paa Wolfenden!"

Mr. Sabin og hans Niece sad ved det samme Bord, som de havde haft Kvelden før. Men denne Gang var de ikke alene. Wolfenden sad mellem dem. Da Harcutt og Densham kom ind, lo han og Pigen sammen. Mr. Sabin fortsatte rolig sit Maaltid som en, der ikke havde noget med de andre at gjøre.

"Nu forstaar jeg, hvad Wolfenden mente i Eftermiddag," hviskede Harcutt. "Da jeg mindede ham om Mødet her iaften, lo han og sagde: 'Jeg kommer til at træffe Dem i ethvert Tilfælde.' Jeg syntes, at det var et underligt Svar. Jeg undres over, hvorledes han greiede det."

Densham svarede ikke. De to Mænd satte sig ved Bordet uden at sige noget. Wolfenden sad med Ryg-

gen vendt mod dem, og han havde ikke lagt Mærke til, at de kom ind. Nogle Dieblikke efter saa han sig rundt, og da han blev dem var, lænede han sig mod Pigen og vistnok spurgte om noget. Hun nikkede, og han rejste sig strax og gik hen til dem.

Der var en liden Pause, og de var lidt forlegne, da de hilste paa hverandre. Ingen af dem vidste, hvad de skulde sige.

"Dere to kommer sent, gjør dere ikke?" sagde Wolfenden.

"Vi kom punktlig nok, og vi har ventet paa Dem næsten femten Minuter."

"Det gjør mig ondt," sagde Wolfenden. "Jeg indrømmer, at jeg skulde have nedlagt Besked, da jeg kom ind, men jeg glemte det aldeles. Jeg gik ud fra, at dere kom til at se ind i Salen, da dere fandt, at jeg ikke kom i rette Tid."

"Det gjør nu ikke saa meget fra eller til," sagde Garcutt. "Vi er nu her i ethvert Fald, skjønt det ikke ser ud til, at vi kommer til at spise sammen."

Wolfenden saa hurtig over sin Skulder.

"Dere forstaar naturligvis Stillingen," sagde han. "Jeg behøver ikke at bede om Undskyldning."

Garcutt nikkede.

"Vi vil undskylde Dem, naturligvis, men paa en Betingelse — vi ønsker at vide alt, som De ved. Hvor kan vi træffe Dem senere i aften?"

"Gjemme hos mig," sagde Wolfenden, idet han vendte sig bort og satte sig igjen ved det andet Bord.

Densham havde ikke gjort det mindste Forsøg paa at deltage i Konversationen. Han havde mødt Wolfendens Dine en Gang, og det forekom den unge Lord, at

han saa et Udtryk der, som trængte en nærmere Forklaring. Det var ikke Gærme — det var sikkert nok heller ikke Misundelse. Wolfenden var forlegen — selv urolig. Havde Densham fundet ud mere end han selv vidste om denne Mand og om Pigen? Hvad mente han med at se ud, som om Nøglen til Stillingen var i hans Hænder, og som om han havde bare Medlidenhed med en af de tre, der havde været saa heldig? Wolfenden satte sig igjen med den ubehagelige Overbevisning, at Densham vidste mere, end han gjorde, om disse Mennesker, hvis Gæst han var bleven, og at denne Rundskab havde lagt en Dæmper paa hele hans Begeistring. Der gik en Skygge over hans Ansigt. Den overdrevne Lykke, han havde følt, havde faaet et Slag. Men saa talte Pigen til ham, og Mindet om Denshams tauske Advarsel forsvandt. Han saa længe og indtrængende paa hende. Hendes Ansigt saa saa uskyldig og stolt ud som et Varns. Hun merkede ikke engang, at han saa paa hende saa nøie. Det kunde hænde, Manden var uskyldig i alt mulig galt. Det kunde endog hænde, at hvert Ord Felix havde sagt, var sandt. Men han vilde ikke tro noget ondt om Pigen. Han vilde ikke nære nogen Tvil om hende for et Dieblis.

"Deres Ven er Bladmand, er han ikke?" spurgte Mr. Sabin, idet han forsynte sig af Tuglestegen. "Hans Ansigt synes familiært, skjønt jeg har glemt hans Navn, om jeg nogensinde har vidst det."

"Han er Bladmand," svarede Wolfenden. "Ikke netop af de regulære Bladmænd — hellere en Dilettant, men dog en ibrig Arbejder. Han er sin Profession hengiven, alligevel, og hans Navn er Garcutt."

"Sarcutt?" gjentog Mr. Sabin, ifjönt han ikke syntes at huske Navnet. "Han er politisk Bladmand, er han ikke?"

"Ikke saavidt jeg ved," svarede Wolfenden. "Han betragtes i Almindelighed som en stor Skribent, naar det gjælder Selskabslivet. Jeg tror dog, at han er interesseret i Udenlandspolitik."

"Na!"

Mr. Sabins Udraab var betegnende, og Wolfenden saa hurtig op, men uden at opdage noge særegent. Mandens Ansigt var ugjennemtrængelig.

"Den anden Hjr er Maleren Densham," sagde han til Pigen, idet han vendte sig til hende. "Der blev talt endel om hans Billede ved Akademiet iaar, og han maler virkelig nogle gode Portrætter."

Hun kastede et Blik paa ham over sin hvide Skulder.

"Han ser ud som en Kunstner," sagde hun. "Jeg liiser hans Billede — et fransk Landskab, var det ikke? Og hans Portræt af Grevinden af Davenport var storartet."

"Hvis De ønsker at træffe ham, skal det være mig en stor Fornøjelse at forestille ham for Dem," sagde Wolfenden.

Mr. Sabin saa op og rystede paa Hovedet hurtigt, men fast.

"De maa undskyldte os," sagde han. "Min Niece og jeg agter ikke at opholde os meget længe i England, og vi har vore Grunde for at undgaa at stifte nye Bekjendtskaber saa meget som mulig."

Der gik en Skjæge over den unge Piges Ansigt. Wolfenden vilde have givet meget for at saa vide, ind

i hvilke Verdenser disse Klare, deilige Dine, som saa pludselig fik et fjernt Præg, skuede — og hvilke de Beflagelser var, som hun saa tydelig lagde for Dagen. Var hun ligesaa uigjennemtrængelig som Manden, eller vilde han en vakker Dag dele med hende, hvad der var af Sorg eller Gjemmeligheder i hendes unge Liv? Hans Hjerte begyndte at banke paa en usædvanlig Maade. Mr. Sabin's sidste Bemærkning og Usikkerheden i hans egen Stilling med Hensyn til disse Mennesker fyldte ham med Frygt. Det kunde hænde, at ogsaa han kom til at være med i den Dom, som netop var blit affagt. Han saa op for at finde Mr. Sabin's folde Dine rettet paa sig, og idet han fulgte en pludselig Indskydelse, sagde han, hvad der mest laa ham paa Hjertet.

“Jeg haaber, at de saa Bekjendte, som Skjæbnen bringer dere, ikke skal komme til at lide af den Grund,” sagde han.

Mr. Sabin smilte og skænket sig et Glas Vin.

“De er meget god,” sagde han. “Jeg antager, at De mener Dem selv. Det skal altid være os en Glæde at træffe Dem, skal det ikke, Helene? Men jeg tviler paa, at vi kommer til at træffes mere her i England.”

Wolfenden syntes, at det pludselig blev mørkt omkring ham, og den milde, sagte Musik var blit til en skjærende Gravsang.

“Skal dere reise bort — til Udlandet?” spurgte han spagfærdig.

“Ja, meget snart,” svarede Mr. Sabin. “Vi rejser i ethvert Tilfælde fra London i Løbet af Ugen. De maa ikke betragte os, Lord Wolfenden, som almindelige Lystreisende. Vi vandrer omkring paa Jorden,

ikke saa meget af frit Valg som af Nødvendighed. Jeg vil gjerne, at De skal prøve en af disse Cigaretter. Rediven gav mig dem, og jeg antager, at De vil indrømme, at han forstaar sig bedre paa Tobak end paa at styre sit Land."

Bigen havde hele Tiden seet ned paa de Druer, som laa urørt paa hendes Tallerken, og Wolfenden saa to Gange forgjæves paa hende. Nu saa hun imidlertid op, og hun smilte let, da hendes Dine mødte hans. Hvor bleg hun var, og hvor pludselig hun blev alvorlig!

"Tag ikke min Dnfel for bogstavelig, Lord Wolfenden," sagde hun stille. "Jeg haaber, at vi kommer til at træffes igjen, om ikke ofte. Det vilde gøre mig endt ikke at tro det. Vi skylder Dem saa meget."

Der var et Anstrøg af Varme i de saa sidste Ord, og der kom et fint Lys i hendes Dine. Var hun en tørre Mester i at kofettere end nogen anden Kvinde, eller var der ikke et eller andet Budskab for ham i den lave Tone og i det varme Blik? Han sad et Dieblif fortryllet. Hendes Brysti gik op og ned mere hurtigt end sædvanlig. Perlerne ved hendes Hals ryttede. Saa kom Mr. Sabin's Bemærkning, kold og misbilligende, og tog Fortryllesen bort.

"Jeg antager, at hvis du er færdig, Helene, saa gjør vi bedst i at gaa," sagde han. "Klokken er næsten halv et, og vi kommer til at undgaa Folketrængselen, hvis vi gaar strax."

Hun rejste sig uden at sige noget, og Wolfenden tog tøvende hendes Naabe fra Stolryggen og lagde over hendes Skuldre. Hun takkede ham med lav Nøst og vendte sig bort, idet hun gik gjennem Salen med de

to Mænd efter sig. Mr. Sabin stanjede i Dørværelset.

"Mit Uhr gaar noget hurtigt," sagde han. Det vil blive Tid nok for Dem til at røge en Cigaret sammen med Deres Venner. Godnat!"

Wolfenden havde intet andet at gjøre end at finde sig i at blive affediget. En liden hvid, diamanthmyklet Haand, velformet og fin, stjal sig frem under Pelskaaben, og han holdt den i sin et Dieblif.

"Jeg haaber, at De ialfald vil lade mig sige Farvel, før dere forlader England," sagde han.

Hun saa paa ham med et svagt Smil. Hendes Dine udtrykte dog stor Sørgmodighed.

"De har hørt, hvad min ubønhørlige Berge har sagt, Lord Wolfenden," svarede hun stille. "Jeg er bange for, at han har Ret. Vi er Wandrere, han og jeg, uden at have noget bestemt Hjem."

"Jeg tillader mig dog at haabe, at De en vakker Dag kommer til at faa et Hjem her i — England," sagde han dristig.

Hun blev lidt rød. Man kunde se i hendes Dine, at hun morede sig over hans Dristighed — men saa slog hun dem pludselig ned, og hun samlede Stjernerne omkring sig.

"Det vilde være en for stor Lykke," sagde hun blygt. "Farvel! Ingen ved, hvad der kan hænde."

Hun gav endelig efter for Mr. Sabins kolde Utaalmodighed, vendte sig bort og fulgte efter ham nedover Trapperne. Wolfenden rørte sig ikke, før hun var forsvunden. Han ventede endog nogle Diebliffe, idet han indaandede den svage, fine Persume fra hendes Klæder — en Persume, som mindede ham om

en Vblehave med hvide og lyserøde Blomster i Normandi. Derpaa vendte han tilbage, og da han fandt Garcutt og Densham ved Kaffen, satte han sig ned hos dem.

Garcutt saa paa ham med halblukkede Øine, og der hang en liden, blaa Sky af Tobaksrøg over Boret. Densham havde spist lidet, men røgt uafsladelig.

"Hvad har De saa at fortælle?" spurgte han lakonisk.

"Naar alt kommer til alt, har jeg ikke meget at fortælle dere," sagde han. "Mr. Sabin har ikke afslagt mig noget Besøg. Jeg traf ham tilfældigvis i Bond Street, og den unge Dame bad mig til Middag, mere for Spøg end af nogen anden Grund, antager jeg. Jeg benyttede mig imidlertid af Indbydelsen, og jeg har tilbragt Aftenen siden Klokken elleve sammen med dem. Men hvad angaar at opnaa bestemte Oplysninger om, hvem eller hvad de er, maa jeg tilstaa, at jeg ikke har noget at fortælle. Jeg ved ikke mere om det nu, end jeg gjorde igaar."

"De kommer dog snart til at saa vide alt, som De bryder Dem om at vide," sagde Garcutt. "De har faaet ind den tynde Ende af Rølen. De har været istand til at ordne det sli, at De kan besøge dem."

Wolfenden strøg fint Aften fra Enden af sin Cigaret.

"Paa ingen Maade," sagde han. "De har ikke givet mig sin Adresse, og heller ikke har de bedt mig om at aflægge dem et Besøg. Jeg blev tværtimod betydet af Mr. Sabin, og det meget klart, at de kun var Vandrerne og ikke ønskede Bekjendtskaber. Jeg kender

dem, og det er alt. Jeg har ikke den svageste Ide om, hvad jeg nu skal gjøre."

Densham hørte sig over mod dem. Der var et underlig Lys i hans Øine — et mærkelig, næsten skjælvende Alvor i hans Stemme.

"Hvorfor skal vi gjøre mere?" spurgte han. "Lad os opgive denne latterlige Affære. Det er gaaet langt nok. Jeg har en Anelse — det er, naar alt kommer til alt, ingen Anelse heller, da det er baseret paa en vis Biden. Det er sandt, at de ikke er almindelige Mennesker, og Pigen er deilig. Men de har intet at gjøre i vort Liv! Lad dem forsvinde. Lad os glemme dem!"

Sarcutt rystede paa Hovedet.

"Den Mand er altfor interessant til at blive glemt eller overseet," sagde han. "Jeg maa vide mere om ham, og det, før der er gaaet mange Dage."

Densham vendte sig til den yngste i Laget.

"De, Wolfenden, i det mindste vil lytte til Fornuft," sagde han. "Jeg skal sige Dem paa mit Brevord, og jeg tror, jeg kan tilføie, som Deres Ven, at De bare jager efter noget, som vil slaffe Dem Skuffelse. Pigen er ikke for Dem eller for mig eller for nogen af os. Hvis jeg lovede at fortælle Dem, hvad jeg ved, vilde De selv være den første til at indrømme dette."

Wolfenden besvarede fast Denshams Blik.

"Jeg er gaaet for langt til at vende om," sagde han rolig. "Dere to ved, at jeg ikke er en Mand, som blir let forelsket. Jeg har aldrig bryd mig om en Pige i hele mit Liv alvorlig, eller ladet, som om jeg gjorde det. Nu, da jeg virkelig er blit glad i en, er

det ikke sandsynligt, at jeg skal opgive hende uden bestemte Grunde. De maa være saa venlig at tale mere aabent eller ikke sige noget, Densham."

Densham rejste sig fra Stolen.

"Det gjør mig meget ondt," sagde han.

Wolfenden vendte sig mod ham med rynket Pande.

"De behøver ikke at tage Dem nær af det," sagde han. "Baade De og Garcutt har, efter hvad jeg forstaar, hørt nogle underlige Historier om Manden. Men hvad Pigen angaar, bøver ingen at tale et nedsettende Ord om hende."

"Ingen ønsker at gjøre det," svarede Densham rolig. "Og alligevel kan der være andre og ligesaa alvorlige Grunde for ikke at have noget med hende at gjøre."

Wolfenden smilte tillidsfuldt.

"Der er intet her i Verden, som er værd at vinde, uden at det vindes ved haardt Arbeide og med mere eller mindre Bøjselighed," sagde han. "Den Frugt, som er af Guld, falder ikke ned i Munden paa os."

Orkestret havde holdt op at spille, og Lysene blev slukket. Rundt omkring dem havde Mængden det travelt med at komme sig afsted. De tre Mænd rejste sig og forlod Salen.

Tolrte Kapitel

Wolfsdens Held

Det var under almindelige Omstændigheder meget haardt for Wolfsden at forlade London, men at forlade Byen netop paa denne Tid i hans Liv, var lidet mindre end en Ulykke. Alligevel gav det Brev, som han nogle Dage efter Middagen i Restauranten Milan modtog, ham neppe noget Valg. Han læste det for tredje Gang, medens hans Frokost blev kold, og hver Gang syntes hans Pligt at blive mere tydelig.

Deringham Hall, Norfolk.

Min kjære Wolfsden. — Vi har ventet saa smaat paa, at du skulde komme ned for at blive hjemme en Dag eller to, og jeg haaber virkelig, at du vil blive istand til at ordne det saa, at du kan komme, strax du har modtaget dette Brev. Det gjør mig ondt at maatte fortælle dig, at din Fader er alt andet end frisk, og vi har i det sidste været meget ængstelige for ham. Han arbejder nu en otte, ni Timer hver Dag, og hans Hallucinationer med Hensyn til Værdien af hans Papirer øges for hvert År, han skriver. Det sidste er, at han indbilder sig, at der er et Komplot, som gaar ud paa, at man vil tage Manuskriptet fra ham.

Du hujfer fanſke Miſs Merton, ſom vi leiede ſom Maſtinfrierverſke. Han ſendte hende bort forleden Dag uden et Dieblifs Opſigelfe, bare fordi han ſaa hende med et Ark Karbonpapir i Haanden. Jeg likte ikke Pigen, men det er ligeſtem latterligt at miſtænke hende for noget ſaadant. Han inſiſterede imidlertid paa, at hun ſkulde forlade Huſet inden en Time, og vi var nødt til at ſjoe ham. Siden den Tid ſynes han at være endnu mere febrilſk. Han har ſaaet Skodder af Støbejern anbragt for Vinduerne i ſit Studerværelſe, og to Mand har ſaaet Ordre til at ſtaa paa Vagt udenfor Nat og Dag bevaebnet med Revolvere.

Folk i Nabolaget begynder at ſnakke om ham, og jeg maa indrømme, at det ikke er at undreg ober. Han vil ikke modtage nogen, og det førſte han gjør, naar han kommer ind paa ſit Studerværelſe, er at ſætte en Slaa for Døren paa Indſiden. Det er i det hele meget beſlageligt, og jeg kan ikke forſtaa, hvorledes det vil ende.

Undertiden tror jeg, at du vil kunne have nogen Indflydelfe paa ham. Jeg haaber, du vil ſe dig iſtand til at komme ned, om det bare er for en Dag eller to, og ſe, hvilken Indflydelfe din Nærværelſe vil have paa ham.

Der er ikke meget Bildt iaar; men Kaptein Willis fortalte mig igaar, at her er en udmerket Anledning til at ſpille Golf. Her er, ſom du ved, en Jagt, ſom du kan benytte, om du ſaa ønſker. Din Fader ſynes at have fuldſtændig glemt at den er endnu her i Nærheden, og det glæder mig. Hans Udflugter paa den har været meget ſkadelige for ham. Han blev ſaa

ophidset, og han blev skrækkelig sint, hvis de Fotografer, som jeg tog, ikke blev gode nok.

Hvordan lever Folk i Byen? Har du i det sidste seet Lady Susan? Er det sandt, at Eleanor er forlovet? Jeg føler, som om jeg er begravet her, men jeg tør ikke røre paa mig. Det vilde være den rene Galaskab for ham, om vi skulde flytte til London. Jeg haaber, jeg faar et Telegram fra dig imorgen, og jeg skal saa sende en Bogn til Cromer for at møde dig, naar Toget kommer. Fra din hengivne Moder

Constance Manver Deringham.

Der var ikke et eneste Ord, som saa ud som en Bebreidelse i Brevet, men Wolfenden følte lidt Samvittighedssnag. Han skulde have taget sig en Tur til Deringham før, og sikkert var det, at han nu efter Modtagelsen af et saadant Brev ikke kunde vente længere. Han gik utaalmodig frem og tilbage paa Gulvet. Det var skrækkeligt at forlade London netop nu. Det var nok saa, at han ikke kunde aflægge dem et Besøg, og han havde ingen Anelse om, hvor han skulde finde disse Mennesker, som af en eller anden uforstaaelig Grund syntes at gjøre alt, de kunde, for at undgaa ham. Han havde dog været heldig en Gang — og det var ikke saa umuligt, at Lykken kunde være ham huld en Gang til. Det var ialfald nogen Trøst i at bo i samme By som hun. Han havde i de tre sidste Dage gaaet paa Tagt i Piccadilly og i Bond Street. Han var blit en Dagdriver, og Butikvinduerne var blit Gjenstand for en Opmerksomhed, som han aldrig havde vist dem før. Tanken paa, at han kunde møde hende, naar de skulde være, fik hans Hjerte til at banke. Tanken om

at foretage en Reise, som vilde gjøre et saadant Møde til en absolut Umulighed, var mere end usmagelig. Han hadede den.

Alligevel var han nødt til at reise. Han indrømmede dette, medens han spiste alene sin Frokost med det aabne Brev foran sig. Han besluttede at reise strax, siden Reisen var uundgaaelig. Det var bedre at reise med engang, saa han kunde blive færdig med det. Jo snarere han kom hjem, desto snarere kunde han vende tilbage. Han ringte og gav den nødvendige Ordre. Et Kvarter før tolv var han i Kings Cross.

Han tog sin Billet i et alt andet end godt Humør, og han kjøbte "Field" og en Novelle om Sport. Derpaa gik han til Toget og stentrede nedover Platformen, idet han saa efter Selby og sit Løi. Det var da, han oplevede en Overraskelse, som han aldrig før havde tænkt sig Muligheden af. Han kunde ikke andet end indrømme, at Skæbnen gjorde sit bedste for at være hans Ven. En Pige sad alene i det borteſte Sjørne i en første Klasses Vogn. Han syntes, der var noget familiært i den Maade, hun holdt Hovedet, og han syntes ogsaa der var noget kjendt i Farven af Haaret, som han kunde se under en nydelig Reisehat. Han blev pludselig staaende. Han holdt Pusten og vilde ikke tro sine egne Øine. Hun saa ud gjennem Vinduet paa den anden Side, idet hun lod Hovedet hvile paa sine Fingre. Men et Glimt af hendes Profil viste ham, at han ikke tog fejl. Det var virkelig Mr. Sabin's Niece, som sad der. Hun skulde reise paa det samme Tog som han, og den Tanke slog ham pludselig, at hun skulde sendes bort for at undgaa hans Selskab.

Med en Taft, som han siden undrede sig over, til-

trak han sig ikke hendes Opmerksomhed med det samme. Han skyndte sig til Røgesupeen, foran hvilken hans Tjener stod, og det tog ham ikke længe at faa sit Tøi bragt over til Platformen. Derpaa gik han oven til Spisejalen paa Stationen og kjøbte en Kurv fuld af deilig Mad, og da han havde gjort det, gik han over til Manden, som solgte Aviser og Bøger, og kjøbte et Exemplar af alle Avindeblade og Avindemagasiner, som han kunde finde.

Der var nu kun et Minut, til Toget skulde gaa, og han gik langs Platformen, som om han saa efter Plads, fulgt af sin Tjener, der ikke forstod, hvad det skulde være for. Da han kom til hendes Vogn, stansede han, for at blive mødt af en strengt udseende Kammerpige, som var klædt i sort, og Bagten. For første Gang lagde han Merke til, at der var anbragt over Vinduet et Stykke Papir med Ordet "optaget".

"Der er Plads nok længere nede, min Herre," sagde Bagten. "Denne Vogn er optaget."

Kammerpigens hvijsede noget til Bagten, som nikkede og lukkede Døren. Ved Lyden af Røglen, som blev dreiet om i Laaset, vendte Sabin's Niece sig og så sig Die paa Wolfenden. Hun trak paa Dienbrunene og smilte svagt. Derpaa kom hun hen til Vinduet og trak det ned.

"Hvad i al Verden gjør De her?" spurgte hun. "De ...."

Han afbrød hende, for Toget skulde netop til at gaa.

"Jeg skal ned til Norfolk," sagde han. "Jeg havde ikke den ringeste Anelse om, at jeg skulde træffe

Dem her. Jeg tror ikke, at jeg nogeninde har været saa overrasket."

Han ventede et Dieblis.

"Maa jeg saa Lov til at komme ind til Dem?" spurgte han.

Sun lo ad ham. Han havde været saa bange for, at hun skulde afslaa hans Bøn, at han formelig skjalt i Stemmen, da han kom med Spørgsmaalet.

"Jeg antager det," sagde hun langsomt. "Er Toget svært optaget, siden De vil ind til mig?"

Han saa meget indtrængende paa hende. Sun lo ad ham med Vinene — noget, som hun forstod saa svært godt at gjøre. Han fik nu helt Herredømmet over sig selv igjen, og han svarede uden at tage det mindste Hensyn til Sandheden, men meget bestemt.

"Der findes ikke Plads tilovers noget Sted. Hvis De ikke lader mig komme ind til Dem, kan jeg ikke komme med dette Tog."

Et Ord til Vagten var fuldstændig nok; men Kammerpigen saa mistænksom paa Wolfenden. Sun bøjede sig ind i Vognen.

"Vilde ikke Trøfelen foretrække, at ogsaa jeg rejser i denne Vogn?" spurgte hun paa Fransk.

Pigen svarede i det samme Sprog.

"Naturligvis ikke, Celeste. Du gjør bedst i at gaa ind i din egen Vogn nu. Toget gaar strax."

Kammerpigen trak sig modstræbende tilbage, og man kunde se paa hendes mørke Ansigt, at hun var alt andet end fornøjet. Wolfenden og hans Tøi blev strax lempet ind i Vognen, og Toget pib til Afgang. Det forlod jagte Stationen. Det var paa Veien!

Sun saa paa alle de Magasiner og Blade, som

han havde bragt hende, og som Iaa strøet ndover Sæderne, og sagde: "Jeg tror, at De er en Bedrager. Eller kanse De har en Videnfskab for Literaturen?"

Hun pegte paa "Queen" og "Gentlewoman". Han var i et storartet Humør nu og tilstød det hele.

"Jeg saa Dem for ti Minuter siden," sagde han. "Siden den Tid har jeg gjort mit bedste for at gjøre mig afceptabel som Rejsefamerat. Men vær saa snil ikke at begynde at studere Moderne endnu. Fortæl mig hellere, hvorledes det har sig, at jeg efter at have ledt efter Dem i tre Dage over hele London, finder Dem her."

"Det er altid flig, at det hænder, hvad vi mindst venter," svarede hun. "Men der er intet mystisk i det, naar alt kommer til alt. Jeg er paa Veien ned til et lidet Hus, som Dufel har leiet etsteds nær Cromer. De synes vel, at det er underligt, at en Mand med Klumpfod er saa glad i Golf, men det er, hvad han er, og nogen har fortalt ham, at i Norfolk kan han saa sin Dyst tilfredsstillet bedre end noget andet Sted."

"Er ogsaa De glad i Golf?" spurgte han.

Hun rystede modløs paa Hovedet.

"Jeg er bange for, at jeg ikke er engelsk nok til at være interesseret i Spil," indrømmede hun. "Jeg liker at ride og at skyde med Bue, og jeg har deltaget lidt i Jagt, men jeg synes at det er ligefrem barbarisk at drage ud paa Landet paa denne Tid af Aaret for at spille Golf. London er kjedelig nok — men Landet — og det her i England! — Jeg skal sige Dem, at jeg har været optaget med at synes Synd i mig selv, helt siden Dufel fortalte mig, hvad han vilde gjøre."

"Jeg kan ikke tænke mig, at De bryr Dem syndelig om England," sagde han.

"Jeg antager, at De har Ret i det," sagde hun hurtig. "Jeg er fransk, ser De, og jeg synes, at der er intet som Paris paa hele Jorden, og intet Land som mit."

"De franske Kvinder er altid patriotiske," svarede han. "Jeg har aldrig truffet en Franskmand, som brød sig om England."

"Vi har Grund til at være patriotiske," svarede hun; "eller rettere sagt, vi havde Grund til det," tilføjede hun med et Strøg af Sørgmodighed i Stemmen. "Men jeg ønsker ikke at tale om mit Land. Jeg lod Dem komme ind forat De skulde underholde mig, og De har allerede faaet mig til at tale om en Ting, som i mine Dine er det mest sørgelige i hele Verden. Jeg ønsker ikke at tale mere om Frankrige. Vil De være saa venlig at finde paa et andet Emne?"

"Mr. Sabin er ikke sammen med Dem?" sagde han.

"Det var hans Hensigt at være med. Noget af Vigtighed gjorde, at han maatte opsætte Reisen lidt. Det kan hænde, at han kommer med et senere Tog idag eller imorgen."

"Det er sandelig et mærkelig Træf, at De skulde være paa Vej til Cromer," sagde han. "Mit Hjem er lige i Nærheden."

"Skal De did nu?" spurgte hun.

"Det er mig en Glæde at kunne fortælle Dem, at saa er Tilfældet."

"De nævnte ikke det forleden Aften," sagde hun.

"De talte, som om De ikke tænkte paa at forlade London."

"Jeg havde ingen Tanke om det dengang," sagde han. "Jeg modtog idagmorges et Brev hjemmefra, og det afgjorde det."

Hun smilte lidt.

"Det er mærkelig," sagde hun. "Det var, naar alt kommer til alt, heldigt, at De ikke nævnte noget om denne Rejse, da vi spiste sammen forleden Aften."

Han forstod, hvad hun mente, og lo.

"Det er mere end heldigt," bemærkede han. "Hvis jeg havde vidst det, og havde fortalt Mr. Sabin det, vilde De ikke have reist alene med dette Tog."

"De har utvivlsomt Ret i det," sagde hun blygt.

Han saa Anledningen, og han ventede ikke med at benytte sig af den.

"Hvorfor har Deres Onkel saa meget imod mig?" spurgte han.

"Har saa meget mod Dem!" gjentog hun. "Jeg tror tværtimod, at han hellere lifer Dem. De reddede hans Liv eller saa omtrent. Han skulde være meget taknemmelig! Jeg tror ogsaa, at han er det."

"Alligevel synes han ikke at ønske mit Bekjendtskab — ialfald ikke, at De skal have noget med mig at gjøre. De har netop indrømmet, at hvis han vidste, at der var nogen Mulighed for, at vi kom til at rejse sammen, vilde De ikke have været her."

Hun svarede ikke strax. Hun vedblev at se ud af Vinduet. Han syntes, at hun saa mere end almindelig alvorlig ud. Da hun saa paa ham igjen, var der et eftertænksomt Udtryk i hendes Bine, og der var ogsaa et Træk af Sørgmodighed.

"De har fuldstændig Ret," sagde hun. "Min Dn-
 fef synes ikke, det vilde være heldig for mig at stifte
 Bekjendtskaber her i Landet. Det er ikke Meningen,
 at vi skal være her længe. Der er ingen Tvil om, at
 han har Ret. Han har ialfald gode Grunde paa sin
 Side. Det er bare det, at jeg kjeder mig lidt, og jeg
 har ikke været vant til det. Der er dog altid Oposrel-
 ser. Jeg kan ikke fortælle Dem mere. Vær saa ven-
 lig ikke at spørge mig. De er her, og det glæder mig,
 at De er her. Er De ikke fornøjet med det?"

Han modtog Skraben med let Sind. Han var
 altfor lyffelig over at være sammen med hende til at
 han skulde føle sig nedtrykt over ikke at faa vide alt
 med engang. Nutiden var god nok for ham, og han
 gjorde sit bedste for at underholde hende. Han lagde
 med Glæde Merke til, at hun ikke skjænkede Bladene
 og Magasinerne den mindste Opmerksomhed. De talte
 uden nogen Afbrydelse. Hun var interesseret, selv
 lystig. Alligevel kunde han ikke undgaa at lægge
 Merke til, at hendes Stemme fik et alvorligere Præg,
 og at der gik en Skygge over hendes Ansigt nu og da,
 særlig naar Tiden kom ind paa Fremtiden. Han
 kom engang til at sige noget, som indeholdt Mulighe-
 den af, at hun kunde komme til at bo i England. Hun
 havde strax rystet paa Hovedet.

"Nei, jeg kunde aldrig bo i dette Land," sagde
 hun. "Jeg kunde ikke bo her, selv om jeg kom til at
 lise det bedre. Det vilde være en Umulighed."

Han kunde ikke forstaa dette.

"De tror, at De aldrig kunde lise det nok til at
 bo her, og alligevel maa De indrømme, at De neppe
 har havt Tid nok til at bedømme det rigtig," sagde

han. "London skaffer Moro nok om Baaren, og Livet paa nogle af vore Gudjer ude paa Landet er forskjellig fra, hvad det var for nogle Aar siden. Selskabslivet er nu meget mere tolerant og man har et bedre Syn paa Livet."

"Det gjælder neppe, hvad jeg liker eller ikke liker," sagde hun. "Naar bortsees fra Paris, foretrækker jeg London om Baaren for en hvilken som helst anden By i Europa, og jeg havde en storartet Uge i Radnett. Men jeg kunde alligevel ikke bo her. Det er ikke min Bestemmelse."

Han blev atter grebet af den gamle Nysgjerrighed. Radnett var Hertuginde af Radnett og Schlefers Hjem, og hun havde Ord for at være den mest nøieregnende af alle Bertinder i Europa, naar det gjaldt hendes Gjæster. Han vidste ikke, hvad han skulde sige.

"Jeg skulde give en hel Del for at faa vide, hvad De tror denne Bestemmelse er," sagde han.

"Vi holder paa at komme ind paa et forbudt Emne," sagde hun med et Blik, der var næsten bebreidende. "De maa være saa venlig at tro mig, naar jeg siger, at der er allerede blit truffet andre Foranstaltninger, hvad mig angaar. Fortæl mig nu alt muligt om denne Del af Landet, som vi nu skal besøge. De maa huske paa, at jeg ved intet om det."

Han lod hende føre Samtalen ind i andre Afsnit med en svag Tølelse af Uro. Den Hemmelighedsfuldhed, som omgav Pigen og hendes Dufel, syntes at blive mere og mere fremtrædende, eftersom hans Ønske om at faa rede paa det hele vorte. Nu ialfald vidste

han hverken ud eller ind. Han vovede ikke at stille flere Spørgsmaal.

Toget gled ind paa Stationen i Peterborough, før nogen af dem var sig bevidst, at de for Alvor havde begyndt Rejsen. Wolfenden saa ud af Vinduet med den største Forbauselse.

"Tænk, vi er kommet næsten halvveis!" udbrød han. "Svor fjedeligt!"

Sam smilte og tog et Magasin. Wolfendens Tjener kom hen til Vinduet.

"Er det noget, som jeg kan hente til Dem, min Lord?" spurgte han.

Wolfenden ryttede paa Sovedet, aabnede Døren og gik ud paa Platformen.

"Du skal have Tak, Selby, men jeg trænger intet," sagde han. "Du gør bedst i at købe noget Mad til dig selv. Vi kommer ikke til Deringham før Aften fire."

Selby løftede paa Hatten og gik sin Vej. Kort efter kom han tilbage igjen.

"De maa undskyldte, at jeg omtaler det, min Lord, men den unge Dames Pige har været i min Vogn hele Tiden, og hun har været meget nervøs," sagde han. "Sam taler til sig selv paa Fransk og synes at være skræffelig ræd for et eller andet. I det Øieblik Toget stoppede, skyndte hun sig til Telegrafkontoret."

"Ja, hun synes at være noget nervøs af sig," bemærkede Wolfenden. "Du gør bedst i at skynde dig med at købe noget Mad til dig."

"Ja, jeg skal gjøre det, og kanske De ved, min Lord, at der er et Blomsterudsalg over i Sjørnet der."

Wolfenden nikkede og skyndte sig afsted. Han

kom tilbage til Vognen i det Øieblik, Toget begyndte at gaa, med en Gaandsfuld friske, vaade Violers, hvis Aroma syntes strax at fylde hele Rummet. Den unge Pige strakte frem Hænderne med et lidet Jubelraab.

"Hvilken hyggelig Rejsefælle De dog er!" sagde hun. "Jeg synes, at de engelske Violers er de deiligste Blomster paa hele Jorden."

Hun holdt dem op til sine Læber. Wolfenden saa paa en Papirpose, som laa paa hendes Tang.

"Maa det være mig tilladt at spørge, hvad dette er?" spurgte han.

"Boller," svarede hun. "De maa ikke tro, at jeg aldrig er sulten, fordi jeg er en Pige. Nu er klokken to, og jeg er saa sulten som en Ulv. Jeg lod min Pige hente dem til mig."

Han smilte, og idet han tog bort Tæpper og Overtøi, tog han frem Kistekurven, som han havde sikret sig i King's Cross, aabnet den og satte frem Indholdet.

"For to!" udbrød hun, "og hvilken deilig udseende Salad! Hvor i al Verden kommer dette fra?"

"Na, jeg er ingen Højemester," sagde han. "Jeg bestilte det hele i King's Cross, da jeg saa, at De var med Toget. Lad mig brede Dugen ud her. Min Gaandskuffert vil tjene som et storartet Bord."

Det var et livligt Maaletid. Wolfenden syntes, at Khyllingen og Tungen aldrig havde smagt saa godt, og Vinen, som kostede tre Shilling Glasfen, var aldeles storartet. De spiste op altsammen, og saa blev de siddende og prate og røge Cigaretter. Han havde faaet ogsaa hende til at røge. Han forsøgte flere Gange at faa Samtalen ind i en mere alvorlig Kanal, men det

Ilyffedes ikke — hun vilde ikke tale om Fortiden og undgik ligesom at tale om Fremtiden. Da han engang gjorde ligesom Forsøg paa at faa vide noget om hendes tidligere Omgivelser, tilretteviste hun ham ved sin Taushed saa tydelig, at han skyndte sig med at tale om noget andet.

"Deres Pige er meget nervøs over et eller andet," sagde han. "Sun sendte et Telegram i Peterborough. Jeg haaber, at ikke Deres Onkel vil blive ubehagelig, fordi jeg reiser sammen med Dem."

Sun smilte til ham ganske rolig.

"Staffars Celeste," sagde hun. "At De er her, har gjort hende skrækkelig nervøs. Mr. Sabin har nogle forunderlige Meninger om mig, og jeg er sikker paa, at han vilde hellere have sendt mig herved med et Extratog, end at dette skulde være hændt. De behøver ikke at se saa alvorlig ud af den Grund."

"Det er bare for Deres Skyld," forsikrede han.

"J det Tilfælde behøver De ikke at se det mindste alvorlig ud," sagde hun videre. "Jeg er ikke under min Onkels Jurisdiktion. Faktum er, at jeg er en uafhængig Person."

"Det er mig en stor Glæde at høre det," sagde han hjertelig. "Jeg kan tænke mig, at det paa ingen Maade vilde være behageligt at være Mr. Sabin's Fiende."

Sun smilte eftertænksom.

"Der er mange Menneſker, ſom vilde være enig med Dem i dette," ſvarede hun. "Der er en hel Del Menneſker i Verden, ſom har Grund til at beklage, at De har fornærmet ham. Lad os tale om noget andet. Jeg tror, at jeg kan ſe Sjøen."

De var virkelig kommet til Cromer. Han fandt en Bogn for hende og samlede sammen hendes Tøj. Det morede ham næsten at se, hvor absolut indolent hun var, medens alle omkring hende havde det travelt med at komme sig afsted. Det var klart, at hun ikke var vant med at gjøre det ringeste for sig selv. Han tog Adressen, som hun gav ham, og gjentog den for Rjørereren. Derpaa kom han med det Spørgsmaal, som han havde holdt paa at stille til hende mange Gange undervejs.

“Maa det være mig tilladt at besøge Dem?”

Det var klart, at hun havde havt Sagen under Overveielse, for hun svarede strax og rolig.

“Jeg skulde like at se Dem hos mig, men hvis min Onkel af en eller anden Grund ikke skulde synes om, at De kom, vilde det ikke være behageligt for nogen af os,” sagde hun. “Han kommer til at spille Golf paa Deringham. De kommer sikkerlig til at træffe ham der, og De maa lade Dem lede af den Maade. hvorpaa han behandler Dem.”

“Og hvis han er endnu — som han var i London — maa det være Farvel da?” spurgte han alvorlig.

Hun blev lidt rød, og der kom et mildt Træk i hendes stolte, klare Øine, idet hun saa paa ham.

“Farvel vilde være det sidste Ord, som kunde siges mellem os,” sagde hun. “Men ligemeget, vi skal se.”

Hun gav ham pludselig sit mest straalende Smil og lagde sig tilbage mellem Buderne. Bognen kjørte bort, og Wolfenden steg nynnende op i Bognen, som ventede paa ham. Man kunde se, at han var i et stortet Humør.

T r e t t e n d e   K a p i t e l

E t   s t o r t   A r b e i d e

Man maatte undskyldte Grevinden af Deringham, om hun ansaa sig selv for at være den mest ulykkelige Kvinde i England. I Løbet af en Uge var hun blit fjernet fra at være en af de mest glimrende Ledere i det engelske Selskabsliv til at være Bogterfse for en Eremit, hvis mentale Tilstand var i det mindste tvil-
som. Hendes Mand, Jarlen af Deringham, havde været en Mand med Fjernerver og en Fjernhelbred. Han var Admiral, hvis Anseelse var stor, og der er ingen Tvil om, at han var en glimrende Sjømand. Det forfærdelige, som han oplevede paa en Dag, havde ødelagt hans Liv.

Admiralen havde været Vidne til en frygtelig Ulykke, hvori mange af hans ældste Venner og Kamerater var gaaet tilbunds for hans Pine sammen med næsten tusen britiske Sjømænd. Ansvar for Ulykken hvilede jærlig paa dem, som var omkommet, men de, som havde været Vidner til den, fik noget af Skylden, og han selv, som var Oberstkommanderende, havde heller ikke undgaaet Kritik. Fra det Dieblif, man havde ledet ham ned fra Broen paa hans Flagfrib, graa i Ansigtet og saa rystende, at han holdt paa at besvime, havde han været en anden Mand. Han havde aldrig kommet sig efter Rystelsen. Han tog strax Af-

fred under en besynderlig Illusion. Han troede, eller paaistod han troede, at Halvdelen af den britiske Flaade var blit ødelagt, og at hvilken som helst Stormagt, som brød sig om at sende en Flaade opover Tsenjen, kunde gjøre det ustraffet.

Det var et stort Spørgsmaal, om han virkelig var jindssyg. Naar han talte om almindelige Ting, kunde man ikke høre, at han var forskjellig fra en almindelig Mand. Men Sagen var, at det Arbeide, som han begyndte paa, optog i den Grad alle hans Interesser, at andre Ting neppe kom indenfor hans Horisont. Han indbildte sig, at han var blit valgt af ingen ringere Person end Krigsministeren til at bruge Resten af sit Liv til at udføre et vist Foretagende. Han havde foresat sig ved Hjælp af Taløpgaver, Planer og Flaadedetaljer at bevise, hvor fuldstændig hjælpeløst Riget var. Han kjøbte en Jagt og begyndte en Række Udflugter, der tog over et Mar, og i hele denne Tid var hans Husfru hans stadige og trofaste Redsageriske.

Admiralen og hans Husfru besøgte alle de befaestede Havnebyer i Landet og endte med at inspicere hvert eneste Slagskib og Krydser i britiske Farvande. Da han var færdig med dette, drog han hjem igjen med en Uendelighed af Materiale for at sammenarbeide det til en sammenhængende Rapport i den Tro, at hele Landet ventede paa den med største Interesse.

Hans Husfru var hos ham og maatte hver Dag lytte til hans Beretninger om, hvorledes Arbeidet skred frem, og hun maatte passe sig nøie for ikke at sige noget, der kunde tydes som Tvil paa Sandheden af, hvad han undertiden fortalte hende. Det bedste Bærelse i Huset, nemlig det store Bibliotekværelse, blev

fuldstændig ryddet for, hvad der var i det, og derpaa sat istand for at tjene som hans Studerværelse, og der blev leiet en Maskinskriverstue, som skulde pent afskrive, hvad han havde udarbejdet.

I den sidste Tid var han blit meget ængstelig over, hvorledes det vilde gaa England, naar det blev bekendt, hvor aldeles hjælpeløst Landet var, og han begyndte at frygte for, at nogen skulde stjæle hans Papirer. Der blev anbragt Jernskodder for Vinduerne i Biblioteket, hvor han arbejdede, og udenfor stod Vagt baade Nat og Dag. Han modtog ingen, og han lyste paa ingen Raade, at nogen fik Afgang til Huset. Han saa ikke sin Hustru uden ved Middagsbordet, og han klædte sig meget omhyggelig, før han nød det Maaltid. Ingen blev indbudt til det.

Naar han var alene med sin Hustru, blev der ikke sagt et Ord, som ikke angik hans store Arbejde, og der var ingen Tvil om, at han betragtede sig selv som Opdager af store og skrækkelige Hemmeligheder. Hvis hans Hustru talte til ham om andre Ting, var det aldeles udenfor hans Forstaaelse. Om han hørte det, var ikke godt at vide, men han svarede aldrig. Han saa forvirret ud og traf sig hurtigst mulig tilbage.

Han var nu sexti Aar gammel og saa værdig og snil ud. Han var endnu en vakker Mand, men den gamle Ald i hans blaa Øine var borte, og de kraftige Linjer omkring Munden var begyndt at skjælv.

Da Wolfenden kom, mødte hans Moder ham i Hallen og tog ham strax med sig til sit eget Værelse for at traktere ham med en Kop Te. Da han satte sig overfor hende i en lav Stol, følte han strax Samvittighedsnag. Skjønt Grevinden af Deringham end-

nu var en vakker kvinde, maatte man dog sige, at hendes tidligere glimrende Skjønhed var fuldstændig borte. Wolfenden, som forstod, hvorledes hendes Liv under de forandrede Forhold var, kunde ikke forundre sig over dette. Der var rigtignok kun en og anden Sølvstribe i det sorte Haar, og hendes Figur var endnu saa slank og ret som nogensinde, men der var Grurer i Panden og omkring Kinene, og Kinderne var blit tyndere. Selv hendes Hænder begyndte at frumpe ind. Han saa paa hende og syntes Synd i hende, og skjønt han aldrig pleiede at lægge sine Høveljer for Dagen, tog han dog hendes Haand i sin og trykkede den. Derpaa satte han sig til Opgave at tale saa fredelig som muligt.

"Jeg haaber, at Admiralen ikke er legemlig syg," sagde han, idet han benyttede det Navn, som man pleiede at benytte i Familien. "Jeg saa ham ved Vinduet, da jeg kom. Apropos, hvad er det for noget udenfor, der ser ud som et Skilderhus?"

Grebinden sukede.

"Det er en Del af det, som jeg maa fortælle dig om," sagde hun. "Det er netop et Skilderhus, og hvis du havde seet ind i det, vilde du have fundet der Dunn og Hegg's, som staar paa Vagt. Din Fader synes at være saa legemlig frisk som nogensinde. Jeg er bange for, at naar Tiden er om Sindet, er han værre. Jeg er ræd for, at han holder paa at blive meget daarlig. Det er Grunden til, at jeg har sendt Bud efter dig."

Wolfenden var alvorlig og oprigtig bedrøvet. Hans Moder havde sandelig havt nok at bære paa.

"Det gjør mig meget ondt," sagde han. "Dit

Brev forberedte mig noget paa det. Du maa fortælle mig altſammen."

"Han er pludſelig blit Duffer for en ny og overordentlig eiendommelig Illuſion," ſvarede Grevinden. "Hvorledes han har ſaaet en ſlig Indbildning, ved jeg ikke ſaa nøie, men dette er, hvad der er hændt. Han har, ſom du ved, en Seng i et Forværelſe lige ved Biblioteket, og ſom Regel ſover han der. I nat blev heſe Huiet vækket af to Revolverſkud. Jeg ſkyndte mig ned og ſandt nogle af Tjenerne udenfor Døren til Biblioteket, men den var lukket, og der var ſat en Slaa for den paa Indſiden. Da han hørte min Stemme, ſlap han mig ind. Der var halvmørkt i Værelſet og nogen Uorden. Han holdt i ſin Haand en Revolver, ſom der netop var blit ſkudt med, for der kom Røg ud af Løbet, og han mumlede noget for ſig ſelv, men ſaa hurtigt, at jeg ikke kunde forſtaa, hvad det var. Den Liſte, hvori alle hans Karter og Papirer er, var blit trukket frem paa Gulvet, og en Jernframpe var blit bøiet, ſom om det ſkulde have været gjort med et tungt Slag. Jeg ſaa, at Lyſet i Lampen blaſtede, og der var Træk i Værelſet. Da jeg ſaa mod Vinduet, opdagede jeg, at Skodderne var blit aabnet, og at en af Vinduskarmene var blit løftet op. Med engang blev han formiſtig igjen.

Han gav Befaling til at der ſkulde ſendes Bud efter Morton og Philipp Dunn, at Krattet omkring Huiet og Parken ſkulde underſøges nøie, og at ingen ſkulde ſaa Lov til at gaa ud gjennem nogen af Grindene, da han paaſtod, at der havde været Tyve. Jeg ſagde til Morton, hvad han ſkulde gjøre, hvorpaa jeg ſpurgte, hvor Richardſon var. Det var Meningen, at

han skulde have staaet Vagt udenfor Huset. Før nogen kunde svare, kom Richardson ind gjennem Vinduet. Det saa ud til, at han havde faaet et Slag i Panden, for der kom Blod.

"Hvad er haendt, Richardson?" spurgte jeg. Manden sagde ikke noget. Han bare saa paa sin Fader. Din Fader svarede istedet.

"Jeg vaagnede for fem Minuter siden!" skreg han, "og fandt to Mænd her. Hvorledes de kunde komme forbi Richardson, ved jeg ikke, men de var i Værelset, og de havde trukket min Kiste ud her og havde drevet et Brækjern gjennem Laaset. Jeg kom affirat i rette Tid. Jeg rammet en af Mændene i Armen, og han skjød. Derpaa forsvandt de, idet de sprang lige forbi Richardson. De maatte næsten have kastet dig overende. Du maa have jobet, din Løst, eller du vilde have stoppet dem!"

Jeg vendte mig mod Richardson. Han sagde ikke et Ord, men saa betydningsfuldt paa mig. Admiralen holdt paa at undersøge Kisten, hvorfor jeg trak Richardson tilside.

Er dette sandt, Richardson? spurgte jeg. Manden rystede paa Hovedet.

"Nei, Deres Naade," sagde han ligefrem. "Det er ikke sandt. Her har aldeles ikke været nogen to Mænd. Lorden selv trak frem Kisten. Jeg hørte ham gjøre det, og jeg saa Lyset, saa jeg forlod Skilderhuset og gik ind for at se, hvad der stod paa. Strax han saa mig, skreg han og skjød paa mig med sin Revolver. Det er et Under, at jeg er ilive, for en af Anglerne jrejsede Lindingen."

Derpaa sagde han, at han vilde gjerne opgive sin

Stilling, at ingen Løn var stor nok, naar der skulde bli skudt paa ham, og han antydede Iigefrem, at din Fader burde indejsperres. Jeg fik ham overtalt til at blive, og saa fik jeg Admiralen til at lægge sig. Vi foretog en Undersøgelse rundt omkring Gullet som en Normsag, men naturligvis var der ingen at se. Han havde indbildt sig altsammen. Det var en stor Lykke, at han ikke dræbte Richardson."

"Dette er en meget alvorlig Affære," jagde Wolfenden nedslaaet. "Hvad blev der gjort med Revolveren?"

"Det lykkedes mig at faa fat i den," sagde Grevinden. "Den er i min Kommode, som jeg har laast; men jeg er bange for, at han kan spørge efter den, naar det skal være."

"Det kan vi nok ordne," jagde Wolfenden. "Jeg ved, at der er nogle Løspatroner i Geværværkstedet, og jeg skal lade Revolveren med nogle af dem. Apropos, hvad siger Blatherwick om alt dette?"

"Han er næsten saa bekymret, som jeg er, stakkars lille Mand," sagde Lady Deringham. "Jeg er hver Dag bange for, at han vil opgive det hele og gaa sin Vej. Vi betaler ham fem Hundrede om Måned, men det maa være et kjedeligt Arbejde for ham. Det er næsten morsomt at se, hvor skrækkelig ræd han er din Fader. Han formelig skjælver, naar han taler til ham."

"Hvad er det han gjør?" spurgte Wolfenden.

"Na, han tegner Skarter, foretager Beregninger og kopiere alle Slags Ting. Du forstaar, at det hele er bare Tul, og det er det, som gjør det saa haardt for den arme Mand."

"Du er absolut sikker paa, at det hele er bare Tul, antager jeg?" spurgte Wolfenden efter et Dieblis Betænkning.

"Absolut," sagde Grevinden. "Mr. Witherwicke bringer mig undertiden i sin Fortvilelse Papirark, som han har arbeidet med i flere Dage. Det hele er bare en Mængde umulige Tal og vilde Beregninger. Ingen kunde paa nogen mulig Maade faa noget ud af dem."

"Jeg undres paa, om det ikke vilde være en god Ide, at faa Krigsminister Denvers til at skrive til ham og bede ham om ikke at fortsætte Arbeidet paa en Stund?" sagde Wolfenden estertænksum. "Han kunde let finde paa noget — sige, at det holdt paa at tiltrække sig Opmerksomhed, hvilket Regjeringen gjerne vilde indgaa, eller noget lignende. Denvers er en kjæf Kar, og han og Admiralen var engang gode Venner, var de ikke?"

Grevinden rystede paa Hovedet.

"Jeg er bange for, at det ikke vil gaa," svarede hun. "Desuden har Denvers, naturligvis fordi han er en snil Mand, allerede opmuntret ham til at drive paa med Arbeidet. Det er ikke længere end en Uge, siden han sendte et meget venligt Brev, hvori han undertalte Haab om, at det gik godt, og han skrev ogsaa, at alle i Krigsdepartementet var meget interesseret i Arbeidet. Han har vidst om det hele Liden, ved du. Desuden er jeg bange for, at hvis din Fader ikke skulde have noget at gjøre, vilde han falde aldeles sammen."

"Der er naturligvis noget i, hvad du siger," indrømmede Wolfenden. "Jeg undres paa, hvem det var, som har faaet den nye Indbildning i Hovedet paa

ham. Er der nogen, som han jærlig har Mistanke til?"

Grevinden rystede paa Hovedet.

"Jeg tror ikke det. Det var naturligvis Miss Merton, som gav Stødet til det. Han er sikker paa, at hun har taget Kopier af alt det Arbejde, som hun udførte, men han er saa stolt over, at han fandt dette ud, at han ikke bryr sig synderlig om det. Han synes at tro, at hun ikke har faaet fat i den vigtigste Del af Arbejdet, og han holder paa at kopiere det selv nu."

"Men har han ikke Mistanke til nogen udenfor Suset?"

"Ikke saavidt jeg ved, ialfald ingen bestemt Mistanke. Han talte inat om den store Espion og Eventyrer Duchesne paa en usammenhængende Maade. "Duchesne vilde være den rette Mand til at faa fat i mit Arbejde, hvis han vidste om det," sagde han gjentagne Gange. "Men ingen maa vide noget om det." Han holdt paa sliig en Stund. Nei, jeg tror ikke, at han mistænker nogen. Det er mere en almindelig Uro, som har grebet ham."

"Staffars gamle Tyr!" sagde Wolfenden stille. "Hvad mener Dr. Whitlett om ham? Har han seet ham i den sidste Tid? Jeg undres paa, om der er nogen Mulighed for at faa ham til at glemme det hele?"

"Paa ingen Maade," svarede hun. "Dr. Whitlett er fuldstændig aabenhjertig. Han vil aldrig blive den Mand, han var — han kommer antagelig til at blive værre. Men kom. Det ringer til Paaklædning. Du faar selv se ham ved Middagsbordet. Men hvad du end gjør, maa du ikke komme forsent — han hader enhver, som kommer et Minut efter den fastsatte Tid."

Tjortende Kapitel

Blatherwicks Fristelse

Wolfenden var i Hallen, før Middagsflokkene ringede. Hans Fader hilste varmt paa ham, og Wolfenden var forbauset over at se, hvor lidet hans Fader var bleit forandret, hvad det Ydre angik. Han var omhyggelig antrukken i enhver Henseende, og han havde en fin Blomst i Knaphullet.

Under Maaltidet talte han med de andre om Livet i London og dets forskjellige sociale Begivenheder fuldstændig fornuftig, og han tillod sig paa sin sædvanlige godmodige Maade at kritisere Wolfenden for, at han ikke valgte sig en fast Livsstilling.

Han kom ikke en eneste Gang ind paa sin egen Svaghed, før Desertten var bleit serveret. Han leverede da Vinflasken til Wolfenden uden at fylde sit eget Glas.

"Du maa være saa venlig at undskylde mig for ikke at drikke et Glas Vin sammen med dig, men jeg maa endnu skrive i tre eller fire Timer, og det Glags Arbeide kræver et klart Hoved, forstaar du," sagde han.

Wolfenden indrømmede det, men sagde ikke noget. Kanskje for første Gang indsaa han fuldt ud det sørgelige i, at en Mand, som havde udmerket sig slikt, som han havde gjort, var bleit et Offer for en haabløs

og uhelbredelig Mani. Han iagttog ham, som han sad der ved Bordenden, høflig, mild og værdig. Han lagde ogsaa Merke til, at han blev aandssfraværende, og han syntes at være aldeles optaget af sine egne Tanter Resten af Tiden, de sad ved Bordet. Han fortsat insinuerede, hvad en Zudtbildning maatte betyde for ham. Alt andet end det. Det maatte aldrig ske. Aldrig! gjentog han for sig selv, medens han sad alene i det tomme Røgeværrelse og nød en Cigar. Hvad der end maatte hænde, maatte han reddes for det. Der var nogen, som bankede paa Døren, og da Wolfenden havde jagt kom ind! gif Døren op, og Mr. Blatherwick viste sig. Wolfenden, som nu var i det Humør, at han foretrak enhver andens Selskab for sit eget, hilste ham venlig og rullede en Stol frem ved Siden af sin egen.

"Kom De for at have en Røg, Blatherwick?" spurgte han. "Det er bra det. Prøv en af disse Cigarer."

Blatherwick betænkte sig lidt, men han tog dog en og satte sig til at røge med en meget betænkt Mine. Han var en ung Mand med en mild Optræden og vilde blive Prest. Han havde tykke Briller og led af Galdefyge.

"Jeg er Dem meget forbunden, Lord Wolfenden," sagde han. "Jeg røger sjelden Cigarer — det er ikke godt for mine Læge. Jeg røger en Cigaret nu og da, det er det hele, jeg tillader mig."

Wolfenden jamrede sig indvortes, for hans Regalias var meget kostbare, og kunde ikke erstattes. Men han jagde intet.

"Jeg har taget mig den Frihed, Lord Wolfenden,

at bringe Dem til Gjennemlæsning et Brev, som jeg modtog i Forniddag," sagde Mr. Blatherwick. "Det er, antager jeg, tænkt som en Spøg, og jeg behøver ikke at sige, at jeg agter at behandle det som saadan. Da De imidlertid er hjemme, tænkte jeg, at det ikke kunde skade, om jeg tillod mig at spørge om Deres Mening."

Han leverede Wolfenden et aabent Brev, og den unge Lord læste det. Det var dateret "...London" og var blit lagt i Posten den foregaaende Dag. Det lød saaledes:

"Mr. Arnold Blatherwick.

Kjære Herre. — Afjenderen af dette Brev er villig til at betale Dem et Tusen Pund for en bestemt Tjeneste, som De kan udføre. De nærmere Detaljer kan kun gives mundtlig, men i sine Hovedtræk bestaar i følgende:

De er ansat som Privatsekretær hos Lord Deringham, der har været Admiral i den britiske Flaade. Deres Pligter er, antager jeg, at kopiere og revidere visse Dokumenter og Beregninger angaaende Kystforsvaret og den britiske Flaade. Afjenderen af dette Brev er beskæftiget med et lignende Arbejde, men mangler to vigtige Oplysninger, da han ikke har havt den Afgang til at skaffe, hvad han trænger, som Lord Deringham har havt. Den Tjeneste, som nu ønskes af Dem, bestaar i at skaffe disse to Oplysninger, og for det tilbydes De et Tusen Pund.

Som en Mand af Ore kan det hende, at De betænker Dem paa at modtage dette Tilbud saa uden videre. De behøver ikke at tage et saadant Gensyn.

Lord Deringham's Arbejde er praktisk talt værdiløst, fordi det er et Arbejde, der er blit udført af en sindsfuld Mand. Efter det nøie Kendskab, som De har til ham, maa De vide, at dette er Tilfældet. Han vil aldrig være istand til at give den Masse af Statistik og Oplysninger, som han har samlet sammen, en sammenhængende og formstiftet Form. Derfor skader De ikke ham ved at skaffe disse saa Oplysninger til en, som er istand til at gjøre Brug af dem. Den Sum, som De herved tilbydes, er langt mere, end Tjenesten er værd — i Løbet af nogle saa Maanedes kunde Afsenderen af dette Brev med Lethed skaffe sig dem uden at bruge en eneste Shilling. Men det er imidlertid noget, som ikke angaar Sagen.

Jeg er rig og har ingen Tid til at kaste bort. Derfor kommer dette Tilbud. Jeg gaar ud fra, at De er en formstiftet Mand, og derfor tager jeg det for givet, at De vil modtage Tilbudet. Deres Indvilligelse vil blive betragtet som et Faktum, hvis De spiser Middag i Grand Hotel, Cromer, mellem et og to Torsdag efter Modtagelsen af dette Brev. De vil da saa fuld Røde paa, hvad der er nødvendigt for at udføre det Gjern, som ønskes udført af Dem. Afsenderen af dette Brev kender Dem nøie, og han vil tage sig den Frihed, at spise ved samme Bord som De."

Brevet afsluttedes noget tvært. Wolfenden, som først havde læst det ganske flygtig, studerede det nu meget omhyggelig. Han leverede det saa tilbage til Blatherwick.

"Det er et meget underligt Brev, i Sandhed et

meget underligt Brev," sagde han estertænkjomt. "Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro om det."

Mr. Blatherwick lagde Cigaren fra sig med en Mine, som om han følte sig meget lettet. Han vilde gjerne have kastet den bort, men turde ikke.

"Det maa sikkert være tiltænkt som en Spøg, Lord Wolfenden," sagde han. "Enten det, eller min Korrespondent maa have været ført bag Lyset paa en ligefrem latterlig Maade."

"De betragter ikke min Fars Arbejde som noget, der er af den mindste Værdi?" spurgte Wolfenden.

Mr. Blatherwick hostede og betragtede saa med aabenbar Tilfredsstillelse, at Cigaren ved hans Side var gaaet ud.

"Jeg føler mig forvisjet om, at De foretrækker, at jeg skal give Dem et greit Svar paa dette Spørgsmaal," sagde han. "Jeg — jeg kan ikke tænke mig, at det Arbejde, som Hs. Herlighed er optaget med, kan være til ringeste Nytte eller af Interessse for nogen. Jeg kan forsikre Dem, Lord Wolfenden, at det ofte gaar rundt for mig — formelig rundt for mig — naar jeg studerer de merkværdige Manuskripter, som Deres Fader har leveret mig for at faa dem kopieret. Det er ikke saa at forstaa, at de er bare teknisk umulige. De er absolut og heltigjennem meningsløse. De har spurgt mig om min Mening, Lord Wolfenden, og jeg har den Opfatning, at det er min Pligt at give et ærligt Svar. Jeg er aldeles overbevist om, at Hs. Herlighed ikke er mentalt skiftet til at udføre noget alvorligt Arbejde."

"Den Person, som sendte Dem Brevet, har en anden Opfatning," svarede Wolfenden.

"Den Person, som skrev dette Brev, er, hvis det overhovedet var skrevet i god Tro, neppe i den Stilling, at han kunde kjende til Ss. Herligheds Sindstilstand som jeg, der har tilbragt den største Del af Dagen sammen med ham i tre Maaneder," svarede han hurtig.

"Er De af den Mening, at min Fader holder paa at blive værre, Mr. Blatherwick?" spurgte Lord Wolfenden.

"For en Uge siden vilde jeg have svaret, at Ss. Herligheds Sindstilstand var affurat den samme, som da jeg først saa ham," svarede Mr. Blatherwick. "Men han er blit værre i den sidste Uge. Det begyndte med, at han pludselig, og jeg tør sige uden Grund, fik Mistanke til Miss Merton, som jeg anser for at bære en meget bra og snil ung Dame."

Mr. Blatherwick holdt inde og syntes at være generet af en let Hoste. Det Smil, Wolfenden ikke rigtig kunde skjule, syntes at øge noget hans Forlegenhed.

"Den usædvanlige Hændelse inat, som Sendes Raade formentlig har sat Dem ind i, var den næste Udvikling af, hvad vi, er jeg bange for, kan kun betragte som ligesom Vanvid," fortsatte Mr. Blatherwick. "Det gjør mig ondt, at jeg maa tale saa ligesom, men jeg er bange for, at et mildere Udtryk ikke vilde kunne anvendes."

"Det gjør mig ondt at høre dette," sagde Wolfenden tungt.

"Som Sagerne staar, tør jeg gaa ud fra, at De og Lady Deringham vil undskylde mig, om jeg ikke giver den sædvanlige Opsigelsestid," sagde Mr.

Blatherwick, idet han tog op Cigaren, som nu var gaaet ud, og strax lagde den ned igjen. "Det er naturligtvis umuligt for mig at vedblive at trække en — Løn, som jeg nu oppebærer, for en Tjeneste, som paa ingen Maade svarer til Betalingen."

"Det vil gjøre Lady Deringham ondt, om De reiser," svarede Wolfenden. "Kunde De ikke holde ud hos ham lidt længere?"

"Jeg vil meget hellere reise," sagde Mr. Blatherwick afgjort. "Jeg er ingen stærk Mand, og jeg maa tilstaa, at Hs. Herlighed's Holdning undertiden ligefrem sætter mig i Skræk. Jeg er bange for, at der ingen Tvil kan være om, at han inat foretog et umotiveret Overfald paa den uhyggelige Vagtmænd. Man kan — ikke vide, hvem han vælger som sit Offer næste Gang. Hvis der er intet iveien, Lord Wolfenden, vilde jeg gjerne reise med et Tog tidlig imorgen."

"Na, De kan ikke reise saa tidlig som det," sagde Wolfenden. "Hvad vil De gjøre med Brevet?"

"De kan tage de Skridt, som De finder heldigst, med Hensyn til det," svarede Mr. Blatherwick nervøst. "Personlig har jeg intet at gjøre med det. Jeg har tænkt paa at tilbringe en Uge hos en Tante i Cornwall, og jeg skulde like at reise med et tidligt Tog imorgen."

Wolfenden kunde neppe holde sig fra at le, skjønt han var lidt ærgerlig.

"Hør nu her, Mr. Blatherwick, De maa hjælpe mig lidt, før De reiser," sagde han. "Jeg tviler ikke et eneste Øieblik paa, at hvad De siger om min stafsars Faders Sindstilstand, er sandt. Men er det ikke paa samme Tid noget underligt, at lige efter hans

pludselige Frygt for, at hans Arbejde skal blive stjålet fra ham, kommer dette Brev, som De netop har modtaget? Saavidt jeg kan forstaa, er der nogen, som sætter hans Manuscripter meget høit. Jeg maa sige, at jeg skulde like at saa vide, fra hvem dette Brev kommer."

"Jeg kan forsikre Dem om, at jeg ikke har den ringeste Anelse om det," sagde Mr. Matherwick.

"De har naturligvis ikke det," sagde Wolfenden lidt utaalmodig. "Men ser De ikke, hvor let det vilde være for os at finde dette ud? De maa gaa til Grand Hotel Torsdag for at spise Middag og møde den hemmelighedsfulde Person."

"Jeg vilde meget foretrække ikke at gjøre det," svarede Mr. Matherwick hurtig. "Jeg vilde føle mig overordentlig uvel ved det. Jeg vilde paa ingen Maade like at gjøre det."

"Hør her, jeg maa finde ud, hvem der har skrevet dette Brev, og jeg kan opnaa dette kun da, naar De hjælper mig," sagde Wolfenden overtalende. "De behøver ikke at gjøre noget andet end at være der. Jeg skal komme, strax jeg har faaet Merke paa Manden, der kommer til Deres Vord, og jeg skal opfatte det som en Tjeneste, om De vil tillade mig at forære Dem en Femtipunds seddel."

Mr. Matherwick blev lidt rød og betænkte sig. Han havde Søskende, hvis Opdragelse satte meget store Fordringer til hans Faders tynde Pengepung, og denne Landsprest kunde gjøre meget med femti Pund. Det stred mod hans Samvittighed saavel som mod hans Tilbøieligheder at forblive i en Stilling, hvor hans Pligter var en Farce; men dette var en anden Sag.

Han jukkede.

"De er meget generøs, Lord Wolfenden," sagde han. "Jeg skal være til efter Torsdag."

"De er en bra Kar," sagde Wolfenden meget lettet. "Skal De have en Cigar til?"

Mr. Blatherwick rejste sig hurtig og rystede paa Hovedet. "De maa undskyld mig," sagde han. "Jeg kan ikke røge mere. Jeg tror, at hvis De ikke har noget imod det . . . ."

Wolfenden vendte sig mod Vinduet og holdt op sin Haand.

"Hør!" sagde han. "Er det en Bogn, som kommer paa denne Tid af Aftenen?"

Det var ganske rigtig en Bogn, som kjørte forbi Vinduet. Kort efter hørte de den stanse foran Hovedindgangen, og nogen steg ud af den.

"Det er en rar Tid at aflægge Besøg paa," sagde Wolfenden.

Mr. Blatherwick svarede ikke. Ogjaa han lyttede. Et Dieblis efter hørtes Raslingen af en Kvindes Skjorter, og Døren til Køgeværrelset gik op.

Femte Kapitel

Mr. Franklin Wilmot kommer og gaar

Begge Mænd saa op, da Lady Deringham kom ind, idet hun omhyggelig lukkede Døren efter sig. Hun holdt i Haanden et Kort og et aabent Brev.

"Det glæder mig, Wolfenden, at du er her," sagde hun. "Det var overordentlig heldig! Der er haændt noget meget underligt. Du kan sige mig, hvad jeg skal gjøre."

Mr. Blatherwick rejste sig stille og forlod Værelset.

Wolfenden var meget forundret.

"Der var nogen, som kom," sagde han.

"Ja, her er kommet en Herre, der er mig fuldstændig fremmed," svarede hun. "Dette er hans Kort. Han syntes at være forundret over, at jeg ikke kjendte hans Navn nøie. Han var aldeles sikker paa, at du kjendte det."

Wolfenden tog Kortet mellem sine Fingre og læste, hvad der stod paa det.

"Mr. Franklin Wilmot."

Han tænkte sig om et Øieblik. Navnet var visse-
lig familiært; men han kunde ikke for Øieblikket huske, hvem det tilhørte. Endelig gik der et Øys op for ham.

"Naturligvis!" udbrød han. "Han er en berømt

Læge — en stor Herre, der har Udgang til Høffet og alt slikt.“

Lady Deringham nikkede.

“Han præsenterede sig som Læge, og han gav mig dette Brev fra Dr. Whitlett.“

Wolfenden tog Brevet. Det var skrevet paa et halvt Ark og pienesynlig i stor Hast:—

“Kjære Lady Deringham. — Min gamle Ven Franklin Wilmot, der har opholdt sig i Cromer, har netop afslagt mig et Besøg. Vi har havt en god Prat, og han er overordentlig interesseret i Lord Deringhams Sygdom, og det saa meget, at jeg traf Foranstaltninger til at være med ham over i Aften for at se, om De vilde bryde Dem om at høre hans Mening. Uheldigvis er jeg blit kaldt til en Patient, som bor næsten ti Mil herfra — farligt Tilfælde, er jeg bange for — og Wilmot maa rejse til Byen imorgen tidlig. Jeg foreslog imidlertid, at han kunde se indom paa Veien tilbage til Cromer, og hvis De vil være venlig nok til at lade ham se Lord Deringham, vilde det glæde mig meget, da hans Mening vilde være til stor Hjælp for mig. Wilmot gjælder for at være en af de største levende Autoriteter, naar det gjælder visse Sygdomme, hvilket De utvivlsomt kjender til, og da han, saavidt jeg ved, aldrig besøger Patienter udenfor London, vilde det være sørgelig, om denne Anledning gik tabt.

I stor Hast, og idet jeg beder om Undskyldning for dette lidet formelle Brev, forbliver jeg, kjære Lady Deringham,

Deres ærbødige

John Whitlett.

P. E. — Vær saa venlig ikke at tilbyde ham Betaling.

Wolfenden lagde Brevet sammen og leverede det tilbage.

"Jeg anlager, at det forholder sig rigtig," sagde han. "Det er imidlertid en underlig Tid at komme i et Grendes sorn dette."

"Det er, hvad jeg synes ogsaa," sagde Lady Deringham. "Imidlertid synes Dr. Whitleys Forklaring meget rimelig, gjør den ikke? Jeg sagde, at jeg vilde raadsjøre mig med dig. Vil du ikke komme ind og tale med ham?"

Wolfenden fulgte sin Moder ind i Salonen. En høi, mørk Mand sad under en Palme. I den ene Haand holdt han et Magasin, hvis Billeder han syntes at studere ved Hjælp af et Dieglas. Han holdt den anden Haand op til Munden. Han holdt paa at græbe, da Wolfenden og hans Moder kom ind i Værelset.

"Dette er min Søn, Wolfenden," sagde hun. "Dr. Franklin Wilmot."

De to Mænd bukkede.

"Jeg antager, at Lady Deringham har forklaret for Dem Grunden til mit Besøg paa denne noget usædvanlige Tid?" sagde Dr. Wilmot.

Wolfenden sagde, at hun havde gjort det.

"Ja, hun har det. Jeg er bange for, at det vil blive noget vanskeligt at saa min Fader til at tale med Dem paa saa kort Varjel."

"Jeg skulde til at forklare for Lady Deringham, før jeg vidste, at De var her, at sjønt det vilde være en Fordel, var det dog ikke absolut nødvendig for

"Liebliffet," sagde Dr. Wilmot. "Jeg maatte naturligvis undersøge Deres Fader, før jeg kunde udtale min Mening om hans Tilstand; men jeg kan give Dem en temmelig god Ide om hans Sygdom uden at se ham."

Wolfenden og hans Moder saa paa hinanden.

"De maa undskyldte os, men det er vanskelig for mig at forstaa det," sagde Wolfenden nølende.

"Naturligvis ikke," svarede Dr. Wilmot. "Min Metode er utvivlsomt helt fremmed for Dem; men hvis De havde læst "Lancet and Medical Journal", vilde De i den senere Tid have faaet vide en god Del om den. Jeg træffer mine Slutninger med Hensyn til en Patients mentale Tilstand næsten fuldstændig fra en nøie Læsning af hans Breve eller af hvilket som helst Arbeide, som han har arbeidet med i den sidste Tid. Det er ikke min Hensigt at sige, at det er muligt at gjøre dette ved at læse et enkelt Brev, men hvis en Mand har en Rjephest, som jeg forstaar Lord Deringham har, og har anvendt en hel Del Tid paa et virkeligt eller indbildt Arbeide i Forbindelse med denne Rjephest, er jeg som Regel istand til, ved at studere dette Arbeide, at sige, hvor meget hans Sjærne er blit svækket, om den i det hele er blit svækket, og paa hvilken Maade den kan styrkes. Dette er kun en meget simpel Uddredning af min Teori, men jeg vil i Korthed sige, at jeg kan udtale min Mening om Lord Deringhams mentale Forfatning og mit Raad i den Anledning, hvis De vil lade mig studere det Arbeide, som han har beskæftiget sig med i den sidste Tid. Jeg haaber, at jeg har udtalt mig tydelig."

"Fuldstændig," sagde Wolfenden. "Det lyder

meget fornuftig og interessant; men jeg er bange for, at det vil blive vanskelig at gennemføre det paa den Maade. For det første viser min Fader aldrig sit Arbejde eller Dele af det til noget Menneſke, og for det andet tager han de meſt extraordincere Forholdsregler for at hindre, at nogen faar ſe det."

"Dette tyder paa, at hans Tilfælde er temmelig ſlem," bemærkede Dr. Wilmot. "Det er dog en Vanſkelighed, ſom jeg ſkulde antage De kunde overkomme. De kunde let finde paa noget for at faa ham bort fra ſit Studerværelſe en kort Tid, og lade mig være der under hans Gravær. Den hele Affære er naturligvis helt ud i Deres Hænder, men jeg gaar ud fra, at De er meget intereſſeret i at faa en Mening med Henſyn til Deres Faders Helbredſtilſtand. Jeg pleier ikke at lede efter Patienter," tillagde han lidt ſtiwt. "Jeg blev intereſſeret, da min Ven Whitſett beſkrev dette Tilfælde, og jeg vil ſvært gjerne prøve mine Teorier her, da det i viſſe Henſeender er forſkjellig fra, hvad jeg har truffet paa i den ſenere Tid. Jeg tør fanſke tilſjoe, at hvis der ſkal gøres noget, maa det gøres ſnart," tilſjoede han, idet han ſaa paa Skloffen. "Jeg har ingen Tid at kaſte bort."

"De gjør beſt i at blive her inat," ſagde Wolfenden. "Vi ſkal bringe Dem til Stationen eller til Cromer ſaa tidlig, ſom De ønsker imorgen."

"Abſolut umuligt," ſagde Dr. Wilmot fort. "Jeg bor hos Venner i Cromer, og jeg ſkal have en Conſultation i Byen imorgen tidlig. De maa virkelig være ſaa venlig at beſtemme Dem ſtrax, om De ønsker at høre min Mening eller ikke."

"Jeg antager ikke, at vi behøver at betænke os et Dieblis paa det," jagde Lady Deringham.

Wolfenden saa tvilraadig paa ham. Der syntes ikke at være den ringeste Mulighed for, at det ikke skulde være en Fordel ved at modtage Tilbudet, og alligevel var han paa en Maade lei over, at dette skulde være kommet.

"For det Tilfælde, at De skulde tillægge Deres Faders Manuskripter en særlig Vigtighed, tør jeg kanske tilsjøie, at det paa ingen Maade er nødvendig for mig at være alene i Værelset," sagde Dr. Wilmot med et Strøg af Spot.

Wolfenden sølte sig ikke helt vel under den ældre Mand's Blik, og heller ikke lyste han at høre sine Tanker læst saa nøiagtig.

"Jeg antager, at du kunde greie at saa ham borte fra Studerværelset en kort Tid?" jagde han, idet han vendte sig mod sin Moder.

"Jeg kan ialfald forsøge," sagde hun. "Skal jeg?"

"Jeg tror, at da Dr. Wilmot har været saa venlig at komme hid, maa vi gjøre et Forsøg," jagde han.

Lady Deringham forlod Værelset.

Dr. Wilmot, hvis absolutte No ikke havde forandret sig det mindste under deres Samtale, vendte sig nu mod Wolfenden.

"Har De aldrig seet noget af Deres Faders Manuskripter?" spurgte han. "Har han aldrig forklaret for Dem sit Arbejde, og hvad det gaar ud paa?"

Wolfenden rystede paa Hovedet.

"Jeg kjender til Hovedideen — Svagheden i vort Rystforsvar og Svagheden af vor Flaade, og det er

omtrent alt, jeg ved," sagde han. "Da min Fader var i aktiv Tjeneste, havde han en meget daarlig Mening om begge to. De huffer ganske dette? Admiralitetslorderne pleiede at betragte ham som en stor Plage, tror jeg."

Dr. Wilmot rystede paa Hovedet.

"Jeg har aldrig følt nogen Interesse for slige Ting," sagde han. Min Profession har fuldstændig lagt Beslag paa hele min Tid i de sidste ti Aar."

Wolfenden nikkede.

"Jeg huffer, jeg pleiede at læse Bladene og undre mig over, hvorfor i al Verden min Fader gjorde sig saa megen Umage med at skræmme allesammen. Men nu er han fuldstændig en anden Mand. Han endog undgaar Emnet, skjønt jeg er overbevist om, at det fuldstændig optager hans Tanker sent og tidlig. Det er absolut sikkert, at ingen har anvendt saa megen Tid og Energi paa det som han. Hvis bare Arbeidet blev udført af en Mand, som havde sin fulde Forstand, kunde jeg godt forstaa, at det vilde have været meget værdifuldt."

"Der er ingen Tvil om det," sagde Dr. Wilmot ligegyldig.

Døren gik op, og Lady Deringham kom tilbage.

"Jeg har havt Held med mig," sagde hun. "Han er ovenpaa nu. Jeg skal forsøge at holde ham der en halv Time. Vil du Wolfenden være saa venlig at ledsage Dr. Wilmot til Studerværelset?"

Dr. Wilmot reiste sig strax, men med stor No, og Wolfenden gik foran ned den lange Korridor, som førte til Admiralsens Studerværelse. Han var neppe forberedt paa at se Vidnesbyrd om saa meget Arbeide,

som de sit se der, da de aabnede Døren. Det runde Bord midt i Værelset var dækket med Bøger og løse Papirer. Der var Gauger af begge Dele. Paa et Staffeli hang en Samling af Sjøfarter og andre Karter. Der var paa Bordet Instrumenter, som Sjømændene bruger, og der var Kompasser og Skrivemateriel samt flere smaa Modeller af Krigsskibe. Mr. Blatherwick, der paa den anden Side af Værelset var optaget med noget Kopiarbejde, saa forbauset op, da Wolfenden og den fremmede Mand kom ind. Ingen havde før faaet Adgang til dette Værelse.

Wolfenden gik strax frem til Bordet. Der laa et Ark Papir, hvor Blækket var neppe tørt. Mange andre Papirer laa strøet omkring, næsten ulæselige med sine Randgloser og Rettelser i hans Faders Haandskrift. Han skjov nogle af dem hen til Wilmot.

"Her kan De forsyne Dem selv," sagde han. "Dette synes at være hans sidste Arbejde."

Dr. Wilmot syntes neppe at høre, hvad han sagde. Han havde hurtig skruet Lampen op og bøjede sig nu over de netop skrevne Ark. Han var meget interesseret. Derom kunde der ingen Tvil være. Han stod fuldstændig stille og læste med feberagtig Hurtighed — Papirerne syntes næsten at flyve gennem hans Fingre. Wolfenden forstod det ikke rigtig. Mr. Blatherwick, som havde iagttaget, hvad der foregik, med den største Forbauselse, rejste sig og kom over til dem.

"De maa undskylde mig, Lord Wolfenden," sagde han; "men hvis Admiralen skulde komme tilbage og finde en fremmed Mand her læse hans Papirer, vilde han . . . ."

"Det hele er fuldstændig i Orden, Blatherwick,"

afbrød Wolfenden ham noget utaalsmodig, og det saameget mere, som han selv ikke paa nogen Maade jølte sig tilfreds. "Denne Herre er Læge."

Sekretæren gik tilbage og satte sig igjen. Dr. Wilmot læste med lynende Hart Ark efter Ark, idet han gjorde mange Bemærkninger i sin Notisbog, som han havde lagt paa Bordet foran sig. Han var saa optaget med dette Arbeide, at han ikke syntes at høre, at en Vogn kom op over Alleen.

Wolfenden gik hen til Vinduet, rullede Gardinet op og saa ud. Der kom fra ham et Lettelshens Udbrud, da han saa en kjendt, tohjulet Vogn stanse foran Hovedindgangen og Dr. Whitleys berømte Hoppe sveddryppende lette sig paa Bagbenene.

"Det er Dr. Whitley!" udbrød han. "Han blev ikke længe borte, men er kommet lige efter Dem."

Det Ark, som Lægen holdt paa at læse, faldt ned. Der var et underligt Udtryk i hans Ansigt. Han gik hen til Vinduet og saa ud.

"Ja, sandelig er det ikke det," sagde han. "Jeg skulde like at tale med ham strax et halvt Minut, og jeg skal da være færdig. Det skulde glæde mig, om De vilde være af den Godhed, at gaa og bede ham om at komme ind her nu."

Wolfenden vendte sig strax for at forlade Værelset. Da han kom hen til Døren, vendte han sig hurtigt om, for der kom en Støi og et Udbrud fra Blatherwief. Dr. Wilmot var forsvunden! Mr. Blatherwief saa med den største Forbauselse mod Vinduet.

"Han er forsvunden, Lord Wolfenden! Han forlige ud gennem Vinduet — hoppede som en Rat!"

Wolfenden sprang til, hvor Manden var forsvun-

den. Aftenvinden kom ind i Værelset gennem det aabne Vindu. Svagere og svagere hørtes Lyden af en Hest, som galloperede ned over Alleen. Dr. Franklin Wilmot var visseelig forsvunden!

Wolfenden vendte sig fra Vinduet for at finde sig Ansigt til Ansigt med Dr. Whitlett.

"Hvad i al Verden feiler Deres Ven Wilmot?" udbrød han. "Han er netop forsvundet gennem Vinduet som en gal Mand!"

"Wilmot!" udbrød Lægen. "Jeg har aldrig i mit Liv kjendt nogen med det Navn. Den Fyr er en ægte Bedrager!"

S e r t e n d e   K a p i t e l

Geni eller Galiskab

Wolfsenden var et Dieblif maalløs. Med en Landsnærværelse, som han siden blev forbanjet over, gif han saa uden at komme med flere Spørgsmaal hen til Skrivebordet.

"Vi synes at have gjort os skyldig i et slemt Feilgreb, Blatherwick. Vær saa venlig at forsøge at lægge disse Papi rer tilrette igjen, affurat som Admiralen forlod dem, og lad ham saa ikke saa vide, at nogen har været her og seet dem."

Mr. Blatherwick begyndte sit Arbeide med skjælvende Fingre.

"Jeg skal gjøre mit bedste," sagde han nervøst. "Men det er Meningen, at jeg ikke paa nogen Maade skal røre ved noget paa dette Bord. Hvis Admiralen finder mig her, vil han blive meget vred."

"Jeg skal paatage mig Skylden," sagde Wolfsenden. "Gjør Deres bedste."

Han tog Landsbyslægen under Armen og førte ham strax til Røgebærelset.

"Dette er en overordentlig underlig Affære, Dr. Whitlett," sagde han alvorlig. "Jeg antager, at ogsaa dette Brev er en Forsalfkning?"

Lægen tog Anbefalingsbrevet, som Wilmot

havde bragt med sig, satte paa sig Dorgnetten og læste den hurtig igjennem.

"En Forsalfkning fra først til sidst," sagde han, idet han vendte det og saa hjælpeløst paa det. "Jeg har aldrig kjendt nogen med det Navn!"

"Det er skrevet paa Notepapir, som er forsynet med Deres Adresse," sagde Wolfenden. "Jeg antager, at det er en ganske god Efterligning af Deres Haandskrift, for Lady Deringham kunde ikke se Forskjellen."

Lægen nikkede.

"Jeg skal fortælle Dem alt, som jeg ved," sagde han. "Jeg begav mig afsted omkring Kl. sex i Aften for at besøge nogle Patienter. Da jeg kom ind paa Sovedveien, mødte jeg en fremmed Vogn, der kom kjørende meget sagte, trukket af to Heste. Der var en Mand, som lignede en Gentlemans Tjener, ved Siden af Kusken, og idet jeg kjørte forbi dem, kom Kusken med et Spørgsmaal, og jeg er næsten sikker paa, at mit Navn blev nævnt. Dette gjorde mig usgjerrig, og jeg saa mig tilbage, ret som det var, hele Veien, for at se, hvor de kjørte hen efter at være kommet forbi mit Hus. —

Skjønt jeg stansede og ventede midt paa Veien, saa jeg ikke mere noget til Vognen. Da jeg endelig kjørte videre, var jeg sikker paa, at Vognen enten holdt stille paa Veien, eller den maa have kjørt gjennem min Grind. Gærddet var nede lidt længere borte ved Veien, og jeg kunde tydelig se at Vognen ikke var borte i Bakken.

Jeg syntes, at dette var meget underlig; men jeg maatte til en Patient, som var meget syg, saa jeg

fjørte videre og blev færdig hurtigst mulig. Paa Veien hjem fjørte jeg forbi Nordindtjørnsjelen til Deres Hus, og idet jeg saa op gjennem Alleen, opdagede jeg den samme Vogn paa Veien op til Huset. Jeg tænkte saa smaat paa at fjøre hid da — jeg ønsker nu, at jeg havde gjort det — men istedetfor at gjøre det, fjørte jeg hurtig hjem. Der fandt jeg, at en Herre havde været der nogle Minuter, efter at jeg havde fjørt ud, og da han ikke fandt mig hjemme, havde han bedt om Tilladelse til at skrive noget paa et Stykke Papir for mig. Vigen havde vist ham ind paa Kontoret, og han havde været der omkring ti Minuter. Han forlod saa Huset og fjørte sin Vel.

Jeg saa efter Seddelen, som han skulde have skrevet til mig; men der var ingen; men mine Skrive-sager var blit brugt, og der var borte et Ark Papir. Jeg vidste tilfældigvis, at der kun laa et løst Ark paa Bordet, og det var borte. Den hele Affære forekom mig meget underlig, hvorfor jeg gav Ordre til, at spænde Hesten for Vognen igjen, og jeg fjørte saa lige hid."

"For hvilket vi bør være Dem meget taknemmelig," sagde Wolfenden. "Saalangt er Sagen klar nok! Men hvad i al Verden ventede denne Mand, hvem han end maatte være, at finde i min Faders Studerværelse, efter som han gjorde sig saa megen Umage med at komme? Han er ingen almindelig Thy."

Dr. Whitlett rystede paa Hovedet. Han kunde ikke give nogen Forklaring. Dette var aldeles uforstaaeligt.

"Deres Fader sætter Resultatet af sine Undersøgelser meget høit," sagde han langsomt.

"Og paa den anden Side har De og min Moder, Mr. Matherwief og selv Pigen, som har udført Af-
 skrivningsarbeidet for ham, forsikret mig, at hans Ar-
 bejde er det skjæreste Gul," svarede Wolfenden hurtig.
 "Det er kun dere fire, som har seet noget af det, og
 saavidt jeg ved, er dere kommet til det Resultat, at
 hvis han ikke er gal, lider han ialfald af et slags sy-
 gelig Mani. Hvorledes skal vi nu faa dette til at rime
 med, at der iaften blev gjort Forsøg paa at røve hans
 Manuskripter, og at der i al Hemmelighed er gjort
 Forsøg paa at bestikke Matherwief for at faa ham til
 at tage Afskrift af nogle faa Ark af min Faders Ar-
 bejde i de sidste Dage?"

Dr. Whitlett for sammen.

"Er dette virkelig sandt?" spurgte Lægen meget
 forbauset. "Naar fik De vide det?"

"Nu i Eftermiddag," sagde Wolfenden. "Mather-
 wief bragte mig selv Brevet. Men hvad jeg ikke kan
 forstaa er, hvorledes disse Dokumenter kan være salg-
 bare Varer. Men alligevel maa vi nu erkjende, at
 det virkelig forholder sig saa, at der er Personer —
 og det ikke almindelige Tyve — som har sammen-
 svoret sig for at faa fat i dem."

"Wolfenden!"

De to Mænd for sammen og saa mod Døren.
 Der stod Grevinden. Hun var dødbleg, og hendes
 Fine vidnede om, at hun var meget ræd.

"Hvem var Manden?" raabte hun. "Hvad er
 hændt?"

"Jeg er bange for, at han var en Bedrager,"
 sagde Wolfenden. "Brevet fra Dr. Whitlett var en
 Forskalkning. Han rømte sin Dei."

Gunn saa paa Lægen.

"Gudstfælv, at De er her!" udbrød hun. "Jeg er saa ræd! Der savnes nogle Papirer og Skibsmødeller, og Admiralen har opdaget det! Jeg er bange for, at han vil saa et Anfald. Vær saa venlig at komme over til Studerværelset. Det gaar ikke an, at han er alene."

De fulgte begge efter hende ned gennem Korridoren og gennem den halvåbne Dør. Lord Deringham stod midt i Værelset, blodrød i Ansigtet og med knyttede Næver. Han vendte sig brat om og saa paa dem. Hans Pine lyste. Han var meget vred.

"Jungen skal indbilde mig, at her ikke har været Gøll og rørt ved mine Papirer!" skreg han. "Hvor er dette Krybdyr Blatherwick? Jeg havde mit Formiddagsarbejde og to Modeller paa Pulten her for mindre end en halv Time siden; men begge Modeller og et af Arkene er borte! Enten har Blatherwick stjålet dem, eller saa har nogen været inde her under mit Fravær. Hvor er den Hund af en Fyr?"

"Han er paa sit Værelse," svarede Lady Deringham. "Han sprang forbi mig i Trappen skjælvende over hele Legemet, og han har lukket sig selv inde og slået alle sine Møbler op foran Døren. Du har skræmt Livet af ham!"

"Det er neppe mulig . . . ." begyndte Dr. Whittle.

"Lyv ikke, min Herre!" tordnede Admiralen. "Dere er en Samling af Idioter og gamle Rindjolk! Dere er saa uvidende som Kaniner! Dere ved ikke mere end Genterne ude i Skoven om, hvilket Arbejde der har været udført og udføres indenfor disse

Vægge. Jeg kan fortælle dere, at hvis mit Arbejde i de sidste Aar kom i visse Hænder, vilde det forandre hele Europas, ja hele Kristenhedens Udseende. Der er her i Landet idag Mænd, hvis Maal er at plyndre mig, og dere, som er min egen Familie, synes at ønske dem velkommen, at indbyde dem og at hjælpe dem, som om mit Livs Arbejde ikke var mere værd end saa mange spolerede Ark Papiir. Dere har sluppet en fremmed Mand ind i dette Værelse, og hvis han ikke var blit forstyrret, Gud alene ved, hvad han vilde have taget med sig!"

"Vi har været meget dumme," sagde Lady Deringham bønlig. "Vi skal ikke gjøre det mere. Vi skal sætte Vagt her Nat og Dag. Vi vil ikke tage mere Resiko. Det sværger jeg dig! Du kan tro mig paa det, Horace!"

"Ja, det er bra nok; men fortæl mig Sandheden nu!" skreg han. "Her har været nogen inde i dette Værelse, og han er forsvundet gennem Vinduet. Saa meget fik jeg ud af den fordærvelige Idiot, Blatherwick. Jeg vil vide, hvem det var!"

Hun saa paa Lægen. Han svarede med et lidet Nik. Derpaa gif hun hen til sin Mand og lagde sin Haand paa hans Skulder.

"Du har Ret, Horace," sagde hun. "Det nytter ikke at skjule det for dig. En Mand førte os bag Lyset ved Hjælp af et forfalsket Brev. Han kan dog ikke have været her mere end i fem Minuter. Vi opdagede, hvad Slags Mand, han var, næsten strax. Det skal aldrig hænde igjen."

Det fornuftige i at fortælle ham Sandheden, viste sig strax. Hans hele Ansigt ligesvem lyste af

Stolthed over, at man var blit nødt til at give ham Ret. Han blev fuldstændig rolig, og det Raseri, som havde vist sig i hans Øine, og som havde gjort dem saa bange, forsvandt. Alt de maatte tilstaa, at han havde Ret, var for ham en Triumf. Han var fornøjet.

"Jeg vidste det," sagde han fuldstændig rolig. "Jeg har hele Tiden advaret dere. Nu vil dere kanske tro mig! Gudskelov, at det ikke var selve Duchesne. Jeg skulde ikke blive overrasket, om det var en af hans Haandlangere. Hvis Duchesne kommer, da hjælpe os Gud!" mumlede han, idet hans Ansigt blev endnu blegere.

"Vi skal være meget forsigtigere herefter," sagde Grevinden. "Tungen skal føre os bag Lyset igjen. Vi skal saa specielle Vagtmænd, og der skal sættes Serngitter for Vinduerne."

"Fra nu af skal jeg aldrig forlade dette Bærelse, før mit Arbejde er færdigt og overleveret til Lord S. . . 's Bæretægt. Hvis jeg blir plyndret, er England i Fare. Det maa aldrig resikeres. Jeg vil have en Sovesofa bragt ned, og alle mine Maaltider maa serveres her, forstaar du? Seggs og Morton skal sove her hver Nat efter Tur, og en Mand skal holde Vagt udenfor. Vil dere nu være saa venlige at forlade mig allesammen," tilspøiede han med en liden Bevægelse med Haanden. "Jeg maa ildarbejde igjen, hvad der er blit stjålet fra mig paagrund af, hvad dere har gjort. Send ind til mig noget Kaffe Klokken elleve, og dere vil finde en Gæste Patroner i mit Paaflædningsbærelse."

De gik ud sammen. Wolfenden var alvorlig og vidste ikke, hvad han skulde sige. Der havde ikke været

det mindste Tegn til Sindssygdom i hans Faders Optræden, eller i, hvad han havde sagt. Sæt nu, at man havde taget fuldstændig fejl af hans Fader — at det Arbejde, som han havde ofret den bedste Del af sit Liv paa, virkelig var af den uhyre Vigtighed, som han havde paastaet? Andre Folk troede det! Den Smule Barnagtighed, der kom frem i svært mange af hans Sandlinger, var noget helt forskjelligt fra Sindssygdom. Det kunde hænde, at Blatherwick tog fejl — og Blanche kunde ligesaa let betragte et teknisk Arbejde som Lul. Whitlett var kun en Landsbyslæge — selv hans Moder kunde have overdrevet hans utvilsomme Ekecentriciteter. En Ting var imidlertid sikker. Der var Folk, som gjorde sit yderste for at faa Tag i hans Faders Arbejde. Det var hans Pligt at paase, at Forsøget, om det blev gjentaget, fremdeles mislykkedes.

Syttende Kapitel

Rjæmper lægger Planer

Næsten i det samme Dieblif, som den Mand, der havde kaldt sig Dr. Wilnot, hoppede ud af Vinduet i Biblioteket paa Deringham, sad Mr. Sabin alene i sit Sanktum og ventede paa en Mand, som skulde besøge ham. Det var et temmelig lidet Værelse i første Etage; men det var smagfuldt og originalt udstyret i maurisk Stil. Han sad i en magelig Stol, som var blit trukket nær hen til Ilden, og der kom en blaa Røg fra en tyk ægyptisk Cigaret, som han holdt mellem sine Fingre. Han støttede Hovedet paa de fine Fingre paa venstre Haand, og han fæstede sine Øine paa det brændende Kul. Man kunde se, at der var noget, som stærkt optog hans Tanker.

“Et eneste Feilgreb nu, og Farvel til flere Mars Arbeide,” mumlede han. “Et eneste uheldigt Trin, og det er forbi med alle Drømme! Dette vil blive afgjort iaften. Om nogle Minuter maa jeg sige ja eller nei til Knigenstein. Jeg tror — jeg er næsten sikker paa, at det skal blive ja!”

Hans Pande blev mere rynket. Cigaretten vedblev at brænde mellem hans Fingre, og der faldt Røge paa Gulvet. Han tillod sig den Luxus at tænke dybt. Han havde hele sit Liv været beskæftiget med at udforme Planer. Han var en Mand, som byggede

mægtige Planer. Han var en Stormagt, naar Tælen var om Folkenes Skjæbne. Han vidste den Aften, at han havde naaet Krijen i sin Karriere, som i mange Henseender havde været vidunderlig. Den Aften vilde han tage det første af hine endelige Skridt frem mod sit Livs store Maal. Han alene maatte afgjøre, om han skulde kaste Loddet. Han maatte tage Beslutningen, og holde sig til den. Hans eget Livs store Uergjerrighed og en mægtig Nations Skjæbne hang i en Traad. Havde han taget den Beslutning, der vilde afgjøre Sagen? Neppes endnu. Der var saa mange Ting.

Han fór sammen og rettede sig i Stolen. Der var nogen, som bankede paa Døren. Han greb Nisjen, og Cigaretrogen fredede rundt hans Hoved. Han rørte i Raffen ved sin Side. De haarde Linjer i hans Ansigt forsvandt. Der var ikke længere nogen Uengstelse. Han saa op og hilste venlig — ogsaa med en vis Erbødighed — den Mand, som blev vist ind. Der var intet, som tydede paa, at han havde været besjæftiget med noget alvorligere end at læse "St. James' Gazette".

"En Gentleman, Sir," havde den rolig udseende Tjener fort forkyndt. Der var ikke blit nævnt noget Navn. Da Mr. Sabin rejste sig og holdt frem sin Haand, havde han ikke tiltalt Manden direkte. Det var en høi, tykfalden Mand med graa Mustacher, og han saa ud til at have været Militær. Da Tjeneren havde trukket sig tilbage, og de to var alene, knappede han op sin Overfrakke. Under den havde han en udenlandsk Uniform, som var overjaaet med Ordener. Mr. Sabin saa paa ham og smilte.

"Skal De til Arlington Street?" spurgte han.

"Ja, naar jeg er færdig her," sagde han.

Engen sagde noget med det samme. Enhver af dem syntes at vente paa, at den anden skulde aabne Underhandlingerne. Det saa hændte, at det var Mr. Sabin, som begyndte.

"Jeg har nøje undersøgt de Papirer, som De sendte mig," bemærkede han.

"Saa, De har det?"

"Der er ingen Tvil om, at der i en vis Udstrækning er en Stemning mod England, som De talte om. Jeg har foretaget andre Undersøgelser, og de har bekræftet dette."

"Sæden er altsaa saaet! Den er blit strøet ud med en aaben Haand! Tro mig, min Ven, dette Land vil komme til at opleve mange Overraskelser. Jeg taler om, hvad jeg ved. Jeg ved det virkelig!"

Mr. Sabin faldt i Tanker. Han saa ind i Glden og talte eftertænksomt.

"Alligevel er Slægtsskabsbaandene og den fælles Oprindelse stærk," sagde han. "Det er vanskeligt at tænke sig et aabent Brud mellem de to store søjste Nationer i Verden."

Slægtsskabsbaandene er ikke værd saa meget som saa," sagde den Fremmede.

Han knipsede med Fingrene, saa det høstes som et Pistolsskud. Mr. Sabin for op i Stolen.

"Der er Slægtsskabsbaand, som avler Virrelighed og ikke Venlighed," fortsatte han. "Jeg kan fortælle Dem, min Ven, at det brøder op til en stærk Storm. Det er ikke for intet, at mit Lands store Armee beherskes af en øverste Krigsherre! Jeg kan

fige Dem, at vi holder paa at bevæbne os til Tænderne, hemmelig, hurtig og med en Hensigt. Det kan synes Dem en liden Ting, men lad mig fortælle Dem — vi er en skinsyg Nation. Og vi har Grund til at være skinsygge. Hvorjomhelst i Verden vi sætter vor Fod, træder vore allestedsnærværende Fætttere paa den! Hvorjomhelst vi søger at finde Kolonier, kommer vi forsent. England har allerede sikret sig det bedste, det frugtbareste Land. Vi maa enten tage, hvad England giver os, eller ikke faa noget. Hvorjomhelst vi finde finde Albuerum, holdes vi tilbage af denne vidunderlige Nations kommercielle og koloniserende Geni — det er, hvad det faktisk er. Det er blit til det, at der ikke er mere Rum at finde i Verden. Der er ikke Plads for en Udvidelse af det engelske Rige, og heller ingen Plads for en Udvidelse af det tyske Rige."

Følgen er, at en af de to maa give efter, og Tyskland begynder at mumle, at det ikke altid skal være dets Sønner, som skal sættes mod Væggen. De siger, at Frankrige er vor naturlige Fiende. Jeg benægter det. Frankrige er vor historiske Fiende og intet andet. Et militære Kredse vilde en Krig med England idag være hysterisk populær, og tidligere eller senere vil der blive Krig med England saa sikkert, som Solen staar op og Maanen aftager! Jeg kan selv nu sige, hvor det første Slag vil falde. Dette er bestemt. Det maa komme!"

"Ikke i Europa," sagde Mr. Sabin.

"Hverken i Europa eller i Asien. Krigsskuffelen vil blive tændt i Afrika."

"I Transvaal?"

Den fremmede Mand smilte.

"Det er i Afrika, at det engelske Monopol har været mest irriterende for min Nation," sagde han. "Ogsaa vi føler Byrden af et for stort Indbyggerantal. Ogsaa vi har ungt Blod, som søger at gjøre sig gjældende over Landet, paagaende og tørstende efter Even-tyr og Frihed. Vi trænger nye Lande, hvor disse unge Mennesker kan prøve sig og paa samme Tid lette og styrke Fædrelandet.

Jeg har læst i en af de store engelske Magasiner, at mit Land ikke har det rette Instinkt for Dannelsen af Kolonier. Dette er en Feiltagelse. Vi har Instinktet og Lusten, men ikke Anledningen. England ligner en stor Blæksprut. Det passer altid paa, idet det sender ud sine Tangearme og trækker til sig ethvert nyt Land, hvor der er Rigdom at finde. Intet Land har nogensinde været saa passende for os som Afrika, og hvad hænder? Netop, hvad jeg har sagt. England har allerede græst til sig det bedste der — det spekulerer nu paa at tage et Skridt videre og sluge Resten.

Men mit Land agter ikke at finde sig i det! Vi har spillet anden Violin for en svagere Magt længe nok. Vi vil have Afrika, min Ven, og saavidt jeg forstaar, og saavidt min Herre forstaar, er Afrika værd at tage, hvad det end maatte koste — hør — selv om det skulde koste en Krig."

Mr. Sabin sagde ikke noget paa en Stund. Der viste sig et svagt Smil paa hans Læber. Dette var en Stund, som han likte. Han begyndte i Sandhed at føle, at han holdt paa at lave Historie.

"De har overbevist mig," sagde han endelig. "De har lært mig, hvorledes jeg skal se paa europæisk Politisk med nye Øine. Men der er endnu et vigtigt

Spørgsmaal. Sæt nu, at jeg afbryder mine Underhandlinger paa et andet Hold, er De da villig til at betale min Pris?"

Ambassadøren slog ud med Haanden. Det var en Bagatel!

"Gvis De opfylder, hvad De har lovet, kan De ikke forlange en Pris, som ikke min Herre vil betale," sagde han.

Mr. Sabin flyttede sig lidt i Stolen. Hans Dine lyse. Der kom en svag Rødme i hans blege Kinder.

"Jeg har givet fire Mar af mit Liv for at faa færdig kun en Del af min Model," sagde han. "Den andel Del, som er saavidt færdig, er udført af den eneste Mand i England, som virkelig kan udføre et saadant Arbejde. Det samlede Resultat vil blive useilbart. Naar jeg lægger i Deres Hænder en simpel Papirrulle og en liden Pakke, vil dette Lands Fremtid være helt og holdent i eders Hænder. Derom kan der ikke være den ringeste Tvil. Den, som faar min Hemmelighed, faar af mig Englands Skjæbne. Men Prisen er stor!"

"Nævn den," sagde Ambassadøren stille. "En Million? To Millioner? Rang? Hvad er det?"

"Intet for mig selv," sagde Mr. Sabin. "Intet! Den anden Mand for sammen. "Intet?"

"Absolut intet!"

Ambassadøren tog sig til Hovedet med Haanden.

"De forvirrer mig," sagde han.

"Dette er mine Betingelser," sagde Mr. Sabin. "Frankriges Erobring og Gjenoprettelsen af Monarkiet med Prins Henri som Konge og hans Rusine, Prinsesse Helene af Bourbon som Dronning!"

“Ha!”

Den lille Interjektion kom fra Ambassadørens Læber med en stærk Betonning. Ingen af dem sagde noget — der kom en kort, dramatisk Pause. De to Mænd sad uden at røre sig og fæstede Øinene paa hinanden. Ambassadøren trak hurtig Pusten, og Ophidselsen lyste ud af hans Øine. Mr. Sabin var bleg og rolig, men man kunde se paa hans skjælvende Læber og af Lyset i hans Øine, at han var nervøs af Glæde.

“Ja, De har Ret, De har sandelig Ret!” sagde Ambassadøren langsomt. “Det er virkelig en høi Pris, De forlanger.”

Mr. Sabin lo fornøjet.

“Tænk paa det,” sagde han. “Overvei det nøie! Men læg Merke til dette. Hvis ikke det, som jeg giver Dem, har den Magt, som jeg siger det har, er Kontrakten ugyldig. Jeg beder ikke om noget. Jeg modtager intet. Derfor kan dere gaa ud fra, at før dere betaler Prisen, som jeg forlanger, er eders Triumf sikret. Tænk paa det! Overvei Sagen omhyggelig. Hvor meget kommer vel ikke dere til at have mig at takke for! Englands Ydmygelse, dets Kolonier, Ødelæggelsen af dets Handel og saa stor Krigsersætning, som kun den rigeste Magt paa Jorden kan betale.”

Disse Ting faar dere, og da er dere den største Magt i Europa. Dere er i den Stilling, at dere kan gjøre med Frankrige, hvad dere vil. Jeg skal sige, hvorfor. Det royalistiske Parti har vundet i Styrke. Navn for Navn, Maaned efter Maaned, ja for hvert Minut, som gaar! Kom dristig frem med eders Hensigter. Landet vil falde sammen for dere! Der vilde

blive bare halv Modstand. Frankrige er sliq, at det aldrig vil holde fast ved en demokratisk Regjeringsform. Det er i sit Hjerte aristokratisk. Den gamle Adels har et Tag i det franske Folk, som De ikke kan dønmme om. Jeg ved det, for jeg har foretaget en Prøve. Det har været en kjedelig Ventetid. Men Tiden er nu moden. Frankrige er færdig til at raabe: "Leve Kongen! Leve Monarkiet!" Jeg, som siger dette til Dem, ved det. Jeg har følt mit Lands Puls, og jeg elsker det for høit til at tage fejl af Symptomerne."

Ambassadøren lyttede med stor Begjærlighed — han trak Buxten tungt gjennem Lænderne. Det var let at se, at det Vilde, som blev oprullet for ham, lagde Beslag paa hele hans Sjæl. Han saa sig selv som en Mand, der havde opnaaet Uldødeligheden ved at yde sit Land en Tjeneste, som de mest sangviniske Tjenere aldrig havde drømt om. Selv Bismarck havde aldrig udkastet sliqe Planer. Alligevel mistede han ikke aldeles Balancen.

"Men Rusland vilde aldrig gaa med paa, at Tyssland gjorde Indfald i Frankrige," sagde han.

Mr. Sabin smilte haanlig.

"De maa være en stor Politiker, som kan finde paa at sige sliqt, min kjære Baron. De sætter mig i Forbauselse. Men naturligvis, det hele er nyt for Dem. De har ikke gjennemtænkst det, som jeg har gjort. Hvad der end hænder i Europa, vil Rusland fastholde den Isolation, som Geografi og Temperament har sat Landet i. Rusland vil ikke røre en Finger for at hjælpe Frankrige. Hvorfor skulde det det? Hvad kunde Frankrige yde det til Gjengjæld? Hvad vilde Rusland opnaa ved at kaste sig ind i en Krig,

der vilde udmatte det? Muskovitterne er i sit inderste Hjerte og til Fingerspidse egoistiske.

Dg saa maa De huse paa en Ting til. Dere kommer ikke til at ruinere Frankrige, som dere har gjort en Gang før. Dere kommer til at oprette et nyt Dynasti og ikke at lægge Landet øde og tage en stor Krigserstatning. Idet vi gaar ud fra, at der er et Venjskab mellem Rusland og Frankrige, tror De ikke, at Czaren helst saa, at der blev et fransk Kongedømme? Tror De virkelig, at han vilde saa meget som holde frem sin Lillefinger for at hjælpe en Republik, som holder paa at falde overende, og hindre en Mand fra at bestige den franske Trone? Aldrig i Verden!"

Mr. Sabins Ansigt lygte. Hans mørke Øine lygte, og han skjalv i Stemmen af undertrykt Liden-skab. Han var som en, der helt hengiver sig i Forjvaret for en stor Sag, der har lagt Beslag paa hele hans Tanke og alle hans Nøvelser. Han var Patriot eller Digter og visseelig ikke bare Politiker eller en intrigant Eventyrer. Han lod for et Øieblik sin Begeistring saa Luft. Derpaa satte han Masken paa igjen. Han var atter sig selv, rolig, overtalende, ugjennemtrængelig.

De to Mænd sad tause efter dette Udraab en liden Stund. Det var Ambassadøren, som talte først. Han saa nysgjerrig paa Mr. Sabin.

"Jeg maa tilstaa, at De har bedaaret mig," sagde han langsomt. "De har gjort mere. De har ladet mig se Drømme og Muligheder af en saadan Beskafsenhed, at hvis jeg havde seet dem paa Papiret, vilde jeg have gjort Mar af dem. Mr. Sabin, jeg kan ikke længere tænke paa Dem som en Person — De er en

Personlighed! Vi sidder her alene, og jeg er saa taus som en Grav. Vær saa venlig at løfte Sløret, som skjuler, hvem De virkelig er. Jeg kan ikke længere tænke paa Dem som Mr. Sabin. Hvem er De?"

Mr. Sabin smilte paa en bejnderlig Maade og tændte en Cigaret, som han tog fra Westen, som stod paa Bordet.

"De vil kanske saa vide det, naar den Tid kommer, hvis vi, for at bruge et Handelsudtryk, slaar af en Handel," sagde han, idet han skjov Cigarettesken over Bordet. "Indtil dette blir gjort, er jeg Mr. Sabin. Jeg indrømmer ikke engang, at det ikke er mit rette Navn."

"Og alligevel," sagde Ambassadøren, idet hans Ansigt forandrede, som om han kom pludselig til at huske paa noget, "tror jeg, at hvis jeg kaldte Dem . . . ."

Mr. Sabin strakte Haanden protesterende over Bordet.

"Undskyld, men lad det være, som det er mellem os nu," afbrød han ham. "Mit Infognito er for Diebliffet en Nødvendighed. Lad det vedblive at være — Mr. Sabin! Svar mig nu. Mit er blit sagt, som kan blive sagt mellem os. Hvad er Deres Mening?"

Ambassadøren reiste sig og stod paa Teppet foran Ildstedet med Ryggen mod Ilden. Hans blege Kinder var blit røde, og hans Fine lygte under hans bukkede Bryn. Han havde taget af sig Dorgnetten og spingede den let, idet han holdt den mellem Tommelfingeren og Pegefingeren.

"Jeg skal tale aabent til Dem," sagde han. "Jeg liker Deres Ide. Jeg skal søge om Permission imor-

gen. Om en Uge skal alt, som De har sagt, blive lagt frem for min Herre. Jeg skal anvende den Indflydelse, som jeg sidder inde med, for at faa Deres Plan godkjendt. Den største Vanskelighed vil naturligvis blive at faa Keiseren til at se, at den kan gennemføres — nemlig, for at tale ligefrem, at hvad De siger, De kan tilbyde, har den Betydning, som De tillægger det."

"Hvis det ikke lykkes Dem at faa Keiseren til at se det, maa De sende Bud efter mig," sagde Mr. Sabin, idet ogsaa han reiste sig. "Men husk paa, at hvis det skulde vise sig, naar alt kommer til alt, at min Plan ingen Betydning har, og i den mindste Ting ikke skulde føre til, hvad jeg har sagt, har dere intet at reiste ved det. Betalingen er afhængig af, at Planen lykkes. Den hele Handel er til eders Fordel. Jeg vilde ikke ofre slige Betingelser, hvis jeg ikke havde visse Kort. Gøst paa, at hvis der er den mindste Vanskelighed, maa De sende Bud efter mig."

"Jeg skal gjøre det," sagde Ambassadøren, idet han knappede igjen sin Overfrakke. "Lad mig nu faa vide, hvor lang Tid De vil give os til at faa fatte en Beslutning."

"Tjorten Dage," sagde Mr. Sabin. "Svorledes jeg skal kunne faa Løbensti til at vente saa længe, kan jeg ikke forstaa. Men jeg vil give dere tjorten Dage fra idag af. Det er simpelt!"

De to Mænd sagde Farvel til hinanden og skiltes. Med en Cigaret mellem Læberne og ryggnende nu og da lidt fra en af Verdis Operaer begyndte Mr. Sabin med stor Omhu at vælge nogle Golfklubber fra en liden Samling, som stod i et Skjorne i Værelset. De

har Vidnesbyrd om, at have været betydelig brugt, og han haanterede dem med en Sagmands Omhyggelighed, idet han sagte svingede den ene efter den anden. Han betænkte sig lidt, om han skulde vælge et Træbaltræ eller et Metalbaltræ, og endnu længere, om han skulde vælge en "Bulger" eller en fladhodet "Brassjen". Endelig var Posen fuld. Han satte sig igjen og tællede dem omhyggelig.

"Det er ti," sagde han til sig selv. "Det er for mange. Det ser amatørisk ud."

Nogle af Staalhovederne var ikke blanke nok. Han tog frem et Stykke Skind fra Lommen paa Posen og begyndte at pudse dem. Han plystrede sagte for sig selv, da de begyndte at blive blankere. Denne Gang nymmede han ikke Toner fra Operaen. Nu var det "Marseilaisen."

A t t e n d e K a p i t e l

"Han skal reise til Keiseren"

Da Ambassadøren havde forladt Mr. Sabins Hus, tog han Plads i en Hirevogn og kjørte i Retning af Arlington Street. En ung Mand, som havde lagt Merke til, at han kom ud fra den anden Side af Gaden, gik hurtig til Hjørnet og satte sig i en privat Vogn, som ventede ham der.

"Til Ambassaden!" sagde han. "Kjør hurtig!"

Om nogle Minutter var han ved det Hus, hvorhen Densham og Sarcutt havde fulgt efter Mr. Sabin den Aften, de først mødte ham. Han gik hurtig ind i Hallen.

"Er Hs. Excellence inde?" spurgte han en høi Tjener, som kom ham imøde klædt i almindelige Klæder.

"Ja, Mr. Felix," svarede Manden. "Han spiser meget sent iaften — Sagen er, at han endnu ikke er gaaet fra Bordet."

"Hvem er sammen med ham?" spurgte Felix.

"Det er et meget lidet Selskab. Høyrstinden er netop kommen fra Paris, og Hs. Excellence har ventet paa hende."

Han nævnte nogle faa Navne til. Der var ingen af nogen Vigtighed. Felix gik ind i Portierens Kontor og skrev nogle Ord paa et helt Aft Papir, som

han lagde i en Konvolut, der blev omhyggelig forseglet.

“Giv Hs. Excellence dette privat og strax,” sagde han til Manden. “Jeg gaar ind i Venteværelset.”

Tjeneren trak sig tilbage med Brevet, og Felix gik over Hallen og ind i et lidet Værelse paa den anden Side. Det var luxuriøst møbleret med magelige Stole og Sofaer. Der var Cigarer og Cigaretter, og paa et Bord stod sterke Sager. Felix lagde ikke Mærke til dette, og heller ikke satte han sig. Han stod med Hænderne paa Ryggen og saa ind i Ilden. Hans Kinder var graa-blaa, med Undtagelse af, at der var en rød Flæk høit oppe paa Kindbenet. Det var klart, at han var meget ophidset. Fingrene bevægede sig uafsladelig. Hans Hænder var tørre og urolige. Om mindre end to Minutter gik Døren op, og en høi og distingveret udseende Mand med graat Haar, men med næsten sorte Mustacher kom stille ind i Værelset. Hans Bryst var overjaaet med Ordener, og han var iført fuld Hofuniform. Han nikkede venlig til den unge Mand, der hilste ham med Respekt.

“Er der noget af Vigtighed, Felix?” spurgte han. “De ser saa træt ud.”

“Ja, Deres Excellence, der er noget af Betydning,” svarede Felix. “Det angaar Manden Sabin.”

Ambassadøren nikkede.

“Hvad er det nu?” spurgte han. “De har vel ikke søgt at opgjøre Deres Regnskab med ham, haaber jeg, efter vor Samtale og Deres Øjste?”

Felix rystede paa Hovedet.

“Nei, jeg har givet mit Ord, og skal holde det,” sagde han. “Det kan dog hændes, den Dag vil komme,

at De angreber paa, at De blandede Dem ind i Striden mellem os."

"Jeg tror ikke det," sagde Fyrsten. "Deres Tjeneste er værdifuld for mig, min kjære Felix, og her i Landet blir voldsomme Handlinger mere end andre Handlinger behandlet paa en Maade, som gjør dem lidet lønnende. Her forstaar man heller ikke, hvad vi kalder Gressjager. Nei, jeg har reddet Dem fra at begaa en Dumbhed. Det var en udmerket Ting for os begge to."

"Jeg haaber, at Deres Excellence altid vil være af den Mening," sagde Felix. "Men for at være kortfattet. Rapporten fra Cartienne er kommet."

Ambassadøren nikkede og lyttede forventningsfuld.

"Han bekræfter helt ud Værdien af vedkommende Dokumenter," fortalte Felix. "Han siger ikke noget om, hvorledes han fik Adgang til dem, men hans Rapport er absolut. Han mener, at de er fuldstændig saa gode, som Mr. Sabin opgiver."

Fyrsten smilte.

"Min egen Mening er blit bekræftet," sagde han. "Jeg havde Tillid til den Mand fra først af. Det er bra. Apropos, har De seet noget til Sabin idag?"

"Jeg har bevogtet hans Hus, og kom lige derfra nu," svarede Felix.

"Na, De har?"

"Baron von Knigenstein har været der alene, incognito, i over en Time. Jeg saa ham gaa ind, og jeg saa ham gaa ud."

Fyrstens milde Emil forsvandt. Hans Ansigt blev pludselig saa mørkt som en Uveirssky. Muskovit-

ten kom frem. Hans Dine skjød Lyn, og hans Ansigt blev som Ansigtet paa en Ulv. Alligevel talte han med lav Stemme.

"Saa, han har været der!" sagde han lavmælt. "Jeg forstaar, at Mr. Sabin er ude og gjør Kur en Smule. Saa, saa!"

"Jeg antager, at han er kommet noget længere end som saa," svarede den unge Mand langsomt. "Baronen var der en Time. Da han kom ud igjen, gif han som en ung Mand. Man kunde se, at han var meget ophidset."

Thyrsten jatte sig og strøg sig eftertænksumt over Ansigtet.

"Den store Elefant!" mumlede han. "Tænke sig til, at sliig en Skabning falder sig Diplomat! Det er godt, Felix, at jeg er jærdig med Middagen, for ellers vilde De have ødelagt den for mig," lagde han til. "Naar de har havt et saadant Møde, er der ingen Ende paa, hvad der kan hænde. Jeg maa strax tale med Sabin. Det skulde være en let Sag at gjøre forstaaelig for ham, at jeg ikke er en Mand, som vil finde sig i at blive taget ved Næsen. Find ud, hvor han er i aften, Felix. Jeg maa følge efter ham."

Felix tog sin Hat.

"Jeg skal være tilbage om en halv Time," sagde han.

Thyrsten gif tilbage til sine Gjæster, og Felix fjørte bort. Da han kom tilbage, ventede hans Chef paa ham.

"Mr. Sabin rejste fra Byen for en halv Time siden," sagde han.

"Reist til Udlandet!" udbrød Fyrsten med lynende Bine. "Han er reist til Tyskland!"

Felix rystede paa Hovedet.

"Nei, han er nok ikke det," sagde han. "Han er reist til Norfolk for at spille Golf."

"Til Norfolk for at spille Golf!" gjentog Fyrsten i en foragtelig og forundret Tone. "Tror De virkelig en slig Historie, Felix? Løb!"

Felix smilte svagt.

"Det er absolut sandt," sagde han. "Lebanoff tager aldrig fejl. Han saa ham komme ud af Huget, købe en Billet i King's Cross og virkelige forlade Stationen."

"Er De sikker paa, at det ikke var et Gif?" spurgte Fyrsten vantroende.

Felix rystede paa Hovedet.

"Det er fuldstændig rigtig, Deres Excellence," sagde han. "Hvis De kjendte Manden saa godt, som jeg gjør, vilde De ikke være forbanset. Han er virkelig en overordentlig Person — han gjør slige Ting. Desuden ønsker han at holde sig borte."

Fyrstens Ansigt blev mørkt.

"Han vil finde, at det er noget vanskeligt at komme bort fra min Bei," sagde han heftigt. "Gaa og saa Dem noget Mad, Felix, og forsøg saa at finde ud, om Anigenstein tænker paa at forlade England. En Sag som denne gaar det ikke an at skrive om. Vent — jeg ved, hvorledes det skal greies. Jeg skal skrive til ham og bede ham til Middag her i næste Uge. De skal bringe ham Indbydelsen."

"Han vil være i Arlington Street," sagde Felix.

"Nuvel. De kan bringe ham Indbydelsen der,"

fagde Fyrsten. “Gaa først til hans Bolig, og spørg, hvor han er. Man vil der sige, at han er i Arlington Street. De fjender naturligvis ikke til, hvad Brevet indeholder. De skal kun sige, at De skulde levere Brevet og bede om et Svar. Nuvel, gjør nu det.”

Fyrsten talte, medens han skrev Brevet.

Felix stak det i Lommen og gik. Han var tilbage, før der var gaaet en halv Time. Baronens var vendt uventet tilbage til Ambassaden, og Felix havde truffet ham der. Fyrsten rev op Konvolutten og læste hurtigt Svaret.

“Den tyske Ambassade,

Onsdag Aften.

Ik, min kjære Fyrste, intet kunde have skaffet mig større Fornøjelse end at deltage i et lidet Selskab hos Dem, om det havde været muligt for mig; men uheldigvis har dette skadelige Klima, som vi begge med Rette afsky, atter ødelagt min Hals, og jeg sætter mit Liv for høit til at betro det til engelske Læger. Som Følge deraf kommer jeg til, hvis intet kommer i Veien, at reise til Berlin imorgen Aften for at konsultere vor egen Dr. Steinlaus, som med Rette er berømt.

Modtag, min kjære Fyrste, dette som Udtryk for min dybeste Beslagelse.

Deres med Høiagtelse,

Karl von Knigenstein.”

“Den Mand, som han skal konsultere, er ingen Læge,” svarede Prinsen eftertænksomt. “Han skal reise til Keiseren.”

R i t t e n d e   K a p i t e l

Wolfenden gjør Kur

“Lord Wolfenden?”

Han lo ad hendes Overraskelse og tog af sig Quen. Han holdt paa at miste Pusten, for han havde flyvet op ad den bratte Søi, paa hvilken hun stod og saa ud over Sjøen. Nede i Dalen, hvorfra han var kommen, stod en liden Gut med en Pose fuld af Wolfklubber, idet han svang den ene af dem, som om han vilde træffe Bolden, der laa paa Marken.

“Jeg saa Dem nedefra,” sagde Lorden. “Jeg kunde ikke andet end komme op til Dem. Jeg haaber, at De ikke har noget imod det?”

“Nei, det glæder mig at se Dem,” sagde hun ligefrem. “De skræmte mig, det var det hele. Jeg hørte ikke, at De kom, og jeg havde næsten glemt, hvor jeg var. Jeg stod og tænkte.”

Han stod ved hendes Side, endnu med Quen i Haanden og med Ansigtet mod den sterke Vind, som kom lige fra Sjøen. Han havde ogsaa nu Følelsen af den overordentlige Fornøielse, som han altid havde haft, naar han var sammen med hende. Han følte ganske denne Gang, at der var en bestemt Grund til det. Der var, da hun vendte sig saa hurtigt om, noget i hendes Ansigt, som syntes at fortælle ham, at hendes første Ord ikke var uden Mening. Hun var lidt bleg,

og han syntes ogsaa, at hun saa noget nedtrykt ud. Der var noget vemodigt i hendes fine, mørke Zine. Den lyse, lette Ynde, der var uengelsk og saa tilstræffende for ham, havde givet Plads for en anden Stemning. Hvad end hendes Tanker havde været, da han havde seet hende staa der høi og smækker mod Himlen, kunde de neppe være behagelige. Han følte, at den Omstændighed, at han saa pludselig var kommen, ikke var hende ubehagelig, og som Følge deraf var han meget glad.

"Jeg ser, at De er endnu alene," sagde han. "Er ikke Mr. Sabin kommet?"

Hun rystede paa Hovedet.

"Jeg er alene, og jeg fjeder mig noget ganske forfærdelig. Jeg liker paa ingen Maade dette Sted, ikke paa denne Tid af Aaret, ialfald. Jeg har ikke hørt fra min Onkel. Han kan være her nu, naar det skal være."

Hu gik det at benytte Anledningen, medens han havde den, og han blev dristig. Det var en Anledning, som ganske aldrig kom tilbage.

"Maa jeg saa Lov til at være med Dem — et lidet Stykke langs Skranten?" sagde han.

Hun saa paa ham og betænkte sig. Mere end nogensinde lagde han Merke til en sin Forandring hos hende. Det var, som om hendes mentale Holdning overfor ham havde rettet sig i nogen Grad efter det Alvor, som han nu lagde for Dagen i sin Maade at være paa. Det var skrevet i hendes Ansigt — hans Zine læste det med Begjærlighed. Hun havde før altid lagt for Dagen en vis Overlegenhed, næsten Hovmod. Den viste sig i Linjerne omkring Munden, og

den kom ogjaa frem i alt, hvad hun sagde, i Tønen, som hun brugte, og særlig kom den frem i Maaden, hvorpaa hun bar Hovedet. Denne Overlegenhed var nu borte. Hun syntes at være ham uendelig nærmere. Hun var mildere og mere kvindelig. Dette gjaldt ogjaa Tønen i alt, hvad hun sagde. Den var ny og finere. Det kunde hændes, at det var bare et Lune, en øieblikkelig Stemning, men han vilde benytte sig af den.

"Men skulde De ikke spille Golf?" spurgte hun, idet hun saa ned i Dalen, hvor hans Modstander ventede paa ham.

"Na, jeg kan let ordne det," sagde han ivrig. "Seldigvis spillede jeg med Professionsisten, og han har intet imod at gaa hjem igjen."

Han vinkede til sin Portør og skrev nogle Linjer paa Bagjiden af et Kort.

"Giv dette til McPherson," sagde han. "Du kan gjøre mine Klubber rene og sætte dem ind i mit Skuffe. Jeg kommer ikke til at spille mere i Formiddag."

Gutten forsvandt nedover Stien. De stod en Stund ved Siden af hinanden.

"Jeg har ødelagt Deres Spil," sagde hun. "Det gjør mig ondt."

Han lo.

"Jeg tror, De ved, at jeg vilde hellere tilbringe fem Minuter sammen med Dem end spille Golf en hel Dag."

Hun begyndte at gaa, og der viste sig et Smil i Mundvigterne.

"Hvilken ligefrem Person De dog er!" sagde

hun. "Men oprigtig talt er jeg idag ikke i den Stemning, at jeg vil være alene. Jeg føler mig saa nedtrykt og urolig. Jeg er ræd mine egne Tanker."

"Det gjør mig ondt, at De skulde have Tanker, som ikke er behagelige," sagde han. "Tror De ikke, at De er for meget alene? De synes at have saa nye Venner."

"Det er ikke det," sagde hun. "Jeg har mange og meget kjære Venner og Veninder, og det er kun midlertidig, jeg er borte fra dem. Det er simpelthen det, at jeg ikke er vant med at være alene, og jeg holder paa at blive et Døsser for Stemninger og Møder. Det er meget dumt at give efter for dem, men idag føler jeg mig meget nedtrykt. De maa række frem Deres sterke Haand, min Ven, og trække mig op."

"Jeg skal gjøre mit bedste," sagde han. "Jeg er bange for, at jeg ikke kan sige, at der ikke er noget som helst Mandskæftsskab mellem os, for jeg er idag overordentlig glad."

Saa ham i Øinene, men vendte strax sit Blik ud mod Havet, og han kunde se et sørgmodig Smil paa hendes Læber. Hendes Ord lød næsten som en Advarsel.

"Vær ikke saa sikker paa det," sagde hun. "Det kan hænde, det ikke varer saa længe."

"Det kommer til at vare saa længe, som De vil lade det vare," svarede han. "Idag hersker De over mine Stemninger."

"Da er jeg meget bedrøvet for Deres Skyld," sagde hun alvorlig.

Han lo. Men hendes Ord gjorde Stemningen lidt trykkende. Han begyndte at tale om noget andet.

"Jeg har tænkt paa Dem i Formiddag," sagde han. "Hvis Deres Onkel kommer til at spille Golf her, blir det meget ensomt og fjedeligt for Dem. Vil De ikke lide, at min Moder kom for at besøge Dem? Jeg er sikker paa, at det vilde glæde hende meget, for ogsaa hun føler sig ensom, og hun liker unge Mennesker. Hvis De ...."

Hun afbrød ham braat. Hun rystede paa Hovedet. Den gamle Nedtryktthed viste sig atter i hendes Ansigt, og han kunde læse Sorg i hendes Øine. Hun lagde sine fint behandskede Fingre paa hans Arm.

"Det er meget smilt af Dem, min Ven, at tage saa meget Hensyn til mig, men hvad De foreslaar er en Umulighed. Jeg ønsker, jeg kunde fortælle Dem, hvorfor det er umulig, men jeg kan ikke gjøre det engang. For Tiden ønsker jeg ikke at gjøre Bekjendtskaber. Sagen er, at jeg kan ikke tænke paa sligt. Det skulde have været mig meget kjært at lære Deres Moder at kjende. Det er bare det, at jeg ikke har Lov til det. De maa tro mig, naar jeg siger, at det er en Umulighed."

Wolfenden følte sig lidt saaret — en god Del mystificeret. Dette var meget underlig. Han var paa ingen Maade en Snob, men han vidste, at et Besøg af Grevinden paa Deringham, hvis Navn var endnu stort i Selskabsverdenen, ikke var noget, som en Niece af Mr. Sabin med hendes sociale Stilling kunde saa uden videre afvise uden alvorlige Grunde. Dette gamle Spørgsmaal kom tilbage til ham med uimodstaaelig Magt. Hvem er disse Mennesker? Han skottede hen til hende.

Wolfenden var en Mand, som havde Evnen til at

merke sig de mindste Detaljer i en Dames Maade at klæde sig paa, og han vidste, at han aldrig havde truffet en Pige, som bedre forstod den Kunst at være smagfuldt klædt. Der var absolut intet at sige paa hendes skrædderhede Dragt, og hendes Hænser og Støvler kunde neppe være kommet fra noget andet Sted end fra Paris. Hun førte sig som en fuldendt Dame med al den Sikkerhed, som en saadan kan lægge for Dagen, og der var noget ved hende, som tydelig vidnede om, at hun ikke alene var en fuldendt Dame, men en Dame med en lang Række Auer. Hun var en perfekt Type paa en Dame, der helt ud tilhørte det højeste Samfundslag — fri, og alligevel aristokratisk til Fingerspidserne.

Han jukkede og vendte Blikket fra hende.

• "De er en meget mystisk ung Dame," sagde han, idet han tvang sig til at sige det i en spøgende Tone.

"Jeg er bange for, at jeg er det," tilstod hun.

"Jeg kan forsikre Dem, at jeg er meget træt af det. Men — det vil ikke vare meget længere nu."

"Skal Dere da virkelig reise bort?" spurgte han hurtig.

"Ja. Vi kommer ikke til at opholde os i England meget længere."

"Skal dere ikke komme tilbage?" spurgte han.

"Naar vi reiser, er det meget tvilsomt, om jeg nogensinde kommer til at sætte Fod paa engelsk Jord igen," sagde hun.

Han trak Pusten hurtig. Dette var altsaa den eneste Anledning, han havde. Sendes sidste Ord maatte være hans Undskyldning for, at han handlede saa hovedfuld. De havde gaaet ned gjennem en Nabning

i Skraenterne, og ingen anden kunde sees. Hun syntes at have paa Hølelsen, at der kom noget. Hun forsøgte at sige noget, men kunde ikke. Hun havde taget hendes Haand, og hun havde ikke Styrke nok til at trække den tilbage. Dette pludselige Krummageri var saa ægte engelsk. Ingen havde nogensinde før bovet at røre ved hendes Hingre uden først at bede om Lov til det.

"Ved du, Helene, at jeg elsker dig? Jeg ønsker, at du skal bo i England — som min Hustru. Sig ikke til mig, at der er ingen Udsigt til det. Jeg ved, at jeg ikke burde have sagt noget endnu, men du skal rejse bort saa snart, og jeg er bange for, at jeg ikke kan træffe dig alene igjen. Stop mig ikke, er du snil. Jeg beder dig ikke nu om din Kjærlighed. Jeg ved, at dette kommer for snart — til at jeg kan nære noget Haab om, at du kan elske mig. Jeg bare ønsker at vide, om der er noget Haab, og om Tilladelse til at haabe."

"De maa ikke. Det er umulig!"

Hun sagde dette med lav Stemme, og Ordene kom fra hende paa en Maade, som viste, at det gjorde hende overordentlig ondt at udtale dem. Hun slap hendes Haand. Hun lænede sig mod en stor Sten og saa drømmende ud over Søen, idet hun støttede Hagen paa sin Haand.

"Det gjør mig meget ondt," sagde hun. "Min Onkel havde Ret alligevel. Det var ikke fornuftig for os at være sammen. Jeg skulde ikke have Venner. Det var uforstandig — det var meget dumt."

Som Mand tænkte han først paa sig selv, men da han hørte, hvad hun sagde, glemte han alt, undtagen, at ogsaa hun var uløffelig.

"Er det din Mening, at du ikke kan holde af mig, eller mener du, at der er Vanskeligheder, som for dig synes at være saa store, at det gjør det umuligt for os at blive Mand og Hustru?" spurgte han langsomt.

Hun saa paa ham, og han kunde vanskelig gjenfjende hendes forandrede Ansigt med Taarerne, som begyndte at rinde ned over Kinderne.

"Sig ikke noget, som kanske kan gjøre os begge mere ullykkelige," bad hun. "Slaa Dem tilro med Bevidstheden om, at jeg ikke kan ægte Dem."

"Har du lovet at ægte nogen anden?" spurgte han.

"Jeg kommer antagelig til at ægte en anden," jagde hun forsigtig.

Han borede Hælene ned i Sandet, og hans Dine lyste.

"Du tvinges til det," jagde han.

Hun løstede stolt sit Hoved.

"Der er ikke et Menneske i Verden, som vilde vove at gjøre et saadant Forsøg!"

Saa vendte han som hun sit Blik ud over Sjøen, og de saa, hvorledes de lange Bølger kastede sig ind over den brune Sand. Solen paa denne Vinterdag var merkvaerdig nok istand til at naa Bunden af Sjøen nær Stranden med sit Lys, og over det hele kunde de se ifrigende Maager, hvis hvidevinger skinnede som Mabaister mod de mørke Skyer. Han syntes ikke længere, at dette var vakkert, og heller ikke kunde han se Sollyset, som pludselig havde opvarmet Luften i sin Ustadihed. Alt var meget koldt og graat. Han kunde ikke endnu løse Gaaden — hun havde ikke sagt, at

hun ikke kunde holde af ham. Saa der var altsaa noget Gaab.

"Der er altsaa ingen, som kunde tvinge dig?" spurgte han. "Du vil ikke ægte mig, men du kommer antagelig til at gifte dig med en anden. Forholder det sig saa da, at du holder af denne anden Mand og ikke af mig?"

Hun rystede paa Hovedet.

"Af de to foretrækker jeg Dem," sagde hun med et svagt Forsøg paa at optræde paa sin gamle Maade. "Alligevel kommer jeg til at ægte ham."

Wolfsenden begyndte at faa en Tørlse, som han ikke havde ventet. Han blev sint.

"Jeg har Ret til at faa vide mere," sagde han, idet han lagde sin Haand paa hendes Skulder og fik Mod af hendes Svaghed, som tydelig kom frem. "Jeg har givet dig min Kjærlighed, og du fylder mig da mindst saa meget, at du til Gjengjæld skjæmper mig din Fortrolighed. Lad mig have den. Du skal faa se, at selv om jeg ikke faar Lov til at være din Tilbeder, kan jeg ialfald være din trofaste Ven."

Hun strøg pmt hans Haand. Det var neppe jnilt af hende — ialfald ikke forstandig. Hun havde taget af sine Hansker, og hans Hjerte slog heftig, da hendes bløde og fine Fingre berørte hans Haand. Blodet strømmede gennem hans Arter, saa det gik ham til Hovedet. Han kunde næsten ikke afholde sig fra at tage hende i sine Arme. Hun fæstede sine mørke Fine paa ham og der var Umhed i hendes Blik.

"Jeg ved, min Ven, at du vil blive trofast," sagde hun. "Du maa ikke være vred paa mig. Det er din Medlidenhed, jeg gjerne vil have. Du vil i sin Tid

faa vide alt. Da vil du forstaa mig. Du vil kanske selv synes Synd i mig da, hvis jeg ikke er blit glemt. Jeg ønsker bare, jeg kunde fortælle dig mere, men jeg kan ikke gjøre det. Det bedrøver mig meget, at jeg ikke kan gjøre det. Det er haardt, men jeg maa være stum."

"Jeg agter at faa vide, hvad det er — jeg agter at faa vide altsammen," sagde han stivsinnet. "Du ofrer dig selv. Det er dumt at tale om at ægte en Mand, som du ikke holder af. Hvem er du? Hvis du ikke fortæller mig det, skal jeg spørge din Berge. Jeg skal gaa til Mr. Sabin."

"Mr. Sabin staar altid til Deres Tjeneste," hørte han en rolig Stemme sige næsten lige ved. "Dette har aldrig været mere Tilfældet end nu."

Wolfenden for sammen og vendte sig. Det var sandelig Mr. Sabin, som stod der — Mr. Sabin isørt en Dress af Tweed, hvilket var noget uventet, og lænende sig paa en almindelig Spadserstok.

"Se ikke paa mig, som om jeg var noget uhyggeligt," sagde han smilende. "Hvis De ikke havde været faa optaget, vilde De have hørt mig falde paa Dem fra Skrænten. Jeg vilde gjerne slippe at flyve ned her, men dere var begge to døve. Er jeg den første Mand, hvis Trin er faldt let paa Sanden? Hvad er det nu, De ønsker at spørge mig om, Lord Wolfenden?"

Wolfenden søgte sig paa ingen Maade lei over, at Manden kom. Han var tvertimod glad over det. Han svarede kjæft uden at nøle.

"Jeg ønsker at ægte Deres Niece, Mr. Sabin," sagde han.

"Det er sandelig meget naturligt," bemærkede Mr. Sabin let henkastet. "Hvis jeg var en ung Mand i Deres Alder og med den Smag, som De flarlig har, er der ingen Tvil om, at ogsaa jeg vilde have ønsket at ægte hende. De har min største Sympati. Uheldigvis er det umuligt."

"Jeg ønsker at vide, hvorfor det er umuligt," sagde Wolfenden. "Jeg ønsker at faa vide en eller anden Grund for det."

"Det skal være mig en Fornøjelse at opfylde Deres Ønske," sagde Mr. Sabin. "Min Niece er allerede forlovet."

"Til en Mand, som hun efter sin egen Tilstaaelse ikke bryr sig noget om!" udbrød Wolfenden harmfuldt.

"Hvem hun alligevel af sin egen fri Vilje har lovet at ægte," sagde Mr. Sabin fast, og hans Øine skjød pludselig Lyn. "Hør her, Lord Wolfenden. Jeg ønsker ikke at have nogen Trætte med Dem. De reddede mig i en meget uheldig Stilling for nogen Aftener siden, og jeg er Deres Skyldner. Vær rimelig. Min Niece har afslaaet Deres Tilbud. Jeg bekræfter dette Afslag. Deres Frieri er en stor Gæde for os begge, men det er absolut umuligt at lade dere to faa hinanden. Det er grei Tale, er det ikke? Nu maa De selv vælge — om De vil opgive det hele og vedblive at være en Ven, som vi sætter Pris paa, eller om De vil tvinge os til at annode Dem om strax at forlade os og her efter at betragte os som Fremmede."

Pigen havde lagt sin Haand paa hans Skulder og saa bønfuldende paa ham.

"Vælg at være vor Ven og glem dette, for min Skyld," sagde hun.

"Jeg gaar ind paa det for din Skyld," sagde han. "Men jeg lover ikke, at jeg ikke engang i Fremtiden kommer tilbage til Sagen."

"Det kommer De til at gjøre affurat, naar De ønsker at afslutte vort Beskjendtskab," sagde Mr. Sablin. "Ellers vil jeg sige, at De har valgt som en forstandig Mand. Jeg skal nu bringe dig hjem, Helene. Hvis Lord Wolfenden siden vil spille et Parti med mig, skal det være mig en Fornøjelse at prøve, hvad han duer til som Golfspiller."

"Det skal være mig en stor Glæde," sagde Wolfenden.

Hun holdt frem begge sine Hænder og saa venlig og halvt vemodig paa ham.

"Farvel!" sagde hun. "Jeg er saa bedrøvet."

Men han saa hende lige ind i Øinene, og han svarede hende tappert. Han vilde ikke indrømme, at han havde tabt.

"Jeg haaber, at du ikke er det," sagde han. "Jeg kommer aldrig til at beklage, hvad jeg har sagt her idag."

Lyvende Kapitel

Fra en uklar Verden

Wolfsenden var ikke i nogen oprømt Stemning, da han nogle Minutter over en halv Time senere mødte Mr. Sabin paa Tee-Pladsen foran Pavillionen. I Sælene paa Mr. Sabin kom en høi, mørk, ung Mand, som bar en Pose med Golfklubber. Mr. Sabin var imidlertid tilbøielig til at være sardonisk lystig.

"Deres Handicap er to," sagde han. "Mit er et. Jeg forslaar, at vi spiller horisontalt. Vi burde kunne spille godt sammen."

Wolfsenden saa overrasket paa ham.

"Sagde De et?"

Mr. Sabin smilte.

"Ja, man giver mit et i Pau og i Cannes. Min Fod er mig lidet til Besvær paa Banen. Alligevel gaar jeg ud fra, at De vil finde mig at være et let Offer for Deres dygtige Spil her. Skal jeg drive? Læg dem her, Dumayne," tilspøiede han, idet han pegte paa et beleiligt Sted paa Tee-Pladsen med et Blik paa sin Portør. "Ikke for meget Sand."

"Hvor fik De fat i Deres Portør?" spurgte Wolfsenden. "Han er ikke en af bore, er han vel?"

Mr. Sabin rystede paa Hovedet.

"Jeg fandt ham paa en Golfbane i Sydfrankrige," svarede han. "Han er den eneste Portør, som

efter min Erfaring er istand til at lave en skikkelig Tee-Bane, og som Følge deraf har jeg ham med mig. Han fungerer paa samme Tid som min Tjener. Det er, som jeg vil have det, Dumayne."

Mr. Sabins Udtryk forandrede sig pludselig. Som om det skulde være instinktmæssig, faldt hans Blegeme i Stilling. Man kunde neppe se, at han flyttede sig en Tomme fra, hvor han havde staaet fra først af. Wolfenden, som havde ventet en Halvsving, blev yderst forbauset, da han saa den mærkværdig snidige og elegante Bevægelse, hvormed han bøiede sig og svang Klubben. Sin og sikker fløi Bolden fra Tee-Pladsen i en fuldkommen lige Linje — et hypperligt Slag, som sendte Bolden frem næsten to Hundrede Yards. Herre og Tjener fulgte den med kritiske Bine.

"Et temmelig godt Slag, skulde jeg tro, Dumayne," sagde Mr. Sabin.

"De sendte den ganske godt affted," svarede Manden. "Den har ikke rullet meget godt alligevel. De vil finde den en Smule for nær den borteſte Bunker til at være heldig."

"Jeg ſkal nok greie den alligevel," sagde Mr. Sabin rolig.

Ogsaa Wolfenden sendte sin Bold langt bort, men ikke i en saa ret Linje. Han maatte spille med Forhindringer, og han traf Toppen af Bunkeren. Mr. Sabin tog Gullet i fire.

De gik henimod den anden Tee-Plads.

"Kommer De til at være længe her?" spurgte Mr. Sabin.

Wolfenden betænkte sig.

"Jeg ved ikke saa nøie," sagde han. "Jeg er noget uheldig stillet hjemme. Jeg kommer dog antagelig til at være her ialfald saa længe som De."

"Jeg er ikke saa ganske sikker paa det," sagde Mr. Sabin. "Jeg tror, at jeg kommer til at lide denne Volfbane, og hvis det hænder, rejser ikke jeg saa snart. Undskyld, om jeg er noget nysgjerrig, men Deres Omtale af Alfaren hjemme staar, formoder jeg, i Forbindelse med Deres Faders Helbred. Det gjør mig ondt at høre, at han betragtes som en uheldredelig Invalid."

Wolfsenden indrømmede, at det var Tilfældet, og saa bedrøvet ud. Han ønskede ikke at tale om sin Fader til Mr. Sabin. Men Mr. Sabin var meget høflig i sin Nysgjerrighed.

"Han modtager vel ikke Besøg, formoder jeg," sagde han, da de forlod Lee-Pladsen, efter at have flaaet Volden for tredie Gang.

"Aldrig," sagde Wolfsenden afgjort. "Han lider en hel Del paa forskjellige Maader, og desuden er han meget optaget med at samle Statistik i Forbindelse med en Ræcephese, som han har. Han modtager ikke engang sine ældste Venner."

Mr. Sabin viste sig meget interesseret.

"Jeg traf Deres Fader for mange Aar siden i Alexandria," sagde han. "Han var dengang Chef ombord i "Victoria". Han husker ganske neppe mig nu; men dengang maatte jeg love at besøge ham, om jeg nogensinde kom til England. Det maa være — ja, det er sikkert næsten femten Aar, siden jeg traf ham."

"Jeg er bange for, at han har glemt det altsam-

men nu," sagde Wolfenden, idet han fulgte med Dine Borden, som han havde sendt bortover Banen. "Sans Samfundelse har lidt en hel Del."

Mr. Sabin tog fat paa sin egen Bold, og skjønt den laa uheldig, var han dog istand til at jende den bort over Banen i en Længde af Hundrede og femti Yards med et eiendommeligt Slag, hvilket Wolfenden misundte ham.

"De maa have et storartet Niemaal," bemærkede han. "Det er godt gjort at ramme Borden med et fuldt Sving, naar den ligger, som den gjorde. Ni af ti Personer vilde have gjort det anderledes."

Mr. Sabin traf paa Skuldrene. Han ønskede ikke at tale om Golf.

"Jeg skulde netop til at sige, at Deres Fader gav mig dengang Indtrykket af at kjende den britiske Flaade bedre end nogen anden Mand, som jeg nogen- sinde har talt med," sagde han.

"Han var betragtet som en Autoritet, tror jeg," sagde Wolfenden.

"Hvad jeg særlig beundrede hos ham, var, at han ikke lagde for Dagen den Ekraasikkerhed, som, er jeg bange for, næsten ødelægger eders store Flaade-officerers Dømmekraft," fortsatte Mr. Sabin. "Jeg har endog hørt ham diskutere Muligheden af et Indfald i England med det største Alvor. Han indrømmede, at det paa ingen Maade var nogen Umulighed."

"Min Fader har altid haft en pessimistisk Opfatning af vor Flaades virkelige Styrke, og det samme har været Tilfældet med Kystforsvaret," sagde Wolfenden. "Saavidt jeg ved var han en Plage for Admiralitetet."

"Han tager vel ikke synderlig Interesse i disse Ting nu, antager jeg?" bemærkede Mr. Sabin.

"Jeg kan ikke sige, at han har mistet Interessesjen," sagde Wolfenden. "Han har ikke længere nogen officiel Interesse for dem. Jeg antager, at De har hørt, at han havde Kommandoen over Kanonflaaden, da den store Ulykke hændte ombord i "Solent". Han traf sig tilbage næsten strax, og vi er bange for, at hans Selbred aldrig vil blive god igjen efter den skræffelige Rystelse, som han da fik."

Konversationen holdt op en kort Stund. Wolfenden havde været meget uheldig med sin Vold, og da Mr. Sabin vedblev at slaa sin Vold med en næsten matematisk Nøjagtighed, blev de skilt i nogle Minuter. De kom imidlertid snart isammen igjen og fulgtes til næste Tee-Plads.

"Der gjorde de et godt Slag," sagde Mr. Sabin.

"Det var mere Lykke end noget andet," sagde Wolfenden.

"Slaget var dog udmerket," paastod Mr. Sabin. "Men hvad var det, vi talte om? Jo, jeg husker det nu. Det var om Deres Fader og Ulykken ombord i "Solent". Admiral Deringham havde da ikke noget at gjøre med selve Ulykken, havde han vel?"

Wolfenden rystede paa Hovedet.

"Nei, Gudsfelov!" sagde han bestemt. "Men Admiral Marston var hans kjæreste Ven, og han saa ham gaa ned sammen med jex Hundrede Mand. Han var saa nær ham, at de raabte Farvel til hinanden."

"Det maatte have været en skræffelig Ting," sagde Mr. Sabin. "Intet Under, at han lider efter dette. Nu, da De nævner det, tror jeg, at jeg kan

huske, at jeg læste om, at han tog Nisfed. Det maatte være haardt for en Mand saa fuld af Birkelyst, som han var. Opholder han sig hele Maret i Norfolk?"

"Han forlader aldrig Deringham Hall," svarede Wolfenden. "Han pleiede at foretage korte Udflugter med sin Jagt op til sidste Mar, men nu kommer han aldrig ud. Det er tolv Maanedes, siden han var udenfor sin egen Gaardsplads."

Mr. Sabin vedblev at være meget interesseret.

"Har han noget andet, som optager hans Tid, end den Ræphest, som De talte om?" spurgte han. "Han rider vel og gaar paa Jagt en Smule, antager jeg, som Resten af dere Gentlemen ude paa Landet gjør."

Da begyndte Wolfenden for første Gang at saa en svag Anelse om, at Mr. Sabin havde en eller anden Hensigt med at holde vedlige denne Traad i Samtalen. Han saa skarpt paa ham. Netop i dette Øieblik syntes han at være helt optaget med sin Bold, som nærmede sig en høi Sandbunker. Under hele Samtalen syntes hans Interesse at have været saa temmelig ligelig fordelt mellem Spillet og Konversationen, som han havde begyndt. Alligevel vidste ikke Wolfenden, hvad han skulde tænke. Han havde vanskeligt for at tro, at Mr. Sabin havde nogen virkelig personlig Interesse for hans Fader; men paa den anden Side var det ikke saa let at forstaa, hvorfor han skulde have saa nøie Rede paa, hvad han beskæftigede sig med. Det sidste Spørgsmaal blev fremsat paa en let og ligegyldig Maade, men det var et direkte Spørgsmaal. Det syntes ikke at være værdt at undgaa at svare paa det.

"Nei, min Fader har sine egne Interesser," sagde han langsomt. "Han holder nu paa med noget Arbeide, som staar i Forbindelse med hans Sag."

"Gjør han virkelig det?"

Mr. Sabins Spørgsmaal eller Udraab vidnede om en Nysgjerrighed, som Wolfenden ikke agtede at tilfredsstille. Han forblev taus. Spillet fortsattes et Kvarters Tid, uden at nogen sagde noget. Wolfenden stod nu tilbage tre, og da han havde en stærk Modstander, foresatte han sig at ville vinde tilbage, hvad han havde tabt. Han vandt det niende Gul med et Mesterslag, som Mr. Sabin roste i høie Toner.

De gik sammen til næste Tee-Plads efter sine Bolde, der laa nogle faa Yards fra hinanden.

"Jeg er meget interesseret i, hvad De har fortalt mig om Deres Fader," sagde Mr. Sabin. "Dette bekræfter en noget merkværdig Historie, som jeg hørte om Lord Deringham i London for nogle Uger siden. En fortalte mig — jeg kan ikke nu huske, hvem det var — at Deres Fader har tilbragt mange Aar af sit Liv med at foretage et nøie Studium af det engelske Rystforsvar og den engelske Flaades Styrke. Han, som fortalte mig dette, sagde videre, at — undskyld, men det blev sagt fuldstændig aabent, forstaar De — at medens Deres Fader neppe var, hvad man kunde ønske, naar det gjaldt almindelige Ting, var hans Arbeide i Forbindelse med de to Ting, jeg nævnte, af stor Værdi. Dette slog mig som et noget underligt, men paa samme Tid meget interessant Tilfælde."

Wolfenden rystede tvilende paa Hovedet.

"Deres Hjemmelsmand var urigtig underrettet, er jeg bange for," sagde han. "Min Fader tager sin

Rjæphest meget alvorligt, og vi opmuntre ham naturligtvis. Men hvad Værdien af hans Arbeide angaar, er jeg bange for, at det ikke staar rart til med den."

"Har De undersøgt det selv?" spurgte Mr. Sabin.

"Jeg har bare seet nogle faa Ark," indrømmede Wolfenden. "De var helt ud uforstaaelig. Jeg har min Opfatning om min Faders Arbeide mest fra hans Sekretær, som nu opgiver en udmerket Stilling simpelthen, fordi han skammer sig over at tage Betaling for at hjælpe til med et Arbeide, som han mener er absolut værdiløst."

"Jeg antager, han er en Mand, De kan stole paa?" spurgte Mr. Sabin. "Han skulde vel ikke mangle den rette Forstaaelse af Arbeidets Værd?"

"Nei, han ved fuldstændig, hvad han taler om," sagde Wolfenden. "Han er en simpel, godhjertet liden Tyr og overordentlig samvittighedsfuld. Hvad Deres Ven fortalte Dem, for at komme tilbage til det, minder mig om noget underligt, som hændte igaar."

Han betænkte sig et Øieblik. Der syntes imidlertid ikke at være nogen Grund til at skjule noget, og Mr. Sabin var klarligen meget interesseret.

"Der kom til bort Hus en Mand med et Brev, som skulde være skrevet af en Læge her," fortsatte Wolfenden. "Han sagde, han hed Franklin Wilmot, som er en berømt Læge, ved De, og forklarte, at han var interesseret i en ny Maade at behandle Sindssygdomme paa. Han talte saa overbevisende og forklarte det noget usædvanlige ved sig Besøg paa den mest tilfredsstillende Maade. Han ønskede at se det Arbeide, som

min Fader var optaget med, og efter at have overveiet Sagen, bragte vi ham til Studerværelset under min Faders Gravær. Han lovede at give os sin Opfatning om min Faders Sindstilstand, og hvorledes han burde behandles. Medens han var der, fjørte vor Læge op til Huset i stor Hast. Brevet var forjælfket, og Manden var en Bedrager."

Da Wolfenden var færdig med sin Fortælling og saa paa Mr. Sabin, blev han overrasket over hans daarlig skjulte Interesse. Hans Læber var truffet ind, og hans Ansigt syntes at være behersket af en vis Videnskab, som dog var helt under hans Kontrol. Kun den Maade, hvorpaa han traf Pusten, og de lyvende mørke Øine vidnede om, hvad der foregik i hans Indre.

"Hvad hændte?" spurgte han. "Kunde dere sikre dere Tyren?"

Wolfenden gav sin Bold et kraftigt Slag og sendte den langt bort over Banen uden at sige noget. Derpaa vendte han sig til Mr. Sabin og ryttede paa Hovedet.

"Nei! Han var en hel Del for slu til det. Han sendte mig ud for at modtage Whitlett, og da vi kom tilbage, var han borte. Han var forsvundet gennem Binduet."

"Tog han med sig noget af Deres Faders Arbeide?" spurgte Mr. Sabin.

"Det kan hændte, han tog et eller to Løse Ark," jagde Wolfenden. "Jeg tror ikke, han fik noget af Betydning. Han havde ikke Tid nok til det. Jeg tror ikke, det var egentlig hans Hensigt, for ellers havde

han neppe foreslaaet, at jeg skulde opholde mig i Bærelset sammen med ham."

Mr. Sabin trak hurtig Pusten etpar Gange. Han slog til Borden og gjorde det meget daarlig.

"Det var sandelig en underlig Mjære," sagde han. "Svorledes saa Manden ud? Lignede han en almindelig Thy?"

Wolfenden rystede sterkt paa Hovedet.

"Ikke i mindste Maade," sagde han. "Han var velkleedt, og han optraadte som en Gentleman. Alt tydede paa, at han var en Mand, som tilhørte det gode Selskab. Han førte baade min Moder og mig fuldstændig bag Lyset."

"Hvor længe var dere i Studerbærelset, før Dr. Whittlett kom?" spurgte Mr. Sabin.

"Knap fem Minutter."

Det var underlig, men Mr. Sabin syntes at føle sig meget lettet.

"Og hvor var Mr. Blatherwick hele Tiden?" spurgte Mr. Sabin.

"Hvem?" spurgte Wolfenden overrasket.

"Deres Faders Sekretær," gentog Mr. Sabin rolig. "Jeg syntes De sagde, at hans Navn var Blatherwick."

"Jeg kan ikke huske, at jeg nogeninde har nævnt hans Navn," sagde Wolfenden, idet han følte sig en Smule urolig.

Mr. Sabin gav nu sin BOLD sin udelte Opmerksomhed, og spillede godt. Derpaa kom han tilbage til, hvad han havde talt om.

"Jeg tror, at De maa have nævnt hans Navn,

ellers kunde jeg neppe vide, hvem han er," sagde han.
 "Var han i Bærelset?"

"Gele Tiden," sagde Wolfenden.

Mr. Sabin trak atter hurtigt Pusten.

"Var han der, da Tyren kastede sig ud gennem
 Winduet?"

Wolfenden nikkede.

"Hvorfor søgte han ikke at stoppe ham?"

Wolfenden smilte.

"Det vilde slyst talt have været en Umulighed,"
 sagde han. "Blatherwick er en liden og overordent-
 lig nervøs Mand. Det er en hæderlig liden Tyr, men
 jeg er bange for, at han ikke vilde have kunnet vise sig
 som en Helt i en Kamp som denne."

Mr. Sabin stod i Begreb med at komme med et
 andet Spørgsmaal; men Wolfenden afbrød ham. Han
 vidste neppe, hvorfor han gjorde det, men han ønskede
 at komme bort fra Sagen. Han var lei over, at han
 var kommet ind paa den.

"Vi snakker for meget," sagde han. "Lad os
 spille Golf. Jeg er vis paa, at jeg var Skyld i, at
 De var uheldig, da De slog Bolden sidst."

Mr. Sabin forstod, hvad han mente, og sagde
 ikke noget. De var nu kommet langt i Spillet, og ikke
 langt borte var en Bei, der fulgte Kysten en Mil eller
 to, hvorpaa den bøiede af ind over Land til Dering-
 ham. Wolfenden hørte en Vogn lige ved, og da det
 var vanskeligt at faa Slag paa Bolden, som den nu
 laa, ventede han med at slaa den, til Vognen havde
 passeret. Idet han saa op, blev han var, at Kysten
 var isørt hans eget blaa Livree, og at hans Moder

fad tilbagekøbet i Bognen. Han bad Mr. Sabin om Undskyldning og gik frem for at møde hende.

Russen havde gjenkjendt ham og stansede Hestene midt paa Veien. Wolfenden gik hurtig over til Bognen. Hans Moders Udseende var sli, at han var blit meget urolig. Hun saa paa ham og alligevel forbi ham. Hun var meget bleg. Der var noget underligt i hendes Line. En af hendes Hænder syntes at have faaet et frampagtig Tag i den Side af Bognen, som var hende nærmest. Alt tydede paa, at hun pludselig havde seet noget, som indgjød hende stor Skræk. Wolfenden saa sig tilbage, men kunde ikke se noget andet end Mr. Sabin, som med Ryggen halvt vendt mod dem saa ud over Sjøen. Han stod, hvor Terrænet hævede sig lidt, og hans Skikkelse kunde tydelig sees mod Himmelen.

"Er der hændt noget nyt, Moder?" spurgte Wolfenden bekymret. "Det ser ud til, at du er urolig. Saa du efter mig?"

Hun rystede paa Hovedet. Han fik Indtryk af, at hun søgte at paatage sig en Ro, som hun paa ingen Maade sølte.

"Nei, der er ikke hændt noget nyt. Jeg er, som du kan forstaa, ikke bra. Jeg haabede, at en Kjøretur vilde gjøre mig godt. Finder du Spillet idag fornøielig?"

"Meget fornøielig," svarede Wolfenden. Banen er virkelig blit holdt i udmerket Stand. Vi staar temmelig lige."

"Hvem er det, du spiller med?"

Wolfenden saa sig ligegyldig tilbage. Mr. Sabin

havde fastet flere Volde ned paa Marken og holdt paa at øve sig med at slaa dem længst mulig bort.

"En Tyr ved Navn Sabin," sagde han. "Det er ikke en Mand, som du vilde interessere dig for. Han kom ned fra London, og han er en merkværdig god Golfspiller. En temmelig alvorlig udseende Person, er han ikke?"

"Han er en meget ubehagelig udseende Mand," stannede Lady Deringham. "Hvor traf du ham? Her eller i London?"

"I London," sagde Wolfenden. "Det var paa en noget underlig Maade, vi først traf hinanden og saa. En Tyr overfaldt ham, idet han gik ud fra en Restaurant en Aften, og jeg lagde mig op i det — i rette Tid. Han har leiet et lidet Hus her nede."

"Er han alene?" spurgte Lady Deringham.

"Han har en Niece med sig," svarede Wolfenden. "Hun er en overordentlig jød Pige. Jeg tror, at du vilde like at træffe hende."

De sidste Ord kom med en vis Anstrengelse og Vigegyldighed, der aabenbart var paataget. Lady Deringham syntes imidlertid ikke at have lagt Mærke til det.

"Hav ikke mere at gjøre med ham, end du kan hjælpe, Wolfenden," sagde hun, idet hun bøjede sig en Smule over til ham. Hun hvæfede frem Ordene, som om hun var halvt ræd. "Jeg synes, at hans Ansigt er fælt!"

Wolfenden lo.

"Jeg kommer neppe til at træffe ham meget," svarede han. "Sagen er, at jeg ikke kan sige, at han synes at være meget venlig stemt mod mig, naar man

hufte paa, at jeg reddede ham fra en temmelig ubehagelig Affære. Apropos, han sagde noget om, at han havde truffet Admiralen i Alexandria. Du har vel aldrig truffet ham?"

Solen var varm, og Vinden havde givet sig. Ellers kunde Wolfenden have næsten jagt, at Tænderne flaprede i Munden paa hans Moder. Hun stirrede atter ud i Luften langt forbi sin Søn. Hun saa over hans Skulder. Det saa ud til, at Mr. Sabin var blit træet af at slaa Boldene, og hans stod saa, at han vendte Ansigtet lige mod Lady Deringham og hendes Søn, idet han støttede sig paa sin Klubbe. Han saa hele Tiden paa Lady Deringham, ikke saa at forstaa, at han gjorde dette paa en uopdragen Maade, men slig, at han lagde for Dagen lidt Nysgjerrighed. Han smilte let, hvilket ikke gjorde hans Udseende bedre. Wolfenden nødte hans Blik, men tog strax Vinene fra ham med en underlig Tølelse af Uro.

"Du har Ret," sagde han. "Hans Ansigt er virkelig vakkert paa en Maade, men han ser sandelig ikke indtagende ud."

Lady Deringham havde gjenbundet sin No. Hun lænede sig tilbage i Bognen.

"Spurgte du mig ikke, om jeg nogensinde havde truffet Manden over der?" sagde hun. "Jeg kan ikke huske det — jeg var jo sammen med din Fader i Alexandria, saa det kan hænde, jeg traf ham der. Du kommer hjem til Middag?"

Han nikkede.

"Naturligvis. Hvorledes er Admiralen idag?"

"Han er merkværdig bra. Han spurgte efter dig, strax før jeg kjørte ud."

"Jeg træffer ham ved Middagen," sagde Wolfenden. "Kanste han vil lade mig røge en Cigar sammen med sig efterpaa."

Han tog et Skridt tilbage fra Bognen og tog af sig Luen med et Smil. Ruiken satte Hestene i Bevægelse, og Lady Deringham førte videre. Wolfenden gik langsomt tilbage til Mr. Sabin.

"Jeg beder om Undskyldning, fordi jeg jeg forlod Dem," sagde han. "Jeg var bange for, at min Moder var ude for at se efter mig."

"Jeg undskylder Dem helt ud," svarede Mr. Sabin. "Jeg haaber, at De ikke skyndte Dem tilbage for min Skyld. Jeg søger at huske, om jeg nogeninde har truffet Lady Deringham. For en Mand i min Alder slaar Gufommelsen ofte fejl."

Han saa skarpt paa Wolfenden, som svarede ham efter et Øiebliks Betænkning.

"Lady Deringham var i Alexandria med min Fader, saa det er ikke umulig, De traf hende der," sagde han.

Enogtyvende Kapitel

Sarcotts Inspiration

Wolfenden tabte Spillet ved det sidste Gul. Alligevel var det saavidt Mr. Sabin vandt det, og da Wolfenden blev opfordret til at spille ogsaa næste Dag, var han strax villig.

Han likte ikke Mr. Sabin bedre end før — Faktum var, at han begyndte at faa en afgjort Modvilje mod ham. Noget af den Frygt, som andre Folk havde for ham, havde nu faaet Tag i Wolfenden. Han havde paa ingen Maade noget bestemt at holde sig til med Hensyn til Manden og hans Karakter, men han likte ikke, at han havde vist en slig Interesse for Affærerne paa Deringham. Paa samme Tid var han Selenes Berge, og saa længe som han indehavde den Stilling, var ikke Wolfenden tilbøielig til at opgive Befjendtskabet.

De skiltes i Pavilionen. Wolfenden stansede i nogle Minutter i det Gaab, at han vilde faa etslags Indbydelse til at aflægge et Besøg hos Mr. Sabin, hvor han nu boede. Det var ganske under de nuværende Omstændigheder ikke umulig, at der kunde komme en saadan Indbydelse. Hvis han havde faaet den, vilde han sikkerlig have indfundet sig. Wolfenden havde ingen Tanke paa at opgive alt Gaab om at faa Selene. Han var af Naturen sangvinisk, og han var meget for-

elsket. Der var noget mystisk ved den Forlovelse, som de havde nævnt til ham. Han troede sikkert, at hvis ikke Mr. Sabin pludselig havde vist sig, vilde Selene have stjælnet ham en hel Del af sin Fortrolighed. Han var villig til at vente.

Wolfenden havde redet over fra Huset, og havde sat sin Hest ind paa Stalden ved Hotellet. Da han gik gjennem Hallen, fik han Øie paa en kjendt Skikkelse, som kaldte paa ham, og da han saa nærmere efter, var det Harcutt. Den unge Herre var iført en Dres af Norfolk-Tweed og havde paa tykke Støvler.

"Hvad i al Verden gjør De her?" spurgte han forbauset.

Harcutt svarede noget tvært, som om han ikke likte, at Wolfenden blev forbauset over at se ham der.

"Jeg forstaar ikke, hvorfor De skal se paa mig, som om jeg var et Spøgelse," sagde han. "Naar det skal komme an paa det, kan jeg stille det samme Spørgsmaal til Dem. Hvad gjør De her?"

"Na, jeg er hjemme," svarede Wolfenden prompt. "Jeg kom, fordi man sendte Bud efter mig. Jeg blev fuldstændig overrasket, da jeg traf Mr. Sabin her — det vilde i det mindste have været Tilfældet, hvis jeg ikke havde reist sammen med hans Niece. At de kom hid, var simpelthen et stort Lykketræf for mig."

Harcutt viste sig mere venlig.

"Det glæder mig at høre," sagde han. "Jeg troede, at De søgte at komme mig i Forkjøbet, og der var ingen Nødvendighed for det, for vore Interesser staar ikke i Strid paa nogen Maade. Det var anderledes, naar Talen var om Forholdet mellem Dem og

stakkers gamle Densham, men han har opgivet det hele, og igaar begav han sig paa vei til Indien."

"Stakkers gamle Tyr!" sagde Wolfenden mildt. "Han vilde vel ikke fortælle Dem, kan jeg tænke, det mindste om, hvad det var, han havde hørt om disse Mennesker?"

"Han vilde ikke fortælle mig noget, men han sendte et Bud til Dem," sagde Harcutt. "Han ønskede, at jeg skulde minde Dem om, at dere havde været Benner i femten Aar, og at det derfor var lidet rimelig, at han vilde føre Dem bag Lyset. Han forlod Landet, sagde han, fordi han havde visse bestemte Oplysninger om Pigen, og Oplysningerne var slige, at det var haabløst baade for ham og for Dem at vinde hende. Hans Raad var, at De skulde opgive hende, som han havde gjort."

"Jeg har ingen Mistillid til Densham, men jeg stoler ikke paa hans Oplysninger," sagde Wolfenden langsomt. "De kom fra en Kvinde, som har været Denshams Beninde. Desuden kan det hændes, at hvad han anser for at være en uovervindelig Hindring for sig, ikke er det for mig. Ingen ubestemte Advarsler kan holde mig tilbage."

"Nuvel, jeg har bragt Dem Denshams Bud, og dermed ender mit Ansvar," sagde Harcutt. "Som De ved, ligger mine egne Interesser i en anden Retning. Nu ønsker jeg at tale med Dem i nogle Minutter. Bærelserne i Hotellet er lidt for offentlige. Har De det travelt, eller har De Tid til at gaa sammen med mig bortover Veien et lidet Stykke og tilbage igjen?"

"Jeg kan meget godt afse en halv Time," sagde Wolfenden. "Men jeg ønsker helst ikke at gaa mere

netop mi. Kom og sæt Dem her lidt — det er ikke koldt.”

De valgte sig en Bænk, hvor de kunde se udover Søen. Harcutt saa sig omhyggelig omkring. Der var ingen Mulighed for, at nogen kunde høre, hvad de sagde, for der var ingen at se paa nogen Kant.

“Jeg holder paa at udvikle nye Instinkter,” sagde Harcutt, idet han lagde Benene i Kors og tændte en Cigaret. “Jeg ønsker, at De skal forstaa, at jeg er her kun i Egenstaa af Advokant — og jeg ønsker Deres Hjælp.”

“Men min kjære Ven, jeg kan ikke forstaa, hvad De mener,” sagde Wolfenden. “Hvad i al Verden kan her være at skrive om for en Advokant? Der er neppe et eneste Menneske, som er kjendt i Selskabslivet, her i Omegnen.”

“Mr. Sabin er her,” sagde Harcutt rolig.

Wolfenden saa forbauset paa ham.

“Dette kunde forklare, hvorfor De er her som Privatmand, men hvorledes kan han være af nogen Interesse for Dem, naar De optræder som Advokant?” sagde han.

“Han interesserer mig i overordentlig Grad,” svarede Harcutt.

Wolfenden vidste ikke, hvad han skulde sige.

“Interesserer Mr. Sabin Dem som Advokant?” spurgte han spagfærdig. “Da maa De have hørt noget. Mr. Sabin er ikke den Mand, han udgiver sig for.”

“Jeg har Mistanke om, at han ikke er det — at han er en overordentlig vigtig og interessant Personlighed,” sagde Harcutt langsomt. “Jeg har hørt lidt

om ham. Jeg kom hid for at høre mere. Jeg er overbevidst om, at det lønner sig."

"Har De hørt noget om hans Niece?" spurgte Wolfenden.

"Absolut ingen Ting," svarede Harcutt bestemt. "Jeg kan ligejaa godt gjentage, at jeg kun er interesseret i Manden. Jeg er paa ingen Maade nogen sentimental Person. Hans Niece er kanske den deiligste Kvinde, som jeg nogensinde har seet, men jeg har ikke tænkt det mindste paa hende. Jeg har optaget Undersøgelsen af ganske andre Grunde. Da jeg nu har gjort Dem dette forstaaeligt, ønsker jeg, at De skal hjælpe mig."

"De maa tale en Smule mere tydelig," sagde Wolfenden. "De er alfor meget ubestemt. Hvilken Hjælp ønsker De, og i hvilken Hensigt?"

"Mr. Sabin er indblandet i en stor politisk Plan," sagde Harcutt. "Han staar stadig i nær Forbindelse med Ambassadørerne for to Stormagter. Han søger at skjule alle sine Bevægelser, og det Navn, under hvilket han optræder, er utvilsomt paataget. Dette er jeg vis paa. Mine egne Ideer er endnu for ubestemte til, at jeg kunde formulere dem til et Hele. Jeg kan ikke sige noget mere, undtagen, at han er dybt inde i et eller andet Komplot, som sandelig ikke er til Gavn for dette Land. Det er Vissheden om dette, som retsfærdiggjør, at jeg i en vis Grad følger hans Bevægelser — og det er det samme, som giver mig Ret til at bede om Deres Hjælp."

"Min Stilling er en Smule vanskelig," sagde Wolfenden. "Hvad denne Mand Sabin end er, kunde intet i Verden faa mig til at tænke ondt om hans

Niece. Jeg kunde ikke være med paa noget, som kunde være til Skade for hende. De vil forstaa dette bedre, Hareutt, naar jeg fortæller Dem, at jeg for nogle faa Timer siden bad hende om at blive min Hustru."

"De bad hende — hvad bad De hende om?"

"Om at blive min Hustru."

"Og hun?"

"Gav mig Kuden!"

Hareutt saa et Øieblik paa ham med den største Forbaufelse.

"Hvem gav Dem Afslag — Mr. Sabin eller hans Niece?"

"Begge."

"Kjendte hun — kjendte Mr. Sabin Deres sociale Stilling? Forstod han, at De er den fremtidige Earl af Deringham?"

"Uden Tvil gjorde de det," sagde Wolfenden tørt. "Faktum er, at Mr. Sabin synes at kjende godt mit Stamtræ. Han fortalte mig, at han engang havde truffet min Fader."

Hareutt, der sad inde med den naturlige Egenfjærlighed, der ndmerker en Person, som forfølger sin Niecephest, glemte fuldstændig, at synes Synd i sin Ven. Han tænkte bare paa, hvad Betydning det, som han nu havde hørt, kunde have i hans Undersøgelser.

"Dette gjør det fuldstændigt af med den Tanke, at disse Mennesker er almindelige Eventyrere," sagde han.

"Hvis der er noget saa idiotisk, som at tænke sig Muligheden af slikt, kan jeg tilføie, at jeg fra Begyndelsen af næsten har paatvinget dem mit Bekjendtskab, særlig hvad Mr. Sabin angaar. Han har aldrig

bedt mig om at aflægge dem et Besøg hverken her eller i London, og da han i Formiddag fandt mig sammen med sin Niece, var han i sit stille Sind rasende."

"Det lønner sig ikke at afvise en Mulighed, før den er prøvet," sagde Harcutt. "Men hvad De siger der, afgjør den Sag. De er ikke Eventyrere i nogen Betydning af Ordet. Vil De nu besvare nogle faa Spørgsmaal? Det kan kanske være ligesaa meget til Deres Fordel som til min at undersøge Sagen nærmere."

"Wolfenden nikkede.

"De kan ialfald stille Spørgsmaalene," sagde han. "Jeg skal besvare dem, hvis jeg kan."

"Gav den unge Dame Dem Kurven af personlige Grunde? En Mand kan altid se det, ved De. Gif De ikke det Indtryk af hendes Svar, at der var mere tvingende Omstændigheder end nogen personlig Opfatning angaaende Dem, som bragte hende til at afvise Tilbudet? Jeg har stillet Spørgsmaalene ligefrem, men De forstaar, hvad jeg mener."

Det tog Wolfenden næsten et Minut, før han svarede. Han saa hele Tiden ud over Sjøen, idet han søgte at huske hvert Ord, som var blit vexlet mellem dem — han kunde endog høre hendes Stemme og se hendes Ansigt med de klare, mørke Øine nær sit eget. Det var en Ndhedse at mindes det.

"Jeg indrømmer, at hvad De siger, har ogsaa jeg tænkt paa," sagde han. "Gvis det ikke forholdt sig saa, vilde jeg i dette Øieblik have været meget mere ulhykkelig, end jeg er. For at sige Sandheden, var jeg ikke fornøiet med hendes Svar, eller rettere sagt med den Maade, hvorpaa det kom. Jeg kunde kanske have

faaet hende til at rette paa det ialfsald, hvis det ikke var for det, at Mr. Sabin pludselig kom. Han ialfsald nølede ikke med Svaret. Han sagde nei, og mente, hvad han sagde."

"Jeg antager, at det er, som jeg siger," sagde Harcutt estertænksomt. "Jeg vil ikke, at De skal tro, at jeg paa nogen Maade tænker ondt om den unge Dame; men kan De ikke se, at enten staar hun og Mr. Sabin i et tvetydig Forhold til hinanden, eller de maa tilhøre en ganske anden Samfundsklasse, end hvad de giver sig ud for her, naar de saa afgjort afviser en Forbindelse med Dem?"

Wolfenden blev rød over hele Ansigtet og hans Dine skjød Lyn.

"De maa være af den Godhed at opgive at nære nogen Tanke om, at hvad De først forudsatte, har den ringeste Grund," sagde han med en uheldsvanger Ro. "Hvis De ønsker at diskutere Sagen videre med mig, maa De være meget omhyggelig ved at undgaa den ringeste Gentydning til fligt."

"Jeg har aldrig for Alvor troet det," sagde Harcutt. "Ogsaa jeg tror, at hun er en bra Pige. Hun ser baade for stolt og for uskyldig ud til, at det gaar an at nævne hendes Navn i en saadan Forbindelse. Hun har en Dronnings Holdning og Manerer. Vi skal derfor opgive den første Mulighed."

"Absolut og for altid," sagde Wolfenden bestemt. "Jeg skal tilføie, at Mr. Sabin opgav en bestemt Grund for, at han afviste mig som Frier — han lod mig vide, at hans Niece allerede var forlovet."

"Dette kan være sandt, og det kan ikke være sandt," sagde Harcutt. "Det vedkommer ikke det

Spørgsmaal, som vi nu drøfter. Vi maa komme til den Slutning, at de er Golt af betydelig Vigtighed. Det er, hvad jeg ærlig og redelig tror. Men hvad har efter Deres Mening bragt Mr. Sabin til en Afkrog som denne?"

"Antagelig Goltjen," svarede Wolfenden. "Han spiller storartet!"

Harcutt rystede Panden.

"Hvis jeg troede det, vilde jeg betragte min Rejse hid som bortkastet," sagde han. "Men jeg kan ikke tro det. Han staar midt oppe i fildne og vigtige Forhandlinger — saa meget ved jeg. Han vilde ikke være kommet herved paa denne Tid bare for at spille Golt. En saadan Tanke er absurd."

"Jeg kan virkelig ikke forstaa, hvorledes De kan forklare det paa anden Maade," sagde Wolfenden. "De største Mænd har havt sine Ajsæpheste, ved De. Det er umødvendig at minde Dem om Neros Garpe eller om Drakes Boller."

"Juldstændig umødvendig," sagde Harcutt. "Sandt at sige, tror jeg ikke noget paa Mr. Sabins Golt. Der er nogen eller noget her, som staar i Forbindelse med hans Planer. Goltjen er kun et Paaskud. Han spiller godt, fordi han udfører alting godt, som han giver sig af med."

"De faar nok at bestille, hvis De skal kunne sætte hans Besøg her i nogenstomhelst Forbindelse med politiske Intriger," sagde Wolfenden.

"Jeg skal ialfald gjøre mit bedste," svarede Harcutt. "Jeg agter at finde ud alt, og De maa hjælpe mig. Det vil være i beggees Interesse."

"Jeg er bange for, at De er paa Jagt efter Lyg-

temænd," sagde Wolfenden. "Alligevel er jeg fuldt villig til at hjælpe Dem, hvis jeg kan."

"Nuvel, De har været sammen med ham en Stund idag," sagde Harcutt. "Kom han med noget Spørgsmaal angaaende de lokale Forhold her? Lagde han for Dagen nogen Nysgjerrighed med Hensyn til nogen af dem, som bor her?"

Wolfenden ryttede paa Hovedet.

"Absolut ikke," svarede han. "Vi talte sammen, og det eneste, han viste nogen Interesse for, var min egen Familie. Apropos, men dette minder mig om noget! Jeg fortalte ham om noget, som hændte igaaftes i Deringham Hall, og han lagde for Dagen stor Interesse og Nysgjerrighed. Jeg kom til at se paa ham i et ubevogtet Øieblik, og hans Udseende forbanjede mig. Jeg har aldrig seet ham saa interesseret i noget før."

"Vil De være saa venlig at fortælle mig nu, hvad det var, som hændte?" bad Harcutt ivrig. "Det kan hende, at jeg der kan finde Nøglen til, hvad jeg søger at faa Rede paa. Alt, som interesserer Mr. Sabin, interesserer mig."

"Der er ingen Grund til at holde hemmelig, hvad der hændte hjemme hos os igaaftes," sagde Wolfenden. "Jeg skal fortælle altsammen."

De har kanske hørt, at min Fader har ikke været bra paa nogen Maade siden den skrækkelige Ulykke ombord i "Solent". Uheldigvis berørte det hans Hjerne i en vis Grad, og han har hele Tiden siden været et Offer for Indbildninger. Den alvorligste af disse Indbildninger er, at han har faaet i Opgave af Regjeringen at udarbejde i Kjømpeskala en Plan for

vort Rystforsvar og vor Glæde med nøiagtige Oplysninger om begge Dele.

Han har en Sekretær og en Maskinskriver og arbejder ti Timer hver Dag. Men hvad jeg har hørt, og hvad jeg har seet, faar mig til at tro, at det eneste Resultat af det hele er et absolut uforstaaeligt Kaos. Alligevel maa vi tage ham alvorlig og være taknemmelig for, at det ikke er værre.

Lad mig saa fortælle, hvad der hændte igaarafte, hvilket jeg fortalte Mr. Sabin. Der kom en Mand og præjenterede sig som den store Psykolog Dr. Wilmut. Han fortalte, at han havde opholdt sig i Omegnen og var en Ven af Dr. Whitlett her. Min Faders Tilfælde var kommet paa Tale mellem dem, og han var blit meget interesseret i det. Han havde sin egen Teori med Hensyn til Undersøgelsen af slige Sygdomme, og den bestod i et omhyggelig Studium af et hvilketsomhelst Arbejde, som Patienten beskæftigede sig med. Han bragte med sig et Brev fra Dr. Whitlett og sagde, at hvis vi kunde lade ham se min Faders sidste Manuskripter, skulde han lade os saa vide sin Mening om Sygdommen.

Vi nærede ikke den ringeste Mistanke om, at han ikke talte sandt, og jeg førte ham til Admiralsens Studerværelse. Medens vi var der, og han hurtig gennemlæste Manuskripterne, kom Dr. Whitlett fjørende op til Gulset i største Hast. Brevet var en Forsælsning og Manden en Bedrager. Han undslap gennem Vinduet og forsvandt.

Dette er, hvad jeg fortalte Mr. Sabin. Hvad kan De saa ud af det?"

Harcutt rejste sig og lagde Haanden paa Wolfendens Skulder.

"Jeg skal sige Dem, at jeg har faaet at vide, hvad jeg trænger at vide," sagde han. "Det hele er saa klart som Dagen."

Wolfenden rejste sig ogsaa.

"Jeg maa være en Døds, for jeg kan sandelig ikke forstå noget af det," sagde han.

Harcutt sænkede Stemmen.

"Hør her, Wolfenden. Jeg har ingen Tvil om, at De har Ret, og at Deres Faders Arbejde intet Værd har," sagde han. "Men De kan være ganske sikker paa en Ting — Mr. Sabin har en anden Tro."

"Jeg kan ikke se, hvad Mr. Sabin har at gjøre med det," sagde Wolfenden.

Harcutt lo.

"Nuvel, jeg skal fortælle Dem en Ting," sagde han. "Det er, hvad der er i Deres Faders Studerbøger, som har bragt Mr. Sabin til Deringham."

Loogtyvende Kapitel

Fra Begyndelsen

Der stod en Kvinde ude ved Kysten og saa ud over Sjøen. Omkring hende var en lang Strækning af vaad Sand og tarebevorede Stene, som stak op af smaa Vanddamme, som Tidevandet havde efterladt sig. Bag hende laa det flade, myrlændte Land, hvor intet andet stak op end nogle lave Skrænter, hvor her og der kunde sees lidt Græs. Bølgerne, som rullede næsten hen til hendes Fødder, var saa dovnne, at det var næsten umulig at se dem bevæge sig paa den vaade Sand. Veiret var isyet, og det truede med Uveir. Kun nogle faa Minuter før var Taagen kommet ind fra Havet og havde lagt sig over Landet i Form af Regn. Den hele Egn saa overordentlig forladt ud.

Den eneste Lyd, som afbrød Tausheden, var Bølgernes, som lemsældig sliffede Sanden ved hendes Fødder, og Klirringen af det sølvbeslagne Sæletøi, naar Hestene foran hendes Vogn, som stod paa Veien overfor hende, kastede med Hovedet. Vognen selv passede ikke i disse Omgivelser. Kufften med pudret Haar og isørt den mørkeblaa Deringham-Levree, sad fuldstændig ubevægelig med Hovedet en Smule foroverbøiet og Øinene fæstede paa Hestens Ører. Sakaien stod ved Siden af Hestene med foldede Arme og med et Udtryk saa ubevægeligt, som om han skulde have ventet paa Fortau-

get i Bond Street. Begge var trætte, og de vilde have lidt at have en liden Samtale før at faa Tiden til at gaa, men kun nogle faa Nards fra dem stod Kvinden, hvis underlige Smag havde faaet hende til at besøge et slegt Sted.

Hun lod Armene hænge, og skjønt hun saa op mod Himmelen, vidnede dog hele Udtrykket i hendes Ansigt om, at hun var yderst nedslaaet. Der var noget ved hendes Holdning, der vidnede om, at hun var i stærk Sympati med sine Omgivelser i hele deres Trøstesløshed. Kvinden var ulykkelig, hvilket hendes mørke Fine klart vidnede om. Hendes Kinder var blege og noget jalnet. Alligevel var Lady Deringham meget vakker — saa vakker, som en Kvinde, der begynder at blive middelsaldrende, kan gjøre sig Haab om at være.

Hendes Figur var endnu smækker og elegant, og der var meget saa graa Haar paa hendes Hoved. Hun kunde have kjendt mange og store Sorger, men de havde gjort lidet for at faa hende til at se gammel ud. Kun nogle faa Aar i Norgeien havde en Prins i en fuld Balsal i et Slot sagt, at hun var den vakreste Kvinde for sin Alder, og den Prins var i den Stilling, at han vidste, hvad han sagde. Det var let at tro, at han talte sandt.

Det er vanskeligt at sige, hvor længe Kvinden var blit der, før det var klart, at Stedet øvede en merkelig Tiltrækningskraft paa hende, og hun havde helt hengivet sig til sine Tanker. Men en eller anden Lyd — var det Maajens lavtlydende Klageskrig, eller Skriget fra en Søg, som holdt sig ubevægelig i Luften saa langt borte, at den neppe kunde sees med det blotte

Die? — fik hende til at vende Hovedet ind mod Land. Og da saa hun, at hun ikke længere var alene. En mørk Gjenstand var kommet forbi den lille Sandodde og bevægede sig stadig mod hende. Hun saa paa den med et Dieblifs Interesse, da hun havde gaaet nogle Skridt paa Veien tilbage til sin Vogn, idet hun holdt Skjorterne op med den ene Haand.

Var det en Mand? Det saa ud til at være et Menneske ialfald, skjönt det gif jent med at komme frem, og nogen elegant Gang var det ikke. Bevægelserne var saa underlige. Hun stod fuldstændig stille, en ubevægelig Skikkelse med det blege Hav som Baggrund. Hun fæstede sine Bine paa denne underlige Ting, bleg som Døden og med halvaaben Mund. Det begyndte at skumre. Tingen kom nærmere og nærmere. Hun slap Skjorterne. Hendes nervøse Fingre kunde ikke holde dem længere. Hendes Bine, som for et Dieblif siden var udtryksløse og vidnede om en uendelig, sørgelig Tomhed, fik nu et nyt Lys. Hun var ikke alene, og heller ikke var hun ubeskyttet. Alligevel blev hun grebet af en forfærdelig Skræk — man kunde vanskeligt tænke sig et Syn saa oprørende, at det kunde fremmane et slegt Udtryk af skarp, skjælvende Frygt, som den, der pludselig havde forandret hele hendes Udseende. Det var, som om Kvissanden havde givet sine Døde tilbage — og forliste Sjømænd i Generationer var kommet tilbage fra Havets Dyb, og de allesammen med hvide Ansigter og Alagegraad begyndte at omringe hende. Alligevel var det vanskeligt at sige, hvorfor hun søgte en slig Skræk. Der var sandelig intet ved den Skikkelse, der nu var kommet nær hende, som syntes istand til at volde den.

Det var en Mand med en Klumpfod — hverken mere eller mindre. Det var virkelig Mr. Sabin! Der var intet i hans Udseende, som paa nogen Maade var egnet til at indgyde Frygt. Det eneste underlige ved ham var den egne Maade, hvorpaa han bevægede sig, paagrund af, at han havde en Klumpfod. Han kom stadig nærmere, og Kvinden, som ventede paa ham, skjælv.

Det kan hende, at han saa noget sardonisk ud, hvilket i høi Grad skyldtes hans overordentlige Bleg-
hed og de sorte Klæder af Flanel med usynlige Stri-
ber, som han havde brugt, medens han spillede Golf. Da han tog af sig sin bløde Feltthæt og bukkede med en Elegance, som han maatte have tillagt sig i fremmede Lande, var hans Udseende dog paa langt nær ubeha-
geligt. Han stod der barhovedet i Tusmørket med et underligt vindende Smil og høflig med bøiet Hoved.

“Dette er et overordentlig fornøieligt om end noget uventet Møde,” mumlet han. “Jeg er bange for, at jeg forekommer Dem som en Mabenbaring, kjære Lady Deringham. Jeg maa have forskrækket Dem. Ja, jeg kan se paa Deres Ansigt, at jeg har gjort det. Det gjør mig meget ondt. De vidste utvil-
somt ikke, at jeg var i England før igaar.”

Lady Deringham gjenvandt lidt efter lidt Fat-
ningen. Hun var endnu meget bleg. Selv Læberne var blege, og hun følte en underlig Smerte om Hjer-
tet. Alligevel svarede hun ham med noget af sin sæd-
vanlige Ro, kanske fordi hun var sig bevidst, at hendes Tjenere, som med Glid havde seet i en anden Retning, alligevel var blit forbauet over dette Møde.

“Jeg maa tilstaa, at De forskrækkede mig,” sagde

him. "Jeg troede, at dette var det mest ensomme Sted af alle ensomme Steder. Jeg kommer altid hid, naar jeg ønsker at være helt alene. Jeg drømte ikke om at træffe nogen her — kanse mindst Dem af alle Mennesker i Verden."

"Jeg var kanse den, som var bedst forberedt paa det," sagde han med et mildt Smil. "For nogle Minuter siden saa jeg fra Skrænterne der borte Deres Bogn her, og jeg saa Dem stige ud. Som Følge deraf ifyndte jeg mig ned. Det er mærkelig, hvor lidet De har forandret Dem, Lady Deringham."

"Og den eneste Forandring ved Dem, er Navnet," svarede hun. "De er Mr. Sabin, med hvem min Søn spillede Golf igaar, formoder jeg."

"Jeg er Mr. Sabin," svarede han. "Deres Søn gjorde mig en stor Tjeneste for en Uge eller to siden. Det er en meget kjæf Kar. Jeg gratulerer Dem."

"Og hvem er Deres Niece?" spurgte Lady Deringham. "Min Søn talte om hende igaaraftes." Mr. Sabin smilte svagt.

"Der har, Madam, været saa mange Mennesker, som i det sidste har spurgt mig om dette, og alligevel maa jeg svare Dem, som jeg har svaret de andre. Hun er min Niece."

"Hvad kalder De hende?"

"Hun deler Navnet med mig for Diebliffet."

"Er hun Deres Datter?"

Han rystede sørgmodig paa Hovedet.

"Jeg har ikke været gift," sagde han med en ubestemmelig Sørgmodighed i sin høielige Stemme. "Jeg har hverken Hustru, Børn eller Venner. Det kan være bra for mig, at jeg ikke har det."

Sun saa ned paa hans Klumpfod, og paa Kvinders Bis gyste hun.

"Den er altjaa ikke bedre?" mumlede hun med Dinene vendt ud mod Havet.

"Den er absolut uheldbredelig," sagde han.

Sun forandrede braat Samtalen.

"Det sidste, jeg hørte om Dem, var, at De var i China," sagde hun. De havde store Planer der. Det blev mig fortalt, at om ti Aar, vilde Europa være i Deres Magt."

"Jeg forlod Peking for fem Aar siden," sagde han. "China er et Rabalernes Land. Det kan endnu blive det største Land paa Jorden. Jeg for min Del tror paa dette Land; men det vil blive først under de kommende Generationer. Jeg har ingen Taalmodighed til at arbejde slig, at andre høster Frugterne. Dertil kom min Trang til at smage Civilisationen endnu en Gang, og dette bragte mig vesterover igjen. De mongolske Sæder kan være interessante, men de er en Smule trættende."

"Og hvad har bragt Dem til et Sted som Deringham?" spurgte hun, idet hun saa fast paa ham.

Han smilte og tegnede et underligt Billede i Sanden med sin Stof.

"Jeg har aldrig sagt noget til Dem, som ikke var sandt," sagde han. "Jeg vil ikke begynde nu. Jeg kunde ganske have fortalt Dem, at det var et Tilfælde, som førte mig hid, s. Ex., at jeg trængte Luftforandring, eller at jeg kom hid for at spille Golf. Intet af disse Ting vilde have været sandt. Jeg kom hid, fordi Landsbyen Deringham kun er en Mi eller to fra Deringham Hall."

Hun fløttede sig lidt nærmere hen til ham. Alir ringen af Sæletoiet paa Hestene, naar de utaalmodig fastede med Hovedet, mindede hende om, at hendes Tjenere var lige ved hende.

"Hvad ønsker De af mig?" spurgte hun hæst.

Han saa paa hende en Smule bebreidende, og der kom et lidet Smil frem i Mundvigerne. Men var det et Smil, som vidnede om Vensteb, eller var det et ydre Udtryk for de hemmelige Tanker, som han gik med? Det var ialfald en Bebreidelse, han kom med, da han talte.

"Hvad jeg ønsker af dig! Du snakker, som om jeg var Pengeudpresjer eller noget, som var ligejaa sjøgt. Er dette helt ud retfærdigt, Konstance?"

Hun tog ikke noget Hensyn til Bebreidelsen. Det kan hændes, at hun ikke lagde Mærke til den. Det var Sandheden, hun ønskede at vide.

"Du kom hid i en vis Hensigt," paastod hun fremdeles. "Hvad er det? Jeg kan ikke tænke mig noget, som du kan vinde ved at komme for at træffe mig. Vi har opgivet Omverdenen og Selskabslivet. Vi har udstængt os fra' alt. Hvilke nye Planer du end kan have nu, er der dog intet, som vi kan hjælpe dig med. Du er rigere, stærkere og mægtigere end vi. Jeg kan," lagde hun til, "tænke mig kun en Ting, som kan have bragt dig hid."

"Og hvad er det?" spurgte han rolig.

Hun saa paa ham med et vist Bemtod, der aabenharede sig i hendes Øine, og hendes Ansigt fik et mildere Udtryk.

"Det kan hændes, at efterhøim du blir ældre, blir du ogsaa mildere," sagde hun. "Det kan hændes, at du

kom til at tænke paa mit store Zusse, og at du kom for at opfylde det, for du har altid været generøs, Victor."

Der viste sig en Smule Forandring i hans Ansigt, da hun kom til at udtale hans Døbenavn. De skarpe Linjer omkring hans Mund blev visjelig blødere, og for et Øieblik viste der sig et mildere Lys i hans mørke Øine. Det kan hænde, at de begge i det Øieblik pludselig løstede Forhængen og saa tilbage til deres Ungdom, der var saa vakker, saa forførende og saa fuld af det, som satte Blodet i Bevægelse. Der var endnu Minder, som var omgivet af Musik — Minder, som gjennemborede endog hans Panzer af Kulde og No. Der kom Taarer i hendes Øine, da hun saa paa ham. Hun lagde sin Haand paa hans med en hurtig Bevægelse.

"Du maa tro mig, Victor, naar jeg siger, at jeg altid har tænkt paa dig med Venlighed," sagde hun. "Du har lidt skrækkelig for min Skyld, og din Tausshed var storartet. Jeg har aldrig glemt det."

Hans Ansigt blev mørkt. Hendes impulsive Ord havde, naar alt kom til alt, været daarlig valgt. Hun havde rørt ved et saart Punkt. Der var noget usmageligt for ham i disse Minder. Det mindede ham om den ene Gang i sit Liv, da han var blit overvundet af en anden Mand. Han blev atter kniist.

"Jeg er bange for, at de Mar, som har voldt saa liden Forandring i Deres Udseende, har gjort Dem sentimental. Jeg kan forsikre Dem om, at disse mange Minder sjelden generer mig."

Da forstod han, at han havde gjort et stort Feilgreb. Dette kom som et Lyn, næsten som en Inspiration. Han vilde have bedst Tag paa hende ved at

vise en Blanding af Sentimentalitet og Medlidenhed, hvilket noget i deres Samtale havde vaakt tillive hos hende igjen. Nu holdt han hensynsløst paa at ødelægge dette. Gvilken Dumhed!

"Jeg bare lyver," sagde han mildt. "Hvorfor skulde jeg gjøre det? Der skulde ikke være andet end Sandhed mellem dig og mig. Vi to skulde i det mindste være oprigtige mod hinanden. Du har Ret. Jeg har bragt dig noget, som du skulde have havt for mange Aar siden."

Sun saa undrende paa ham.

"Vil du give mig Brevene?"

"Du skal saa dem," sagde han. "Med Ædelæggelsen af denne lille Pakke falder det sidste Led i Kæden, som har holdt os sammen, bort."

Han havde taget op af Lommen en liden Pakke Breve, der var bundet sammen med en salmet Sløise, og rakte hende den. Selv i denne med Saltlugt fyldte Luft syntes Perfumen med en underlig Duft at trænge sig frem fra disse tætskrevne Ark, da de flagede i Vinden. Lady Deringham greb Pakken med begge Hænder, og hendes Øine var klare og milde.

"Det forholder sig ikke saa, Victor," mumlede hun. "Der er et nyt og stærkere Bånd, som binder os sammen nu. Det er min nye, stedseværrende Taknemmelighed. Na, du var altid saa generøs, saa fantastisk! Jeg var sikker paa, at du en vakker Dag vilde gjøre dette!"

"Du skulde have faaet dem, da jeg forlod Europa, men der var da intet paalideligt Bud, som jeg kunde undvære," sagde han. "Alligevel var det saa ordnet, at selv om jeg ikke var kommet tilbage, vilde

de være kommet tilbage til dig, uden Fare for at falde i andre Hænder. Selv nu, Konstance, anser du mig kanske for at være meget svag, naar jeg fortæller dig, at det gjør mig ondt at skilles ved dem, ikke sandt? De har været med mig i mange Farer og under mange forunderlige Oplevelser."

"Du er den samme, gamle Victor igjen!" hviskede hun. "Gudslelov, at jeg har havt dette ene Øjeblik af dig! Jeg er skamfuld, naar jeg husker paa, hvor ræd jeg har været."

Hun rakte ham impulsivt Haanden. Han tog den i sin, og slap den næsten strax, idet han saa paa hendes Tjenere.

"Jeg reiser nu bort, Konstance," sagde han. "Jeg har udført, hvad jeg kom for. Men kunde du ikke gjøre mig først en liden Tjeneste? Det er kun en Ubetydelighed."

Hun fik pludselig den gamle Mistillid til ham. Halvt skamfuld trængte hun denne Tøselse tilbage strax og gjorde sit bedste for at svare ham rolig.

"Hvis der er noget, som jeg paa nogen mulig Maade kan gjøre for dig, Victor, skal det være mig en sand Glæde at gjøre det," sagde hun. "Jeg ved, at du ikke vil bede mig om noget, som ikke — som ikke . . . ."

"Du behøver ikke at være bange," afbrød han hende rolig. "Det er en meget liden Ting. Tror du, at Lord Deringham vilde gjenkjende mig efter saa mange Mars Forløb?"

"Min Mand?"

"Ja."

Hun saa paa ham med et Blif, hvori der var no-

get, som kunde kaldes Forbaujelse. Før hun kunde komme med det Spørgsmaal, som uvilkaarlig formede sig for hende, hørte de en Lyd langt borte, og denne Lyd kom hurtig nærmere. Det var Lyden af en Hest, som sprang paa den bløde Sand. Begge gjenkjendte Rytteren i samme Øieblik.

"Det er din Søn," sagde Mr. Sabin hurtig. "Du behøver ikke at bry dig om det. Overlad det til mig at komme med en Forklaring til ham. Sig mig, naar jeg kan finde dig alene hjemme."

"Jeg er altid alene," svarede hun. "Men kom imorgen."

Treogtyvende Kapitel

Mr. Sabin forklarer

Mr. Sabin og hans Niece var færdig med sin Middag, og de gav sig lidt Tid med en usædvanlig flot Desjert. Wolfenden havde sendt en Del Muskatellerdruer og nogle Muskatellerpærer fra Drivhusene paa Deringham Hall — Pærer, som Covent Garden neppe kunde skaffe Magen til og vissejlig ikke finde bedre. Mr. Sabin saa paa Helene paa den anden Side af Bordet, da de blev baaret ind, med et betydningsfuldt Smil.

"En Englænder ved aldrig, naar han er slagen," sagde han, idet han fyldte sit Glas med Burgunder og trak til sig Cigaretterne. "Som Rationaltræf er det storartet, men i Privatlivet er det en Smule kjedelig."

Helene havde under Maaltidet siddet stille og stiv i sin sorte Middagskjole, lidt mere bleg end sædvanlig og meget taus. Da Mr. Sabin kom med sin Bemærkning, saa hun hurtig op.

"Gentyder du til Lord Wolfenden?" spurgte hun.

Mr. Sabin tændte en Cigaret og nikkede gennem den blaa Røg.

"Til ingen mindre Person," svarede han med en Smule Spot i Stemmen. "Jeg begynder at finde,

at min Stilling som Verge ikke er nogen Sinefure, naar alt kommer til alt. Det faldt mig aldrig ind, da vi traf vor lille Overenskomst, at jeg skulde kom til at bruge min Autoritet mod en saa paagaende Tilbeder. Du vilde i Formiddag have fundet det vanskeligt at blive kvit Hs. Herlighed, er jeg bange for, hvis jeg ikke var kommet til."

"Paa ingen Maade," svarede hun. "Lord Wolfenden er en Gentleman, og han var ikke mere paagaende, end han havde Ret til at være."

"Du havde skulde lidt bedt, at jeg ikke var kommen?" svarede Mr. Sabin.

"Det er jeg vis paa," sagde hun. "Men saa er det nu saa ligt dig at komme paa et kritisk Punkt! Ved du, at jeg ikke kan andet end synes, at der er noget teatralisk ved den Maade, hvorpaa du kommer og forsvinder. Du kommer pludselig frem — og ingen venter paa noget Tæppe eller Tableau. Hvor i al Verden kom du fra i Formiddag?"

"Fra Comer i en Jagtvogn," svarede han smilende. "Jeg kom igaaftenes saa langt som til Peterborough, og kom hid med første Tog. Der var sandelig ikke noget meget melodramatisk ved det."

"Det høres visseelig ikke saa ud. Alt du spillede Golf med Lord Wolfenden efterpaa var prosaisk nok."

"Jeg fandt Lord Wolfenden meget interessant," sagde Mr. Sabin eftertænksom. "Han fortalte mig en god Del, som var af Bigtighed for mig. Jeg haaber, han kommer til at fortælle mig mere iaften."

"Iaften! Kommer han hid?"

Mr. Sabin bejaede rolig Spørgsmaalet.

"Ja. Jeg tænkte mig, at du vilde blive overra-

iftet. Men du behøver ikke at træffe ham, ved du. Jeg traf ham tilhøst nede paa Sanden i Eftermiddag — en temmelig kjedelig Stilling forresten — og bad ham komme for at spise Middag hos os.”

“Han afflog naturligvis?”

“Nu hvad Middagen angaar. Utagelig havde han ikke nogen stor Tro paa vor Kof, for han bad om at faa komme efter Middagen. Han vil snart være her.”

“Hvorfor indbød du ham?”

Mr. Sabinjaa skarpt paa hende. Der var noget i Pigens Ansigt, som han vanskeligt forstod.

“Jeg maa indrømme, at det ikke var udelukkende for at nyde hans Selskab,” svarede han. “Han har været mig nyttig, og han er i en saadan Stilling, at han kan gjøre meget mere for mig.”

Pigen reiste sig. Hun kom over og stod foran ham. Mr. Sabin forstod strax, at noget usædvanligt vilde hændes.

“Du ønsker at bruge ham, som du bruger alle andre — nemlig som et Redskab,” sagde hun med lav Stemme. “Jeg skal gjøre dig opmærksom paa, at jeg ikke vil vide af det.”

“Selene!”

Dette ene Ord og det Blik, som han gav hende med sine mørke Øine, var beregnet paa at gjøre Indtryk paa hende, men hun vaklede ikke.

“Na, jeg er træt af det!” udbrød hun lidenskabelig. “Jeg er syg til Døden af det alt sammen. Du kommer aldrig til at gennemføre dine Planer. Man kunde hellere vente et Mirakel. Jeg skal rejse tilbage

til Wien. Jeg er træt af at gaa med Maske paa. Jeg har havt mere end nok af det."

Mr. Sabins Udtryk forandrede sig ikke det mindste. Han talte beroligende, som man taler til et Barn.

"Jeg er bange for, at du kjeder dig her," sagde han stille. "Det kan hænde, at jeg skulde have ladet dig faa vide mere. Nuvel, jeg vil gjøre det nu. Hør her: Du siger, at jeg aldrig vil have Held med mig. Du tar feil. Jeg staar nu ved Begyndelsen af min Succes. Vor Ventetid er snart forbi."

Disse Udsigter forundrede hende, men det lod ikke til, at hun var meget glad over det. Hun vilde høre mere.

"Jeg modtog i Formiddag dette Telegram fra London," sagde han. "Baron Knigenstein er reist til Berlin for at opnaa Keiserens Godkjendelse af en Overenskomst, som vi allerede har indgaaet. Det hele er saa godt som afgjort. Det vil ikke tage mere end nogle faa Dage nu."

"Lykkeland!" udbrød hun vantroende. "Jeg troede det var Rusland."

"Det troede jeg ogsaa," sagde han. "Jeg maa her komme med en temmelig ydmygende Tilstaaelse. Jeg, som altid har troet, at jeg fulgte udmerket godt med Tiden, særlig siden jeg atter begyndte at studere Forholdene i Europa, har dog været fuldstændig uvidende om en af de mest ekstraordinære Gaser i den moderne Politikk. Historien vil i de kommende Aar fortælle os, at den var uundgaaelig; men jeg maa tilstaa, at det hele er kommet over mig som et Tordenflag. Jeg, som Resten af Verden, har betragtet

Tyffland og England som naturlige og uundgaelige Forbunds-fæller. Dette er hverken mere eller mindre end en kolossal Feiltagelse. Faktum er, at de er naturlige Fiender."

Hun sank ned i en Stol og saa bestyrtet paa ham.

"Men det er umulig!" udbrød hun. "Der er alle de Aars, som Slægtskab og fælles Oprindelse skaber. Tyffland og England er Broderlande."

"Bed du ikke, at Frænde er Frænde værst," sagde han. "Det er Slægtskabet, som har været Roden til den store Skinjage, som synes at have spredt sig over hele Tyffland. Jeg behøver ikke at nævne til dig alle de Grunde, som har ført dette med sig. Det er nok at sige, at alle de Geld, som England har havt i den sidste Tid, har det opnaaet paa Tyfflands Bekostning. Det har længe brygget op til Uveir. I dag, imorgen, om en Uge, og sikkert om en Maaned vil det bryde Løst."

"Det kan hænde, du har Ret, men jeg kjender ikke en eneste fransk Kvinde, som vilde ønske at staa i Gjæld til Tyffland," sagde hun.

"Dere kommer ikke til at skyldes Tyffland det mindste, for det vil blive betalt og mere end betalt for alt, som det gjør. Rusland er kommet til Enighed med den franske Republik. Det har intet at vinde ved et Brud, men det forholder sig anderledes med Tyffland. Det og Frankrige er i dette Dieblis færdig til at fare i Struben paa hinanden. En sliq Krigspopularitet blandt de Militære vilde være umaadelig. Det vilde blive et Krigsskrig, som Lød fra Middelhavet til Rhinen."

"Na, jeg haaber, at der ikke vil blive Krig," sagde hun. "Jeg har altid troet, at Diplomatiets med en

Arme bag sig vilde være nok. Jeg ved, at Frankrige er i sit Hjerte trofast. Men det lyder som et Eventyr, naar alt kommer til alt. Du er en vidunderlig Mand, men hvorledes kan du gjøre dig Haab om at sætte Nationer i Bevægelse? Hvad kan du tilbyde Tyffland for at faa en saa kolossal Pris?"

"Jeg kan tilbyde, hvad Tyffland ønsker mere end noget andet i Verden — Røglen til England," sagde han rolig. "Det har taget mig sex Aar, at udføre mine Planer. Jeg var, som du ved, i Amerika en Del af den Tid, da jeg antoges at være i China. Det var i Allisons Laboratorium, jeg begyndte Arbeidet. Jeg har arbeidet mig frem Skridt for Skridt — jeg har smedet Lænken Led for Led. Jeg kan sige uden at lyve eller overdrive, at det Arbeide, som jeg har udført i disse sex Aar, vilde have været nok for en anden Mands hele Levetid. Hos mig har Kjærligheden drevet Verket. Du kommer til at spille en glimrende Rolle, min kjære Helene. Tænk paa det og ryst af dig det daarlige Humør. Du skal ikke være i dette Gul her hele dit Liv. Det, som vi har arbeidet for, er nu ikke langt borte."

Hun saa ikke op, og der viste sig ingen Begeistring i hendes mørke Øine. Hun blev først rød og derpaa bleg. Mr. Sabin var meget urolig.

"Paa hvilken Maade venter du at kunne bruge Lord Wolfenden?" spurgte hun uden at se paa ham.

Mr. Sabin svarede ikke med det samme. Taktum var, at han aldeles ikke svarede. Der var kommet noget nyt ind i Stillingen, som han ikke havde tænkt sig. Da han talte igjen, var han alvorlig, og der var Foragt i hans Stemme.

"Kan det være mulig, at du har tilladt dig at tænke alvorlig paa en Forbindelse med denne unge Mand? Jeg maa tilstaa, at slikt havde jeg aldrig tænkt mig, selv i mine vildeste Drømme. Jeg kunde ikke sætte dig i Forbindelse med noget saadant."

"Jeg er Herskerinde over mine egne Jølelser," sagde hun koldt. "Jeg er ikke bundet til dig med noget Løfte paa nogen Maade. Hvis jeg sagde, at jeg tænkte paa at lytte med Alvor til Lord Wolfendens Frieri — selv om jeg sagde, at jeg havde til Hensigt at ægte ham — nuvel, der er intet Menneske i Verden, som kunde bøde at hindre det! Men nu forholder det sig saa, at jeg har givet ham Murven. Det skulde være nok for dig. Jeg agter ikke at tale om den Sag. Du vilde saa alligevel ikke forstaa mig."

"Jeg maa indrømme, at jeg formodentlig ikke vilde forstaa dig," sagde Mr. Sabin. "Jeg kender ikke noget til Kjærlighed, som dere unge Mennesker opfatter den. Men naar Tiden er om den store Kjærlighed — den lidenskabelige Kjærlighed, som en Mand har til sin Race, til sin Slægt og til sit Land — nuvel, det har altid været for mig noget, som er værd at leve, arbejde og dø for! Jeg havde tænkt mig, Helene, at noget af den samme Ild varmede dit Blod, eller du vilde ikke have været her idag."

"Jeg tror, at jeg har noget af den samme Ild," sagde hun mere mildt. "Ogsaa jeg elsker mit Land og mit Folk, tror jeg. Hvis jeg ikke finder nok i dette, maa du huske paa, at jeg er en Kvinde, og jeg er ung. Jeg giver mig ikke ud for at være istand til at lade mig nøie med en upersonlig og patriotisk Kjærlighed."

"Du er Kvinde, og nogle af dine Forfædres

Blod kommer til at gjøre sig gjældende," lagde han til, idet han eftertænktonit saa paa hende. "Jeg burde have taget i Betragtning den Indflydelse, som Skjøn og Arv øver. Upropos, har du i det sidste hørt fra Henri?"

"Ikke siden han kom til Frankrige. Vi tænkte, at det var bedst for ham ikke at skrive, medens han var der."

Mr. Sabin nikkede.

"Meget forsigtig," sagde han sarkastisk. "Jeg undres paa, hvad Henri vilde sige, om han vidste det."

Pigen satte Næsen lidt i Beiret.

"Selv om der var noget virkeligt alvorligt for ham at vide, vilde han overleve det," sagde hun. "Han er ikke saa skabt, at han føler Sorgen længe. Han vilde antagelig sende en ud for at kjøbe Gift, som han vilde passe sig vel for at tage, og han vilde lege med en Revolver, hvis han var sikker paa, at den ikke var ladet. Han vilde være rolig, naar Middagen blev serveret, og Operaen vilde skaffe ham endnu mere Ro. Naar han var færdig med den, vilde han være fuldt færdig til at spise sammen med en eller anden Skjønhed. Sorgen vilde drukne for altid i det første Glas Champagne. Hvis der blev noget Saar, vil det blive det Saar, som tilføies hans Forsængelighed."

"Du har taget under Overveieelse den Mulighed at fuldfaste mine Planer og trække dig tilbage," sagde Mr. Sabin rolig. "Du forstaar vel, at dit Giftermaal med Henri vilde være en absolut Nødvendighed — at uden det vilde det hele blive et Kaos?"

"Jeg siger ikke, at jeg har taget nogen saadan Mulighed under Overveieelse," svarede hun. "Hvis

jeg bestemmer mig til, at trække mig tilbage, skal jeg sige fra. Men jeg vil inderpaa, at jeg lifer Lord Wolfenden og afstyr Henri. Na, jeg ved, hvad du vil minde mig om! Du behøver ikke at være bange. Jeg skal ikke glemme det! Det vil ikke blive idag eller imorgen. Jeg kommer ikke til at fatte en Beslutning saa snart."

En Tjenestepige kom ind og meldte Lord Wolfenden. Mr. Sabin saa op.

"Hvor er han?" spurgte Mr. Sabin.

"Han er i Biblioteket," svarede hun.

Mr. Sabin svor en stille Ed og sprang op.

"Undskyld mig, Selene," sagde han. "Jeg maa bringe Lord Wolfenden ind i Stuen. Denne Pige er en Idiot. Hun har vist ham ind i det Værelse i Gujet, hvor jeg ikke for alt i Verden vilde have ham!"

Fireogtyvende Kapitel

Kvinden har sine egne Veie

Wolfenden var af Pigen blit vist ind i et Værelse, som han troede var tomt, da han spurgte efter Mr. Sabin. Men Døren var neppe lukket efter ham, før en kjendt Lyd fra Hjørnet over paa den anden Side af Værelset fortalte ham, at han ikke var alene. Han stansede og blev var en fin kvindelig Skikkelse, hvis hvide Fingre var optaget med at bearbejde en Skrivemaskine. Der var noget meget familiært ved hendes Næse og hendes brune Haar. Hun vendte Ryggen til ham, og blev siddende flig.

"Lad mig have nogle Cigaretter," sagde hun uden at se op. Dette er et forfærdeligt kjedeligt Arbejde. Hvor meget er det endnu, som jeg maa gjøre?"

"Det ved jeg sandelig ikke," sagde Wolfenden nglende. "Nei, Goddag, Blanche!"

Hun vendte sig rundt i Stolen og saa paa ham med stor Forbauselse. Hun var mindst saa overrasket, som han var.

"Lord Wolfenden!" udbrød hun. "Hvad gjør De her?"

"Jeg kunde stille det samme Spørgsmaal til Dem," sagde han alvorlig.

Hun reiste sig.

"De kommer vel ikke for at træffe mig?"

Han rystede paa Hovedet.

"Jeg havde ikke den ringeste Ide om, at De var her," forsikrede han.

Sun fik et haardt Udtryk i Ansigtet.

"Naturligvis ikke. Det var dumt af mig at tro, at De brød Dem nok om mig til at komme, selv om De havde vidst, at jeg var her."

"Jeg ved ikke, hvorfor De skulde sige det," svarede han. "Evertimod . . . ."

Sun afbrød ham.

"Na, jeg ved, hvad De vilde sige. Jeg rømte fra Mrs. Selbys pene Bærelser og takkede Dem ikke for Deres Venlighed. Jeg efterlod ikke engang et Brev til Dem, gjorde jeg vel? Jeg er sikker paa, De ved hvorfor."

Wolfenden troede, han gjorde det, men han undgik at give et direkte Svar paa Spørgsmaalet.

"Hvad jeg ikke kan forstaa, er, hvorfor De er her," sagde han.

"Det er min nye Post," svarede hun. "De ved, at jeg var nødt til at finde Arbejde igjen. Der er intet forunderligt i det. Jeg avtererede efter en Post, og fik denne."

Han sagde ikke noget. Der var Ting i den Forbindelse, som han vanskelig forstod. Sun saa spottende paa ham.

"Det er en hel Del vanskeligere at forstaa, hvorfor De er her. Dette er det sidste Hus i Verden, hvor jeg skulde have ventet at træffe Dem."

"Hvorfor det?" spurgte han.

Sun trak paa Skuldrene. Det var ikke syndelig taktfuldt, hvad hun sagde.

"Jeg kunde ikke tænke mig, at Mr. Sabin kunde tilhøre Deres Vennekreds," sagde hun.

"Jeg kan ikke se, hvorfor han ikke skulde det," sagde Wolfenden. "Jeg finder ham at være en meget interessant Mand."

Hun saa smilende paa ham.

"Ja, han er en interessant Mand," sagde hun. "Men jeg maa tilstaa, at Deres og hans Smag ikke paa nogen Maade falder sammen."

"De synes at kjende ham ganske godt," bemærkede Wolfenden rolig.

For et Dieblif viste det gamle Lys sig i hendes Pine. Hun var meget bleg. Wolfenden kom nærmere hen til hende.

"Er noget galt hændt Dem, Blanche?" spurgte han. "De ser ikke frisk ud."

Hun tog Hænderne fra Ansigtet.

"Der er intet, som fejler mig," svarede hun. "Gys! Der kommer han."

Hun vendte sig i Stolen, og i næste Dieblif arbejdede hendes Fingre paa Skrivemaskinen som før. Døren gik op, og Mr. Sabin kom ind. Han støttede sig paa sin Stof, idet han stod i Døren og saa skarpt paa dem begge to.

"Min kjære Lord Wolfenden, sliq er det, naar man skal have Tjenestepiger fra Landet," sagde han undskyldende. "Tænke sig til at vise Dem ind her! Kom ind i det andet Værelse. Vi holder netop paa at drikke Kaffe."

Wolfenden fulgte hurtig efter ham. De gik over den lille Gang og kom ind i Spiseværelset. Helene sad der endnu og nippede til Kaffen i en magelig

Stol. Hun holdt smilende begge Hænder frem og gisfede ham velkommen. Mr. Sabin, som nøie iagttog hende, maatte, fanfse for første Gang, indrømme, at hun var en sjelden vakker Kvinde af den Type, som man finder i rigtig fornemme Familier. Der var ifteet en Forandring hos hende, og han var ikke den Mand, som var blind for det eller undervurderede dets Betydning. Han følte, at nu, da han stod i Begreb med at gribe Seieren, var han nødt til at optage en ny og uventet Kamp. Alligevel opførte han sig som en tapper Mand, som en, der kjender Modbør, for han viste intet Tegn til, at han var modløs.

"Jeg vilde gjerne, at De skal drikke et Glas af denne Rødvín, før De drikker Kaffe," sagde han. "Jeg ved, at De forstaar Dem paa Vín, og jeg er temmelig stolt af den. Du skal vel ikke forlade os, Helene?"

"Jeg har ikke tænkt paa det," sagde hun og lo. "Dette er i Virkeligheden det eneste beboelige Værelse i Huset, og jeg vil ikke lade Lord Wolfenden sende mig afsted for at fryse i, hvad her gaar under Navn af Bedstestuen."

"Det vilde bedrøve mig meget, om De tænkte paa fligt," sagde Wolfenden.

"Hvis De vil være saa venlig at undskyldte mig et Øieblik, skal jeg pakke ud nogle Cigaretter," sagde Mr. Sabin. "Vil du, Helene, være af den Godhed at paaase, at Lord Wolfenden faar de Drikkevarer, som han foretrækker?"

Han haltede ud af Værelset til ikke liden Overraskelse for Helene. Dette var en Taktik, som hun ikke forstod. Var han kommet til det, at han mente, at

Spillet kunde fortsættes uden hende. Det forvirrede hende og hun var ikke lidet urolig.

Hun vendte sig for at finde, at Wolfenden beundrende saa paa hende. Hun saa smilende paa ham, men der var Bemod i hendes Smil.

"Hvad var det, som jeg skulde huske?" sagde hun. "Det var noget, som jeg skulde sørge for — hvad var det? Jo, det var Drikkevarer til Dem! Vi har ikke meget at vælge imellem. De vil finde Rummel og Chartreuse paa Buffeten, og Benediktiner, som min Onkel hader, ved Deres Albue."

"De skal have Tak, men jeg skal ikke have noget sterkt," sagde han. "Jeg undres paa, om De ventede at se mig her i aften? Jeg tror ikke, at jeg burde have kommet, burde jeg vel?"

"De viser sandelig Mangel paa Genhyn til alt, som heder Skif og Brug," sagde hun smilende. "De skulde allerede have været paa Veien til fjerne Lande med Deres Skjdegreier og Tjenere. Er det ikke Engländerne, som altid drager til Rocky Mountains for at skyde Bjørne, naar de lider af ullykkelig Kjærlighed?"

Han iagttog hende nøie, og han saa, at hun ikke var saa rolig, som hun gjerne vilde have ham til at tro. Han saa ogsaa, eller indbildte sig, at han saa, at der kom over hende en Følelse af Æmhed, der aabenbarede sig i hendes Ansigt og i hendes deilige Dine. Dette aabenbarede nye Ting for ham.

"Rocky Mountains betyder Fortvilelse," sagde han langsomt. "En Mand drager ikke saa langt bort, naar han har Haab."

Hun svarede ham ikke. Hendes Tausshed gav ham Mod.

"Det kan hændes, at jeg nu vilde have været paa Veien did, hvis jeg ikke var noget sangvinisk anlagt — var i Besiddelse af stor Viljekraft, og," lagde han blødt til, "af en meget stærk Kjærlighed."

"Det tager en hel Del at gjøre en Englænder modløs," bemærkede hun.

"Svad mig angaar, trodser jeg Modløsheden," sagde han. "Den faar aldrig Tag paa mig. Jeg elsker dig saa høit, Helene, at jeg simpelthen negter at opgive dig. Jeg vil paa Forhaand gjøre dig opmærksom paa, at jeg ikke er en Tilbeder, som finder sig i at blive fastet tilside."

Der var en meget søm Tone i hans Stemme. Hun syntes, at hans Ord var simple og paa samme Tid sterke. Han var sikker paa sig selv og sin Kjærlighed. For en Englænder at være, var han sandelig ikke nogen kold Tilbeder, tænkte hun. Hans Skraasikkerhed fik hende til at skjælve af Fryd, og hendes Hjerte bankede heftig.

"Jeg giver dig ikke noget Gaab," sagde hun stille. "Du maa huske paa det. Men jeg vil ikke, at du skal reise bort."

Opfyldelsen af det Gaab, som hendes Tunge saa haardnakket nægtede at udtale, fandt han i hendes Øine, i hendes Ansigt, og i den Omhed, som hun umulig kunde skjule. Det var vanskeligt at bestemme den, men den var der, og han saa den. Den kom frem i hele hendes Maade at tale og være paa overfor ham. Han var overordentlig lykkelig, men han var forstaaende nok til at beholde det for sig selv.

"Du behøver ikke at være bange," sagde han.
 "Jeg skal ikke rejse bort."

Da hørtes Lyden af Mr. Sabins Stof ude i Gangen. Hun hørte sig frem mod sin Tilbeder.

"Jeg vil gjerne, at du skal — kysse mig!" sagde hun.

Hans Hjerte begyndte at banke voldsomt, men han beherskede sig. Han havde paa Tølfelsen, hvor meget der var tilladt ham. Han syntes dog at have en svag Forstaaelse af, hvad Grunden kunde være til hendes mærkelige Bøn. Han hørte sig frem og tog hendes Hoved mellem begge sine Hænder. Hendes Læber havde berørt hans — hun havde kysset ham!

Han trak sig tilbage, og der gik som en elektrisk Strøm gennem hele hans Legeme. Duften fra hendes Haar, hendes bløde Læber og den kjærtegnende Maade, hvorpaa hun havde skjøvet ham fra sig, var for ham som stærk Vin. Han var blit aldeles rød. De kunde høre Mr. Sabins Stof tydeligere ude i Gangen. Hun glattede paa Haaret, lo blødt, idet hun saa ham ind i Øinene.

"Jeg har da dette Minde ialfald i Fremtiden," mumlede hun.

Se m o g t y v e n d e K a p i t e l

En Gaandfuld Afse

Grevinden af Deringham sad alene i sin mindste Salon og fæstede sinene paa et bestemt Punkt i Viden foran sig. Det hele, som var tilbage af den forseglede Pakke, som hun kun nogle Sekunder før havde lagt paa de brændende Rubber, var en liden Gang graa Afse. Hun saa, at den fortæredes lidt efter lidt, og det endte med, at Afsen forsvandt op gennem den brede Skorstenspipe. Hun smilte melanfolsk. Et Kapitel af hendes Liv forsvandt der med de brændte Ark, som nu var blit lettere end Luften, og derfor blev løftet op af Lufttrækket og baaret bort for aldrig at vise sig mere. At det gik sli med dem, bragte hende Nøvelsen af Frihed, som hun havde savnet i mange Aar.

Det hele var bare en Piges Dummhed, en liden Elskovshistorie, som blev fortalt paa de Ark, der nu var blit forvandlet til Afse. Det var det hele. Lady Deringham var ikke en Pige, som et eneste Dieblif havde opført sig saa, at hun havde Grund til at bebreide sig noget i Opfyldelsen af sin Pligt mod den unge, tapre Englænder, som hun havde ægtet saa mange Aar i Forveien. Det var paa de Dage, hun tænkte, som hun sad der og ventede paa ham, hvis Genrøstet havde sat hende fri.

Klokken var akkurat fire, da der hørtes Lyden af

en Vogn udenfor Huset. Derpaa hørte hun en slæbende Gang ude i Hallen, og en Tjener kom ind og meldte et Besøg.

"Mr. Sabin."

Lady Deringham smilede og modtog ham meget venlig. Mr. Sabin lænede sig et Øieblit paa sin merkelige Stof og derpaa bøjede han sig og kyskede Lady Deringhams Haand. Hun pegte paa en magelig Stol lige ved hendes egen, og han sank ned i den, som om han var træet. Han saa lidt gammel ud, og der var ikke den sædvanlige Spændtighed i hans Bevægelser.

"Det er bare nogle Minutter siden jeg brændte mine Breve," sagde hun. "Jeg sad netop og tænkte paa de Dage i Paris, da Manden meldte dig. Hvor gammel dette faar en til at føle!"

Han saa kritisk paa hende.

"Jeg begynder at komme til det Resultat, at Poetterne og Romanforfatterne tager fejl," sagde han. "Det er Manden, som lider. Se paa mine graa Haar!"

"Det er bare min Piges Kunst, som skjuler mine," sagde hun smilende. "Lad os ikke tale om Fortiden. Det er ligesom skræffeligt at vide, at vi levede for saa længe siden."

Han rystede svagt paa Hovedet.

"Ikke saa skræffelig, som Tanken paa, hvor længe vi har at leve endnu," sagde han. "Det falder af sig selv, at man beklager, at Ungdommen ligger tilbage i Tiden, men Udsigten til at man skal blive gammel er endnu mere skræffelig. Dykkelig er de Mænd og Kvinder, som lever og derpaa dør! Det er denne Mellemtid — denne ensformige Slette, som kaldes Alderdom,

da man drager til Karlsbad og længter efter noget andet — det er det, som bringer Frygt. At være Vidne til ens egen Degeneration, at føle Livskraften svinde og miste Smagen for Livets Goder — Inspektionens Pinsler var Smaating i Sammenligning med det."

Der gik en Gysen gennem hende.

"Du beskriver Alderdommen med mørke Farver," sagde hun.

"Jeg giver den de Farver, som den aabenbarer for Mænd, der har høst ud Levet," svarede han ligegyldig. "Hvad de andre angaar — nuvel, man bryr sig lidet om dem. De fleste Mennesker ligner Røjrene. De er fornøjet, saa længe, som de faar nok Mad. For slike Mennesker forekommer kanske Alderdommen som en Svile. Jeg kan tænke mig det. Men hverken du eller jeg hører til den Klasse."

"Du taler, som du altid har gjort," sagde hun.

"Mr. Sabin er meget lig . . . ."

Han stoppede hende.

"Mr. Sabin, om du behager," sagde han. "Det er mig netop nu meget om at gjøre at bevare mit Infognito. Lige siden vi traf hinanden igaar, har jeg beklaget, at jeg ikke fortalte dig — jeg ønsker ikke, at det skal være bekendt, at jeg er i England."

"Det skal være Mr. Sabin da," sagde hun. "Men jeg vilde have valgt et mere musikalsk Navn, hvis jeg havde været i dit Sted."

"Jeg undres — har du tilfældigvis omtalt mig til din Søn?" spurgte han.

"Det er kun ved et Tilfælde, at jeg ikke har gjort det," sagde hun. "Jeg har saa at sige ikke været alene

med ham idag, og igaaraftes var han borte. Ønfter du at være Mr. Sabin for ham ogsaa?"

"For ham mere end for nogen anden," sagde Mr. Sabin. "Unge Mænd er sjelden diskrete."

Lady Deringham smilte.

"Wolfenden er ikke en Sladderhank," sagde hun. "Sagen er, at jeg tror, han ansees for at være altfor tilbageholden."

"Lad mig alligevel for Øieblikket forblive Mr. Sabin for ham ogsaa," sagde han. "Jeg beder dig ikke om dette uden Hensigt."

Lady Deringham lovede at opfylde hans Ønske. Manden havde Ret til at bede hende om mere end denne lille Ting.

"Du er fremdeles en Mand, som omgiver dig med Hemmeligheder og optræder i Infognitoer," sagde hun. "Du er, antager jeg, fremdeles en Mand, som lægger store Planer. I gamle Dage gjorde du mig næsten forskrækket. Er du endnu lige dristig?"

"Af, nei," svarede han. "Tiden fører mig hurtigt mod det store Grænseland, og naar min Tid staar der, skal jeg gennemføre mine Teorier og gjøre mit Bux for Verden med den bedste Mine, som den Mand kan finde, hvis Liv har været en lang Række af Skuffelser. Nei, jeg har trukket mig tilbage fra den store Scene. Min Rolle er nu at forholde mig rolig. Det er sliq, ved du, at man kommer tilbage til det gamle, og jeg er vendt tilbage til de literære Ambitioner, som jeg havde i min Ungdom. Det er i den Forbindelse, jeg har været nødt til at bede dig om en Tjeneste, som du har været venlig nok til at love at ville gjøre mig."

"Svis du vidste, Victor, hvor taknemmelig jeg er for, hvad du har gjort for mig, vilde du ikke betænke dig paa at bede mig om, hvad det skulde være, naar det var muligt for mig at opfylde din Bøn," sagde hun.

Mr. Sabin fingrede med sin Stok og saa ind i Jlden. Han sad nogle Minutter i sine egne Tanker. Derpaa saa han paa hende med et Smil og med en Mine som en Mand, der har revet sig løs fra behagelige Tanker.

"Jeg skal ikke forlange meget af dig," sagde han. "Jeg holder paa at skrive en kritisk Afhandling for et europæisk Magazin om Bevæbningen i de forskjellige Lande. Jeg havde en anbefalingsbrevelse til Mr. C., og han gav mig en hel Del værdifulde Oplysninger. Der var imidlertid et eller to Punkter, som han selv ikke kjendte nøiagtig til, og under Samtalen nævnte han din Mand som den miværende største Autoritet netop paa det Omraade, som her er Tale om. Han tilbød sig at give mig en anbefalingsbrevelse til ham, men jeg kom til det Resultat, at det neppe var fornuftig. Jeg tænkte ogsaa, at det kunde hænde, at du af Grunde, som vi ikke behøver at nævne her, kunde være tilbøielig til at hjælpe mig."

Svis det var en simpel Ting, som han bad hende om, kunde det ikke nægtes, at Lady Deringshams Maade at høre denne Bøn paa, var noget underlig. Hun blev pludselig hvid i Ansigtet. Hendes Zine vidnede om, at hun var blit grebet af en stor Frygt. Den aabne Hjertelighed og absolutte Venlighed, med hvilken hun havde modtaget ham, var forsvundet. Hun saa paa ham med nye Zine. Hun følte atter den gamle

Mistillid til ham. Atter var han den Mand, som maatte frygtes mere end nogen anden Mand. Alligevel vilde hun ikke give helt efter. Han iagttog hende nøie, og hun gjorde sit bedste for at gjenvinde Herredømmet over sig selv.

"Men ved du ikke, at min Mand er meget syg?" spurgte hun nølende. "Det er meget ondt for os allesammen, men vi er bange for, at hans Tanke ikke er saa klare, som de pleiede at være. Han har aldrig været den samme Mand, siden den skræffelige Nat, da "Solent" gik tilbunds. Hans Arbeide er bare en Rjæphest. Det vilde paa ingen Maade være at stole paa."

"Naturligvis ikke hele hans Arbeide," sagde han. "Mr. C. forklarede det for mig. Hvad jeg ønsker er Anledning til at klassificere det. Noget af det vilde være meget nyttigt for mig — den største Del af det værre end ubrugeligt naturligvis. Hvad jeg særlig ønsker at se, gjælder Deilene ved Bygningen af nogle af de nye Slagssibe. Det vilde spare meget Arbeide, om jeg kunde faa de nødvendige Oplysninger færdig udarbejdet."

Hun saa bort endnu mere urolig.

"Der er Banffeligheder," mumlede hun. "Meget store Banffeligheder. Min Mand sætter Værdien af sit Arbeide overordentlig høit, og han er altid meget ræd for, at nogen kan finde paa at bryde sig ind og stjæle hans Papirer. Han vilde ikke tillade mig at se paa dem engang, og Værelset er altfor nøie bevogtet til, at jeg kunde bringe dig did uden hans Vidende. Han forlader det aldrig, og der staar altid Vagt udenfor."

"Kvindens Opfindsomhed kan greie alt," sagde han lavt.

"Altid forudsat, at Kvinden er villig," sagde Lady Deringham. "Jeg forstaar ikke, hvad det betyder altsammen. Ved du noget om, hvad jeg nu skal fortælle dig? Kanst du gøre. Fremmede Mennesker har forsøgt at bryde sig ind i min Mands Studerbærelse. For kun nogle Dage siden kom her en fremmed Mand med en forfælsket Ubefalingskrivelse og opnaaede Adgang til Admirals Studerbærelse. Han kom ikke for at stjæle. Han kom for at studere min Mands Arbeide. Han kom faktisk i den selvsamme Hensigt, som efter din egen Tilstaaelse du er kommet for. Tgaar begyndte min Søn at vise Interesse for de samme Ting. Han var hos sin Fader hele Formiddagen idag under Foregivende af at ville hjælpe ham. Faktum er, at han selv undersøgte og studerede hans Arbeide. Han har ikke fortalt mig, hvad det er, men han har en Grund for det. Ogjaa han har delvis Mistanke. Hvad betyder det altsammen? Nu kommer du, og dit Grinde er det samme. Jeg vil selv skrive til Mr. C. Han vil komme ned og give mig et godt Raad."

"Jeg vilde ikke gjøre det, om jeg var i dit Sted," sagde Mr. Sabin rolig. "Mr. C. vilde ikke takke dig for at blive slæbt her ned i et sligt unyttigt Grinde."

"Men vilde det være et saa unyttig Grinde?" spurgte hun langsomt. "Vær aaben imod mig, Victor. Jeg hader at nægte dig noget, som du beder om. Fortæl mig, hvad det betyder. Er min Mands Arbeide af nogen virkelig Værdi, og hvis saa er Tilfældet, for hvem og i hvilken Hensigt er det det?"

Mr. Sabin følte sig lidt urolig.

"Min kjære Lady Deringham, jeg har fortalt dig hele Sandheden," sagde han. "Jeg ønsker at faa endel Statistik for min Afhandling. Mr. C. selv raadede mig til at gjøre Forsøg paa at faa den af din Mand. Det er absolut altsammen. Hvad angaar Forsøget paa at røbe din Mands Papirer, hvilket du netop har fortalt mig om, maa du være saa venlig at tro mig, naar jeg siger, at jeg ikke har vidst det ringeste om det før. Naar alt kommer til alt, er den Interesse, som din Søn viser for sin Faders Arbejde, kun naturlig. Det eneste, han kan gjøre for at forvisse sig om sin Faders Sindstilstand, er at studere hans Arbejde. Oprigtig talt kan jeg ikke tænke mig, at nogen med den Sygdom, som Lord Deringham lider af, kan udføre et Arbejde, som kan være af nogenlunde permanent Værdi."

Grevinden sukkede.

"Jeg antager, jeg maa tro dig, Victor," sagde hun. "Men jeg maa virkelig tilstaa, at jeg ikke har Anelse om, hvorledes jeg skal hjælpe dig — min Mand forlader neppe nogenlunde Værelset. Han arbejder med en Revolver ved hver Side. Hvis han skulde finde en fremmed Mand nær sit Arbejde, tror jeg, han vilde skyde ham uden den ringeste Betænkning."

"Kunne om Natten . . ."

"Som Regel sover han i et Forværelse, og udenfor staar altid en Mand paa Vagt."

Mr. Sabin sad og tænkte.

"Alt, som jeg behøver, er at opholde mig i Værelset i ti Minuter, og det er unødvendig at tage noget med mig. Jeg kan huske alt, som jeg trænger at vide.

Paa en eller anden Maade maa det ordnes sli, at jeg kan være der i ti Minuter."

"Du kommer til at resitere dit Liv, for jeg kan ikke finde paa noget, som han holde min Mand borte i ti Minuter," sagde Lady Deringham. "Jeg skulde hjælpe dig, hvis jeg kunde, men jeg er magtesløs."

"Jeg maa have de ti Minuter," sagde Mr. Sabin langsomt.

"Maa!" Lady Deringham rynkede Panden. Der var en næsten umerkelig Forandring i Mandens Tone, noget, der smagte af Autoritet, kanske lidt af en Trusel. Han lagde Merke til Indtrykket, det gjorde, og benyttede sig af det.

"Jeg mener, hvad jeg siger, Constance," sagde han. "Det er ikke meget, jeg beder dig om. Du har din fulde Del af Kvindens Opfindsomhed, og du kan ordne det, om du vil."

"Du maa være rimelig, Victor," sagde hun. "Find paa noget selv, hvis du finder det saa let. Jeg skal sige dig, at han aldrig forlader sit Bærelse."

"Han maa forlade Bærelset."

"Med Magt?"

"Hvis det viser sig nødvendigt," sagde Mr. Sabin rolig.

Lady Deringham tog sig til Hovedet og blev siddende og tænke. At Mr. Sabin blev mere og mere alvorlig i sit Krav, forvirrede hende. Hvad skulde hun gjøre — hvad skulde hun sige? Han var alligevel ikke forandret. Den gamle Frygt for ham fik mere og mere Tag i hende. Alligevel vilde hun ikke give efter.

"Du gæffer disse Papirer til noget mere og stør-

re end til Hjælp ved Udarbejdelsen af en Artikel i et Magasin," sagde hun. "Der er noget bag alt dette. Jeg kan ikke hjælpe dig, Victor. Jeg er magtesløs. Jeg agter ikke at være med i noget, som jeg ikke forstår."

Han reiste sig, idet han støttede sig en Smule paa sin Stof med den grønne Sten, der straaledede klart under Skinnenet fra Ildstedet.

"Du kommer til at hjælpe mig," sagde han eftertrykkelig. "Du kommer til at slippe mig ind i det Bærelse om Natten, og du vil paaase, at din Mand ikke er der, eller at han ikke lægger Hindringer i Veien for mig. Og hvad angaar Magasinartikelen, har du Ret. Hvad gjør det, om jeg ikke sagde sandt? Jeg gaar ikke paa Tagt efter Smaavilddet. Forstår du mig nu?"

Hun reiste sig og stillede sig stolt foran ham. Hun var høiere end han, vakker, værdig og bred.

"Jeg nægter at gjøre, som du siger, Victor," sagde hun fast. "Du kan gaa din Vej strax! Jeg har intet mere at sige, og jeg vil ikke have noget at gjøre med dig mere! Det er nok saa, at du har leveret mig mine Breve tilbage, men du har ikke af den Grund nogen særlig Fordring paa min Taknemmelighed. En Mand af Vore vilde have ødelagt dem for længe siden."

Han saa op til hende, og der viste sig Spor af et stngt Smil paa hans Læber.

"Sagde jeg, at jeg havde leveret dem alle tilbage?" spurgte han. "Det var altsaa en Feiltagelse. Jeg har beholdt et for det Tilfælde — nuvel, dit Køn er bekjendt for at være utaknemmeligt, ved du. Det er det, som blev skrevet paa gult Papir i Mentone!

Du husker det, gjør du ikke? Jeg har altid list det bedre end noget af de andre."

Hun slog ud med sin hvide Haand, og det saa næsten ud, som om hun vilde slaa til ham. Han havde løbet for hende. Hun var altsaa ikke virkelig fri. Hun var endnu denne Mandes Slavinde! Hun stod, som hun skulde være forvandlet til Sten.

"Jeg tror, at du nu vil lytte til en liden Plan, som netop er faldt mig ind, vil du ikke?" sagde han. Hun vendte Blikkene fra ham og gyste.

"Hvad er det?" spurgte hun hæst.

S e r o g t y v e n d e K a p i t e l

Mr. Blatherwick som St. Anthony

"Jeg er bange for, at enten var Brevet en slet Spøg, eller Afsenderen har betænkt sig," sagde Garcutt. "Det er nu en halv Time over Tiden, og Staffels Mr. Blatherwick er endnu alene."

Wolfenden gaa i Retning af Bordet, som stod et Stykke fra dem. Hans Faders Sekretær var strax færdig med sit Maaltid.

"Staffels, snurrige Blatherwick," sagde han. "Jeg er sikker paa, at han føler sig meget lettet. Han er altfor nervøs for slige Ting. Jeg tror, at han vilde komme rent ud af Koncepterne, hvis den mystiske Brevskriver viste sig."

"Jeg antager, at vi kan gaa ud fra, at han ikke er i dette Bærelse?" sagde Garcutt.

"Jeg kender hvert eneste Menneske her enten personlig eller af Udseende," sagde Wolfenden. "Manden derborte med det mørke Overskjæg er en Advokat fra London. Han byggede sig en Sommerbolig her for fire Aar siden og kommer ned andenhver Uge for at spille Golf. De to Mænd i Krogen er Landspekulanter fra Norwich, og han ved Siden af dem er Kaptein Stoneham, som rider over fra Barakkerne to Gange i Ugen, ogjaa for at spille Golf."

"Jeg kan ikke nægte, at vi er blit snydt," sagde

Sarcutt. "Jeg er dog i grunden ikke lei over, at jeg maa rejse tilbage til Byen i aften. Na, du Verden, hvilken vaffer Pige!"

"Vær forsigtig, din Idiot!" sagde Wolfenden med lav Stemme. "Rør Dem ikke, om De kan lade det være."

Sarcutt forstod Stillingen og adlød strax. Den Del af Spijesalen, hvor de sad, var afdeelt fra den største Del af det store Værelse ved tunge Portierer og blev sjelden benyttet indtagen om Sommeren, naar der var mange Gæster. Mr. Blatherwicks Bord stod dog ikke mere end nogle Fod fra deres, men de kunde ikke sees fra det, fordi de sad bag Døren. De havde valgt denne Plads med Hensigt, og det saa ud til, at de havde gjort vel i det.

Pigen, som var kommet ind, stod et Øieblik og saa sig omkring, som om hun vilde vælge sig et Bord. Det var ikke saa underligt, at Sarcutt havde fundet hende vaffer, for det var hun virkelig. Hun var pent klædt i en graa Spadserdragt, og hun havde paa Sovedet en fløielsbetrukket Hat med en kjæk Hjør. Saa fik hun pludselig Øie paa Mr. Blatherwick og gif hen til ham med udstrakte Hænder og sit sødeste Smil.

"Min kjære Mr. Blatherwick, hvad i al Verden gjør De her?" sagde hun. "Har De forladt Lord Deringham?"

Mr. Blatherwick rejste sig forvirret og rød over hele Ansigtet. Han hilste imidlertid paa den unge Dame paa en Maade, som viste, at han glædede sig over Mødet.

"Nei, jeg har ikke gjort det endnu," svarede han. "Jeg rejser i denne Uge. Jeg vidste ikke — jeg havde

ingen Anseelse om, at De var paa disse Kanter. Det glæder mig meget, at træffe Dem."

Gun saa paa den tomme Plads ved hans Bord.

"Jeg kom ind for at saa lidt Mad," sagde hun. "Jeg har spadseret meget længere, end jeg havde til Hensigt at gjøre, og jeg er rasende sulten. Maa jeg saa Lov til at sidde ved Deres Bord?"

"Med største Fornøielse," sagde Mr. Blatherwick. "Jeg ventede en — en — en Ven, men det ser ikke ud til, at han kommer."

"Jeg skal tage hans Plads da, om De vil tillade det," sagde hun, idet hun satte sig paa Stolen, som Opvarteren holdt færdig for hende, og hun trak op Sløret. "Vil De være saa venlig at bestille lidt Mad for mig? Jeg er altfor sulten til at bry mig noget om, hvad det er."

Mr. Blatherwick kom endelig saa langt, at han opfyldte hendes Ønske, og Opvarteren gif. Miss Merton trak af sig Gaenserne og følte sig helt hjemme.

"Nu maa De fortælle mig om den Ven, som De skulde møde her," sagde hun smilende. "Jeg haaber — De maa ikke fortælle mig, Mr. Blatherwick, at det var en Dame."

Mr. Blatherwick blev rød over hele Ansigtet ved den blotte Tanke paa sligt og skyndte sig med at benægte det.

"Min — min kjære Miss Merton, jeg kan forsikre Dem, at det ikke forholder sig saa. Det er noget, som ikke kunde falde mig ind."

Gun nikkede og begyndte at spise paa sin Svedebolle.

"Det glæder mig at høre det, Mr. Blatherwick,"

sagde hun. "Jeg skal sige Dem, at jeg vilde blive skings, om det var Tilfælde. De pleiede at fortælle mig, ved De, at jeg var den eneste Pige, som De brød Dem om at tale med."

"Det forholder sig virkelig saa, virkelig saa, Miss Merton," svarede han ivrig, idet han sænkede Stemmen en Smule og saa sig urolig om. "Jeg — jeg har savnet Dem saa meget, skal jeg sige Dem. Det har været meget kjædelig."

Mr. Blatherwick jukkede. Han blev belønnet med et meget velvillig Blik fra to meget blaa Dine. Han fingrede med Vinkartet og undrede sig over, om hun vilde like lidt Champagne.

"Fortæl mig nu alle Nyheder," sagde hun. "Svortes Lever man i Deringham Hall — den gamle, kjære Admiral og Greunden og den usædvanlig dumme, unge Mand, Lord Wolfenden?"

Wolfenden sølte et Tryk paa Joden under Bordet, og Harcutt lagde for Dagen, at han morede sig kostelig. Mr. Blatherwick havde imidlertid næsten glemt, at de var lige ved ham. Han havde bestemt sig til at bestille Champagne.

"Ad—Ad—Admiralen er frisk i legemlig Henseende, men i sjælelig Henseende staar det daarlig til," sagde han. "Det er netop af den Grund, jeg reiser. Jeg synes ikke, at det er heldig for mig at vedblive at faste Tiden bort med et Arbejde, som ikke kan give noget Resultat. Jeg tør tro, Miss Merton, at De er enig med mig?"

"Guldstaendig," sagde hun alvorlig.

"Greunden er frisk, men meget bekymret," fortsatte han. "Der har hændt underlige Ting i Dering-

ham Gall, siden De reiste. Lord Wolfenden er der. Apropos, Miss Merton," lagde han til, idet han jænkede Stemmen, "jeg fik ikke det Indtryk, at De betragtede Lord Wolfenden som saa svært dum, da De var der."

"Det var meget kjedeligt der undertiden — da De havde det travelt, Mr. Blatherwick," svarede hun, idet hun begyndte at spise. "Jeg tilstaar, at jeg virkelig forsøgte at have lidt Moro med Lord Wolfenden. Men han var saa altfor bondsk — altfor dum! Jeg liker en Mand med Hoved."

Sarcutt tog frem et Lommestørklæde og stak det i Munden. Han holdt paa at sprække af Latter og var sprutrød i Ansigtet. Mr. Blatherwick bestilte Champagnen.

"Jeg — jeg var meget skyns paa ham," sagde han næsten hvijskende.

Hun fæstede atter sine blaa Øine paa ham med et meget veltalende Blik.

"De havde ingen Grund til det," sagde hun blødt. "Men har De ikke glemt noget, Mr. Blatherwick?"

Mr. Blatherwick havde tømt sit Glas og svarede uden at stamme.

"Jeg har ikke glemt Dem," sagde han.

"De pleiede at bruge mit Døbenavn."

"Det skulde være mig en stor Glæde at falde Dem Blanche for alle Tider," sagde han dristig. "Faar jeg Lov?"

Hun lo og saa kjærligt paa ham.

"Jeg er ikke saa sikker paa det," sagde hun. "Vi kan være dus denne Formiddag i det mindste.

Det er saa hyggeligt at træffe dig igjen. Hvorledes gaar det med Arbeidet?"

Han sukkede.

"Spørg mig ikke, er du snil. Det er fælt! Jeg er virkelig glad, fordi jeg skal rejse — af mange Grunde."

"Er du færdig med at kopiere de skræffelige Detaljer om de mangelfulde Panzerplader?" spurgte hun, idet hun pludselig sænkede Stemmen, saa det var vanskeligt for Mr. Blatherwick at høre, hvad hun sagde.

"Jeg blev færdig med det Arbeide først igaaar aftes," svarede han. "Det var et meget haardt Arbeide og saa latterligt. Det gik ned i Risten, hvor det nu er sammen med Resten af, hvad der blev færdig i Formiddag."

"Har Admiralen faaet en ny Stenograf?" spurgte hun.

Han ryttede paa Hovedet.

"Nei, han siger, at han snart er færdig."

"Det glæder mig," sagde hun. "Du har ikke da været udsat for at gjøre Kur til nogen anden, har du vel?"

"At gjøre Kur — til nogen anden! Na, Mijs — jeg mener Blanche. Tror du virkelig, at jeg kunde gjøre noget slikt?"

Den dybeste Oprigtighed viste sig i hans lille, runde Ansigt, og han var blit rød af Vinen, som var en fjelden Drik for ham. Vinene blev fugtige, og hans Briller var ikke længere klare. Pigen saa paa ham og morede sig.

"Jeg er bange for, at du pleiede at gjøre Kur til mig," sagde hun med et Suk.

"Jeg kan forsikre dig, B—B—Blanche, at jeg aldrig sagde et eneste Ord til dig, som jeg ikke ær—ær—ærlig mente," forsikrede han alvorlig. "Der er noget, som jeg gjerne vil spørge dig om, Blanche."

"Ikke nu," afbrød hun ham hurtigt. "Ved du, at jeg begynder at tro, at vi holder paa at blive for fortrolige? Den væmmelige Fyren med Nieglasset der borte stirrer uafsladelig paa os. Fortæl mig, hvor du skal hen, naar du er færdig her. Du kan spørge mig om det, som du talte om, efterpaa."

Mr. Blatherwick blev veltalende, og Blanche var meget sympatistisk. Der var gaaet en god Halvtime, før de reisste sig og gjorde sig færdig til at gaa.

"Jeg ved, at du ikke vil have noget imod det, om jeg beder dig om at forlade Hotellet før jeg," sagde hun fortrolig. "De, som jeg er hos, er en Smule nøie paa det, saa det vilde neppe gaa an for os at gaa ud sammen, ved du."

"Naturligvis," svarede han. "Vil du, at jeg skal forlade dig her — vilde det være det bedste?"

"Du kan gaa sammen med mig til Døren, om du saa ønsker," sagde hun. "Jeg kan tænke mig, at du er meget skuffet over, at din Ven ikke kom. Er du ikke?"

Mr. Blatherwicks Svar var næsten usammenhængende i den overdrevne Maade, hvorpaa han protesterede. De gik sammen ned over Hallen. Marcutt og Wolfenden saa paa hinanden.

"Nuvel, der blev vi snydt," sagde Marcutt, idet han tømtte sit Glas.

"Ja, vi blev snydt," indrømmede Wolfenden, idet han fulgte med Dinene de to, som gik sin Vej.

S y v o g t y v e n d e K a p i t e l

Tilfældigvis eller med Hensigt

Wolfenden sendte sin Bogn ned til Stationen med Harcutt, som var blit kaldt tilbage til Byen, da han maatte udføre et vigtigt Arbejde der. Han gik saa ind i Hotellet igjen for at vente paa, at Vognen kom tilbage, og stod pludselig Ansigt til Ansigt med Mr. Blatherwick, som skulde til at gaa hjem.

"Seg saa efter Dem," sagde Wolfenden. "De kom til at spise sammen med en ganske anden Person, end vi havde ventet."

"Det er mig en Glæde at kunne tænke, at Brevet alligevel ikke var noget andet end en grov Spøg," sagde Mr. Blatherwick. "Der var ingen i Spisesalen, som vel kunde være blandet op i den Affære, som De selv utvilsomt kunde se."

Wolfenden slog Afsten af sin Cigaret uden at hvare.

"Det ser ud til, at De staar paa en temmelig god Fod med Mijs Merton," sagde han.

"Vi har arbejdet sammen i flere Maanedes," sagde den unge Mand. "Som Følge deraf traf vi hinanden meget ofte."

"Hun er en meget behagelig Pige," fortsatte Wolfenden.

"Hun er efter min Mening en overordentlig

hyggelig Pige i enhver Henseende," sagde Mr. Blatherwick med Begeistring. "Jeg — jeg har meget tilovers for hende."

Wolfenden lagde Haanden paa Sekretærens Skulder.

"De er en kjæf Dyr, Blatherwick, og jeg liker Dem," sagde han. "Bliv nu ikke fornærmet over, hvad jeg nu siger til Dem. De maa ikke tro Miss Merton. Hun er ikke helt, hvad De tror hun er."

Mr. Blatherwick tog et Skridt tilbage rød af Skamme.

"Jeg forstaar Dem ikke, Lord Wolfenden," sagde han. "Hvad ved De om Miss Merton?"

"Ikke spært meget," sagde Wolfenden rolig. "Jeg ved dog fuldstændig nok til at have Grund til alvorlig at advare Dem mod hende. Hun er en meget slikt ung Person, men jeg er bange for, at hun ikke kjender Skrupler."

Mr. Blatherwick var alvorlig, næsten høitidelig.

"De er Søn af den Mand, som jeg arbejder for, Lord Wolfenden; men jeg tillader mig at kalde Dem en L—L. . . ."

"Vær forsigtig der, Blatherwick," afbrød Wolfenden ham. "De maa ikke bruge Skjældsord."

"De taler ikke Sandhed," vedblev Mr. Blatherwick, idet han anstrengte sig for at lægge Vaand paa sig. "Jeg vil ikke høre paa eller tillade i min Nærværelse, at der kastes Stenk paa den unge Dames Rygte."

Wolfenden rystede paa Hovedet.

"Vær ikke dum, Mr. Blatherwick," sagde han. "De bør vide, at jeg ikke er en Mand, som vil tale ondt

om en Dame, medmindre jeg vidste, hvad jeg talte om. Jeg kan ikke i dette Dieblis beviise det, men jeg er moralsk overbevist om, at Miss Merton kom hid idag paa Opfordring af den Person, som skrev Brevet til Dem, og den eneste Grund til, at hun ikke kom med noget Tilbud til Dem, var, at hun vel vidste, at vi sad saa nær, at vi kunde høre, hvad dere talte om."

"Jeg vil ikke høre mere paa Dem, Lord Wolfenden," erklærede Mr. Blatherwick hidsig. "Svis De mener, hvad De siger, tager De fuldstændig fejl af den unge Dame. Svis De ikke mener, hvad De siger, ved De selv, hvilket Navn der passer bedst for den Person, som bagvasker en uskyldig Pige bag hendes Ryg! Jeg siger Farvel, min Herre. Jeg agter at forlade Deres-tingham Hall imorgen."

Han gik sin Vej, og Wolfenden blev staaende og se efter ham med et Smil. Han beklagede, at den unge Mand ikke vilde høre paa ham. Derpaa vendte han sig pludselig, for han hørte en musikalsk Latter fra det mørkeste Sjørne i Salen. Miss Merton laa tilbagelænet mod Puderne i en Sofa, og han kunde se, at hun morede sig kostelig. Hun vinkede ham hen til sig.

"Lemmelig melodramatisk, var det ikke?" udbrød hun, idet hun trak Skjørtet tilside for at give Plads for ham paa Sofaen. "Kjære, lille Mand! Ved De, at han ønsker at gifte sig med mig."

"Hvilken flink Pige De dog er," sagde Wolfenden. "De vilde blive en udmerket Hustru for ham."

Hun furtede en Smule.

"Tak skal De have," sagde hun. "Jeg tænker

ikke paa at blive en udmerket Hustru for nogen. Det har ingen Tiltrækning for mig at blive gift."

"Jeg forstaar ikke, hvilken Fornøielse De kan finde i at gjøre en skuffelig Liden Tyr som ham til Nar," sagde han. "Det er virkelig for galt, at en Pige som De, Blanche, skal gjøre sligt."

"Man maa mere sig, og han er saa rar og tager det hele saa alvorlig."

"Jeg ved naturligvis, at det var noget andet, De var efter," sagde Wolfenden.

"Var jeg efter noget andet?"

"De kom hid for at friste den skuffelige lille Tyr med Tusen Pund."

"Jeg har aldrig eiet saa meget som Tusen Skilling i mit Liv," afbrød hun ham rolig.

"Det var naturligvis ikke for egen Regning. De kom paa Vegne af Mr. Sabin, som De arbejder for, eller for nogen, som staar bag ham! Hvad er dette for noget Djævelskab, Blanche?"

Hun saa forbauset paa ham, men svarede ikke.

"Saavidt jeg kan se, maa jeg tilstaa, at Ordet Narrestreger passer bedre," sagde han. "Jeg kan ikke tænke mig noget i min Faders Arbejde, som er værd saa meget, at man skulde lægge en udstrakt Plan for at stjæle det. Men bryd Dem ikke om det. Det er en Plan, og De er med paa den. Nu skal jeg gjøre Dem et Forslag. Jeg antager, at det er et Penge-spørgsmaal. Vil De være saa venlig at opgive Deres Pris for at komme over til mig?"

Der viste sig i hendes Aine noget, som han ikke forstod.

"Over til Dem," gjentog hun eftertænksomt. "Har

De noget imod at fortælle mig nøie, hvad De mener med det?"

Som om det skulde være tilfældigvis, rørte hendes fine, hvide Haand, af hvilken hun havde taget Gansken, ved hans og forblev der. Det lod ikke til, at hun havde noget imod at han greb den. Hun saa op til ham og slog saa Dinene ned. Wolfenden tog hendes Haand, flappede den og lagde den ned paa hendes Gang.

"Hør her, Blanche, jeg vil ikke lade, som jeg ikke forstaar Dem," sagde han. "Men har De endnu ikke faaet Dinene op for, at det ikke ligger for mig at indlade mig paa Eventyr? — kanse mindre nu end nogenfinde."

Hun iagttog hans Ansigt og læste Udtrykkene der med en Gang.

"Der er ikke en Mand, som kunde være saa brutal som De, medmindre . . . ."

"Medmindre hvad?"

"Han var forelsket i en anden Pige."

"Det kan hænde, jeg er det, Blanche."

"Jeg ved, De er det."

Han saa paa hende.

"Men De ved ikke, hvem det er, ved De vel?"

Hun havde ikke gjættet det, men hun vidste det nu.

"Jeg tror, jeg ved det," sagde hun. "Det er Mr. Sabin's vakre Niece. De har en udmerket Smag."

"Bryd Dem ikke om det, men lad os komme tilbage til mit Tilbud," sagde han. "Jeg vil give Dem Hundrede Pund aarlig til Deres Død, afsætte en Sum, som skaffer Dem saa meget, hvis De vil fortælle mig altsammen."

"Et Hundrede Pund aarlig," gjentog hun. "Er det mange Penge?"

"Det vil koste mig over to Tusen Pund," sagde han. "Alligevel vil jeg gjerne, at De skal have Pengene, og De skal faa dem, hvis De vil være aabenhjertig."

Hun betænkte sig.

"Jeg skulde lige at tænke over Sagen til imorgen," sagde hun. "Det vil være det bedste, for sæt nu, at jeg tager imod Tilbudet, vilde jeg vide en god Del mere om dette, end jeg gjør nu."

"Lad gaa. Men jeg vil sterkt raade Dem til at tage imod Tilbudet," sagde han.

"Et Hundrede Pund aarlig," gjentog hun eftertænksom. "Kanskje De har forandret Mening imorgen?"

"De behøver ikke at være bange for det," svarede han rolig.

"Giv mig det skriftlig," sagde hun. "Jeg tror, at jeg kommer til at modtage Deres Tilbud."

"Har De ingen Tillid til mig, Blanche?"

"Dette er en Forretningsaffære," sagde hun rolig. "De har selv gjort det til det."

Han rev et Blad ud af sine Lommebog og skrev nogle faa Linjer paa det.

"Greier det sig?" spurgte han.

Hun læste, hvad han havde skrevet, og lagde Papiret omhyggelig sammen.

"Det er fuldstændig nok," sagde hun smilende. "Og nu maa jeg tilbage hurtigst mulig."

De gik sammen til Gadedøren. Lord Wolfen-

dens Vogn var kommet tilbage fra Stationen og ventede paa ham.

"Svorledes skal De komme hjem?" spurgte han. Hun rystede paa Hovedet.

"Jeg maa leie et eller andet, antager jeg," sagde hun. "Hvilke nydelige Geste! Her kan De se, at Hector huser mig godt. Jeg pleiede at gaa over til Stalden med Brød til ham, da jeg var i Deringham Hall. Din Kjæledægge!"

Hun klappede Gestens Hals. Wolfenden lifte det ikke, men han kunde ikke forhindre det.

"Vil De ikke tillade mig at kjøre Dem?" sagde han, idet han lagde en mærkelig liden Hjertelighed i Tonen. "Hvis De hellere vil det, kan jeg godt bestille en Vogn her i Hotellet."

"Na, jeg vil meget hellere kjøre med Dem, om De virkelig ikke har noget imod det," sagde hun. "Naar jeg virkelig?"

"Det skal være mig en stor Glæde," hystede han. "Jeg burde kanske fortælle Dem, at Gesteene er meget spræfne og ikke gaar godt sammen. De har det med at ville tage ud, naar de gaar ned ad Bakke."

Hun bare smilte, løftede paa Skjorterne og satte sin lille Fod paa Vogntrinnet.

"Jeg afsskyr rolige Geste, og jeg har været vant til Geste, som har taget ud, hele mit Liv," sagde hun. "Det er blit til det, at jeg lifer det."

Wolfenden maatte finde sig i det mundgaaelige. Han tog Tømmene, og de kjørte i Retning af Deringham. Da de var kommet halvveis, blev de var en liden jort Skiffelse paa Stien til Skrænten til Høire.

"Der er Mr. Blatherwick," sagde Wolfenden,

idet han pegte med Svøben. "Staffels Tyr! Jeg skulde ønske, at De vilde lade ham være i Fred, Blanche."

"Paa en Betingelse," sagde hun smilende, idet hun saa paa ham.

"Jeg gaar ind paa den," sagde Wolfenden.

"At De lader mig kjøre en Mil."

Han overlod hende Tømmene strax, og de byttede Plads. Han saa med en Gang, at hun kunde kjøre med stor Færdighed. Han lænede sig tilbage og tændte en Cigaret.

"Blatherwicks Redning er blit kjøbt for en billig Pris," sagde han.

Hun smilte noget underligt, men svarede ikke. En Leiebogn kom imod dem, og hun fæstede Øinene paa den. Strax efter kjørte de forbi den, og Wolfenden saa noget, som han paa ingen Maade likte. Det var Helene, hvis mørke Øine vandrede fra Pigen over til ham i kold Forbauselse, og Mr. Sabin, som lænede sig tilbage ved hendes Side i en svær Pelsfrakke. Blanche saa uskyldig ned paa ham.

"Tænke sig til, at vi skulde møde dem," bemærkede hun, idet hun rørte ved Sector med Svøben. "Men det er ikke farlig, er det vel? De ser svært grætten ud."

Wolfenden mumlede noget, som hun ikke kunde forstaa, og slængte sin Cigaret ud paa Veien. Han var nu ikke saa sikker paa, at Mr. Blatherwicks Redning var blit kjøbt for en billig Pris.

Otteogtyvende Kapitel

Et Besøg midt paa Natten

“Wolf! Wolf!”

Det var absolut umulig for Wolfenden at faa jobe før ud paa Morgensiden, og nu sad han og gjen-nemgik, hvad han havde oplevet Dagen før. Han kom ind paa sit Værelse ved Midnatstider i et alt andet end godt Humør. Han kunde neppe sige, at det havde været en heldig Dag for ham. Selene havde set paa ham med Kulde — næsten med Mistanke. Han vilde forklare alt næste Morgen, men Ulykken var, at Blanche var der, og han havde en Følelse af, at hun var hans Fiende. Han begyndte at faa en Mistanke om, at Røjreturen, hvor naturlig end alt var hændt, var blit omhyggelig planlagt af hende, idet hun godt vidste, at de kom til at møde Mr. Sabin og hans Niece.

Det var saa meget mere kjedelig, som han i de sidste Dage var kommet mere og mere til det Resultat, at Selene ikke havde noget imod hans Frieri. Det var nok saa, at hun havde afflaaet bestemt at blive hans Husfru, naar han tog Hensyn til, hvad hun sagde. Men han læste noget andet i hendes mørke Øine, og hendes Maade at være paa overfor ham havde ogsaa været sli, at han umulig kunde opgive alt Haab om at vinde Seier. Sun saa saa underlig paa ham, at

han havde Ret til at tro, at han ikke var hende liggyldig.

Svad nu Mr. Sabin angik, kunde det dog umulig siges, at hun paa nogen Maade var afhængig af hans Vilje. Han var hendes Berge, men hun lod til at have sin egen Opfatning. Hun tog intet Gensyn til ham i Smaating. Det kunde tvertimod siges, at Mr. Sabin viste hende en vis Uerbødighed, som om det var hun, hvis Vilje var den herskende i Forholdet mellem dem. Naar han tænkte over det, gav hun i hele sin Maade at være paa Indtrykket af at være vant til at herske.

Selene havde aldrig talt til ham om sin Familie eller sine Slægtskabsforbindelser; men han nærede ingen Tvil om, at hun var af høi Byrd. Men selv om det skulde vise sig ikke at være Tilfældet, var Wolfenden dog demokratisk nok til at anse det som uvæsentlig. Hun var god nok til at blive hans Husfrau.

Hendes Optræden og Maade at være paa i det hele var næsten typisk aristokratisk — hvilke Omgivelser hun end levede i nu eller havde levet i, mystiske som de var, vilde han uden Betænkning have sat sin Sjæl i Pant paa, at hun var en hæderlig Pige. Han var sig fuldt bevidst, medens han sad der og røgte tidlig om Morgenen, at det ikke var en forbigaaende Forelskelse, han var kommet op i. Hun var hans første Kjærlighed — hvordan det end gik, vilde hun ogsaa blive hans sidste. Han sagde til sig selv, at der i hans Ordbog ikke var et Ord som Gaabløshed. Hun bevægede sig allerede i Retning af ham, og en vakker Dag vilde hun blive hans!

Gjennem den blaa Tobaksrøg, som fyldte Luften

omkring ham, syntes han, uden at tage Inderbildningskraften svært meget tilhjælp, at se hende skimte over til en Maade at være paa i sit Forhold til ham, der fik hans Hjerte til at banke heftig, og han blev varm om Hjertet, naar han tænkte paa det. Det var som den deiligste Musik.

Svor hun var fin og vakker! Svor aristokratisk var hun vel ikke med sin yndige Pigesigur. Hun saa ud som en Dronning. Og saa hendes klare, mælkehvide Hud, der saa ud som Mabaister nedenfor hendes rødgyldne Haar. Hun holdt sit lille, velformede Hoved som en Dame af høi Byrd, saa han kom til at huske paa de franske aristokratiske Damer i gamle Dage, om hvem han havde læst i Historien saa meget. Hun havde denne stolte Holdning — selv den store Dronning kunde ikke have gaaet til Skafottet med en mere overlegen Foragt for Pøbelen, hvis Offer hun var.

Tankerne kredsede videre omkring hende. Han lænede sig tilbage i Stolen og halvt lukkede sine Øine optaget af behagelige Minder om Samværet med sin Hjertes Udkaarerede og med ikke mindre behagelige Tanker paa Fremtiden. Og saa styrtede pludselig alle hans Lustkasteller sammen. Han kom tilbage til Nutiden paa en meget braa Maade. Han var ikke længere ude paa Bidderne. Han var i sit Hjem ud paa Natten. Han kunde umulig tage fejl. Der var nogen, som bankede sagte paa hans lukkede Dør. Der kunde ingen Tvil være om det. Der var det igjen! Han hørte sit eget Navn blive nævnt, lavt, men tydelig udtalt med en Stemme, som skjalv. Han saa paa sit Uhr. Kloffen var mellem to og tre. Saa gik han

hurtig hen til Døren og aabnede den uden Betænkning. Det var hans Fader, som stod der fuldt paaflædt, bleg og med Dine, som lyste af Garme. Han holdt en Revolver i Haanden. Wolfenden lagde Merke til, at Fingrene, som omklamrede den, ryttede, som om de var kolde.

"Gvad i al Verden staar paa, Fader?" udbrød Wolfenden.

Han sænkede Stemmen, idet han adløb sin Fader, som gjorde Tegn til at han skulde tale lavere. Admiralen svarede ham, idet han talte hvissende og meget lavt.

"Der staar en hel Del paa! Jeg bedrages og føres bag Lyset i mit eget Hus! Hør!"

De stod sammen ude paa Gangen, hvor der var et svagt Lys. De holdt Pusten og lyttede spændt, og Wolfenden kunde høre en svag Lyd langt borte. Den kom fra første Etage lige under dem. Hans Fader lagde sin Haand tungt paa Wolfendens Skulder.

"Der er nogen nede i Biblioteket," sagde han. "Jeg kunde tydelig høre, at Døren blev aabnet. Da jeg skulde gaa ud, fandt jeg, at Døren til mit Værelse var blit laast. Her er Forræderi med i Spillet!"

"Gvorledes kom du saa ud?" spurgte Wolfenden.

"Gjennem Badeværelset og ned Trappen. Og saa den Dør var laast, men jeg fandt en Nøgle, som passede. Kom med mig. Vær forsigtig! Gjør ingen Støi!"

De var nu paavei ned over Trappen. Da de kom forbi Vinkelen i den brede Ggetrap, fik Wolfenden et Glimt af sin Faders Ansigt og ghste. Det var meget

hvidt, og hans Fine var underløbne med Blod og vilde. Han holdt allerede Fingeren paa Aftrækkeren.

"Lad mig faa Revolveren," hviskede Wolfenden, idet han rørte ved den. "Jeg er mere stø paa Gaanden end du er."

Men Admiralen rystede paa Hovedet. Han svarede ikke med et Ord, men han greb haardt omkring Kølben. Wolfenden begyndte at faa en Tølelse af, at der forestod en Tragedie. De var kommet ned til første Etage nu. Rige foran dem var Døren til Biblioteket. De kunde tydelig høre, at nogen bevægede sig forsigtig derinde. Admiralen trak Pusten hurtig.

"Gaa forsigtig, Wolf!" numlede han. "Lad dem ikke høre os. Lad os gribe dem paa fersk Gjerning!"

Men det sidste Dusin Yards mellem dem og denne Dør var ikke saa let at tilbagelægge uden at blive hørt. Gulvet var indlagt med Mosaiskarbejde i hvide Felter og poleret som Marmor. Wolfendens Sko knirkede, og Admiralen gik heller ikke let. Pludselig blev alt stille derinde. De var blit hørt!. Admiralen sprang frem, idet han udstødte et Skrig af Raseri. Wolfenden fulgte lige efter ham.

Idet de styrtede ind gennem Døren, blev alt pludselig mørkt derinde. De fik saavidt et Glimt af Værelset. Wolfenden saa en mørk, slank Figur, som bøjede sig fremover Lampen. Der laa Papirer strøet ud over Bordet. Noget eller nogen forsvandt bag Skjærmbrættet længere borte. Der var Lys knapt et Sekund, saa gik Lampen ud, og Manden blev slugt af Mørket. Næsten samtidig kom et Lysglimt og Lyden af et Skud. Admiralen havde skudt. Der var ingen, som jamrede sig, saa Wolfenden kom til det

Resultat, at Manden, hvem han end var, ikke var blit truffet.

Der herskede absolut Stilhed nogle Sekunder efter. Ingen rørte sig i Bærelset. Det eneste, som bevægede sig, var en sagte Bris, som kom ind gennem de aabne Vinduer, og som voldte, at Papirerne, som laa strøet ud over Bordet, bevægede sig, saa man kunde høre en sagte Raslen, og Gardinerne, der sattes i Bevægelse af Vinden.

Admiralen stod ubevægelig og lyttede spændt, idet han holdt fast ved Revolveren og søgte at se gennem Mørket. Ved hans Side stod Wolfenden ligesaa spændt og ligesaa ophidset, om end af en anden Grund. Han holdt Pusten, og med Sovedet fremstrakt forsøgte han at gennemtrænge det tykke Mørke, som laa mellem ham og Skjærmen. Hans Frygt havde pludselig til hans Forsærdelse faaet fast Form. Der var et Dieblif, før Lampen var blit slukket og Mørket var indtraadt, og i dette Dieblif havde han seet eller havde troet, han havde seet, en kvindelig Skikkelse, eller rettere et Skjørt. Op til denne Tid havde hans Faders Opmerksomhed været udelukkende henvendt paa den anden Ende af Bærelset, men Sønnen var yderst bange for, at Revolveren naar som helst kunde pege i en anden Retning. Han anstrengte sine Ører til det yderste for at opfange den mindste Lyd af nogen, som bevægede sig.

Endelig blev Stilheden afbrudt. Der var noget, som rørte lidt paa sig nær Vinduet, og saa kom der atter uden et Dieblifs Varjel et Glimt og et Skud fra Admiralsens Revolver. Der var ingen, som røbede sig og intet andet, som tydede paa, at nogen var blit

rammet. Admiralen begyndte at bevæge sig jagte i Retning af Vinduet. Wolfenden blev staaende, hvor han var, idet han lyttede meget spændt. Han havde ikke taget seil. Der var noget, som rørte sig bag Skjærmen og begyndte at arbejde sig frem i Retning af Døren. Han hørte Lyden af lette Trin og af Slæbet paa en Kjole. Han trak sig tilbage til Døren. Han vilde hjælpe hende til at komme forbi, hvem hun end maatte være, men han agtede at vide, hvem hun var. Han kunde høre hende puste. En svag, kjendt Parfume, som sendtes ud ved, at hendes Skjorter sattes i Bevægelse, fik ham til at studse. At den var saa familiær, bragte ham paa underlige Tanker. Hun vidste, han var der. Hun maatte vide, det, for hun havde stanset. Det var en skræffelig kritisk Stilling. Admiralen følte sig frem nogle faa Yards fra dem med Revolveren i Haanden, og han mumlede, at han skulde tage en skræffelig Hevn.

Fik han se Skyggen, vilde han ikke betænke sig paa at flyde. Wolfenden rakte Haanden forsigtig frem og fik Tag i en Kvindes Arm. Hun skreg ikke, skjønt hun pustede saa hurtigt, at det var næsten et Støn.

Han var en kort Stund saa forskrækket, at han vaklede — Bærelset syntes at gaa rundt. Han maatte bide sig i Læben for at holde tilbage et Udraab, der holdt paa at undslippe ham. Han traadte tilbage fra Døren med en let Gysen, og førte hende gennem den. Han hørte hendes Trin dø bort med en Følelse af Lettelse, idet hun forsvandt borte i Korridoren. Derpaa stak han Haanden ned i Lommen og tog frem en Tyrstikæsse.

"Jeg vil tænde Lys," hviskede han sin Fader i Øret.

"Skynd dig da," var Svaret. "Jeg tror ikke Thyren er kommet sig bort endnu. Han maa skjule sig bag et eller andet Møbel."

Man kunde høre, at der blev afrevet en Tjersstikke mod en Sølvdagse, og saa kom der en svag Flamme, som tilsidst skaffede Lys. Wolfenden tændte omhyggelig Lampen og holdt den høit over sit Hoved. Bærelset var tomt! Der kunde ingen Tvil være om det. De to var alene. Men Vinduet var vidt aabent og en Stol foran det var blit kastet overende. Admiralen gif hen til Vindusfærmen og raabte siint ud:

"Er du der, Heggss? Staar ingen paa Vagt?"

Der kom intet Svar. Det høie Skilderhus var tomt.

Wolfenden kom over til sin Fader og bragte Lampen med sig. De lænede sig begge ud. De kunde ikke se noget med det samme. Derpaa tog Wolfenden Skjærmen af Lampen, og Lyset faldt paa en mørk, ubevægelig Figur, som laa udstrakt paa Marken. Wolfenden hørte sig hurtig ned.

"Min Gud! det er Heggss!" udbrød han. "Du maa slaa paa Gongongen, Fader. Vi er nødt til at vække hele Huset!"

Det behøvedes ikke. Biblioteket var næsten halvt fyldt med Tjenere, som var blit vækket af Skudene fra Admiraleus Revolver og i Hast havde flædt paa sig. Bleg og skrækslagen, men tilskyndende helt rolig, kom Lady Deringham frem blandt dem i en lang, hvid Slobroff.

"Hvad er hændt?" spurgte hun. "Hvem er det, Wolfenden — har din Fader skudt nogen?"

Wolfenden rystede paa Hovedet, som han stod der et Øieblik og saa sin Moder i Ansigtet.

"En Mand er blit saaret," sagde han. "Jeg antager, det er Seggs. Men han er ikke blit skudt. Det er ikke vi, som har gjort det."

Niogtyvende Kapitel

"Det var Mr. Sabin"

Det var endnu en Time eller to, før det begyndte at lysne af Dag. Der kunde ikke findes Spor af Marodørerne hverken udenfor Huset eller inde. Man havde med Bønselighed faaet Jarlen til at levere fra sig sin Revolver, og han var gaaet ind paa sit Værelse. Alle Døre var blit laaset, og to af de mest paalidelige Tjenere havde faaet det Hverv at passe Biblioteket. Wolfenden havde fulgt sin Fader op i anden Etage og gaaet ind paa sit eget Værelse efter at have verlet nogle Ord med ham. Han havde neppe talt med sin Moder. De havde verlet et Blik og strax vendt Ninene bort. Han blev alligevel ikke synderlig overrasket, da nogen bankede paa Døren en halv Time efter at der atter var blit stille over hele Huset.

Han sad i sin Stol, før han syntes, at det neppe var en Nat, da det gik an at sove; men han rejste sig strax og aabnede Døren forsigtig. Det var Lady Deringham, som stod der hvid og skjælvende. Han holdt sin Haand frem, og hun lænede sig tungt paa den, idet hun gik ind i Værelset.

Han rullede sin egen magelige Stol frem til Peisen og hjalp hende til at sætte sig der. Hun syntes at være aldeles ude af Stand til at sige noget. Hun skjælv voldsomt og var aldeles ligbleg. Wolfen-

den faldt paa Anne ved Siden af hende og begyndte at guide hendes Gænder. Dette syntes at gjøre hende godt. Fordømmelsesdommen var altsaa ikke helt faldt over hende. Hun saa op og fæstede bedrøvet sine Øine paa ham.

"Hvad tænker du om mig, Wolfenden?" spurgte hun.

"Jeg har ikke havt nogen Tanke", svarede han. "Jeg bare undres over, hvad det betyder. Er du kommet hid for at forklare altsammen?"

Hun gyste. Forklare altsammen! Det blev sandelig et Arbejde! Naar Hjertet er ungt og Livet er fuldt og generøst, og i Romantiskens Dage, da Eventyr og Kuriøse kommer som en naturlig Arv og danner en Del af Tingenens Orden her i Verden, da vilde de Ord, som Kvinden maatte ud med, komme let nok fra hendes Læber, mindre kan ske som en Tilstaaelse end som en halvt undskyldende Fortælling. Men naar Ungdommen ligger langt tilbage i Tiden, naar dens Dienforblindelse er forsvundet, og der er intet andet tilbage end Gændelser, der ikke længere har Vaartidens fulde Farver over sig, da blir den mindste Uforsigtighed til en idiotisk Forbrydelse. Lady Deringham havde været en stolt Kvinde — en stolt Kvinde hele sit Liv. I Selskabslivet havde hun havt Ord for at være næsten overdreven eksklusiv. Hun havde i sit Hjem været noget af en Autokrat. Hendes Søn saa paa hende med kolde, spørgende Øine. Hun maatte forsvare sig overfor ham. Hun bøiede Hovedet og talte:

"Fortæl mig, hvad du tænkte, Wolfenden."

"Du maa tilgibe mig, men jeg tænkte, at der

var Tale om et Røveri, og at du af en eller anden gyldig Grund, er jeg sikker paa, var behjælpelig med det", svarede han.

"Gvad du troede, var sandt, Wolfenden," hviskede hun. "Jeg hjalp en Mand med at bestjæle din Fader! Det var kun en Ubethdelighed — nogle Notater af din Faders Arbejde for en Artikel i et Magasin. Men det var Tyveri, og jeg har været behjælpelig med det!"

Der var et Dieblifs Taushed. Hun søgte at læse hans Ansigt, men kunde ikke.

"Jeg vil ikke spørge dig, hvorfor," sagde han langsomt. "Du maa have havt meget gode Grunde. Men jeg skal fortælle dig en Ting. Jeg begynder at nære stærk Tvil om, at min Faders mentale Tilstand er saa daarlig, som Dr. Whitletts anser den for at være — med andre Ord, jeg tror, at hans Arbejde er betydelig værdifuldt. Der er flere Ting, som bringer mig til at tro det."

Denne Tanke syntes at gjøre Lady Deringham urolig. Hun flyttede sig i Stolen.

"Du har hørt, hvad Mr. Blatherwick siger," sagde hun. "Jeg føler mig forvissset om, at han er absolut paalidelig."

"Der kan ingen Tvil være om Blatherwicks Sæderlighed, men Admiralen selv siger, at han ikke tør stole paa nogen, og at han af den Grund i flere Uger ikke har ladet ham arbejde med noget af Betydning", svarede Wolfenden. "Jeg begynder mere og mere at tro, at vi har taget Feil hele Tiden, at Miss Merton antagelig var betalt for at stjæle hans Arbejde, og at det kan være af virkelig teknisk Betydning for visse

Folk og i visse Genseender. Hvorledes kan vi ellers forstaa de vel overveiede Bestræbelser, som har været gjort for at komme i Besiddelse af det?"

"Du har tilbragt nogen Tid med at undersøge din Faders Arbejde," sagde hun med lav Stemme. "Hvilket Indtryk fik du af det?"

"Jeg fandt nogle Ark, og jeg læste dem meget omhyggelig," sagde han. "De omhandlede de forskjellige Steder, hvor der kunde gøres Landgang paa Kysten af Suffolk. Der blev givet en umaadelig Masse Detaljer i en klar Form. Strømningerne i Vandet, Bugter og Befæstninger var gjort Rede for. Selv Veiene og Banerne, som gaar ind i Vandet, blev behandlet. Jeg sammenlignede, hvad jeg læste der, med et Kort over Suffolk. Alt var fuldstændig rigtig, saavidt jeg kunde se. Det var naturligvis kun et Ark eller to, som jeg læste paa Slump, men jeg maa tilstaa, at Arbejdet gjorde Indtryk paa mig."

Atter blev de siddende uden at sige noget, denne Gang længere end før. Lady Deringham sad og tænkte. Atter havde Manden læst for hende. Han var ude i et eller andet hemmeligt Erende for egen Regning. Hun gyste. Hun følte ingen Trang til at vide, hvad det var. Hun huskede kun, hvad Folk havde saa ofte sagt, at hvor han kom, blev der en Ulykke. Et Stykke Kul faldt fræsende ned fra Jlden. Volfenden hørte sig ned og tog det op. Da han fik se hendes Ansigt, blev han strax mere alvorlig. Han kom til at huske paa, at hun endnu ikke havde ladet ham saa vide noget af det, som hun var kommet for at fortælle ham. Han kunde ikke forstaa, hvad hun havde at gjøre i Biblioteket.

"Det var meget snilt af dig at gøre, hvad du gjorde," sagde hun langsomt. "Du hindrede, hvad der kunde være blit en Tragedie. Du vidste, at jeg var der, og du hjalp mig til at komme mig bort. Alligevel maa du have vidst, at jeg var i Forbund med den Mand, som søgte at stjæle disse Dokumenter."

"Jeg tog altsaa ikke Feil da! Du gjorde det. Du!"

"Det forholder sig saa", svarede hun. "Det var jeg, som slap ham ind, og som aabnede din Faders Pult. Jeg var hans Medskyldige!"

"Hvem er det?"

Hun fortalte det ikke strax.

"Han var engang min Tilbeder!" sagde hun.

"Før....."

"Før jeg traf din Fader! Vi har aldrig været helt forlovet. Men han elskede mig, og jeg troede, at jeg holdt af ham. Jeg skrev Breve til ham — — dumme Breve fra en tankeløs Pige. Han beholdt dem. Jeg behandlede ham stegt. Jeg indrømmer det. Men ogsaa jeg har lidt. Det har været min Gigen i alle disse Aar at faa disse Breve tilbage. Tgaarastes kom han hid. De blev brændt allesammen paa et nær. Han beholdt det. Prisen for at faa ogsaa det tilbage var, at jeg skulde hjælpe ham, som jeg gjorde inat."

"I hvilken Hensigt?" spurgte Wolfenden. "Hvad agtede han at gøre med Admiralsens Papirer, hvis det lykkedes ham at stjæle dem?"

Hun rystede paa Hovedet.

"Det ved jeg ikke. Han sagde først, at han bare behøvede en Del Statistisk for at faa færdig en Artikkel, som skulde trykkes i et Magazin, og at selve Mr.

C. havde sendt ham hid. Hvis det er sandt, hvad du siger, at det er vigtige Papirer, nærer jeg ingen Tvil om, at han løi for mig."

"Hvorfor gif han ikke lige til Admiralen selv?"

Lady Deringham var ligbleg, og hun saa ned, medens hun talte, idet hun fæstede Pinene paa sine foldede Hænder.

"Vi mødtes alle tre i Cairo ikke længe efter at jeg var gift. Jeg var uforsigtig, og din Fader var hidsig og skinjyg. De trættede og sloges. Din Fader saarede ham, men han skjød i Lusten. Du forstaaer nu, at han ikke kunde henvende sig direkte til Admiralen."

"Jeg kan ikke forstaa, hvorfor du lyttede til hans Tilbud," sagde Wolfenden.

"Jeg vilde have Brevet tilbage," sagde hun, idet hun næsten stønnede. "Det er ikke saa at forstaa, at jeg har noget andet at bebrejde mig end Dumbhed; men Brevet blev skrevet efter mit Giftermaal. Det var det eneste. I den første Tid var jeg ikke meget lykkelig i mit Egeteskab. Vi havde havt en Trætte — jeg husker ikke nu, hvad det gjaldt — og jeg satte mig ned og skrev Ting, som jeg mange Gange har angret bitterlig. Jeg har aldrig glemt dem — og jeg kommer aldrig til at gjøre det! Jeg har ofte seet dem i mine lykkeligste Øieblikke, og de forekommer mig at være skrevne med Bogstaver af Guld."

"Du har vel det Brev nu? Du har vel ødelagt det?"

Hun rystede træet paa Hovedet.

"Nei, jeg skulde saa det, hvis han opnaaede, hvad han var efter. Han havde ikke været der i fem Minutter, da din Fader forstyrrede ham."

"Lad mig faa vide den Mands Navn."

"Hvorfor?"

"Jeg vil gaa til ham og faa dit Brev."

"Han vilde ikke give det fra sig. Du kunde ikke tvinge ham til det."

Wolfendens Dine lignede.

"Du tager Feil," sagde han. "Den Mand, der beholder en Kvinde's Brev, som var skrevet for tyve Aar siden, for at tvinge hende til at give ham noget, er en Slynge! Jeg skal faa det Brev fra ham. Lad mig faa vide hans Navn."

Lady Deringham gyste.

"Det vilde bare bringe Ulykke, Wolfenden! Han er farlig. Bed mig ikke om det. Jeg har da ialfald holdt mit Løfte til ham. Det var ikke min Feil, at vi blev forstyrret. Han kommer ikke til at gjøre mig noget ondt nu."

"Jeg vil vide hans Navn, Moder!"

"Jeg kan ikke fortælle dig det!"

"Da maa jeg finde det ud selv. Det vil ikke blive vanskeligt. Jeg vil overlade hele Sagen til Politiet. Jeg skal sende Bud til Scotland Yard efter en Opdagelsesbetjent. Der er Merker under Vinduet. Jeg fandt en Mands Haandske paa Gulvet i Biblioteket. En flink Detektiv vil finde nok, som han kan bruge for at fætte Rjeltringen. Jeg skal selv faa Tag i den Slynge, og Loven skal give ham den Behandling, som han fortjener."

"Vær barmhjertig, Wolfenden! Tror du ikke, at jeg ved, hvad der er bedst? Bryr du dig intet om mine Ønsker, mine Bønner?"

"En hel Del, men alligevel anser jeg mig selv

som den bedste Dommer med Hensyn til, hvad der helst bør gøres i denne Sag. Den Plan, som jeg har antyndet, kan komme til at opklare mange Ting. Den kan bringe for Lyset, hvad denne Mand virkelig er efter. Den kan opklare det hemmelige ved Bedrageren Wilmot. Jeg er træt af al denne Uvisshed. Jeg vil have Lys. Jeg skal imorgen tidlig telegrafere til Scotland Yard."

"Jeg bønsælber dig, Wolfenden!"

"Jeg bønsælber ogsaa dig, Moder, om at fortælle mig Mandens Navn. Du store Verden!"

Wolfenden sprang op fra Stolen. Tanken, som var sen til at komme, slog ham som overbevisende, da den først gik gjennem hans Hoved. Hvorledes kunde han have været saa blind? Han blev staaende og se paa sin Moder i spændt Forventning. Hun kunde se paa hans Ansigt, at han vidste, hvem Manden var. Hun havde hele Tiden været bange for det.

"Det er Mr. Sabin! — den Mand, som kalder sig Mr. Sabin!"

Der undslap hende et Fortvivelsens Støn. Hun dækkede Ansigtet med sine Hænder og hulkede.

Trediede Kapitel

Det brygger op til Krig

Da Mr. Sabin kom ind i Frokostværelset klokken ti som sædvanlig næste Morgen, fandt han ved Siden af den sædvanlige Gang af Aviser og Breve et Telegram, som var kommet for sent om Aftenen til at kunne blive leveret. Han aabnede det med en ligegyldig Mine, medens han drak sin Kaffe. Det var blit leveret paa Postkontoret i Charing Cross og var underskrevet bare med Bogstavet R: —

Retop vendt tilbage. Naar kan jeg komme til Dem og afslutte Arrangementer. Vil svært gjerne træffe Dem. Læs Bladene ikveld. — R.

Mr. Sabin slap Telegrammet. Han greb St. James Gazette, og han kunde ikke holde tilbage et Udraab, da han saa Overskrifterne i store Typer paa første Side: —

**Et extraordinært Telegram fra den tyffe Keiser
til Moening!**

Tyffland sympatiserer med Oprørerne!

Krigsskibe beordret til Delamere Bah!

Stor Ophidselse paa Børsen!

Mr. Sabins Frokost forblev urørt. Han læste hvert eneste Ord i de fire Spalter, og derpaa tog han fat paa de andre Blade. De var allesammen fulde

af disse vigtige Nyheder. Englands mest navnkundige Forbundsfulde havde pludselig vendt sig mod det. Uden det ringeste Varsel var Krigsskuffelen blit tændt og blev svunget truende i Ansigtet paa os.

Anledningen var absolut uden den ringeste Betydning. En Gaandsfuld engelske Eventyrere, som havde indladt sig paa en noget ubetænksom, men dristig Expedition i en Affrog af Verden, havde lidt et pludselig Nederlag. I og for sig var hele Affæren uden den ringeste Betydning. Alligevel kunde den nu blive af stor historisk Betydning. Ubetænkt, som det kunde være, havde den britiske Regjering givet Englænderne, som foretog Expeditionen, et Charter. Der var ingen Hemmelighed ved det — hver eneste Regjering i Europa vidste om det.

Alligevel havde den tyske Keiser personlig sendt den Stat, som havde slaaet det truende Angreb tilbage, et Rykønsningstelegram. Expeditionen var neppe en Invasion — det var lidet mere end en Demonstration, som blev foretaget af en Del af Befolkningen, som blev slet behandlet. Den Omstændighed, at tyske Interesser paa ingen Maade var blit truet — at enhver Indblanding af udenforstaaende var simpelthen en umotiveret Uforssannethed — bare gjorde den hele Begivenhed saa meget farligere. England var blit tilføjet en vel overbeiet Fornærmelse, og den Mand som sad der med Bladet slugte de opsigtsvækkende Nyheder, vidste, at det var ham selv, som havde fremskyndet det frygtelige Uveir, som efter al Sandsynlighed forestod. Da han var færdig med at læse om det altsammen, blev han siddende lidt og tænke, og derpaa tog han fat paa sin Grovkost.

"Er Miss Sabin ikke oppe endnu?" spurgte han Tjeneren, som opvartede ham.

Manden var ikke sikker, men gik for at undersøge det. Han kom strax tilbage. Miss Sabin havde været oppe næsten en Time. Hun var netop kommet tilbage fra en Spadsfertur og havde givet Ordre til at faa sin Frokost serveret paa sit Værelse.

"Sig til hende, at det vilde glæde mig meget, om hun vilde drikke sin Kaffe sammen med mig," sagde Mr. Sabin. "Jeg har nogle meget interessante Nyheder at fortælle hende."

Manden var borte i flere Minutter. Selene kom ind, før han kom tilbage. Mr. Sabin hilste paa sin sædvanlige høflige Waade. Han var kanske den Morgen endnu mere venlig, end han pleiede at være.

"Du mister den bedste Del af Morgenens med dine kontinentale Vaner," udbrød hun livlig. "Jeg har været ude mellem Skrænterne siden Kloffen halv ni. Luften er storartet idag."

Hun tog Gatten af sig, hvorpaa hun gik hen til Buffeten og forsynte sig med en Kop Kaffe. Hun var rød i Kinderne, hvilket klædte hende — hendes Haar var lidt pjusket paagrund af Vinden. Mr. Sabin fulgte hende med Binen meget opmærksomt.

"Du har vel ikke læst Bladene idag — eller rettere sagt, Bladene for igaaarastes?" spurgte han.

Hun rystede paa Hovedet.

"Nå! Du ved da, at jeg aldrig ser i en engelsk Avis," svarede hun. "Du ønskede at tale med mig", sagde Reynolds. "Er der Nyheder?"

"Der er store Nyheder," svarede han. "Der er slige Nyheder, at Krigen antagelig vil blive erklæret

mellem England og Tyskland, før Solen gaar ned
 iverd!

Hun blev pludselig bleg, og der var ikke længer
 Farve i det Ansigt, som hun vendte mod ham.

"Det kan ikke være mulig!" sagde hun.

"Hele Verden vilde have sagt saa for en Uge
 siden! Faktum er imidlertid, at det ikke kommer saa
 uventet, som vi indbilder os. Det har længe bryg-
 get op til Uveir. Det er vi, som har været blind.
 Der var en liden mørk Sky, og den har udvidet sig,
 til hele Himmelen er blit mørk.

"Kommer det til at blive af Betydning for os?"
 spurgte hun.

"Det er en Triumf for os," sagde han. "Det be-
 tyder at vor Plan er lykkedes. Vi har naaet vore Øn-
 skers Maal. Da Knigenstein kom til mig, vidste jeg,
 at han mente det alvorlig, men jeg kunde ikke drøm-
 me om, at Krigsskaffelen skulde blive tændt saa snart.
 Jeg kan nu forstaa, hvorfor han var saa ivrig for at
 komme til Forstaaelse med mig."

"Og du, har du deres Forpligtelser?" spurgte hun.
 Han saa et Dieblis eftertænkson ud.

"Ikke endnu. Jeg har deres Løfte — selve Rei-
 serens Løfte. Men min Del af Overenskomsten er
 endnu ikke fuldført. Der maa ikke være længere no-
 gen Udsættelse. Jeg maa blive færdig og det strax.
 Dette Telegram vilde aldrig være blit sendt fra Ber-
 lin, hvis den tyske Regjering ikke havde en Overens-
 komst med mig. Det vilde ganske have været bedre,
 om den havde ventet lidt. Men ingen kan vide det.
 Muligheden var for god til, at det gik an at lade den
 gaa upaaagtet."

"Svor længe vil det tage dig at blive færdig med dit Arbejde?" spurgte hun.

Han rynkede Panden. I Glæden over den store Triumf havde han næsten glemt de mindre Vanføgeligheder, han var oppe i. Han var en Diplomat, hvis Navn stod høit i Europa, og han var ikke mindre frygtet som en Mand, der kunde lægge de mest skjebnesvangre Planer. Han havde udtænkt mange Planer, og han havde gennemført dem. Han havde været saa længe heldig, at han kunde næsten undskyldes, om han gik ud fra, at han aldrig kunde være uheldig. De Vanføgeligheder, som han var oppe i nu, var ligesaa ubetydelige som Vanføgeligheden med at rive op en liden Buss naar hele Egeffogen var fældt. Alligevel vidste han ikke rigtig, hvad han skulde gjøre. Det var vanskeligt at komme til en Beslutning om, hvad hans næste Skridt skulde være nu, da han maatte tage det uden den mindste Mølen.

"Mit Arbejde maa strax afsluttes," sagde han langsomt. "Der er meget lidet igjen af det. Men jeg maa tilstaa, at det lille, som er tilbage, er ilig, at jeg ikke rigtig ved, hvad jeg skal gjøre."

"Du har altsaa ikke kunnet faa fat i det, som Lord Deringham skulde hjælpe dig med?"

"Nei."

"Vil han ikke hjælpe dig?"

"Mdeles ikke."

"Svorledes vil du da bære dig ad for at faa fat i hans Papirer?"

"Det er vanskeligt at vide det nu," svarede han. "Det kan hænde, jeg kan fortælle dig det om en Time

eller to. Det kan hændte det vil tage mig fire og tyve Timer. Det vil visseelig ikke tage længere Tid."

Hun gik over til Vinduet og blev staaende der med Hænderne paa Ryggen. Mr. Sabin havde tændt en Cigaret og sad nu og røgte med en eftertænkksom Mine.

Saa vendte hun sig mod ham og talte.

"Du vil saa Tag i dem," sagde hun. "Ja, jeg tror det. Du vil tilsidst have Geld med dig, som du har havt Geld med dig i alt, som du har foretaget dig."

Der var en Mangel paa Begeistring i den Maade, hvorpaa hun talte. Han saa op og slog Nisken af Enden paa sin Cigaret.

"Du har Ret," sagde han. "Jeg skal greie det. Jeg beklager bare, at jeg har forregnet mig en Smule. Det vil tage længere Tid, end jeg kunde tænke mig. Anigenstein vil blive meget urolig, og jeg er bange for, at han kommer til at volde mig Bryderi. Han er dog selv ikke uden Skyld. Han har handlet hurtigere end nødvendig var."

Hun vendte sig fra Vinduet og stod foran ham. Der var noget i hendes Ansigt, som han havde seet der kun en Gang før, og Mindet om det havde hele Tiden siden foruroliget ham.

"Jeg vil sige til dig noget, som du maa rette dig efter," sagde hun. "Jeg vil paa ingen Maade have, at der skal tilføies Familien Deringham nogen direkte Skade. Hvis du kan faa fat i, hvad den har, og hvad vi trænger, ved Hjælp af List — har jeg intet imod det. Hvis det ikke kan gøres, maa du opgive det hele. Jeg vil ikke vide af, at der skal anvendes

Magt. Du skulde huse paa, at Lord Wolfenden reddede dit Liv. Jeg vil ikke have noget at gjøre med nogen Plan, som kan skade dem."

Han saa fast paa hende. Der var en rød Plet overst paa hans Kinder, som ellers var blege. Hans hvide, smale Fingre var optaget med et Jundbydelseskort, som var indløbet, og hun kunde se, at han var meget nervøs. Det var ikke langt fra, at Sarmen skulde tage Magten fra ham.

"Er det din Mening at sige," sagde han langsomt og med en klar Udtalelse af hvert eneste Ord, "er det din Mening at sige, at du vilde ofre, eller endog sætte paa Spil den største Sag, som nogensinde er opstaaet i en Patriots Hjerte, for at en engelsk Familie ikke skal lide nogen Skade? Jeg undres paa, om du virkelig forstaar Stillingen, som den er i dette Lieblif. Jeg er naturligvis, for at være retfærdig mod dig, nødt til at tro, at du ikke forstaar den. Forstaar du ikke, at Tyffland har modtaget vort Tilbud og vil handle, naar vi giver Tegnet? Synes du, at det nu gaar an at lade Følelsen raade, fordi vi har begyndt at faa Skrupler? Hvis jeg skulde svigte i mine Forpligtelser mod Arnigenstein, vilde jeg ikke alene være en æreløs Mand, som ingen længere kunde stole paa, men vor Sag vilde være tabt for steds. Det Arbejde, som jeg har anvendt mange Aar paa, vilde være spoleret. Mit hele Liv vilde ikke være værd det ringeste. Du er gal, Helene. Du er enten gal eller det, som værre er."

Hun saa ganske rolig paa ham. Det var klarere end nogensinde, at hun ikke var blandt dem, som var bange for ham.

"Jeg er fuldstændig ved min fulde Forstand, og jeg mener helt ud, hvad jeg siger," sagde hun. "Vi maa vinde en strategisk Seier, eller vi kommer aldrig til at vinde. Jeg tror, at du tænker paa at anvende nogle fortvilede Midler for at faa tag i Papirerne. Jeg gjentager, at jeg ikke vil vide noget af sligt!"

Han saa paa hende med et haanligt Smil.

"Naar alt kommer til alt, er det ganske jeg, som er blit gal," sagde han. "Jeg kan i det mindste neppe tro, at jeg drømmer. Er det virkelig du, Helene af Bourbon, som har Konger til Forfædre, en Datter af dem, som har hersket i Frankrige, er det du, som vakler og blegner ved Tanken paa lidt Blod, der blir udgydt for dit Lands Skyld? Jeg er stygt bange for, at jeg ikke har forstaaet dig," lagde han til med bidende Sarkasme. "Du bærer en stolt Dronnings Navn, men du har en Tjenestepiges Hjerte! Det er Lord Wolfenden, som du er bemyndet for."

Hun var ikke mindre fast, men hun var ikke længere saa rolig, som før. Hun blev rød over hele Ansigtet. Hun sagde ikke noget.

"Du maa tilgive mig, naar jeg siger, at din Omfjorg er neppe passende for en ung Pige, som er forlovet," sagde han langsomt. "Jeg antager, at hvad du ønsker, er sikkert Leide for din Tilbeder. Jeg undres paa, hvorledes Henri vilde . . ."

"Hvorledes kan du vove, min Herre, at komme med sligt!" udbrød hun. "Du tager dig Friheder, som ikke kan taales. Jeg tillader ikke, at du blander dig i mine private Affærer. Jeg vil lade dig vide, at selv om du sagde sandt, selv om jeg havde valgt at

have en Tilbeder, er det min Sag, ikke din. Hvad Henri angaar, kan jeg ikke forstaa, at han har noget at klage over. Læs Bladene og tænk saa en Smule! Der kan man saa temmelig god Røde paa, hvad han bestiller! Han opfører sig overordentlig passende, gjør han ikke — sandelig meget passende!”

Hun gav ham et Blik fuldt af Foragt og vendte sig bort, som om hun vilde forlade Værelset. Da Mr. Sabin nu forstod, at Stillingen holdt paa at blive farlig, tillod han sig ikke længere den Luxus, at vise sig sint. Han fik atter Herredømmet over sig selv, var rolig, men skar Tænder.

“Vær saa venlig ikke at gaa,” sagde han. “Det gjør mig ondt, at du kom til at læse Nyhederne om Henri — det gjør mig mere end ondt, at du skulde tro dem. Som du vel ved, overdriver Bladene altid. Jeg for min Del tror, at der ikke findes et sandt Ord i mange af de Historier, som de fortæller om ham. Men jeg indrømmer, at Henri ikke har altid opført sig helt ud passende. Men du maa huske paa, at han er en Mand, og at der er mange Ting, som kan undskyldes ham. Desuden vedkommer ikke hans Opsørsel selve Sagen. Det har aldrig været Meningen, at du skulde gifte dig med ham, fordi du var svært glad i ham. Han er bra nok paa sin Maade, men der er ikke det Stof i ham, at han skulde være din Kjærlighed værdig. Din Forbindelse med ham er simpelthen det nødvendige Led i Kæden, som udgjør vort store Foretagende. Han og du skal repræsentere Frankriges to kongelige Familier. Det er det, som er nødvendigt. Du maa ægte ham, men efterpaa — nuvel, du vil blive Frankriges Dronning!”

Han begik atter et Feilgreb. Hun rynkede Panden og saa paa ham med et Blik, som ikke spaaede noget godt.

"Na, du er en væmmelig Ryniker!" udbrød hun. "Det kan nok være saa, at jeg er ærgjærrig, men det gjælder mit Land. Hvis jeg kommer til at herske, skal det franske Hof blive en ny Type. Vi skal i det mindste vise Verden, at det, at være en fransk Kvinde, ikke nødvendigvis er det samme som at opgive al Moral."

Han trak paa Skuldrene.

"Det vil blive din Sag," sagde han. "Du kommer til at gjøre dit Hof til, hvad du selv behager. personlig tror jeg, at du har Ret. En slig Opfatning, som du her har udtalt, vilde lægge for dine Fødder Halvdelen af Frankriges Borgerstand, hvis du forstod at udbrede den blandt det Slags Folk i Landet. Vær saa ærgjærrig, som du ønsker, men vær i det mindste fornuftig. Tænk ikke mere paa denne unge Englænder, ialfald ikke for Niebliffet. Der kan ikke komme noget godt af det. Han er ikke lig Mændene i vort Land. De forstaar, hvorledes de skal tage en Dames Afslag med Anstand."

"Han er da i det mindste en Mand!"

"Hvorfor skal vi tale om ham, Helene? Jeg skal ikke gjøre ham noget ondt. Brug Forstand og glem ham. Han kan ikke være noget som helst for dig. Du ved det. Du har forpligtet dig til større Ting."

Hun gik tilbage til Vinduet. Hendes Dine blev pludselig fugtige, og der kom et Udtryk af Sorg i hendes Ansigt. Hun sagde intet, og han var mere bange for hendes Tausshed end for hendes Harm.

Da nogen bankede paa Døren, var han taknemmelig for, at hans Samtale med hende blev afbrudt — taknemmelig til han saa, hvem der viste sig i Døren. Han reiste sig med et lidet Udraab.

“Lord Wolfenden! De kommer tidlig paa Besøg!”

Wolfenden smilte uhyggelig, idet han gik ind i Bærelset.

“Det var mig om at gjøre at komme saa tidlig, at De ikke var gaaet ud,” sagde han. “Jeg kan ikke sige, at mit Grinde idag hører til de behagelige Ting.”

Enogtredivte Kapitel

"Jeg lover intet"

Et enkelt Blik paa Wolfendens Ansigt var nok for Mr. Sabin. Han svor i Stilheden en liden, rolig Ed. Han havde ikke ventet, at Wolfenden skulde komme, og det var en stor Ulykke. Alligevel afholdt ikke dette ham fra at hilse den unge Englænder med sin sædvanlige rolige, men velopdragne Høflighed.

"Jeg spiser sent Frokost idag," sagde han. "Kan jeg byde Dem noget — et Glas Rødvín eller et Glas Benediktiner?"

Wolfenden hørte neppe, hvad han sagde, og svarede ham bort i Veiret. Han havde netop lagt Mærke til, at Helene var i Bærelset. Hun kom henimod ham med sit mest vindende Smil.

"Svor snilt det var af Dem, at besøge os saa tidlig," sagde hun.

Mr. Sabin smilte støgt, idet han skjænkede sig et Glas Rødvín og tændte en Cigaret. Han forstod meget godt, at Wolfenden ikke var kommet for at vise Høflighed. Et eneste Blik fortalte ham alt, som han brød sig om at vide. Det var heldigt, at Helene var i Bærelset. Hvert eneste Minuts Udsættelse var af den største Betydning.

"Er De kommet for at tilbyde mig en Røjretur i den vidunderlige Bogn der?" spurgte hun let hen-

lastet, idet hun pegte ud af Vinduet paa hans Tagtvogn, som ventede udenfor. "Den er saa høi, at jeg vilde trænge en Stige for at komme op i den."

Wolfsenden svarede hende alvorlig.

"Det vilde være en stor Gæde for mig at faa Lov til at tage Dem ud paa en Kjøretur, naar det skulde være, men jeg vilde i det Tilfælde helst komme med en mere komfortabel Vogn," sagde han.

"Den, som De brugte igaar?"

Han bed sig i Læben og rynkede Panden af Uregrelse. Alligevel beklagede han ikke, at hun hentydede til den Sag. Det viste, at hun ikke havde taget den for alvorlig.

"Den Vogn, som jeg brugte igaar, vilde have været en hel Del mere komfortabel," sagde han. "Jeg tog dog ikke den idag, da jeg gjerne vilde komme hurtig frem. Jeg har en liden Forretning at afgjøre med Mr. Sabin."

"Betyder det, at jeg bør gaa?" spurgte hun. "De er ikke meget hyggelig idag. Hvad i al Verden kan De have at underhandle med min Onkel om, som ikke ogsaa indbefatter mig? Jeg føler mig ikke oplagt til at gaa. Jeg vil være her og høre paa dere."

Mr. Sabin kunde ikke holde tilbage et lidet Smil. Den unge Pige viste ialfald Fornuft nu. Det var klart, at Wolfsenden ikke vidste, hvad han skulde gjøre. Helene lagde ikke for Dagen, at hun havde nogen Forstaaelse af, at det her gjaldt en alvorlig Sag.

"Jeg antager, at dere skal snakke om Golf igjen," sagde hun. "Golf! Man snakker ikke om noget andet end Golf her. Skyder eller rider De ikke til en Forandring?"

Wolfenden blev pludselig grebet af en forfærdelig Mistanke. Det var vanskeligt for ham at tro, at hun ikke forstod, at har var kommet for at tale om vigtige Ting. Vare den Tanke, at hun stod i Forbund med denne Mand, gjorde, at han paatog sig et stivere Bæsen. Han svarede uden at se paa hende, isjvnt han vidste, at hendes mørke Øine søgte hans, og at der var et Smil paa hendes Læber.

"Jeg tænker ikke paa at spille Golf idag," sagde han. "Det er uheldigvis mindre behagelige Ting, som beskæftiger mine Tanker. Det vilde glæde mig meget, om De vilde give mig fem Minuter af Deres Tid, Mr. Sabin."

Hun reiste sig strax med alle Tegn paa at være virkelig fornærmet. Hun var blit lidt rød, og hun gik lige mod Døren. Wolfenden holdt den aaben for hende.

"Det gjør mig meget ondt, at jeg et Dieblif skulde have staaet i Veien for en Samtale mellem eder," sagde hun. "Vær af den Godhed at begynde denne Samtale strax."

Wolfenden svarede hende ikke. Hun saa op til ham, idet hun gik ud gjennem Døren. Han saa ikke paa hende engang. Hans Øine var rettet paa Mr. Sabin. De Dinger, som holdt Dørvrideren, syntes at være utaalmelige efter at lukke Døren. Hun stod aldeles stille et Dieblif. Rødmænd forlod hendes Ansigt og der kom et blødt Udtryk i hendes Øine. Hun var ikke længere vred. Uvilkaarlig begyndte hun at ane Sandheden. Hun gik eftertænksom ud. Wolfenden lukkede Døren og vendte sig mod Mr. Sabin.

"De kan vist let forstaa, hvad min Forretning

er idag," sagde han koldt. "Jeg kom for at faa en Forklaring af Dem."

Mr. Sabin tændte en ny Cigaret og smilte, idet han saa eftertænksum paa Wolfenden.

"Naturligvis en Forklaring!" sagde han. "Naturligvis!"

"Det er bedst, De begynder da," sagde Wolfenden.

Mr. Sabin lod ikke til at vide, hvad han skulde sige.

"Er det ikke bedst, at De forklarer Dem noget nærmere?" sagde han mildt.

"Jeg skal forklare mig saa nøje, som De ønsker," sagde han. "Min Moder har skjænket mig hele sin Fortrolighed. Jeg kommer nu for at spørge Dem, hvorledes De kunde vove at trænge Dem ind i Deres ringham Hall for at begaa et Tyveri som en almindelig Tyv, og for at forlange, at De strax udleverer et Brev, som De har benyttet for at tvinge Dem Udgang til Huset. Er det forståelig nok?"

Mr. Sabin skiftede ikke Farve, og heller ikke syntes han at være jemt eller urolig. Han tog et Par Drag af sin Cigaret og saa derpaa mildt paa Wolfenden.

"De taler det rene Tul, men jeg kan neppe flandre Dem," sagde han paa sin sædvanlige, rolige Maade. "Det er helt ud min Feil. Det forholder sig virkelig saa, at jeg var i Deres Hjem inat; men det var paa Deres Moders Indbydelse. Jeg skulde have meget hellere seet, at jeg kunde komme aabenlyst midt paa Dagen, istedetfor at snige mig ind gennem et Bindu, som hun vilde, jeg skulde gjøre. Det var kun en liden Ting, jeg bad om; men Lady

Deringham fortalte mig, at Deres Faders mentale Tilstand og Modvilje mod Fremmede var sliq, at han aldrig frivillig vilde give mig de Oplysninger, som jeg ønskede, og det var fuldstændig paa hendes Raad at jeg benyttede de Midler, som jeg brugte. Det gjør mig sandelig meget ondt, at jeg skulde lade mig overtale og sætte mig selv i en falsk Stilling. Kvinderne er altid saa nervøse og fantastiske, og jeg er overbevist om, at hvis jeg havde henvendt mig til Deres Fader og forklaret ham Sagen, vilde han have hjulpet mig."

"Det vilde han paa ingen Maade have gjort," sagde Wolfenden. "Intet i Verden kunde saa ham til at vise sit Arbejde, ikke engang en Del af det, til et fremmed Menneſſe."

Mr. Sabin trak lidt paa Skuldrene og fortsatte uden at tage Hensyn til Afbrydelsen.

"Hvad angaar, at jeg benyttede et Brev for at tvinge Lady Deringham til at hjælpe mig, kan der ikke siges andet, end at De har talt tydelig og De maa indsfylde mig om ogsaa jeg taler tydelig. Det er Løgn! Jeg havde Breve, som hun havde skrevet til mig, men jeg ødelagde dem i hendes Nærværelse. De indeholdt kun lidt Tul, ellers vilde jeg have ødelagt dem for længe siden. Jeg var i sin Tid saa uheldig at være en af hende vel modtaget Grier, og jeg tror, at jeg kan sige — jeg er vis paa, at hun ikke vil mod-sige mig — at jeg blev haardt behandlet. Det eneste af hendes Breve, som paa nogen Maade kunde skade hende, ødelagde jeg for femten Aar siden, da jeg først begyndte, hvad der i en vis Grad har været en eventyrlig Karriere. Jeg fortalte hende, at det Brev ikke

var i den Bæffe, som blev brændt igaar i hendes Nærværelse. Hvis hun forstod det derhen, at det Brev fremdeles var i min Besiddelse, og at jeg vilde beholde det i en eller anden Hensigt, misforstod hun mig fuldstændig. Det er alt, som jeg har at sige."

Det kunde ikke nægtes, at han havde talt godt. Wolfenden fulgte hvert Ord med den største Opmerksomhed og med Øinene fæstet paa Mandens Ansigt, men han kunde ikke opdage en eneste falsk Tone. Han vidste ikke, hvad han skulde sige. Det kunde hænde, at hans Moder havde været nervøs og havde opfattet en eller anden Mtring som en skjult Trusel, uden at den var det. Men saa kom han til at huske paa, hvor alvorlig hun havde været, forfærdelig alvorlig, og han blev rent forvirret.

"Vi skal holde min Moder ude af Sagen da," sagde han. "Vi skal indskrænke os til at lade dette være en Sag mellem os to. Jeg skulde like at vide nøjagtig, hvilken Del af min Faders Arbejde De vil saa gjerne have fat i, og hvad De vil bruge det til."

Mr. Sabin trak op af Lommen et Brev og rakte Wolfenden det. Det var fra et af de første europæiske Magasiner og i Northed indeholdt en Anmodning til Mr. Sabin, om han vilde være af den Godhed at udarbejde en Artikel om Slaadestyrken i de forskjellige Lande i Europa, men med særlig Hensigt paa Storbritanniens Ryskforvar. Wolfenden læste Brevet meget omhyggelig og leverede det tilbage. Brevet var ægte. Derom kunde der ikke herske Tvil.

"Det forekom mig at være den mest naturlige Ting i Verden at raadsføre mig med Deres Fader om visse Sager, i hvilke han er eller har været en be-

rømt Autoritet," fortsatte Mr. Sabin. "Faktum er, at jeg besluttede at gjøre det paa Opfordring af en af Admiralitetslorderne, som kjender ham personlig meget godt. Jeg tænkte ikke paa at handle i den Sag uden paa den mest aabenlyse Maade, og jeg afslagde igaar Eftermiddag et Besøg i Deringham Hall. Jeg sendte mit Kort ind paa en fuldstændig ortodox Maade, som De kanske har hørt.

Mod Forventning havde Deres Moder et fuldstændig andet Syn paa Sagen, delvis paagrund af Deres Faders ullykkelige Sindstilstand, og delvis paagrund af nogle extraordincære Forsøg, som er blevet gjort for at stjæle hans Arbeide, efter hvad jeg forstaar. Hun vilde svært gjerne hjælpe mig, men insisterede paa at det maatte ske i al Hemmelighed. Hvad der blev gjort inat, var et skræffelig Feilgreb — kun det, at det ikke var mit Feilgreb. Jeg gav efter for Lady Deringhams Forslag, men protesterede sterkt. Som en Mand, der, tør jeg sige, ikke er uden Forstand, er jeg skamfuld over den hele Affære. Paa samme Tid maa jeg gjentage, at jeg har kun gjort mig skyldig i en Uforsigtighed, der var godkjendt og tilskyndet af Deres Moder. Jeg kan virkelig ikke se, hvorledes jeg kan have nogen Skyld i, hvad der blev gjort."

"De kan vel neppe give Lady Deringham Skylden for, at Bagtmanden blev saaret?" sagde Wolfenden.

"Jeg kan ikke paatage mig meget af Skylden for, at det hændte," sagde Mr. Sabin hurtig. "Manden var beruset. Jeg antager, at nogen havde skjænk-
ket ham fuld, og jeg bare skjov ham tilside, saa jeg

kunde komme frem. Han faldt tungt, men det var ikke min Feil. Se paa mig, og husk paa, at jeg var ubevæbnet, og ja kan De spørge Dem selv, hvad Skade jeg kunde have tilføjet Jyren."

Wolfenden spekulerede lidt paa det.

"Det synes at være Dem meget om at gjøre at overbevise mig om, at De ikke har ment noget ondt med at faa fat i noget af min Faders Arbeide," sagde han. "Jeg skulde imidlertid like at spørge Dem, hvorfor De har i Deres Tjeneste en ung Dame, der fik Afsked paa Deringham Hall under sterkt mistænkelige Omstændigheder."

Mr. Sabin saa op.

"Det er første Gang, jeg har hørt, at Miss Merton har gjort sig skyldig i noget mistænkeligt," sagde han. "Hun kom til mig med udmerkede Attester, og jeg tog hende i min Tjeneste i Wiings Bureau. Den Omstændighed, at hun havde været ansat til at udføre et Arbeide paa Deringham Hall, er noget helt tilfældig."

"Var det ogsaa et Tilfælde, at det var Miss Merton som kom, da min Faders Sekretær, Mr. Blatherwick, indsaandt sig som Svar paa et Brev, hvori der blev gjort Forsøg paa at bestikke ham?" spurgte Wolfenden.

"Det er noget, som jeg ikke ved det ringeste om," svarede Mr. Sabin. "Hvis De ønsker at udspørge Miss Merton, har De fuld Frihed til at gjøre det. Jeg skal sende Bud efter hende."

Wolfenden rystede paa Hovedet.

"Miss Merton var altfor slu til at røbe sig," sagde han. "Hun vidste fra først af, at hun blev iagt-

taget, og opførte sig derefter. Hvis hun ikke var der som Deres Agent, blir hendes Stilling endnu mere underlig."

"Jeg kan forsikre Dem, at jeg ikke er den hemmelighedsfulde Mand, som De synes at tage mig for," sagde Mr. Sabin med en træt Mine. "Det kunde ikke falde mig ind at gaa slige Omveie for at faa Tag i lidt Statistisk."

Wolfenden sagde ikke noget. Han kunde ikke bevise noget. Hele hans Sag hvilede paa Formodninger.

"Det kan hændre, at jeg har været noget fremfusende," sagde han. "Det ser saa ud. Men hvis jeg har været unødig mistænksom, har De Dem selv at takke for det. De indrømmer, at De optræder her under et paataget Navn. De afviser mig, naar jeg beder om Deres Nieces Haand, uden at opgive nogen formistig Grund. Jeg maa, for at tale ligefrem sige, at det er greit, at De er en Person af meget større Betydning, end De gjør Fordring paa. Hvis der er nogen Grund — skjønt jeg ikke kan tænke mig, at den kan være ærlig — for, at De skulde skjule, hvem De er, skal jeg helt ud respektere Deres Fortrolighed. De kan stole paa det. Sig mig, hvem De er, og hvad Deres Niece er, og hvorfor De reiser omkring paa denne mystiske Maade."

Mr. Sabin smilte godmodig.

"Nubel, De maa undskylde mig, om jeg erklærer mig skyldig i Anklagen for at optræde under et paataget Navn — og jeg vedblir at gjøre det," sagde han. "Af visse Grunde passer det mig ikke at skjænke selv Dem min Fortrolighed. Desuden synes der med

Deres Tilstaaelse ikke at være den mindste Nødvendighed for det. Vi kommer til at reise i denne Uge, og efter al Sandsynlighed forlader vi Landet næsten strax. Som Følge deraf er der liden Sandsynlighed for, at vi mødes igjen. Lad os skilles som Venner og afslutte en Diskussion, som ikke fører til noget."

Dette forvirrede Wolfenden for et Dieblif. De skulde forlade England! Reise bort! Dette betød, at han ikke kom til at se Helene mere. Han glemte sin Særme, som var blit vaft i saa høi Grad ved hans Moders Fortælling, mod Manden. Nu begyndte hans egne Affærer at spille med ind. Det var en skræffelig Skuffelse. Hvis det blev til det, at de forlod England, var det forbi med enhver Mulledning til at vinde hende. Og der var visse Ting, som hun havde sagt, visse Bevægelser, som hun havde gjort, og alt dette sammen var nok til at holde ilive Haabets Flamme, som intet hidtil havde været istand til at slukke. Han saa paa Mr. Sabins rolige Ansigt, og han havde en Følelse af Hjælpeløshed. Manden var for stert og for fleip for ham. Det var en ulige Kamp.

"Vi skal opgive Diskussionen da, om De saa behager," sagde Wolfenden spagfærdig. "Jeg skal tale med Lady Deringham igjen om Sagen. Hun er yderst nervøs. Der er naturligvis en Mulighed for, at hun har misforstaaet Dem."

Der kom et Lettelsens Suk fra Mr. Sabin. Na, om Mænd i andre Lande var saa lette til at føre bag Lyset som disse Englændere! Hvilken storartet Karriere kunde han ikke da have!

"Det glæder mig meget, at De gjør mig den Gæde, at se Sagen i et Lys, som jeg forsikrer Dem er det

rette," sagde han. "Jeg haaber, at De ikke vil skynde Dem bort. Maa jeg ikke faa Lov til at byde Dem en Cigaret?"

Wolfenden, som havde staaet hele Tiden, satte sig.

"Er det virkelig Deres Mening at forlade England saa snart?" spurgte han.

"Ja, det er det. De vil sikkerlig vise mig den Retfærdighed at indrømme, at jeg aldrig har givet det Udseende af, at jeg likte Deres Land, har jeg vel? Jeg haaber, at jeg kommer til at være borte i flere Aar, om ikke for altid, naar jeg reiser om nogle saa Uger."

"Og Deres Niece, Mr. Sabin?"

"Hun reiser med mig, naturligvis. Hun liker dette Land endnu mindre, end jeg gjør. Det kan hændes, at som Omstændighederne nu er, er det det bedste, som kunde hændes. Det er ialfald beleiligt."

"Jeg kan ikke være enig med Dem i det, Mr. Sabin," sagde Wolfenden. "For mig er det overordentlig kjædeligt. Jeg behøver neppe at fortælle Dem, at jeg ikke har opgivet Ønsket om at gjøre Deres Niece til min Hustru."

"Jeg skulde tænke mig, at De havde opgivet enhver Tanke om at komme i en nærmere Forbindelse med saa mistænkelige Personer, som vi er," sagde Mr. Sabin sarkastisk.

"Jeg har aldrig næret den ringeste Mistanke om, at Deres Niece indlod sig paa tvilsomme Foretagender," sagde Wolfenden rolig.

"Hun vilde føle sig meget smigret, om hun kunde høre det," sagde Mr. Sabin. "Paa samme Tid har

jeg vanskelig for at kunne se, af hvilken Grund De skulde vedblive at nære et Haab, som aldrig kan gaa i Opfyldelse. Jeg synes, at min Nieces Afslag var bestemt nok, særlig naar De tager i Betragtning, at jeg har absolut nægtet at give min Tilladelse til en Forbindelse mellem eder."

"Deres Niece er utvivlsomt myndig," sagde Wolfenden. "Jeg vil ikke tage noget Hensyn til Deres Indvilgelse, hvis jeg kunde vinde hendes, og jeg kan ligesaa godt sige Dem strax, at jeg paa ingen Maade har opgivet Haabet."

Mr. Sabin bed sig i Læben og hans Fine skjød pludselig Ryn.

"Jeg vilde sætte Pris paa at faa vide, min Herre, hvorfor De betragter min Stemme i denne Sag som unødvendig," sagde han.

"Delvis af den Grund, som jeg allerede har givet Dem — fordi Deres Niece er myndig — og delvis, fordi De fremdeles nægter at give mig nogen gyldig Grund, hvorfor De afviser mig."

"Jeg har udtrykkelig sagt til Dem, at min Niece er forlovet og vil blive gift inden sex Maanedes," sagde Mr. Sabin.

"Med hvem? Hvor er han? Hvorfor er han ikke her? Deres Niece bærer ingen Forlovelsesring. Jeg skal garantere, at hvis hun er, som De siger, forlovet, saa er det ikke skeet med hendes fri Vilje."

"De snapper som en Loff," sagde Mr. Sabin med en Ro, som var farlig. "Det er ikke nødvendigt for Folk i den Samfundsklasse, som min Niece tilhører, at bære Forlovelsesring. Hvad angaar hendes Følelser, har hun heldigvis tilstrækkelig Herre-

dømme over sig selv til at skjule dem. Deres Fripostighed er simpelthen en Følge af Deres fuldstændige Uvidenhed. Jeg appellerer til Dem, Lord Wolfenden, for sidste Gang, at opføre Dem som en Mand med almindelig Forstand og opgive et Haab, som kun kan give Dem Skuffelser."

"Det kunde ikke falde mig ind at gjøre noget saadant," sagde Wolfenden stridig. "Vi Englændere er en stivsinnet Race, som De var høflig nok til at sige. Deres Niece er den eneste Kvinde, som jeg ønsker at ægte, og jeg skal ægte hende, om det er mig mulig."

"Jeg skal lægge jærlich an paa at paaase, at al Forbindelse mellem dere to strax ophører," sagde Mr. Sabin bestemt.

Wolfenden reiste sig fra Stolen.

"Jeg kan se nu, at det er unyttig at fortsætte denne Samtale," sagde han. "Jeg har fortalt Dem, hvad jeg agter at gjøre. Jeg skal gjøre mit bedste for at opnaa, hvad jeg er efter. Farvel."

Mr. Sabin holdt frem Haanden.

"Jeg har bare et Ord til at sige Dem," sagde han. "Det gjælder Deres Fader."

"Jeg ønsker ikke at diskutere min Fader eller noget andet med Dem," sagde Wolfenden rolig. "Hvad angaar min Faders Arbeide, har jeg besluttet strax og en Gang for alle at løse den Hemmelighed, som omgiver det. Jeg har telegraferet til Mr. C. og bedt ham om at komme ned og om mulig tage Papirerne i Besiddelse. De kan selv faa hos ham de Oplysninger, som De ønsker."

Mr. Sabin reiste sig fra Stolen. Med sine lange, hvide Fingre omklamrede han Hovedet paa sin

underlige Stof. Der kom et rart Udtryk i hans Dine, og hans Kinder var blege af Videnſkab.

"Jeg er Dem meget forbunden, fordi De har fortalt mig dette," ſagde han. "Det er en meget værdifuld Oplysning for mig. Jeg ſkal viſſelig henvende mig til Mr. C."

Han var kommet Wolfenden nærmere og nærmere, og med en hurtig Bevægelse løſtede han Stoffen, ſom han havde ſtøttet ſig paa, over ſit Hoved. Han bevægede den omkring i en Halvcirkel. Wolfenden, der ikke kunde unddrage ſig Virkningen af det grønne Lys, ſom ſendtes ud fra Stoffens Hoved, ſtudsede et Dieblif, hvorpaa han ſprang tilbage, men kom forſent. Knappen paa Stoffen rammede ham i Hovedet, og ſkjønt han ſøgte at afverge Slaget med Armen, kunde han ikke gjøre ſunderlig. Han ſank ſammen med et undertrykt Støn.

To og tredivte Kapitel

Den unge Piges Hemmelighed

Da Helene, som kom over Gangen, hørte Skriget, rev hun op Døren, netop som Mr. Sabin tog i Dørbrideren paa den anden Side. Da han saa, at det ikke gif an at holde hende i Uvidenhed om, hvad der var hændt, søgte han ikke at hindre hende fra at komme ind. Da hun gled ind i Bærelset og fik se, at Wolfenden laa udstrakt paa Gulvet, holdt hun paa at udstøde et Skrig. Hun og Mr. Sabin bøjede sig ned over den unge Mand, der saa ud som død. Mr. Sabin knappede op Vesten og følte paa Hjertet. Hun sagde intet, før han havde holdt sin Haand der i flere Sekunder. Da kom hun med et Spørgsmaal.

“Har du dræbt ham?”

Mr. Sabin rystede paa Hovedet og smilte.

“Skallen har været meget for haard for det,” sagde han. “Kan du saa fat i en Vaskballe med koldt Vand og et Haandflæde uden at blive seet?”

Hun nikkede og hentede, hvad han bad om, fra sit eget Bærelse. Vandet var friskt og koldt og Haandflædet var af fint Lin, nydelig foldet, og det duftede af Violparfume. Men intet af disse Ting og ikke heller hendes varme Mande paa hans Kinder syntes at ville kalde ham tilbage til Bevidstheden. Han laa aldeles stille. Mr. Sabin stod og saa eftertænksum paa ham. Han saa daarlig ud.

"Vi gjør bedst i at sende Bud efter en Læge," hvistede hun heftig. "Jeg skal selv faa fat i en, hvis du ikke vil gjøre det."

Mr. Sabin satte sig mod det.

"Jeg ved ligesaa meget som nogen Læge," sagde han. "Manden er ikke død, ikke heller er han døende, og ikke er der nogen Udsigt til, at han kommer til at dø. Jeg undres paa, om vi kan faa ham over til Sofaen?"

De fik ham paa en eller anden Maade anbragt paa Sofaen. Medens Mr. Sabin holdt paa at stille med alt dette, lagde han Merke til, at Jagtboguen ventede udenfor. Han rystede Panden og stod et Øieblik og saa eftertænksom paa den. Derpaa gik han ud.

"Venter du paa Wolfenden?" spurgte han Ruffen.

Manden saa forbauset op.

"Ja, min Herre. Jeg satte ham af her for næsten en Time siden. Jeg fik ingen Ordre om at kjøre hjem igjen."

"Det ser ud til, at Lord Wolfenden har fuldstændig glemt dig," sagde Mr. Sabin. "Han gik ud Bagveien for at begive sig ned til Golfbanen, og jeg skal strax gaa did selv for at spille med ham. Han kommer ikke tilbage. De gjør bedst i at kjøre hjem igjen, skulde jeg tro."

Manden tog til Satten.

"Meget godt, min Herre."

Man kunde høre Hestene bevæge sig, og Wolfendens Jagtbogn forsvandt hurtigt nede paa Veien. Mr. Sabin gik tilbage til Bærelset med et haardt Blik og

en sammenknebet Mund. Selene laa endnu paa Sine ved Volfjenden, da han kom ind. Hun talte til ham uden at se op.

"Han er en Smule bedre, tror jeg. "Han aabnede netop nu Dine." "

"Det er intet alvorlig," sagde Mr. Sabin. "Det kan h ende, at der er en liden Hjernerystelse, intet mere. Det, som det først kommer an paa, er, hvorledes den Tid kan bedst benyttes, som h ngaar, f r han er bra nok til at komme sig hjem."

Hun saa paa ham med Forfærdelse. Han var altid s lig. Han lod sig albrig bevæge af noget, som hændte, altid færdig til at benytte sig af enhver Omstændighed til sin egen Fordel. Sandelig, hans Nerver var af Staal og hans Hjerte af J rn!

"Jeg tror, at jeg først vilde være sikker paa, at han har Udsigt til at komme fra det med Livet," sagde hun.

Mr. Sabin svarede mekanisk. Hans Tanke var langt borte.

"Det er nu sikkert, at han vil komme sig," sagde han. "Hans Hjernes lle var saa haard, at den ikke kunde knuses. Han maa holde sig i Ro en Time eller to. Det er det hele. Hvad jeg nu maa bestemme, er, hvorledes jeg skal benytte paa bedste Maade de Par Timer."

Hun saa i en anden Retning og gyste. At han saaledes med den mest ind dte Videnskabsmand lod hele sin Energi være rettet mod et enkelt M al, havde gjort ham til en farlig Mand. Der begyndte at danne sig en Plan i hendes Tanke, idet hun knælede ved Siden af den unge Engl nder, som kun nogle faa Dieblkke

før syntes at være den personificerede mandlige Kraft.

Mr. Sabin rejste sig. Han havde fattet sin Beslutning.

"Jeg blir borte en Time eller to, Helene," sagde han. "Vil du tage Vare paa ham, til jeg vender tilbage?"

"Ja."

"Vil du love mig ikke at forlade ham eller sende Bud efter en Læge?"

"Jeg lover det, hvis han ikke blir værre."

"Han vil ikke blive værre. Han vil gjenvinde Bevidstheden, inden der er gaaet en Time. Hold ham hos dig, saa længe som du kan. Det vil være det bedste for ham. Gøst det!"

Han forlod Bærelset, og lige efter hørte hun Lyden af Hjulene, idet Vognen for ned over Veien. Det var en stor Lettelse for hende, at han forsvandt. Hun fulgte Vognen med Øinene, idet den forsvandt i en Sving i Veien. Hun vendte tilbage til Wolfenden. Hun sad der næsten i en Time. Hun badede hans Hoved og nu og da hældte lidt Brændevin ind mellem Tænderne paa ham. Om en Stund begyndte han at aande lettere og mere regelmæssig, og han var ikke længere saa dødbleg.

Hun var hele Tiden optaget af sine egne Tanker. En eller to Gange strøg hun ham ømt, næsten kjærtegnende over Haaret. Hun saa paa ham med et vist Mod. Hun hørte sig nærmere ned til hans Ansigt. Han saa endnu ud til at være uden Bevidsthed. Hun betænkte sig et Øieblik. Der var en rød Glæde paa hendes Kinder. Hun hørte sig ned og kyskede ham paa

Banden, idet hun hvilede noget. Han slog Vinene op, næsten før hun kunde træffe sig tilbage. Hun blev næsten forvirret, men da hun opdagede, at han ikke forstod klart, hvad der var hændt, gjenbandt hun snart sin Fattning. Han saa sig omkring og fæstede derpaa sine Bine paa hende.

"Hvad er hændt?" spurgte han. "Hvor er jeg?"

"De er paa Lodge," sagde hun rolig. "De kom for at træffe Mr. Sabin i Forniddag, ved De, og jeg er bange for, at dere har trættet."

"Na! Det var da en styg Stof," sagde han langsomt. "Han slog til mig saa uventet. Hvor er han nu?"

Hun svarede ikke strax. Det var klarlig bedst ikke at sige noget om, at hun havde seet ham fjøre hurtigt bort for bare en liden Stund siden med Hestesnes Hoveder vendt i Retning af Deringham Hall.

"Han kommer snart tilbage," sagde hun. "Tænk ikke paa ham, er De snil. Jeg kan ikke sige, hvor bedrøvet jeg er."

Han kom sig hurtigt nu. Der var noget i hendes Bine, som fik hans Hjerte til at slaa stærkt. Han sølte sig bedre, meget bedre.

"Jeg ønsker ikke at tænke paa ham," mumlede han. "Jeg vil ikke tænke paa nogen anden end dig."

Hun saa ned paa ham med et patetisk Smil paa sine Læber.

"Du maa ikke gjøre Rur til mig, ellers blir jeg nødt til at gaa fra dig," sagde hun. "Det gaar ikke an at gjøre Rur, iom du har det nu. Du ønsker da ikke at jende mig bort, gjør du vel?"

"Jeg puster tværtimod, at du skal være altid hos mig," sagde han.

"Det er umulig," svarede hun.

"Intet er umulig, hvis vi beslutter at gøre det," erklærede han. "Jeg har fattet min Beslutning."

"Du er meget myndig! Er alle Englændere saa forsikre som du?"

"Jeg kender ikke noget til andre Mænd," svarede han. "Men jeg elsker dig, Selene, og jeg er ikke saa sikker paa, at du ikke har lidt tilovers for mig."

Han holdt hendes Haand, og nu trak hun den tilbage.

"Nu gaar jeg, og det er din Feil," sagde hun. "Du har drevet mig bort."

Hendes Kjøle raslede, idet hun gik henimod Døren, men hun gik ikke langt.

"Jeg føler mig ikke saa bra," sagde han stille. "Jeg tror, at jeg kommer til at besvime."

Hun laa i næste Dieblis paa Knæ ved hans Side. Det Greb, som han havde om hendes Fingre, var merkværdig sterkt for at komme fra en Mand, som holdt paa at besvime.

"Jeg føler mig bedre nu," sagde han rolig. "Jeg blir snart helt bra, om du blir her og ikke gaar omkring i Værelset."

Hun saa tvivlsom paa ham.

"Jeg tror ikke, at du følte dig det mindste syg," sagde hun. "Du bare narrede mig."

"Jeg kan forsikre dig, at jeg ikke gjør det," svarede han. "Jeg er som en helt anden Mand, naar du er her."

"Jeg er fuldt villig til at være her, hvis du vil opføre dig skikkelig," sagde hun.

"Vil du være saa venlig at sige mig, hvad god Opførsel er," bad han.

"I dette Tilfælde betyder det ikke at sige Dummheder," sagde hun og lo.

"Det, som er sandt, kan ikke være dumt," protesterede han. "Det er sandt, at jeg ikke er lykkelig uden dig. Det er Grunden til, at jeg aldrig skal opgive dig."

Hun saa ned paa ham med straalende Øine, men paa samme Tid søgte hun at ryste Panden, hvilket ikke faldt herde let.

"Hvis du driver paa med at gjøre Sur til mig, naar jeg min Der," sagde hun. "Sligt er ikke tilladt, forstaar du."

Han sukkede.

"Jeg er bange for, at jeg altid kommer til at nyde den Løgne, der er forbudt," sagde han blødt. "For jeg holder saa inderlig af dig og jeg kommer aldrig til at blive træet af at fortælle dig det."

"Da maa jeg paase, at du faar færre Anledninger til at fortælle mig det," erklærede hun, idet hun søgte at friggjøre sin Haand, hvilket ikke lykkedes.

"Hvis du mener det, maa jeg benytte denne Anledning mest mulig," sagde han. "Jeg ved, at du kunde holde af mig, Helene, og jeg ved ogsaa, at jeg kunde gjøre dig lykkelig. Du siger nei, naar jeg frier til dig, fordi du paa en eller anden Maade er blit bundet til en Mand — jeg vil ikke kalde det Forlovelse. Jeg er sikker paa, at du ikke bryr dig om ham. Gift dig ikke med ham! Du vil bare komme til at

angre det. Der er saa mange Kvinder, som har ødelagt sit Liv paa den Maade. Hjære dig, Helene, jeg kan gjøre dig lykkelig, derom er der ingen Tvil," lagde han til, idet han tog Mod til sig, da hun vendte hovedet bort. "Jeg ved ikke, hvem du er, eller hvem dit Folk er, men de skal blive mit Folk — intet andet har nogen Betydning end det, at jeg elsker dig. Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige til dig, Helene. Der er din Sjæl en eller anden Ting, som synes at komme imellem os. Jeg ved ikke, hvad det er, for hvis jeg vidste det, skulde jeg tage det bort. Fortæl mig, fjære dig, at du vil give mig Anledning til at vinde dig, vil du ikke?"

Hun lod ham tage sin Haand, og hun saa vemedig ned paa ham. Der var noget i hendes Blik, som han ikke kunde lode. Han var sikker paa en Ting, og det var, at der var lidt Dmhed i hendes mørke, straalende Øine, en liden Beflagelse, lidt Ubestemthed. I det store og hele nærrede han Haab.

"Det kan hændes, at jeg har noget tilovers for dig, fjære," sagde hun blødt. "Det kan hændes — nuvel, engang i Fremtiden — at det, som du tænker paa, kan gaa i Opfyldelse. Jeg kan ikke sige mere. Der er hændt noget, som du ikke har noget med, men som har forandret mit Liv. Du maa lade mig rejse og være fra dig en liden Stund. Den Forbindelse, som du talte om, skal afbrydes. Jeg vil ikke have noget mere at gjøre med Manden."

Han rejste sig, saa han blev steddende.

"Du gjør mig meget lykkelig, Helene, men der er en Ting, som jeg maa bede dig om, og du maa tilgive mig, at jeg beder dig om det," sagde han. "Har

den Forbindelse, som du taler om, noget at gjøre med Mr. Sabin?"

"Absolut intet," svarede hun strax. "Hvor gjerne vilde jeg vel ikke fortælle dig altsammen! Men jeg har givet et høitideligt Løfte, og jeg maa holde det. Mine Læber er forseglet. Men der er en Ting, som jeg gjerne vil du skal forstaa, for det Tilfælde, at du nogensinde har næret nogen Tvil om det. Mr. Sabin er virkelig min Onkel, min Moders Broder. Han er optaget med et stort Foretagende, hvori jeg er en nødvendig Figur. Han er pludselig blit meget ræd dig."

"Ræd mig!" udbroød Wolfenden.

Hun nikkede.

"Jeg bør iansel fortælle dig, at mit Giftermaal med en anden Mand er nødvendig, for at hans Plan kan helt lykkes. Saa du ser, han har besluttet at holde os fra hinanden."

"Jo mere du fortæller mig, desto mere forvirret blir jeg," sagde Wolfenden. "Hvad var det, som fik ham til at angribe mig uden Varjel? Han tænkte vel ikke paa at dræbe mig?"

Hendes Haand, som han holdt, syntes at blive kold.

"Du var uforstandig," sagde hun.

"Uforstandig? Paa hvilken Maade?"

"Du fortalte ham, at du havde jendt Bud efter Mr. C., for at han skulde gennemse din Faders Paapirer."

"Hvad gjorde det?"

"Jeg kan ikke fortælle dig mere."

Wolfenden reiste sig og blev staaende. Det ver-

fede i Hovedet, og han var noget svimmel, men han kunde staa paa sine Ben.

"Mit, som han fortalte mig her, var en eneste stor Løgn! Jeg vil ikke lade dig være sammen med en slig Mand, Helene. Du kan ikke vedblive at bo sammen med ham."

"Jeg agter heller ikke at gjøre det," svarede hun. "Jeg ønsker at komme bort. Hvad der er hændt idag, er mere, end jeg kan tilgive, selv naar det gjælder ham. Du maa ikke dømmе ham for haardt. Han er paa sin Maade en stor Mand, og han har store Planer, som ikke er helt ud til hans Fordel. Men han er samvittighedsløs. Saa længe som Maalet er stort, tror han sig Færdigt til ikke at vige tilbage for Midlerne."

Wolfenden gyste.

"Du maa ikke være sammen med ham en Dag længere," udbrød han. "Du maa være med til Dertingham Hall. Det vil være min Moder en stor Fornøjelse at komme over og hente dig. Der er ikke megen Rystighed der netop nu, men hvadsomhelst er bedre end at lade dig være sammen med denne Mand."

Sun saa rart paa ham. Der var i hendes Øine noget, som lignede Medlidenhed. Det var Taarer.

"Nei, det vil ikke paa nogen Maade gaa an," sagde hun. "Du maa ikke tro, at jeg ikke har andre Slægtninge eller Venner, fordi jeg har været sammen med Mr Sabin. Jeg har svært mange af begge Dele, men det blev saa ordnet, at jeg skulde forlade dem for en Stund. Jeg kan reise tilbage naarsomhelst. Jeg er helt ud min egen Herre."

"Reis da tilbage strax," sagde han bønlig. "Jeg

kunde ikke holde det ud at tænke paa, at du boede sammen med denne Mand en Time længere. Lad din Pige passe dine Sager sammen. Lad mig føre dig til Stationen. Jeg ønsker at se dig forlade dette fæle Hus og denne Ansoffære af Løgn og Bedrag, naar jeg gaar."

Der viste sig et lidet Smil paa hendes Læber.

"Jeg kan ikke sige, at jeg har nogen Grund til at beklage mit Ophold her," sagde hun blødt.

Han aabnede Armene, men hun undgik ham blødt.

"Jeg haaber — nei, jeg ved, at du aldrig vil komme til at angre det," sagde han. "Aldrig! Sig mig, hvad du agter at gjøre nu?"

"Jeg skal reise i Eftermiddag for at være hos nogle Venner i London," sagde hun. "Jeg skal der lægge nye Planer, eller rettere sagt holde mig til de gamle. Naar jeg er færdig, skal jeg skrive til dig. Men hush paa — jeg giver intet Løfte."

Han holdt frem sin Haand.

"Men du vil skrive til mig?"

Hun betænkte sig.

"Nei, jeg vil ikke skrive til dig. Du skal ikke faa min Adresse engang. Du maa være taalmodig en Liden Stund."

"Du vil ikke reise bort? Du vil vel ikke reise fra England uden at sige Farvel?"

"Ikke undtagen jeg tvinges til det," lovede hun.

"Hvis det skulde hændes, at jeg maa reise uden at tale med dig, skal jeg komme tilbage eller lade dig vide, hvor jeg er. Du behøver ikke at være bange. Jeg

skal ikke forsvinde, saa du ikke finder mig mere. Du skal saa se mig igjen."

Wolfender var ikke fornøiet.

"Jeg hader at lade dig rejse," sagde han. "Jeg hader al denne Hemmelighedsfuldhed. Ved du, at jeg ikke engang kjender dit Navn? Det er latterligt! Hvorfor kan jeg ikke bringe dig til London, og hvorfor kan vi ikke giste os der imorgen? Da vil jeg have Ret til at beskytte dig mod denne Slyngel!"

Der kom en blød Latter fra den unge Pige. Hun morede sig lystig, men der var Ømhed i hendes Blik.

"Hvor raskende morsom du er!" udbrød hun. "Tænk, at Veninderne i mit Land kalder dere Eng-lændere sendragtige Tilbedere!"

"Vil ikke du bevise det modsatte?" bad han.

Hun rystede paa Hovedet.

"Det er allerede bevist. Men hvis du er sikker paa, at du er stærk nok til at spadserere, maa du være saa venlig at gaa nu. Jeg ønsker at tage Eftermiddagstoget til London."

Han strakte Hænderne frem og søgte endnu engang at træffe hende til sig, men hun trak sig leende tilbage.

"Du maa være saa snil at være taalmodig," sagde hun. "Du maa ikke glemme, at idag er jeg forlovet med -- en anden Mand. Farvel!"

Treogtredivte Kapitel

Mr. Sabin triumferer

Det var ganske den første Gang i sit Liv, at Wolfenden ikke valgte Veien langs Stranden hjem. Han følte sig endnu svimmel og mat, og den friske Luft kunde kun delvis rette paa dette. Han gik sagte og hvilede sig mere end en Gang. Det tog ham næsten en halv Time at naa, hvor Veiene stødte sammen.

Her blev han siddende nogle Minuter paa en Sten, til han begyndte at føle sig bedre. Netop som han skulde til at gaa videre, fik han se en Vogn, som kom kjørende meget hurtigt mod ham paa den private Vej fra Deringham Hall.

Han blev staaende stille og iagttage den. Der var meget Søl paa Veien efter det sterke Regn, og Sølen blev kastet i Veiret af Hjulene, saa den faldt udover Vognen og endog naaede Manden, som sad paa Kuskesædet. Hestene galopperede, og Kjøreren lænede sig frem med Svøben i Haanden.

Han saa strax, hvis Vogn det var. Det var den lille Vogn, som Mr. Sabin havde bragt med sig fra London. Han havde altsaa været paa Deringham Hall. Der kom et sterkt Udtryk i Wolfendens Ansigt. Han stod omtrent midt paa Veien. Det var nødvendigt at holde Hestene lidt tilbage, før de naaede den skarpe Sving i Veien lige foran ham. Antagelig

vilde de blive lidt ræd, naar de fik se ham staa der midt paa Veien. Han kunde da stoppe dem. Derfor blev han staaende. De kom nærmere og nærmere. Wolfenden bed Lænderne sammen og glemte sin Svimmelhed.

De var næsten kommet hen til ham nu. Til hans store Forbauselse gjorde Rjoreren intet Forsøg paa at holde de galopperende Heste tilbage. Det syntes umuligt, at de kunde tage den skarpe Sving i Veien med den Fart, de gjorde. Skunddotterne hang i Mundbigerne, og Dinene var underløbne med Blod. De var næsten inde paa Wolfenden, før han forstod, hvad der hændt. De forsøgte ikke at tage Svingen, som han bevogtede, men skød lige forbi ham og tog Cromerheien. Wolfenden skreg og slog ud med Armen, men Ruffen saa ikke engang i den Retning, hvor han var. Han fik et Glimt af Mr. Sabins Ansigt, som han sad der lænet tilbage i Vognen, mørk og lig en Satyr. Der riste sig et Smil paa de tynde Læber, og Wolfenden fik Indtrykket af, at der var Triumf i det Smil, da Mr. Sabin saa ham staa der hjælpeløs. Det hele var over i et Øieblik. Vognen, hvis Hjul gik som rasende var snart som en Prik i det Fjerne.

Wolfenden saa paa sit Uhr. Det var fem Minuter over halv et. Det var klart at se, hvad Mr. Sabins Hensigt var. Han forsøgte at naa Gurtigtoget, som afgik til London Kloffen et. Det var aldeles haabløst at sætte efter Vognen. Wolfenden vendte Ansigtet mod Deringham Hall og sprang hele Veien. Han blev grebet af en ubestemt Frygt. Synet af Mr. Sabins Smil forfulgte ham. Han havde havt Held med sig. Hvilke Midler havde han brugt?

Kanſke Bøld! Bølfenden glemte ſin egen Hovedpine. Den eneſte Tanke, han havde, var at komme hjem. Hvis Mr. Sabin havde ſaa meget ſom hævet ſin Haand, ſkulde han ſandelig betale for det. Nu forſtod han, hvorfor han havde tilføiet ham Slaget. Det var for at lode ham borte. Han ſkar Tænder, idet han ſprang af alle Kræfter. Han puſtede tungt, og han blev grebet af en lidenſkabelig, Garme. Mr. Sabin havde taget ham ved Næſen! Forbandet være han!

Han kom endelig til den ſidſte Sving i Veien, ilede op over Trappen og gik ind i Hallen. Tjeneren puſtede med ſit ſom jædvænlig. Der var intet, ſom tydede paa, at noget uſædvanligt var hændt. De ſaa nyſgjerrig paa ham, men det kunde komme af, at hans Antræk ikke var i den Orden, ſom det pleiede at være.

"Hvor er Admiralen, Groves?" ſpurgte han anpuſten.

"H. Herlighed er i Billiardværelſet," ſvarede Manden.

"Hvor?"

"I Billiardværelſet, min Lord," gjentog han. "Han ſpurgte efter Dem for et Diebliſt ſiden."

Bølfenden vendte ſig tilvenſte og gik ind i Billiardværelſet. Hans Fader ſtod der i Skjortecærmerne og med en Kæp i Haanden. Idet han vendte ſig, ſaa Bølfenden med engang, at hans Anſigt havde ſaaet et helt andet Udtryk. De haarde Linjer var der ikke mere, og der fandtes heller ikke det ringeſte Spor af Vengſtelſe. Hans Dine var milde og klare

som et Barns. Han vendte sig mod Wolfenden med et mildt Smil og begyndte strax at fridte Kæben.

"Kom, lad os have et Parti, Wolf," sagde han muntert. "Du maa ikke være for streng med mig, da jeg ikke har spilt i lang Tid. Du har holdt dig i Øvelsen, saa vi vil sætte det til Hundrede, og du skal give mig tyve."

Wolfenden var overmaade forbauset, men var istand til at skjule det.

"Det er længe nu, siden vi spille, er det ikke?" sagde han.

Hans Fader saa paa ham og syntes at være forundret.

"Ikke saa riget længe siden, skulde jeg tro. Var det ikke igaar eller iforgaars?"

Wolfenden begyndte at undre sig paa, om Slaget havde skadet hans Hjerne. Han syntes, at han ikke havde seet Billiardbærelset paa Deringham Hall aarlent paa flere Aar.

"Jeg kan ikke rigtig huske det," stammede han. "Jeg tog kunst: icil. Tiden gaar saa hurtig."

"Jeg forstaa ikke rigtig, hvorledes det er med unge Mænd, som intet bestiller," sagde Admiralen, idet han lavede en Karambolage og gik hurtig rundt Bordet. "Det er en stor Feil ikke at have noget Livsfald, Wolf. Jeg ønsker, jeg kunde saa dig til at indse det."

"Jeg er fuldstændig enig med dig i det," sagde den unge Lord. "Du maa dog ikke betragte mig som en fuldstændig Lediggænger. Jeg har taget min juridiske Embedsexamen og kunde praktisere som Advok-

fat naarfømhelst, og jeg tænker alvorlig paa at komme ind i Parlamentet."

"En daarlig Karriere, Gutten min, en daarlig Karriere for en Søn af en Gentleman. Følg mit Raad og hold dig borte fra Parlamentet. Nu skal jeg faa den røde Kugle i en Stilling, som gjør det vanskeligt for dig at gjøre noget. Jeg liker ikke den røde Kugle, Wolf! Den ser paa mig hele Tiden — som Manden gjorde! Na!"

Han slængte Køen ned paa Gulvet og gik tilbage.

"Se der, Wolf, han flirer ad mig. Du maa fortælle mig Sandheden, Gutten min! Er jeg blit taget ved Næsen? Han sagde, at han var Mr. C. og jeg gav ham altjammen. Se, hvorledes hans Ansigt forandres. Det er ikke Mr. C. nu! Han er lig — hvem er han lig? C. er ikke bleg som ham, og han holder ikke. Jeg tror, jeg kan huske ham ogsaa. Kan ikke du hjælpe mig? Kan ikke du se ham, Gutten min?"

Han havde hele Tiden gaaet sagte bagover, og nu lænede han sig mod Væggen dødbleg. Hans Øine var vilde, og Pupilerne var udvidet. Wolfenden havde lagt fra sig sin Kø og kom over til ham.

"Nei, du kan ikke se ham, Fader," sagde han beroligende. "Jeg tror, det maa være en Indbildning. Du har arbeidet for håardt."

"Du er blind, Gut," mumlede Admiralen. "Hvor saa jeg ham sidst? Der var Sand — og en brændende Sol — hans Kugle gik langt forbi mig, men jeg sigtede lavt, og jeg traf ham. Han opførte sig som en tapper Mand. Han var en Aristokrat, og han glemte det aldrig. Men hvorfor kalder han sig Mr. C.? Hvad har han at gjøre med mit Arbejde?"

"Lad os gaa ind i det andet Værelse, Fader," sagde Wolfenden venlig. "Det er for koldt til at spille Billiard."

Admiralen holdt Armen frem. Han syntes pludselig at være blit svag og gammel. Hans Dine var matte, og han mumlede noget til sig selv. Wolfenden ledede ham ud af Værelset og op til hans egne Værelser i anden Etage. Da han havde faaet anbragt ham der i en magelig Stol, bad han om Undskyldning for at maatte forlade ham et Øieblik, hvorpaa han skyndte sig ned i Biblioteket. Mr. Blatherwick sad der alene og skrev.

"Hvad hændte her i Formiddag, Blatherwick?" spurgte Wolfenden. "Hvem har været her?"

Mr. Blatherwick blev meget rød.

"Miss Merton var her, og en Herre var med hende, jeg antager fra Indredepartementet."

"Hvem slap dem ind i Biblioteket?" spurgte Wolfenden strengt.

Mr. Blatherwick fingrede med Snippen, som om han fandt den for trang, og det var klart, at han ikke befandt sig vel.

"Paa Miss Mertons Anmodning, lod jeg ham komme ind, Lord Wolfenden," sagde han nervøst. "Jeg forstod det derhen, at Hendes Naade havde sendt Bud efter ham. Jeg haaber, jeg ikke gjorde noget galt."

"De er en Løst, Blatherwick," sagde Wolfenden ærgerlig. "Det ser ud til at De har en Fornøielse af at lade Dem bruge af Bedragere og Lyve. Min Fader har nu mistet Forstanden helt ud, og det er Deres Skyld. Det bedste, De kan gjøre, er at forsvinde herfra strax. De er altfor trofskyldig for denne Verden!"

Wolfenden gik for at begive sig til sin Moders Værelser, men der kom et Skrig fra anden Etage, og han ilede did. Han mødte sin Moder udenfor Admiralsens Dør, og de gik begge ind. Der stod de Ansigt til Ansigt med ham.

"Gaa væk!" skreg han rasende. "Kom med mig, Wolf! Vi maa følge efter ham. Jeg maa have mine Papirer tilbage eller dræbe ham. Jeg har drømt. Han sagde, at han var Mr. C. Jeg gav ham alt, han bad om. Vi maa faa alt sammen tilbage. Store Gud! Hvis han offentliggjør Papirerne, blir vi ruineret — hvor kom han fra? — Man sagde, han var død — fravler han tilbage fra Helvede? Jeg skjød ham en Gang. Han har aldrig glemt det! Dette er Hevn! O, Gud!"

Han sank ned paa en Stol. Store Sveddraaber kom frem paa hans hvide Pande. Han skjalv fra Top til Taa. Bludselig sank hans Hoved ned paa Brystet og Ordene døde paa hans Læber. Han var bevidstløs. Grevinden krælede ved hans Side, og Wolfenden bøjede sig over hende.

"Ved du noget om, hvad der er hændt?" spurgte Wolfenden.

"Meget lidet," hviskede hun. "Han, Mr. Sabin, kom paa en eller anden Maade ind i Biblioteket, og Afskælfen gjorde ham til, hvad han nu er. Her er Lægen."

Dr. Whitlett blev bragt ind. De saa alle tre ned paa Admiralen, og Lægen kom hurtig med nogle faa Spørgsmaal. Der var sandelig indtraadt en stor Forandring i hans Ansigt. En skarp Linje eller to var blit borte, Udtrykket var mildere og yngre. Det

var liget et Varns Ansigt. Wolfenden var bange for at se Pinene aabne. Han syntes allerede, at han saa dem stirre tomme ud i Luften. Dr. Whittlett rystede sjørgmodig paa Hovedet.

“Jeg er bange for, at naar Lord Deringham kommer til sig selv igjen, vil han ikke huske noget mere,” sagde han alvorlig. “Han har havt en overordentlig Rystelse, og alt tyder paa, at han har mistet Forstanden.”

Wolfenden bed Tænderne sammen. Til dette førte altsaa Mr. Sabin Besøg.

Fireogtredivte Kapitel

Blanche Mertons lille Komplot

Klokken var omkring fire om Eftermiddagen, da der blev bragt ind til Helene et Telegram fra Mr. Sabin. Hun holdt netop paa at gjøre sig færdig til at forlade Lodge.

"Jeg har havt Geld med mig og er nu paa Veien til London. Du gjør bedst i at følge efter, naar du finder det beleiligt, men kom ikke senere end imorgen."

Hun rev det i Smaabiter og nymmede en Bise.

"Det er nok," mumlede hun. "Jeg er ikke længere ærgjærrig. Jeg skal nok reise til London, min kjære Onkel, men ikke til Kensington! Du kan spille Richelieu for Henri og min Fætter, om du saa behager. Jeg undres paa . . ."

Der kom et mildere Udtryk over hendes Ansigt, og hun blev staaende og tænke. Pludselig begyndte hun at skoggerle. Hun gik og satte sig paa Sofaen, hvor Wolfenden havde ligget.

"Det vilde have været simplere," sagde hun til sig selv. "Hvor ligt det er Manden, at finde paa noget saa voveligt. Jeg ønsker — jeg næsten ønsker — at jeg havde gaaet ind paa det. Hvilken deilig Sensation det vilde have frembragt! Cecile vil se, naar jeg fortæller hende dette. Hun har altid været af den Mening, at jeg var ærgjærrig og bare ærgjærrig

— og nu har jeg fundet ud, at jeg har et Hjerte at give bort. Na, du Verden!”

Der var nogen, som bankede paa Døren. En Tjener kom ind.

“Miss Merton vil gjerne vide, om De kunde give hende et Øieblik af Deres Tid, før De reiser, Miss,” sagde Manden.

Selene saa paa sit Uhr.

“Jeg skal begive mig afsted om kort Tid,” sagde hun. “Det er bedst hun kommer ind nu.”

Manden gik ud, men kom tilbage næsten strax med Miss Merton. Selene saa for første Gang, hvor vakker Pigen var. Hendes velformede lille Figur tog sig overordentlig godt ud i den nette, skræddersjede Kjole, som hun havde paa, og der var en frisk Farve i hendes Kinder. Selene, som aldrig havde likt sin Onkels Stenograf, og som neppe nogensinde havde talt til hende, forblev staaende, idet hun ventede paa at saa høre, hvad hun havde at sige.

“Jeg vilde gjerne træffe Mr. Sabin,” begyndte hun. “Kan De sige mig, naar han kommer tilbage?”

“Han er reist til London,” sagde Selene. “Han kommer ikke hid mere.”

Pigens Forbauselse var aabenbart ægte.

“Men han sagde intet om det for nogle saa Timer siden,” udbrød hun. “Jeg ved, at De har hans Fortrolighed. Han gav mig i Formiddag noget, som jeg skulde udføre. Jeg skulde saa Blatherwick bort fra Deringham Hall og holde ham hos mig saa længe som mulig. De kjender naturligvis ikke Mr. Blatherwick? Ja, da kan De ikke føle Medlidenhed med mig. Jeg har været hos ham helt siden Kloffen ti. Til sidst

kunde jeg ikke holde ham længere. Han gik tilbage til Deringham Hall."

"Mr. Sabin vil antagelig skrive til Dem," sagde Helene. "Guljet er blit leiet for to Uger til, og De kan naturligvis blive her, om De saa ønsker. Der er ingen Tvivl om, at De kommer til at høre fra ham om en Dag eller to."

Miss Merton trak paa Skuldrene.

"Nubel, jeg skal tage mig en Fridag," sagde hun. "Jeg er færdig med at afskrive alt, som jeg har faaet. Har De ikke sluppet ned noget der?"

Hun bøiede sig pludselig ned og tog op fra Gulvet en Medaljon.

"Er denne Medaljon Deres?" spurgte hun. "Vel ...."

Hun holdt Medaljonen fast i Haanden. Hun fæstede Blikket paa den. Den var meget liden og lavet af Guld uden nogen Stas. Der var indgraveret paa den en Grebekrone og et Par Bogstaver. Miss Merton saa paa den med stor Forbauselse.

"Den tilhører jo Wolf — Lord Wolfenden!" udbrød hun.

Helene saa paa hende med kold Forundring.

"Det er meget mulig," sagde hun. "Han var her for en liden Stund siden."

Miss Merton greb endnu fastere omkring Medaljonen, som om hun var bange for, at den vilde blive taget fra hende.

"Her! I dette Bærelse?"

"Naturligvis. Han kom for at tale med Mr. Sabin og var her en Stund."

Miss Merton blev lidt blegere. Hun saa ikke fuldt saa vakker ud nu.

"Talte De med ham?" spurgte hun.

Selene traf Dienbrunnene i Veiret.

"Det er vanskelig for mig at forstaa, hvad det vedkommer Dem," sagde hun. "Men siden De spørger mig, har jeg intet imod at fortælle Dem, at jeg virkelig talte med Lord Wolfenden. Han var her hos mig en Stund efter at Mr. Sabin var gaaet."

"Kanskje det var Grunden til, at jeg blev sendt bort, saa jeg ikke var i Veien," sagde Miss Merton iskoldt.

Selene saa paa hende med halvlukkede Øine.

"Jeg er bange for, at De er en meget uforstaaet ung Kvinde," sagde hun. "Bær af den Gudhed at lægge Medaljonen paa Bordet og forlad saa Bærelset."

Pigen gjorde ingen af Delene. Hun stak derimod Medaljonen indenfor Kjoledivet.

"Jeg skal tillade mig at beholde den," sagde hun.

Selene lagde Haanden paa Kloffen.

"Jeg er bange for, at De ikke er frijsk," sagde hun.

"Jeg skal ringe efter en Tjener. Jeg haaber, at De nu vil virkelig lægge Medaljonen paa Bordet og forlade Bærelset."

Miss Merton rettede sig op og hendes Øine lynte.

"Jeg kan gjøre Fordring paa Medaljonen med større Ret end nogen anden," sagde hun. "Jeg er stadig sammen med Lord Wolfenden. Jeg skal levere ham Medaljonen."

"De skal have Tak for det, men De behøver ikke

at bry Dem," sagde Helene. "Jeg skal sende en Tjener over til Deringham Hall med den. Vil De nu være af den Godhed at lade mig faa den?"

Miss Merton tog et Skridt tilbage og rystede paa Hovedet.

"Jeg skulde tro, at den har mere Betydning for mig end for Dem, for det var jeg, som gav ham den," sagde hun.

"Gav De ham denne Medaljon?"

Miss Merton nikkede.

"Ja, jeg gjorde det. Hvis De ikke vil tro mig, kan De se her."

Gum trak Medaljonen frem af Barmen, rørte ved en Tjers og holdt den frem. Inde i Medaljonen var et lidet Billede. Helene lænede sig frem og saa paa det. Gum saa strax, hvem det var. Det var Miss Mertons Billede. Gum følte, hvorledes Farven forlod hendes Ansigt, men hun holdt sig stiv.

"Jeg havde ingen Anelse om, at De stod paa en saa venlig Fod med Lord Wolfenden," sagde hun.

Der viste sig et underligt Smil paa Miss Mertons Læber.

"Lord Wolfenden har været meget snil mod mig," sagde hun.

"Det kan hænde, at jeg ikke burde spørge, men jeg maa tilstaa, at De har sat mig i Forbavselse," sagde Helene. "Er Lord Wolfenden Deres — Elsker?"

Miss Merton luskede Medaljonen og stak den ind i Barmen igjen. Der var ikke længere noget Spørgsmaal om, hvorvidt hun skulde beholde den eller ei. Gum saa eftertænksomt paa Helene.

"Har han gjort Nur til Dem?" spurgte hun
braat.

Helene saa paa hende. Miss Merton følte sig pludselig meget ubehagelig.

"De maa ikke komme med uforstammede Spørgsmaal til mig," sagde hun rolig. "De behøver naturligvis ikke at fortælle mig noget, hvis De ikke ønsker det. De kan gjøre, som De vil."

Pigen var hvid i Ansigtet af Sinne. Hun sad ikke inde med en Tiendedel af Helenes Selvbeherfselse, og hun følte, at hun ikke beherskede Stillingen paa nogen Maade.

"Lord Wolfenden lovede engang, at han vilde ægte mig," sagde hun med Bægt paa Ordene. "Jeg var hans Faders Sekretær og blev jaget for den unge Lords Skyld."

"Virkelig?"

Engen af de to Kvinder sagde noget paa en Stund. Miss Merton iagttog nøie Helene, men hun blev skuffet. Hun kunde ikke se noget andet end Kulde og Stolthed i dette skjønne Ansigt. Der fandtes ikke Tegn til at hun følte Smerte.

Under disse Omstændigheder tilhører Medaljonen naturligvis Dem," sagde Helene. "Jeg vil med Deres Tilladelse ringe efter min Pige. Jeg reiser iaften."

"Jeg skulde like at fortælle Dem om Lord Wolfenden og mig," sagde hun ondskabsfuldt.

Helene smilte mat.

"De vil visseelig undskyld mig, men De maa forstaa, at det ikke er noget, som i mindste Maade interesserer mig," sagde hun.

"Miss Merton var rød af Sinne. Hun laa under i Kampen, og hun vidste det.

"Jeg troede, at De var meget interesseret i Lord Wolfenden," sagde hun snedig.

"Jeg har fundet ham meget mere behagelig end Mertalet af Englænderne."

"Men De bryr Dem ikke om at høre noget om ham — og mig!" sagde Miss Merton.

Helene smilte.

"Jeg ønsker ikke at være grov, men siden De giver det den Form, vil jeg indrømme, at de har Ret," sagde hun.

Pigen bed sig i Læben. Hun følte, at hun havde vundet kun en halv Seier. Hendes Modstander var mere end hun kunde greie. Hun forandrede pludselig Taktik.

"Na, De er grusom!" udbrød hun. "De har til Hensigt at tage ham fra mig. Jeg ved det. Han lovede mig Egetestab — før De kom. Han maa ægte mig. Jeg bober ikke at reise hjem!"

"Jeg kan forsikre Dem, at jeg ikke har noget som helst Ønske om at tage Lord Wolfenden fra Dem — eller fra nogen som helst anden," sagde Helene rolig. "Jeg liker paa ingen Maade denne Samtale, og jeg agter ikke at fortsætte den. Hvis De ikke har noget mere at sige, er De kanse saa venlig at forlade dette Værelse, og hvis De ønsker at forlade Huset, skal jeg give Ordre til at De faar kjøre. Vær saa venlig at fatte en Bestemmelse hurtig."

Miss Merton sprang op og gik henimod Døren. Hendes vakre Ansigt var fordreiet af Raseri.

"Jeg bryr mig ikke om Deres Bogn," sagde

hun. "Jeg skal forlade Huset, men jeg gaar tilfods."

"Det er mig det samme, naar De bare forsvinder," mumlede Helene.

Hun var allerede borte ved Døren, men hun kom tilbage.

"Jeg kan ikke hjælpe det," sagde hun. "Der er et Spørgsmaal, som jeg maa stille til Dem. Har Lord Wolfenden bedt Dem om at blive hans Husfru?"

Helene følte Modbydelse for det hele, men hun var ikke haardhjertet. Det var klart, at Pigen var ulykkelig — det faldt hende ikke ind, at hun bare løi. Hun kunde selv ikke forstaa en saadan Mangel paa Selvrespekt. Hun nærede baade Medlidenhed og Foragt for hende.

"Jeg kan ikke besvare Deres Spørgsmaal, da det angaar Lord Wolfenden som det angaar mig. Men jeg har intet imod at fortælle Dem dette. Jeg er Prinsesse Helene af Orleans, og jeg er forlovet med min Fætter, Prins Henri af Orléans. Saa De jer, at der ikke er megen Udsigt til, at jeg kommer til at ægte Lord Wolfenden. Vær nu af den Godhed at gaa ud strax!"

Miss Merton adlød. Hun forlod Værelset bogstabelig talt maalløs. Helene ringte.

"Gvis denne unge Person — Miss Merton hedder hun vist — skalde forsøge at faa mig i Tale igjen, før jeg reiser, maa du sørge for, at hun ikke faar Lov til det," sagde hun til Tjeneren.

Manden buffede og forlod Værelset. Helene var alene. Hun sank ned i en magelig Stol og støt-

tede Hovedet paa Haanden. Det var let nok at beherske sig overfor Miss Merton, men nu, da hun var alene, kom der et andet Udtryk i hendes Ansigt. Hendes stolte lille Mund skælvede. Hun følte sig saa ulufelig og urolig. Taarerne kom frem, men hun strøg dem heftig bort.

"Svorledes kunde han vove?" mumlede hun.
"Jeg ønsker, at jeg var en Mand! Det maa være —
Ergjerrighed alligevel!"

Femogtredivte Kapitel

Et lidet Slag Kort

Mr. Sabin, hvis Bogn havde bragt ham til Cromer Jernbanestation to Minuter før Togets Afgang, tog Plads i en første Klasses Bogn for at begi-
ve sig til London og i No og Mag tændte en fin Ci-
gar. Han var i et meget godt Humør. Han var til-
freds, ja tilfreds, som kun en Mand kan føle, der ef-
ter et langt og haardt Arbeide har naaet lige hen til
det store Maal, som har været hans Livs Uegjerrig-
hed. Kun to Dages roligt Arbeide til, og hans Sverv
var udført. Alt, som han havde forpligtet sig til at
give, vilde da være færdigt. Det eneste, som stod til-
bage at udføre, var bare Smaating, der ingen Van-
sfelighed medførte. Det havde været et svært Fore-
tagende — undertiden vanskeligere, end han havde
paa Forhaand tænkt sig. Det var med stor Tilfreds-
stilling, at han kunde sige til sig selv, at intet andet
levende Menneſke kunde have udført det saa godt.
Der havde været meget at gjøre, men ingen kunde
nægte, at det blev godt udført. Den sidste Bedrift
var dog den største. Den satte ligesom Kronen paa
Verket. Han havde gjort meget i sit Liv. Dog kunde
intet sammenlignes med, hvad han nu strax var færdig
med. Det var hans Livs Hovedværk.

Han fulgte ligegyldigt med Dinene Pasfagerer-

ne, som begyndte at tage Plads i Toget. Han interesserede sig ikke for dem. Han lagde neppe Merke til deres Ansigter. De tilhørte ikke hans Verden, og han ikke deres. Men pludselig fik han Vinene op. Det var ikke noget behageligt Syn. Han reiste sig og tørrede Duggen af Vinduet, saa han kunde se bedre. En ung Mand i en lang Måter kjøbte Abiser af en Gut en Yard eller to fra Bognen. Der var noget ved Mandens Figur og Holdning, som forekom Mr. Sabin lidt familiært. Han ventede, til han vendte Hovedet, og de to Mænds Vine mødtes — da forsvandt det sidste Spor af Tvil. Det var Felix! Mr. Sabin lænede sig tilbage i sit Sjørne alt andet end behagelig tilmode. Han havde til sin Bestyrtelse lagt Merke til, at hvor overraskende det end havde været for ham selv, var det pien synlig ikke det for Felix — det var klart, at han var forberedt paa det.

Den unge Mand havde mødt Mr. Sabin's ængstelige Blik, der lagde den største Overraskelse for Dagen, med et svagt, underligt Smil. Det syntes at være sikkert, at Felix vidste, at Mr. Sabin skulde reise med dette Tog. Den unge Mand havde i al Hemmelighed fulgt ham, og da Mr. Sabin kjendte ham, som han gjorde, var det ikke med noget let Sind, han saa ham der. Han betænkte sig dog ikke et Øieblik paa at optage Kampen, som han vidste vilde komme. Han besluttede at tage Thren ved Hornene uden at vente. Han trak derfor Vinduet ned og stak Hovedet ud.

"Skal De til London?" spurgte han Felix, som om det var den mest naturlige Ting af Verden at træffe ham der.

Den unge Mand nikkede.

"Ja, det begynder at blive temmelig kjedeligt nede her, gjør det ikke? Jeg ser, at ogsaa De skal rejse tilbage igjen."

Mr. Sabin indrømmede det.

"Ja, jeg har haft omtrent nok af det," sagde han. "Desuden skulde jeg have været i Pau allerede, og jeg maa se til at komme mig afsted nu. Måtte De at komme ind her?"

Felix betænkte sig. Forslaget havde forbauset ham med det samme. Men det blev næsten strax en Fristelse. Det vilde være overordentlig pikant at rejse sammen med denne Mand. Paa den anden Side vilde det være meget uforstandigt. Det vilde være at løbe en aldeles unødvendig Risiko. Mr. Sabin læste hans Tanker med den største Lethed.

"Det skulde glæde mig at have en liden Præt med Dem," sagde han stille. "De er vel ikke ræd? Jeg er aldeles ubevæbnet, og som De ser, har ikke Naturen gjort mig til en Mand, som dner til at kjæmpe."

Felix betænkte sig ikke længere. Han lod Portøren bringe sin Haandkuffert og sine Golfklubber ind i Bognen, hvor Mr. Sabin var, idet han selv gik foran. Han satte sig paa Sædet lige overfor Mr. Sabin.

"Jeg havde ingen Ide om, at De var paa disse Kanter," sagde Mr. Sabin.

Felix smilte.

"De har været saa optaget med at — spille Golf," sagde han. "Det er et overordentlig interessant Spil, er det ikke?"

"Meget interessant," svarede Mr. Sabin. "De er selv en Elsker af det Spil, ser jeg."

"Jeg er bare en Begynder, og en meget flodset Begynder endog," svarede Felix. "Jeg tager imidlertid mine Klubber med mig, naar jeg reiser til Aften paa denne Tid af Aaret. De redder mig fra at blive betragtet som en gal Mand."

"Det er mærkelig, at De skulde have besluttet at komme til Cromer nu," sagde Mr. Sabin. "Det er sandelig et meget interessant Møde. Jeg tror ikke, jeg har haft den Fornøjelse at træffe Dem siden hin Aften i Restauranten Milan, da Deres Dpførsel mod mig — undskyld, at jeg nævner det — neppe var hensynsfuld."

Mr. Sabin var meget venlig og rolig. Han syntes at behandle den hele Affære som en Spøg. Felix saa mørkt ud af Vinduet.

"De var som sædvanlig heldig," sagde han. "Det var min Mening at dræbe Dem den Aften. De ser, jeg tager ikke i Betænkning at indrømme det. Jeg havde svoret at gjøre et Forsøg, den første Gang vi mødtes."

"I Betragtning af, at vi er fuldstændig alene," sagde Mr. Sabin, idet han saa sig omkring, "og i Betragtning af, at mit Liv fysisk seet under saadanne Omstændigheder er fuldstændig i Deres Magt, skulde jeg like, om De vilde give mig nogen Forsikring om, at De ikke har til Hensigt at gjentage Forsøget. Det vilde i en ikke liden Grad øge mit Velbefindende."

Den unge Mand smilede uden at svare strax. Derpaa blev han pludselig alvorlig. Det saa ud til, at han overveiede Sagen. Næsten umærkelig førte

Mr. Sabin Gaanden henimod Vinduet. Han søgte at regne ud, hvor høit over Vinduet Signalsnoeren var. Felix iagttog hans Fingre og smilte igjen.

"De behøver ikke at være bange," sagde han. "Sagen mellem os to Fiender, som personlig Sag betragtet, er forbi. De har intet mere at frygte herefter."

Mr. Sabin tog Gaanden tilbage.

"Det glæder mig meget at høre det," sagde han. "De mener det alvorlig nu, antager jeg?"

"Naturligvis. Det forholder sig affurat, som jeg siger. Der er ikke længere Grund til et personligt Fiendskab mellem os to. Vortseet fra, at jeg paa ingen Maade liker Dem, hvilket De, som Forholdene har været, antagelig vil finde meget rimeligt" — Mr. Sabin bukkede — "har jeg ingensomhelst Tølelse overfor Dem."

Mr. Sabin drog et noget overdrevent Letteljens Suk.

"Jeg kan altsaa nu glæde mig over, at jeg har en Ting mindre at frygte. Men jeg maa tilstaa, at jeg er noget nysgjerrig," lagde han til. "Vi har foran os en noget kjedelig Rejse, som vil vare i flere Timer. Vilde det være for meget, om jeg bad Dem . . . ."

Felix slog ud med Gaanden.

"Paa ingen Maade," sagde han. "Det tager bare nogle faa Ord at forklare det hele. Jeg har andre Ting, som jeg skulde tale med Dem om, men de kan vente. Vi har, som De siger, nok Tid til vor Raadighed. For tre Uger siden modtog jeg et Telegram fra Bryssel. Det var fra — undskyld mig, om jeg

ikke siger Navnet i Deres Nærværelse. Det vilde være Selligbrøde, efter min Mening."

Mr. Sabin bukkede. Der viste sig en rød Glæde paa hans indsunken Rinder.

"Jeg var der i fire og tyve Timer i Anledning af en Sag," fortsatte Felix. "Sun var syg — hun troede selv, at hun maatte dø. Vi talte sammen om en liden Begivenhed, som hændte for mange Aar siden, men jeg antager, at hverken De eller hun eller jeg har nogensinde glemt den."

Mr. Sabin trak ned Kullegardinen ved Siden af sig. Det var kun en liden Straale, som den kolde Vintersol havde sendt ned gennem en liden Abning i Skyerne, men den syntes at blende ham.

"Sun havde faaet vide, at De og jeg var sammen i London — at De endnu engang gav Dem af med at spille en Rolle i store Affærer i den civiliserede Del af Verden. For at vort Møde ikke skulde lede til ulykkelige Følger, fortalte hun mig — noget, som jeg ikke havde hørt noget om."

"Na!"

Mr. Sabin flyttede sig urolig paa sit Sæde. Han trak Klumpfoden lidt længere tilbage. Felix syntes at se aandssfraværende paa den.

"Sun viste mig en liden Pistol," fortsatte han. "Sun forklarte for mig, at en Kvindes Sigte er en overordentlig usikker Ting. Desuden var De et Stykke fra hende, og det hjalp Dem, at De sprang tilside. Desuden var det en gammel og daarlig Affære — Mechanismen paa Pistolen, forstaar De — saavidt jeg kunde se. — Kuglen gik altfor lavt. Det Skud, som nok var bestemt for Deres Hjerte, fandt i et hvert

Fald Deres Fod. Af hende fik jeg for første Gang vide, at hun, som var en saa overordentligt sød og tilbageholden Kvinde, havde bovet at være sin egen Hæver. Livet er sørgeligt nok, og det, som bringer Glæde, er sjældent, men jeg maa tilstaa, at jeg oplevet noget overordentlig glædeligt, da hun fortalte mig den Historie. Selv nu føler jeg noget af den samme Glæde, naar jeg sidder og ser paa Deres — skal vi kalde det Banfskabthed? — og tænker paa, hvor forskjellig de vilde ....“

Mr. Sabin reiste sig halvt op. Han var hvid i Ansigtet, med Undtagelse af, at der var en rød Blæst høit oppe paa Kindbenet. Hans Øine var blodunderløbne. Det saa et Dødelik ud, som om han vilde slaa til Felix. Den unge Mand stansede midt i Sætningen og var paa Bagt.

“Hør her,” sagde han. “Det er ikke ligt Dem at miste Herredømmet over Dem selv paa denne Maade. Det er en simpel Sag. De forurettede en Kvinde, og hun hævnede sig selv storartet. Hvad mig angaar, ser jeg nu, at det var aldeles unødvendig for mig at lægge mig op i Sagen. Jeg tillader mig endog at bede om Undskyldning for den Skræk, som jeg satte Dem i udenfor Restauranten Milan. Regningen var blit opgjort af dygtigere Hænder. Jeg kan forsikre Dem, at jeg ikke længere er Deres Fiende. Faktum er, at naar jeg ser paa Dem” — han syntes at se næsten ned til Gulvet — “at naar jeg ser paa Dem, tillader jeg mig at føle en Ennlig Medlidenhed med Dem. Men det var en storartet Hævn! Skal vi nu tale om noget andet?”

Mr. Sabin sad aldeles stille i sit Hjørne. Hans

Dine syntes at være rettet paa en Høi langt borte, lige ved Sletten, som Toget gik over. Felix' bidende Ord og haanende Smil havde ingen Mening for ham. Faktum var, at han ikke saa sin Rejsefælle længere, og ikke hellere var han sig bevidst, at han var i den samme Vogn. Han følte sig ikke længere indestængt i den. Han var en privilegeret Gæst i et Værelse i et Slot, Tilbederen af den Kvinde, hvis mørke, lidenskabelige Dine og bløde, hvide Arme tog hans Tanker fangne. Det var kun en af de mange slige Scener.

Han gyste en Smule, da hans Tanker gik endnu længere tilbage i Tiden. Han havde været trofast mod en Gud og bare en Gud — og denne Gud var ham selv. Var det et Tegn paa, at der forstod ubehagelige Ting, at han for første Gang paa mange Aar havde beskæftiget sig med Ting, som var hændt i Fortiden, Tanker, som han betragtede som sygelige? Han rev sig bort fra dem. Han vilde ikke beskæftige sig med dem mere. Det var jo det rene Galsskab.

Han havde nu al Grund til at tro, at han stod foran Guldsjælshen af et stort Arbejde — det kunde umulig slaa fejl! Han kunde nu se Maalet for hele sin Ergjerrighed. Det laa der lige foran ham. Veien til den var bred og let at gaa. Vare en kort Stund nu, og han vilde blive en af de første Mænd i Europa. Dette var en meget behagelig Tanke, og de ubehagelige Minder fra Fortiden forsvandt. Han var atter sig selv, skarp, aarvaagen, kraftig. Saa mødte hans Dine hans Rejsefælles. Felix saa stivt paa ham. Mr. Sabin's Ansigt blev mørkt. Der var noget faretruende ved denne Mand. Selv den Ting,

at han var der i Vognen sammen med ham, gav en Nutydning om, at der foretog en Ulykke.

"Jeg er Dem meget forbunden for Deres lille romantiske Fortælling," sagde han. "Der er imidlertid et Punkt, som trænger lidt Forklaring. Hvis det forholder sig, som De siger, at De ikke længere har nogen Interesse for mig, hvad gjør De saa hernede? Jeg gaar ud fra, at det ikke er tilfældig, De er her."

"Visseelig ikke," svarede Felix. "Lad mig imidlertid at rette en Smule paa noget, De sagde. Jeg sagde, maa De huske — personlig Interesse."

"Jeg kan ikke se Forskjellen," sagde Mr. Sabin. "Faktum er, at jeg slet ikke forstaar Dem."

"Jeg er saa dum," sagde Felix undskyldende. "Jeg burde have udtalt mig mere greit. Der er dog en Mulighed for, at selv De, som ved alle Ting, er ubidende om min nubærende Stilling."

"Jeg kjenner den aldeles ikke," indrømmede Mr. Sabin.

Felix var meget forbauset.

"Virkelig! Jeg gik naturligvis ud fra, at De kjendte den. Nuvel, jeg er ansat — naturligvis ikke i nogen vigtig Stilling — ved den russiske Ambassade. Ss. Excellence har været meget venlig mod mig."

For en Gangs Skyld begyndte Mr. Sabin at blive nervøs. Det saa ud til, de bange Anelser var meget vel begrundet. Denne Mand var hans Fiende. Men han gjenbandt næsten strax Herredømmet over sig selv. Hvad havde han at frygte? Han holdt endnu paa at vinde.

"Det glæder mig at høre, at De har faaet en saa

god Stilling. Jeg haaber, at De vil gjøre Deres bedste for at beholde den. De har slaact Brag paa mange gode Anledninger."

Felix smilte først. Derpaa lagde han sig tilbage i Sædet og skoggerlo. Da han havde leet godt og længe, tørrede han bort Taarerne. Han rettede sig op og saa beundrende paa den endnu blege Mand, som sad overfor ham.

"De er uforslignelig — storartet!" sagde han. "Gvis De lever længe nok, er der ingen Tvil om, at De blir berømt. Jeg gad vide, hvad De vil blive — Keiser, Diktator, Præsident i en Republik eller en Keisers Minister? Jeg skulde tænke mig, at det vil blive Minister. De har altid været en Aristokrat. Jeg vilde ikke have undværet denne Rejse for al Verdens Guld. Jeg længter efter at vide, hvad De kommer til at sige til Thyrst Lobenski i Kongs Crofs."

Mr. Sabin saa skarpt paa ham.

"Saa, De er, naar alt kommer til alt, kun en Dasei? — en almindelig Spion?" sagde han foragtelig.

"Til Tjeneste," sagde Felix med et Bux. "En Spion, om De behager, i de to sidste Uger optaget med nøie at bevogte alle Deres Bevægelser, idet jeg søger at udfinde, hvorfor De pludselig blev saa optaget med et hedenst Spil."

"Der tager De ialfald fuldstændig fejl," sagde Mr. Sabin rolig. "Gvis De havde iagttaget mit Spil, smigrer jeg mig selv med, at De havde maattet erkjende, at min Golf i det mindste ikke var et Paa-skud."

"Jeg har aldrig tænkt mig, at De ikke vilde være

dygtig i hvilketjomhelst Spil, som De gav Dem af med. Men jeg har heller ikke tænkt mig at De kom til Cromer for at spille Golf — ialfald ikke nu."

"Det moderne Diplomati har, som De vistnok har lagt Merke til, undergaaet en mærkelig Forandring," jagde Mr. Sabin. "Det er ikke længere Skik og Brug at holde Ting hemmelig. Det er slig nu, at de første Diplomater spiller med Kortene paa Bordet."

"Der er en hel Del i, hvad De siger," svarede Felix eftertænkjont. "Kom, lad os spille et Slag Kort! Det er jeg, som begynder. Jeg har været her nede og iagttaget Dem nøie hele Tiden for at finde ud, med hvilke Midler De er iistand til at osre dette Land til hvilkenjomhelst Magt, som De kan afslutte en Handel med. Høres ikke det ud som et Eventyr? Men det er klart, at De har Selvtillid, og Lobensfjtror paa Dem."

"Det forholder sig saa," sagde Mr. Sabin. "Den Magt, som jeg talte om, har jeg nu. Det var forresten færdig for et Maaned siden. En Times Arbejde vil gjøre det hele til et absolut Faktum."

"De opnaaede, hvad De manglede, da De i Eftermiddag plyndrede den gale Admiral," sagde Felix. Mr. Sabin rystede lidt paa Hovedet.

"Jeg har ikke plyndret nogen," sagde han. "Jeg benytter aldrig Magt."

Felix saa bebreidende paa ham.

"Jeg har hørt meget ondt om Dem, men jeg har aldrig hørt, at De — at De — fjære Dem, det er en meget ubehagelig Ting at sige."

"Nubel, min Herre?"

"At De spiller falsk!"

Mr. Sabin tog efter Pusten.

"Hvad jeg har sagt er bogstavelig talt sandt," sagde han. "Admiralen gav mig personlig de saa Oplysninger, som jeg bad om."

Felix vilde ikke tro det.

"Da maa De eie ogsaa Evnen til at hypnotisere ved Siden af alle de andre Evner, som De sidder inde med i saa høi Grad," sagde han.

Mr. Sabin lo haanlig, men han syntes dog ikke at befinde sig helt vel. Den lille Scene i Biblioteket paa Deringham Hal var ikke noget behageligt Minde for ham.

"Sagen er, naar alt kommer til alt, af liden Vigtighed," sagde han. "Det er bare nogle saa Detaljer. Jeg indrømmer, at De har gjort et godt Arbejde som Spion. Hvor meget skal der nu til for at kjøbe Deres Sukommelse og for at saa Dem til at forlade Toget ved næste Station?"

Felix jmrilte.

"De begynder at blive mere fornuftig," sagde han. "Det er et meget passende Spørgsmaal at komme med. Min Pris er, at De trofast opfylder Deres Kontrakt med min Chef."

"Jeg har ikke sluttet nogen Kontrakt med ham."

"De har aabnet Forhandlingerne med ham. Han er færdig til at blive enig med Dem om Bettingelserne. At, De har at gjøre, er at nævne Deres Pris."

"Jeg har ingen Pris," sagde Mr. Sabin stille — "ingen Pris, som han kunde betale."

"Han kan give, hvad Knigenstein kan give,"

• svarede Felix. "Det Fond, som staar det himmelige Politi til Tjeneste i Rusland, er det største i Verden. De kan praktisk talt udfylde Checken med, hvad Tal De behager."

"Jeg gjentager, at jeg ikke har nogen Pris, som Fyrst Robenski kunde betale," sagde Mr. Sabin. "De taler, som om jeg var en Pengeudpresker, en almindelig Thy. De har altid misforstaaet mig. Hør her. Jeg skal ikke glemme, at Kortene er paa Bordet. Jeg skal være helt aaben mod Dem. Jeg har til Hensigt at afslutte en Handel med Knigenstein og ikke med Deres Chef. Han har gaaet ind paa mine Betingelser — Rusland kunde aldrig gjøre det."

Felix sagde ikke noget paa en Stund.

"De holder Deres Trumffort paa Haanden," sagde han. "Hvad Thyssland kunde give Dem, kunde Rusland ogsaa give, ja mere end det!"

"Rusland kunde ikke gjøre det uden at miste sin Gre," svarede Mr. Sabin. "Her er Trumffortet. Jeg skal lægge det paa Bordet. De ser, at mine Hænder er tomme. Min Pris er et Indfald i Frankrige og Oprettelsen af Monarkiet."

Felix saa paa ham, som man ser paa en sindsvag Person.

• "De leger med mig!" udbrød han.

"Jeg har aldrig i mit Liv været mere alvorlig," sagde Mr. Sabin.

"Er det Deres Mening at ville fortælle mig, at De i koldt Blod arbejder for noget saa fantastisk, saa umulig?"

"Det er hverken fantastisk eller umulig," sagde Mr. Sabin. "Jeg tror ikke, at nogen anden end jeg

helt ud forstaar, hvor sterkt det royalistiske Parti er i Frankrige. Over eneste Dag, ja hvert Minut faar det nye Tilhængere. Det er ligesaa sikkert, at en Konge kommer endnu en Gang til at herske i Versailles, som at Solen gaar ned om nogle faa Timer. Det franske Folk er for meget af et Bourgeoisie til at holde af en Republik. Ønsket om at opgive den republikanske Statsform voxer Dag for Dag.

Forstaar De mig nu, naar jeg siger, at jeg ikke kan underhandle med Deres Land? Ruslands Øre er uopløselig forbundet med Frankriges Benskab. Tyskland derimod har sit Krigsraab færdig. Det og Frankrige har staaet paa Krigens Rand i mange Aar. Alle mine Kort ligger nu paa Bordet, Felix. Se paa Kortene og fortæl mig saa, om vi kan handle."

Felix var taus. Han saa paa sin Modstander med Beundring, om han end gjorde det modstræbende. Det kunde ikke nægtes, at Manden var stor. Han kunde for Øieblikket ikke sige noget.

"Hør nu her," fortsatte Mr. Sabin alvorlig. "Jeg begif en stor Feil, da jeg omtalte Sagen til Fyrst Lobenski. Jeg kan ikke afslutte nogen Handel med ham, men paa den anden Side ønsker jeg ikke, at Fyrsten skal lægge sig i Veien for mig i nogle faa Dage nu. De har gjort Deres Pligt og udført den godt. Det er ikke Deres Feil, at De ikke har havt Held med Dem. Forlad Toget paa næste Station — forsvind en Uge, og jeg skal give Dem en Formue. De er ung — De har Verden for Dem. De kan søge Udmerkelse i, hvad De ønsker. Jeg har minommebog, en Checkbog og en Tyldenpen. Jeg skal give Dem en Anvisning paa Credit Dyonnaisse for 20,000 Pund Sterling."

Felix lo en liden Datter. Hans Ansigt var fuldt af Beundring. Han saa paa sit Uhr og begyndte at samle sammen sine Sager.

"Jeg gaar ind paa Tilbudet," sagde han. "Skriv ud Checken. Vi kommer til næste Station om ti Minutter."

Serogtredivte Kapitel

Den moderne Michélieu

"Endelig har jeg da fundet Dem!"

Mr. Sabin for sammen og saa op fra Bordet, ved hvilket han skrev. Da han saa, hvem det var, som var kommet for at træffe ham, lagde han fra sig Pen=nen og reiste sig strax for at modtage hende. Han tillod sig at lægge for Dagen, at han følte sig lettet. At hun var kommet saa lydløst ind i Værelset havde skræmt ham.

"Hvis jeg havde haft den ringeste Anelse om, at du ønskede at træffe mig, min kjære Helene, vilde jeg have ladet dig vide, hvor jeg var," sagde han, idet han satte frem en Stol for hende. "Det gjør mig ondt, at du skulde have det mindste Bryderi. Du skulde have skrevet."

Hun trak lidt paa Skuldrene.

"Hvad betyder alt dette?" spurgte hun. "Hvorfor bor du i et billigt Pensionat, og hvorfor siger man i Kensington, at du er reist til Udlandet? Er det gaaet galt?"

Han vendte sig og saa hende i Ansigtet. Hun saa da, at hvor bleg og daarlig han end saa ud, saa han dog ikke ud som en Mand, der havde smagt Skuf=selens Malurt.

"Det er netop det modsatte," sagde han. "Vi

har nu næsten naaet frem til den store Seier. Alt, som jeg har tilbage at gjøre nu, er at bringe Overensstemmelse med mit Arbeide i Amerika og de sidste af disse Dokumenter. Det vil tage mig omtrent fire og tyve Timer at faa det gjort."

Hun leverede ham et af Morgenbladene, som hun havde baaret i Muffen. Der var sat et Merke ved en Paragraf.

"Det gjør os ondt at maatte meddele, at Admiral Deringham, den bekjendte Earl af Deringham, fik et Anfald igaar Formiddag, medens han var alene i sit Studerværelse. Dr. Bond, Harley Street, blev strax tilkaldt for at deltage i en Konsultation, men det forholder sig vist saa, at det er et meget alvorlig Tilfælde, og at man nærer stor Frygt for, at han ikke vil overvinde det. Lord Deringham var den største af de nuværende Autoriteter med Hensyn til vor Flaade og bort Rystforsvar, og det er blit os meddelt, at han nu holdt paa med at gjøre færdigt et meget vigtigt Arbeide om de to Emner."

Mr. Sabin læste Paragrafen meget nøiagtig og leverede saa Bladet tilbage.

"Deringham var en meget fremragende Mand, men han var splittergal og har været det i flere Aar," sagde han. "De har været istand til at holde det stille, bare fordi han var usarlig."

"Du husker, hvad jeg sagde til dig om disse Mennesker," sagde hun strengt. "Jeg sagde udtrykkelig til dig, at jeg ikke vilde vide af, at der skulde tilføies dem den ringeste Skade paa nogen Maade. Du var paa Deringham Hall, da han fik Anfaldet. Du fjørte lige did fra Lodge."

"Det forholder sig virkelig saa," indrømmede han. "Men jeg havde intet at gjøre med hans Sygdom."

"Jeg ønsker, at jeg kunde være aldeles sikker paa det," svarede Helene. "Du er en Mand, som ikke viger tilbage for noget, naar det gjælder at opnaa, hvad du er efter, og du kjørte did for at faa Dokumenter fra ham, hvad det end skulde koste. Du lagde for Dagen, at Midlerne ingen Rolle spiller for dig, ved den Maade, hvorpaa du behandlede Lord Wolfenden. Du fik fat i Dokumenterne. Intet levende Menneske ved, hvilke Midler du benyttede."

Han afbrød hende med en utaalmodig Bevægelse.

"Der er intet i denne Sag, som er værd, at vi diskuterer det," sagde han. "Lord Deringham betyder intet for dig — du har aldrig seet ham, og hvis du nærer nogen Frygt for, at ikke alt var, som det skulde være, kan jeg forsikre dig, at jeg fik, hvad jeg ønskede, af ham uden at anvende Bold paa nogen Maade. Det er ikke noget, som du behøver at bryde dig om, og ikke heller er det en Sag, som er værd at tage noget Hensyn til, jærlig i Tider som disse."

Hun sad aldeles rolig med Hovedet støttet paa sin behandsede Haand. Han likte paa ingen Maade hendes Optræden.

"Jeg ønsker, at du skal forstaa, at der nu ingen Tvil er om, at vi kommer til at have Geld med os," fortsatte han langsomt. "Jeg har den tykke Keisers personlige Bøfte, som han selv har underskrevet. Overenskomsten vil blive færdig imorgen Aften tolv. Om nogle faa Uger i det høieste vil Slaget komme. De hovmodige Øboere vil da staa Ansigt til

Ansigt med en Invasion, hvis heldige Udfald er absolut sikret. Og da . . . ."

Der kom en Pause. Hans Ansigt vidnede om, hvor lidenskabelig begejstret han var for den Sag, som han arbejdede for. Hans Dine lynte. Der var noget stort i denne Mands Begejstring for sit Livsmaal.

"Da vil det eneste virkelige, det eneste sande Slagraab i det franske Sprog lyde gennem Bretagnes Skoge, ja lige til Paris' Volde. Leve Frankrige! Leve Monarkiet!"

"Frankrige har lidt saa meget," mumlede hun. "Skjalder ikke du, som elsker Landet saa høit, naar du tænker paa, at dets Elve atter skal blive røde af Blod?"

"Hvis der overhovedet blir Krig, vil den blive kort," svarede han. "De kongeligjendende har Mar for Mar vundet stadig mere Magt og Indflydelse. Jeg har Breve her fra hemmelige Agenter i hver By, næsten i hver Landsby. Paris' store Hjerte er med os. Henri behøver bare at vise sig, og Folket vil udraabe ham til Konge! Og du . . . ."

"Der blir intet for mig," afbrød hun ham. "Jeg trækker mig tilbage! Jeg agter ikke at ægte Henri. Jeg faar søge Lykken alene. Han tilhører den ældre Linje — han er en direkte Arving til Tronen."

Mr. Sabin bed Tænderne sammen. Han gjorde sig færdig til et haardt Arbejde, hvor han behøvede gode Nerver. Denne Frygt havde været den ene lille, sorte Sky paa Lyffens Himmel.

"Hvis jeg troede, at du, Helene, mente — at du kunde paa nogen mulig Maade mene — hvad du nu har

sagt, vilde jeg rive istykker Overenskomsten, kaste dette Skrin paa Jorden og sige Farvel til mit Livs store Arbejde. Men du mener det ikke. Du vil komme paa andre Tanker."

"Jeg kommer aldeles ikke til at forandre Mening, skal jeg sige dig."

"Du blir nødt til at gjøre det. En Forbindelse mellem dig og Henri er absolut nødvendig. Dere to forbinder de to store Linjer i vor kongelige Familie. Dit Navn sammen med hans vil hos Franskmændene vække de mest glørværdige Minder fra den gamle Historie, som er saa glimrende. Desuden trænger Henri en Kvinde som dig til Dronning. Han har mange udmærkede Egenheder, men han er svag, en Smule for magelig, en Smule for tankeløs."

"Han er en forsoffen Udhaler," sagde hun lavmælt, idet hun trak paa Næsen.

Mr. Sabin, som havde gaaet hvileløs frem og tilbage paa Gulvet, kom over til hende og blev staaende der, idet han støttede sig paa sin merkværdige Stof.

"For din egen Sag, og for dit Lands Sag, Helene, opfordrer jeg dig til at overveie vel, hvad du gjør," sagde han alvorlig. "Hvad gjør det, om Henri er endog saa slem, som du siger, hvilket jeg vel at merke benægter. Du behøver ikke at være hans Hustru, men du maa være hans Dronning. Han er Konge af Frankrige! Personlig kan dere være fremmed for hinanden, om dere saa ønsker, men du maa ægte ham.

Det er næsten slikt, at du tvinger mig til at spørge mig selv, om jeg taler med Helene af Bourbon, en kongelig Prinsesse af Frankrige, eller til en el-

flodsyg engelsk Bondepige, der vansmægter efter en Kjæreste, og hvis højeste Uergjerrighed er at føde Børn, og hvis Bestemmelse er at blive en Arbeidsstræl. Det forbyde Gud! Maatte Gud forbyde, at du efter alle disse mørke Aar, skulde svigte mig i det Dødblik, da Morgengryet viser sig paa Himmelen. Kæft dit Kjøn fra dig! Glem det! Guff paa, at du er mere end en Kvinde — du er kongelig, og dit Land har første Krav paa dit Hjerte. Den Værdighed, som op-
høier, forlanger ogsaa Ofre. Guff paa dine store Forsædte, som døde med den Bøn paa sine Læber — at deres Børnebørn engang skulde vinde tilbage den Trone, som de havde mistet. Det kan hændes, at deres Dine hviler paa dig i dette Dødblik. Giv mig en eneste Grund for denne Forandring i din Opfatning — en eneste gyldig Grund, og jeg skal ikke sige et Ord mere.“

Sun var taus. Hendes Kinder blev afvejlende røde og blege. Hun var dybt bevæget. Den dybe Oprigtighed, hvormed han havde talt sin Sag, havde gjort et sterkt Indtryk paa hende.

“Jeg vil ikke vove at tænke engang, at Helene af Bourbon, Bretagnes Prinsesse, kunde sætte større Pris paa en Mand's Kjærlighed — og det en Eng-
lænder's Kjærlighed — end paa sit Land's Redning,” sagde han videre med lav Stemme, idet han fæstede sine mørke Dine paa hende. “Det vilde have været en uhæderlig Tanke. Jeg vil imidlertid ikke glemme, at du er en Pige — en Kvinde — hvilket vil sige en Skabning, som er underkastet underlige Luner, og jeg vil minde dig om, at en Dronnings Egteskab medfører kun, at hun har givet bort sin Haand. Sun

beholder altid sit Hjerte, og du maa ogsaa huske, at aldrig har Frankrige havt en Dronning, som ikke har havt sin Elsker."

Hun saa paa ham blodrød i Ansigtet.

"Du har talt bittert til mig, og fra dit Synspunkt har jeg fortjent det," jagde hun. "Det kan hænde, jeg har været svag. Naar alt kommer til alt, er Mændene ikke meget anderledes. De er alle sammen lavsindet. Du har Ret, naar du siger, at vi Kvinder er lunefulde. I dag skulde jeg have foretrukket Klosterlivet for en hvilken som helst Mand. Men hvis du klart kan vise mig, at jeg maa ægte Henri, hvis det franske Folk skal godkjennde ham som sin Konge — absolut bevise det, saa der ingen Tvil er om, at det forholder sig saa — skal jeg give efter."

Mr. Sabin trak Pusten dybt. Det var en stor Lættelse. Blanche havde altsaa havt Held med sig. Selv i dette Zieblis fandt han Tid til at indse, at uden hendes Hjælp kunde let hele hans Plan have slaaet feil. Han satte sig og talte rolig, men gjorde sine Ord saa vægtige som mulig.

"Som jeg ser Sagen, og jeg har overveiet den meget grundig, tror jeg, at det er absolut nødvendigt. Du og Henri repræsenterer de to store Huse, og dere har næsten den samme Ret til Tronen. Naar dere indgaar Ægteskab, vil de to Krav blive til et Krav. Sæt nu, at Henri staar alene, kan du ikke da se, at din Fætter, Louis af Bourbon, er næsten ligesaa arveberettiget i den direkte Linje? Han er ung og fremfjærdig, uden Ballast, men ærgjerrig, tror jeg. Det er næsten sikkert, at han vil komme med sit Krav. At han befinder sig i en saadan Stilling, vilde i et hvert

Fald føre til Dannelsen af Partier blandt Adelen. Dette vilde blive en meget stor Ulykke for os. Der maa ikke i den første Generation efter Gjenoprettelsen af Monarkiet findes Splittelse af noget Slags. Naar du ægter Henri, forenes de to store Huse af Bourbon og Ortrens. Der vilde ikke være en Saand, som var stærk nok til at blive løftet mod et saadant Dynasti. Har jeg gjort det klart?"

"Ja, du har gjort det meget forstaaeligt," sagde den unge Pige. "Vil du lade mig overbevise Sagen et Dieblis?"

Sun sad der med Ryggen halvt vendt til ham og saa ind i Ilden. Han trak sin Stol hen til Bordet igjen og fortsatte med at skrive. Sun hørte, hvorledes Bennen hurtigt blev ført hen over Papiret, idet han fyldte Ark efter Ark uden engang at se paa hende. Han havde intet mere at sige, for han vidste godt, at hans Arbejde var fuldført.

Hans Ord havde gjort et stærkt Indtryk paa hende. De havde i hendes Hjerte vaakt tillive noget af den gamle Eergjerrighed, som engang havde været meget stærk. Sun søgte nu at faa Eergjerrighedens Ild til at blusse op igjen, saa det blev til en stor Flamme, til en virkelig Begeistring. For hun nærede ikke længere nogen Tvil om, hvad hendes Pligt forlangte af hende. Wolfendens Ord — de første Ord om Kjærlighed, som nogensinde var blevet talt til hende — havde været overordentlig tiltrækkende. Sun havde desuden mistet Troen paa Mr. Sabin og hans Fremgangsmaade. Sun havde begyndt at undres over, om han ikke alligevel var en Drømmer, om der virkelig var den fjerneste Grund til at tro, at hendes

Folk kunde bringes til at vende tilbage til den gamle Regjeringsform.

Saa var Wolfenden kommen til hende for at vinde hende, og det kunde ikke nægtes, at han kom i rette Tid. For nogle faa Dage siden var hun næsten kommen til det Resultat, at der i Grunden ikke var nogen virkelig Hindring for deres Ægteskab. Det var nok saa, at hun var Prinsesse, men hun tilhørte et faldent Hus, og han var en høi Adelsmand i Verdens mægtigste Land.

Hun havde tilladt sig at blive lidt glad i ham. Hun var blit forbauset over, hvor hurtig denne første Forelskelse havde udviklet sig til noget, der gav Løfte om at blive noget virkeligt og dyrebart — og saa var denne uforsfammede Pige kommen til hende — hendes Villeden var i hans Medalsjon. Han var lig Henri og de andre! Hun foragtede sig selv, fordi hun ikke kunde nægte, at det voldte hende Hjertekvide. Hun brændte i Kinderne af Skam, og hun var rasende, naar hun tænkte paa de Rys, som hun havde givet ham — kanske han havde sat hende i Klasse med Maskinfriverisen og havde endog betragtet hende som et muligt Vegetari i ledige Diebliffe. Hun bed Tænderne sammen og hendes Dine skjød Lyn.

Mr. Sabin følte, som han lod Bennen flybe henover Papiret, at hun rørte ved hans Arm.

"Du har fuldstændig overbevist mig," sagde hun. "Jeg skal være færdig, naar Tiden kommer."

Han saa op med et svagt, men taknemmeligt Smil.

"Jeg nærede ingen Frygt for, at du vilde svigte," sagde han. "Dyrigtig talt vilde jeg ikke have

havt nogen Tillid til Henri, om det havde været ham. Jeg vilde ikke have arbeidet, som jeg har gjort, hvis det ikke havde været for dig. I stor Udsirækning hvi-
ler vort Lands Skjæbne i dine Hænder."

"Jeg skal gjøre min Pligt," sagde hun stille.

"Jeg har altid vidst det. Og hvad skal du gjøre nu?" spurgte han, idet han saa paa sine Papirer. "Jeg ønsker dig ikke her. At du er her, vilde sikkerlig volde Folkesnak, og jeg holder mig faktisk i Skjul i de næste fire og thye Timer."

"Hertuginde af Montegarde kom til London igaar," svarede hun. "Jeg gaar til hende."

"Du kunde ikke gjøre noget mere fornuftig," sagde han. "Send din Adresse til Abon House. Omorgen Aften eller Lørdag skal jeg komme og hente dig. Alt vil da være afgjort. Vi faar fuldt op at bestille, men efter det, som er blit udført i de syv sidste Aar, vil det ikke ligne Arbeide. Det vil danne Begyndelsen til Indhøstningen."

Hun saa eftertænksomt paa ham.

"Og hvad skal din Søn blive?" spurgte hun.

Han smilte.

"Jeg vil ikke give det Udseende af, at jeg har arbeidet bare af Kjærlighed til mit Land og min Stand. Og saa jeg er ærgjerrig, skjønt min Ærgjerrighed er mere patriotisk end personlig. Jeg agter at blive Premierminister i Frankrige."

"Det fortjener du," sagde hun. "Du er en meget fremragende Mand."

Hun gik ud og tog Plads i Vognen, som havde faaet Ordre til at vente paa hende.

"Tjorten Grosvenor Square, men kjør først til nærmeste Telegrafkontor," sagde hun til Manden.

Han satte hende af der nogle Minuter efter. Hun gik ind i et lidet Postkontor og stod et Øieblik foran et af Afslukkerne. Derpaa tog hun en Telegram-blanket og skrev følgende Telegram:

Til Lord Wolfenden,
Deringham Hall,
Norfolk.

Jeg kan ikke sende Bud efter Dem, som jeg lovede.
Farvel. — Helene.

Syvogtredivte Kapitel

For en stor Sag

Tyfflands Fornærmelse mod England

Englands Svar.

Mobilisation blir strax foretaget

Flaaden udrustes.

Krig er næsten sikker

Wolfenden, som ikke havde kjøbt nogen Avis paa Veien fra Norfolk, saa meget forbauset paa de svære Plakater, som var blit slaaet op overalt langs Strand og blev stukket ind i Vognen til ham af foretagssomme Avisgutter. Han stansede nær Trafalgar Square og kjøbte et Exemplar af Globe. De virkelige Omstændigheder, som fortaltes, var magre nok, men betegnende, naar de saaes i Lyset af, hvad der var hændt i de sidste Dage. En af Tyrsterne i et Rige, som hørte til de britiske Besiddelser langt ude i Verden, var død, og den Kandidat, som den britiske Regjering havde opstillet i hans Sted, var i sit Slot blit fornærmet af en tyff Konsul — en Rival, som af Autoriteterne var blit stemplet som Oprører, var blit bragt ombord i en tyff Kanonbaad og vist kongelig Ære.

Det hele var i og for sig en liden Ting, men dets Vigtighed var blit øget Tusen Gange ifølge senere ankomne Nyheder. Den tyfste Keifer havde sendt et Telegram, hvori han godkjendte sin Konfuls Handlemaade og forbød ham at anerkjende den nye Tyrste. Der var ingen Mulighed for at bortforklare en flig Handlemaade. Det var en aabenlys og vel overveiet Jørnærmelse og den anden i Løbet af en Uge. Wolfenden læste Nyheden paa Fortauget i Pall Mall, flubbet paa begge Sider af Folf, fom ilede forbi. Han lagde hele Tiden Merke til, at Folf var meget optaget af, hvad der var hændt. Han kunde fe det i Ansigterne paa dem, fom trængte fig frem paa det menneffefyldte Fortang.

Han gik ind i fin Klub, og her fandt han endnu mere af den Jeber, fom havde grebet Publikum. Mænd ftod rundt Telegrafapparatet, lyttede til Instruementets Liffat og læste Nyhederne, efterfom de kom. Man gav fit Bifald tilkjende, da Premierministerens værdige, men ffarpe Forlangende om en Forflaring blev bekjendt omfring Kloffen fire om Eftermiddagen — en Time efter kom det Rygte, at den tyfste Ambaffadør havde faaet fine Kreditiver. Der var ingen Uro paa Børfen. Der var Begeiftring, men ingen Panik.

Wolfenden begyndte at ønfke, at ogfaa han var Soldat, idet han gik fra den ene unge Mand til den anden af hans egen Alder og hørte dem ivrig tale om Udfigterne under den Kamp, fom foreftod. Han gik ftray ud paa Gaden og tog kjæft Veien ned til det Hus, hvor Mr. Sabin og hans Niece efter Sigende ffulde bo. Han fandt det luffet og viftnof tomt. Den

Tjener, som efter megen Ringning endelig aabnede Døren, var mere end almindelig dum, enten fordi han virkelig var en meget lidet begavet Person, eller fordi han gjorde sig dum. Han kunde ikke sige, hvor Mr. Sabin var, eller naar han vilde komme tilbage. — Han syntes ikke at vide det ringeste om den unge Dame. Wolfenden gif fortvilet sin Bei og spadserede sagte tilbage mod Pall Mall. Nederst nede i Piccadilly stansede han et Øieblik for at lade en liden Ræfke Vogne komme forbi. Han stod isærd med at gaa over Gaden, da en stor Landauer med et Par stædige Heste atter stængte Veien for ham.

Der var malet en Krone paa Vognvinduet, og han kjendte den ikke. Han saa op og fik se, at Tjeneren var isørt en storartet Livre, hvilket altsammen bragte ham til at sige nysgjerrig ind i Vognen for at se, hvem som var der, idet den passerede ham. Han blev høilig overrasket. Han kjendte af Udseende meget godt den Kvinde, som sad ham nærmest. Det var Hertugininden af Montegarde, der var en af de rigeste og mest berømte franske Kvinder — en Dame, som ofte blev omtalt som en ægte Type paa en Kvinde af den gamle franske Adels, og som var blit bekjendt for, at hun var meget nøie paa, hvem der kom til hendes Hus, og hvem hun besøgte, noget, som ikke de andre franske Adelsdamer lagde sig synderlig efter i det engelske Selskabsliv. Ved hendes Side — paa Hæderspladsen — sad Helene, og overfor dem sad en ung Mand med en mørk Mustache, der var sterkt snoet. Han saa ud som en ægte Udlænding. De kjørte sagte, og Wolfenden blev staaende paa Kanten af Fortauget og stirre paa dem.

Det forekom ham, at hun var blit forandret, at der var noget, som han ikke havde seet der før. Hun sad tilbagelænet, og Wolfenden kunde se, at hun bare lod, som hun lyttede til den unge Mand's Konversation. Hun trak lidt paa Munden, som hun sad der som Typen paa en ægte Aristokrat, der tager Livet rolig. Alle Linjer i hendes Ansigt med de overordentlig fine Træk vidnede om, at hun tilhørte en yderst aristokratisk Race. Det syntes at være ligefrem latterligt at tro, at hun kunde være en Niece af Mr. Sabin. Bognen kjørte forbi, uden at hun saa ham — hun syntes ikke at have den mindste Interesse for dem, som færdedes paa Gaden. Men Wolfenden blev staaende stille, til nogen rørte ved hans Arm og kaldte ham tilbage til Virkeligheden.

Han vendte sig braat om, og til hans store Forbauserelse stod Densham foran ham. De gav hinanden et kraftig Haandtryk.

"Hvor i al Verden kom De fra, Gamlen?" spurgte han. "Dick sagde, at De var reist til Udlandet."

Densham smilte lidt sørgmodig.

"Jeg var paa Veien, da jeg hørte Rygterne om Arig," sagde han. "Der syntes at være nogen Grund for slige Rygter, hvorfor jeg kom tilbage saa hurtig, som Expressbog og Dampere kunde bringe mig. Jeg kom tilbage til England i Formiddag. Jeg søger Posten som Korrespondent for London News."

Wolfenden sukkede.

"Jeg skulde give, hvad det skulde være, for at kunne opleve sligt noget," sagde han.

Densham sat sin Arm under Wolfendens.

"Jeg lagde Merke til, hvem De netop nu saa paa," sagde han. "Sun er saa deilig som nogenfinde."

Wolfenden vendte sig hurtigt om.

"De ved, hvem hun er, Densham — fortæl mig det!"

"Er det Deres Mening at sige, at De ikke har fundet det ud?"

"Ja, jeg mener det. Jeg kjenner hende bedre, men kun som Mr. Sabins Niece."

Densham var taus i nogle Sekunder. Han følte, hvorledes Wolfenden kløp ham nervøst i Armen.

"Jeg kan ikke forstaa, hvorledes jeg nu skulde betragte det som en Gemmelighed, som var blit mig betroet," sagde han. "Det Løfte, som jeg gav, var bindende kun en kort Tid, og nu, da hun viser sig aabent sammen med Hertuginde af Montegarde, gaar jeg ud fra, at Forbudet er hævet. Den unge Pige er Prinsesse Helene af Bourbon, og den unge Mand er hendes Forlovede, Prinsen af Orléans."

Piccadilly syntes for Wolfenden med engang at ligge i en Taage, og han kunde neppe se Folkemængden, som færdedes paa Gaden. Han var ikke længer vis paa, at hans Fødder rørte ved Fortauget. Densham fik ham i en Fart ind i Klubben, hvor han anbragte ham i en magelig Stol og bestilte Brændevin og Soda.

"Stakkars gamle Wolf!" sagde han blødt. "Jeg er bange for, at De er, som jeg var — meget haardt rammet. Drik dette. Det gjør mig forfærdelig ondt, at jeg kom til at fortælle Dem det, men jeg var sikker paa, at De forstod noget af det."

"Jeg har været en tyfhodet Idiot!" erklærede Wolfenden. "Der har været en Mængde Ting, som skulde have ladet mig ane Sandheden, noget, som var nær Sandheden ialfald. Hun maa have anseet mig for at være en stor Løst!"

De to Mænd sagde ikke noget paa en Stund. Folk ude paa Gaden købte som gale de sidst udfomne Aviser, og der kom Bisaldsraab. Wolfenden fikrede sig en og læste Overskrifterne.

Mobilisation er beordret!

Alle Permissioner er ophævet

Regjeringens Møde varer endnu

"Kan De se, Densham, at vi virkelig kan vente Krig nu?"

Densham nikkede.

"Jeg tror heller ikke, at der kan være nogen Tvil om det. Hvilket Tordenslag! Apropos, hvor er Deres Ven, Mr. Sabin?"

Wolfenden rystede paa Hovedet.

"Jeg ved ikke. Jeg er kommet til London delvis for at træffe ham. Nu er han forsvundet Densham!"

"Habel."

"Siden Miss Sabin er blit Prinsesse Helene af Bourbon, hvem er saa Mr. Sabin."

"Jeg er ikke vis paa det," sagde Densham. "Jeg har undersøgt Familiens Genealogi, og hvis han virkelig er hendes Onkel, saa er det kun en Mand, som han kan være — Hertugen af Sousspennier!"

"Souspennier! Blev han ikke udbist af Frankrige af en eller anden Grund — for at have arbejdet for Gjenoprettelsen af Monarkiet, var det ikke saa?"

Densham nikkede.

"Jo, han forsvandt paa Kommunens Tid, og siden den Tid skal han have opholdt sig et eller andet Sted i Asien. Han har, saavidt jeg ved, haft en temmelig vidløftig Karriere og skal flere Gange være indblandet i europæiske Forviklinger. Jeg vilde ikke blive det ringeste overrasket, om Mr. Sabin viste sig at være netop den Person. Han ser ud til at have rejst meget i Osten, og der kan ingen Tvil være om, at han er en Aristokrat."

Wolfenden blev pludselig eftertænksom.

"Garcutt vilde interessere sig svært meget for dette," sagde han. "Svad er det, som staar paa ude paa Gaden?"

Der havde været et Uheld, og de kunde høre en Gæst trampe. De to Mænd gik hen til Vinduet. Ude paa Gaden laa en knust Vogn, og et Stykke fra den laa et af Hjulene. En Mand, som var dækket med Søl, rejste sig langsomt op mellem Ruinerne af Vognen. Densham og Wolfenden gjenkjendte ham samtidig.

"Det er Felix!" udbrød Wolfenden. "Kom, lad os gaa ud til ham."

De skyndte sig begge ud paa Gaden. Rjóreren, som ogsaa var dækket af Søl, stod og talte med Felix, medens han søgte at stanse Blodet fra et Saar i sin Pande.

"Det gjør mig meget ondt, men jeg haaber, De

hviser, at De gav mig Ordre til hellere at rejse et Ulykkestilfælde, end at tabe af Syne den anden Herre," sa han. "Jeg har en god Hest, men hvad kan det nytte, naar den skal springe omkap med to Heste, som trækker en let Jagtvogn. Piccadilly er ikke Stedet for en sliq Kaptjøring. Det vil koste mig tre Pund Sterling, for ikke at tale om Hjulet."

Felix blev utaalmodig og bad ham tie stille. Han sat i hans Haand en Pengeseddel.

"Hvis Skaden koster mere end dette, saa spørg efter mig i den russiske Ambassade, og jeg skal betale det," sagde han. "Her er mit Kort."

Felix gjorde sig færdig til at sætte sig ind i en anden Gyrevogn, men Wolfenden lagde Haanden paa hans Skulder.

"Vil De ikke komme ind i min Klub her og vaske Dem?" sagde han. "Jeg er bange for, at De har rebet Dem i Rindet."

Felix tørrede sig i Ansigtet med sit Lommetørflæde, og det blev meget blodigt.

De havde gaaet sammen ind i Røgebærelset. Det saa ud til, at Felix havde faaet en ordentlig Rhyttelse, og han var glad ved at faa hvile sig nogle Minutter.

"Har han overtraadt Loven og gjort sig skyldig i nogen Forbrydelse?" spurgte Wolfenden. "Han er en Mand, som ikke vilde betænke sig paa at gjøre det."

Felix lo. Han holdt paa at tænde en Cigaret, men han skalv saa paa Haanden, at han kunde vanskeligt holde Tysstikken.

"En Arm, som naar længere end Loven, er mægtigere end Regjeringer," sagde han, idet han sænkede Stemmen. "Selv nu er hans Opholdssted kjendt. Vare vi ikke kommer for sent! Det er det eneste, som er farlig."

"Kan De fortælle os noget om denne hans vidunderlige Plan?" spurgte Wolfenden. "Hvorfor var det ham saa meget om at gjøre at faa fat i min Faders Papirer og Tegninger? — Hvad kan han bruge dem til?"

Jelig betænkte sig.

"Nuvæl, hvorfor ikke?" sagde han. "De har Ret til at vide det. De maa dog lægge Merke til, at jeg kun har Rede paa Sagen i sine Hovedtræk. Jeg skal forresten fortælle Dem, at Mr. Sabin er Hertugen af Souspennier, en Fransmand med en uhyre Rigdom. Han har spillet mange underlige Roller i Europas Historie

Han er en meget begavet Mand. Han er saaledes et mekanisk og strategisk Geni. Han har studeret under Addison i Amerika et eneste Aar i tre Aar, nemlig Ødelæggelsen af Krigsskibe og Befæstninger ved Hjælp af elektriske Apparater, som ikke Verden kender. Efter det kom han til England og indhentede en Mængde Oplysninger om eders Flaade og Rystforsvar, og han brugte mange Veie for at opnaa dem. Endelig sendte han en Pige til Deres Fader for at tjene som hans Maskinskriverke, og dette gjorde han, fordi han vidste, at Admiralen vidste mere om sit Lands Flaade end nogen anden Engländer.

Hver eneste Linje, som Deres Fader skrev, blev kopieret og sendt til Mr. Sabin, til Deres Fader af en

eller anden Grund fik en Mistanke om, at ikke alt var, som det skulde være. Da fik Pigen Affæd.

Den sidste Del af Deres Faders Arbejde bestod af en Række Tegninger af ikke mindre end 27 af Englands fineste Skibe, hvoraf hvert eneste har en stor Del Panzerplader, som har Feil, der vilde gjøre dem aldeles ubrugelige i Tilfælde af en Krig. Disse Tegninger viser nøiagtig, hvor de daarlige Panzerplader er, og det var for at faa fat i disse Tegninger, Mr. Sabin afslagde sit dristige Besøg Tirsdags Formiddag.

Hvad han nu paastår, er i det store og hele dette, at han har udarbejdet en vidløftig Plan, som gaar ud paa, at nogle faa Torpedobaade ved Hjælp af hans Opfindelser, kan bringe til Taushed hvert eneste Fort langs Tamsen, saa London ikke længere har noget Forsvar. Paa samme Tid skulde faa Troppe- og paa Østkysten, paa Steder, som blev valgt paa Forhaand.

Denne Plan sammen med nogle meget farlige hemmelige Oplysninger angaaende den største Del af eders Slagsskibe vil, paastår han, og han føler sig overbevist om, at han har Ret, bringe eders Land i en saadan Stilling, at han kan sælge det til hvilket som helst Land, han ønsker. Han tilbød sig først at lade Rusland faa det, men henvendte sig saa til Tyskland. Tyskland har antaget hans Betingelser og vil erklære Krig i det Næblik, den tyske Regjering er i Besiddelse af hans Plan og Opfindelser."

Wolfenden og Densham faa paa hinanden. De vidste ikke, hvad de skulde tro. Det hørtes ud som en

Historie fra "Tusen og en Nat". Det hele maatte være et eneste stort Hjernespind. Men medens de sad der og spekulerede paa dette, hørte de Nvisgutterne ude paa Gaden skrige. — —

Dyffland mobiliserer!

Krigen skal være erklæret!

Otteogtredivte Kapitel

De Mænd, som reddede England

Mr. Sabin lænede sig tilbage i sin Stol med et dybt Løttelsens Suk. Endelig var det Arbejde, som havde været i mange Aar, færdigt. Det var afsluttet med denne sidste lille Skitse. Foran ham paa Bordet laa en Haug af Manuskripter og Karter. Alt var færdig. Han tog et Kanossjement fra sin Brevkasse og fæstede det omhyggelig til Reften. Derpaa saa han paa sit Uhr, tog op sin Cigarfutteral og begyndte at røge.

Der var nogen, som bankede paa Døren, og da han havde hørt nogen komme, saa han ligegyldig op.

"Gvad er det, Foo Cha? Jeg sagde jo til dig, at jeg skulde ringe, naar jeg trængte dig."

Chineseren gled hen til hans Side.

"Herre, jeg er ræd," sagde han. "Der er noget i Luften, som ikke er bra."

Mr. Sabin vendte sig braat om.

"Gvad mener du?" spurgte han.

Foo Cha undskyldte sig meget, men var samtidig alvorlig.

"Herre, en Mand førte meget hurtig efter mig i en tohjulet Vogn, da jeg forlod Lyfferens Hus. Han mistede mig paa Veien, men der er andre. Jeg har været ude paa Gaden, og jeg er sikker paa, at det forholdes sig saa. Husket bevogtes paa alle Sider."

Mr. Sabin begyndte at blive urolig. Han blev næsten dødbleg, da han hørte, hvad Chineseren fortalte. Han tog sig imidlertid sammen.

"Vi er ikke i China, Foo Cha," sagde han. "Jeg har ikke gjort noget, som strider mod dette Lands Love. Ingen kan komme ind her, hvis vi sætter os til Modberge. Hvis vi bevogtes, maa det være af Personer, som betales af Russeren. Men de kan ikke gjøre noget. Det er for sent. Knigenstein vil være her om en halv Time. Da vil Sagen blive afgjort og kan ikke gøres om igjen."

Alligevel var Foo Cha urolig.

"Jeg er ræd," tilstod han ligesvem. "Ukjendte Mænd er ved denne Ende af Gaden og ved den anden af den. Jeg liker det ikke."

Nogen ringte sagte paa Gadedøren. Det kom saa beskedent og nølende, at det var saavidt det blev rørt ved Klossen. Foo Cha og hans Herre saa paa hinanden i Tausshed. Der var næsten noget uheldsvangert i det hele.

"Du maa se efter, hvemt det er, Foo Cha," sagde Mr. Sabin. "Det kan hende, at det er Knigenstein, som kommer saa tidlig. Hvis det er han, maa du lade ham komme ind strax. For enhver anden er Huset tomt."

Foo Cha bukkede i Tausshed og trak sig tilbage. Han tændte en Tysstikke i den mørke Entre og tændte saa Hængelampen. Derpaa aabnede han forsigtig Døren.

Der stod en Mand alene udenfor. Foo Cha saa forvilet paa ham. Det var sikkerlig ikke Knigenstein, og heller ikke var der nogen Vogn, som ventede paa

ham. Den fremmede Mand var af middels Støide, bredbroyen og tykfalden. Han var iført en lang, sort Overfrakke, og han stod med Hænderne i Lommerne.

"Hvad er det, De vil?" spurgte Foo Cha. "Hvad er det, De vil mig?"

Manden svarede ikke strax, men han gik ind i Entreen. Foo Cha søgte at lukke Døren, før han kunde komme ind, men det var som at trykke mod et Fjeld.

"Hvor er Deres Herre?" spurgte han.

"Min Herre? Han er ikke her," svarede Foo Cha med et Alvor, som om han skulde være den mest sandhedskjærlige Mand i hele London. "Han er sandelig ikke her — det er sandt. Han kommer tilbage imorgen. Jeg sætter Huset istand for ham. Hvad er det, De vil? Gaa Deres Vej, eller jeg henter Politiet."

Den fremmede Mand smilte overbærende og saa Thineseren i Ansigtet.

"Dette kan være nok, Foo Cha," sagde han. "Bring dette Kort til din Herre, Mr. Sabin."

Foo Cha stod i Begreb med at komme med flere Protester og Forklaringer, men han fik i Gasklyset se den Fremmedes Ansigt, og han kunde ikke sige noget. Foran ham stod en Mand, som var klædt som en velstaaende Arbejder, men hans Sprog og Manerer vidnede om, at han ikke tilhørte Arbeidsklassen. Foo Cha tog Kortet og lod ham staa i Entreen. Han gik stille ind i Dagligstuen, og da han var kommet ind, laaite han Døren efter sig. Paa den Maade vilde der blive lidt Udsættelse.

"Der er en Herre, en Mand, som vi ikke kan

stoppe," sagde han. "Da jeg sagde til ham, at De ikke var her, lo han ad mig. Han vilde tale med Dem. Han vilde ikke gaa sin Vej. Han lo igjen, da jeg forsøgte at lukke Døren. Han gav mig et Kort. Jeg forstaaer ikke, hvad der staar paa det."

Mr. Sabin rakte Haanden ud og tog Kortet fra Chineseren. Der syntes at være et eller to Ord paa det, skrevet i en fin Haandskrift. Mr. Sabin havde taget Kortet lidt utaalmelig, men da han havde læst de Ord, som stod paa det, undergik han en merkvaerdig Forandring. Han for sammen, som om han havde modtaget et elektrisk Stød. Pupillerne i Øinene udvidede sig, saa det var rent uhyggeligt. Han var ikke længere bleg. Han var askegraa i Ansigtet. Og saa kom der efter det første Slag en dyb Fortvivelse over ham. Hans Haand faldt ned, og der undslap ham en Forbandelse. Alligevel lagde han Kortet ned paa Bordet med en Mine, som viste, at han havde at gjøre med en Mand, som maatte behandles med den største Respekt.

"Du kan vise ham ind, Foo Cha," sagde han med lav Stemme. "Vis ham ind strax."

Foo Cha gled skuffet ud. Han var nu sikker paa, at der var noget meget galt paa færde. Han gik sagte ned Trappen med Øinene fæstet paa den mørke Figur, som stod ubevægelig i den halvt oplyste Entre. Han trak Pusten dybt, saa det kom som en Svisten gennem hans gule, fremstaaende Tænder. Vare et eneste Stød med den lange Kniv — det vilde være saa let. Men saa huskede han den Respekt, med hvilken Mr. Sabin behandlede Kortet, og han sukkede. Det vilde kanske have været et Feilgreb. Det kunde have

gjort ondt værre. Han gav den Fremmede at forstaa, at hans Herre vilde modtage ham, og han førte ham op i anden Etage.

Mr. Sabin modtog Manden staaende. Han var endnu meget bleg, men hans Ansigt viste den sædvanlige Ro. Han kunde i det daarlig oplyste Værelse se meget lidet af den Fremmede. Han saa kun, at det var en tykfsallden Mand med mørke Dine og et tætflippet, sort Skjæg. Han var iført simple Klæder, men han optraadte som en Gentleman. De to Mænd saa paa hinanden en Stund, før nogen af dem sagde noget.

"De er overrasket, og jeg undres ikke over det," sagde den Fremmede. "Kanskje De har endog glemt Ting, eftersom De skal have været meget optaget?"

Mr. Sabin smilte bittert.

"Slige Ting glemmes ikke," sagde han. "Men lad os gaa over til Forretninger. Lad mig saa vide, hvad der forlanges af mig."

"Det fortælles, at De har udtænkt og fuldført en omfangsrig og sikker Plan for dette Lands Erobring. Endvidere fortælles der, at De staar i Begreb med at overlevere den til Reiseren af Thykland, som skal bruge den. Kan jeg ikke gaa ud fra, at det virkelig forholder sig saa?" tilføjede han, idet han saa paa Bordet. "Det hænder ikke ofte, at vi ikke ved, hvad vi taler om."

"Rapporten er fuldstændig rigtig," sagde Mr. Sabin.

"Vi har raadført os om Sagen, og jeg er kommen hid for at lade Dem vide, hvad vi har besluttet. Papirerne skal brændes, og Apparaterne skal ødelægges. Intet skal vises den tykke Regjering eller

nogen Person, som repræsenterer Tyffland eller nogen anden Magt. Desuden skal De forlade England inden to Maanedes.

Mr. Sabin stod aldeles stille, idet han støttede sig let med Hænderne paa Pulken foran sig. Han saa ikke paa Manden. Han saa langt bort fra det lille Bærelse, langt tilbage i Tiden gennem de mange Drømme, som dog skulde ende i Skuffelse. Han tænkte endnu engang paa, hvilken Storhed hans forbovne og ærgjerrige Plan vilde have skaffet ham. Han saa sit Land atter straaie i sin gamle Herlighed. Han saa det strække sine Lemmer og atter indta den fremste Plads blandt de andre Nationer. Han saa, hvorledes Imperialismens Prunk med de rige Farver satte sine Børns Fantasi i Bevægelse og knuste Materialismens haarde Skorpe, som havde lagt sig som en ond Drøm over det hele Land.

Han saa sig selv, stor og æret, Patrioten, sine Dages Richelieu, elsket af Folket, sin Konges Ven og Hjælper. Endnu en Gang var han en Figur i Europas Historie, Keiseres Kammerat, Manden, hvis mindste Ord kunde bringe Pengemarkedet til at ryste. Han saa alle disse Ting for sidste Gang, og de forekom ham saa uirkelige og saa underlige. Han saa dem dog i hele sin Herlighed for sine Dine, og hans Hjerte slog hurtigt, som det skønne Billede rullede op for ham. Men saa gik Tankerne tilbage til Virkeligheden, og der gik en Kuldegysning gennem ham. Atter stod han med Benene paa Jorden, og hans Hoved blev tungt. Billedet forsvandt, og han saa foran sig denne tyffaldne, ubevægelige Skikkelse, der forekom ham at være Inkarnationen af Fortvivelse.

"Jeg skal appellere," sagde han hæst. "England er ikke vor Ven."

Manden trak paa Skuldrene.

"England er i det mindste overbærende," sagde han. "Det har givet os Ly."

"Jeg skal appellere," gjentog Mr. Sabin.

Manden rystede paa Hovedet.

"Det er det høie Raads Beslutning," sagde han. "Det lader sig ikke gjøre, at appellere."

"Det er mit Livsarbejde," stammede Mr. Sabin.

"Deres Livsarbejde skulde være et Arbejde sammen med os," sagde Manden langsomt.

"Gud ved, hvorfor jeg nogenfinde . . . ."

Manden holdt frem en hvid Haand, som glimtede i Galværket. Mr. Sabin taug pludselig.

"De holdt paa at fælde Deres egen Væddom," sagde han høitidelig. "Hvis De havde talt ud mi, kunde jeg aldrig have reddet Deres Liv. Vær forstandig, Ven. Dette er en Skuffelse for Dem. Men er ikke bort Liv en eneste lang, pinefuld Skuffelse? Hvad har vi at betyde? Vi er som Bølgerne, der ustandselig slaar mod Stranden. Hvad vi finder en Dag, mister vi den næste. Det er Skjæbnen. Det er Livet. Endnu en Gang, Ven, husk! Farvel!"

*

*

*

Mr. Sabin var atter alene med sine fortvilede Tanker. Det var allerede over den Tid, da Knigenstein skulde have været der. Skulde han blive i England og tage mod Stormen, eller skulde han tage Vaadtoget fra Charing Cross og skynde sig med at skjule sig paa et af de mest affidesliggende Steder paa

Jorden? Det var i ethvert Tilfælde sørgelige Udsigter for ham. Det var ikke alene sli, at hans store Plan, som havde kostet ham et saa haardt og langvarigt Arbeide, var blit tilintetgjort, men han havde ogsaa alvorlig kompromitteret sig overfor et stort Land.

Keiserens naadige Skrivelse var i hans Lomme — han kunde ikke andet end smile, naar han tænkte paa den Forsærdelse, der vilde blive i Berlin, og paa Knigensteins Bancere.

Men selv det at foretage et Balg, blev ham nægtet. Han bragtes tilbage til Birkeligheden, som var alt andet end lystelig, ved at nogen ringte sterkt paa Portkloffen, og han hørte en Heft ude paa Gaden. Han havde ingen Tid til at kalde tilbage sin Ordre til Foo Cha, for selve Knigenstein i en Sælfsindsfrakke og med et Silketørklæde om Halsen kom ind i Bærelset.

Ambassadørens sædvanlige rolige Ansigt bar Merker af Uro og Uengstelse. Hans Dine funklede bag Brillerne. Han greb Mr. Sabins Haand med uvant Hjertelighed og han følte sig pienhytlig meget lettet ved at have fundet ham hjemme.

"Min kjære Souspennier, dette er et stort Dieblif," sagde han. "Jeg kommer lidt sent, men jeg er, som De kan tænke Dem, overlæstet med Arbeide af den største Vigtighed. Jeg haaber, De er færdig med Deres Arbeide. De er vel færdig for mig?"

"Jeg er saa færdig for Dem, som jeg nogeninde vil blive," sagde han mørkt.

"Hvad er det, De mener?" spurgte Knigenstein skarpt. "Jeg haaber da, at alt er i Orden. Jeg er en ruineret Mand, hvis De ikke udfører nøiagtig alt, som

vi er blit enige om. Jeg har sat min Cre i Pant paa, at De er absolut paalidelig."

"Jeg er bange for, at vi begge befinder os i en meget ubehagelig Stilling," sagde Mr. Sabin. "Jeg er bundet paa Hænder og Fødder. Der ligger Resultatet af syv Mars Arbeide — syv Mar af Intriger, Beregninger og uophørligt Slid!" skreg han, idet han pegte paa Tidsstedet, hvor der laa en Haug skjælvende Afse. "O dette Dieblis ødelægges alle mine amerikanske Opfindelser, der vilde have lamslaaet Europa! Og er Stillingen, Knigenstein. Vi er færdige."

Knigenstein skjælv som et Barn. Han lagde sin Haand paa Mr. Sabins Arm og fløb ham voldsomt.

"Hvis De taler sandt, Souspennier, er jeg ruineret og vanceret Resten af mit Liv! Reiseren vil aldrig tilgive mig! Jeg vil blive affediget og landsforvist! Jeg har gaaet i Borgen for Dem. Det er da vel ikke Deres Mening at svigte mig paa denne Maade? Hvis der er nogen personlig Belønning, som Reiseren kan skaffe, vil De faa den — jeg garanterer Dem det. Jeg garanterer ogsaa, at der skal blive erklæret Krig mod Frankrige inden sex Maaneder, efter at Freden er sluttet med England. Fortæl mig, at det hele er bare Spøg. Gode Gud! De pincer mig, Mand! Har De ikke seet Bladene iaften? Jeg indrømmer, at Reiseren har været noget for snar, men han har slaaet det første Slag allerede. Man kan sige, at Krigen allerede er blit erklæret. Jeg venter nu paa at blive leveret mine Kreditiver."

"Jeg kan ikke hjælpe det," sagde Mr. Sabin tilbnaftet. "Det hele er forbi. At opgive Frugten af mit Arbeide — Frugten af, hvad jeg har udført i den

bedste Tid af mit Liv — er ligesaa bittert for mig, som Deres Stilling er for Dem. Men det kan ikke ændres. Vær en Mand, Knigenstein. Sæt op den bedste Mine, De kan."

Knigenstein saa paa Mr. Sabin, og hans Ansigt vidnede altfor tydelig om, at han havde talt sandt, og at der ikke var mere at haabe. Han bad og tryglede derfor ikke længere. Nu tog Harmen ham. Marene flød ud paa hans Pande og hans Mund var fordreiet. Han havde mistet Herredømmet over sig selv.

"Saa, De har fattet Deres Beslutning?" skreg han. "Som De behager! Rusland har kjøbt Dem, kan jeg forstaa. Om Lobenski har bestuffet Dem med alt det Guld, som er i hele Kristenheden, skal De aldrig saa Lov til at nyde det! De skal ikke leve et Aar. Jeg sværger det! De har fornærmet vort Land, vort Fædreland, og gjort Uret mod det. Jeg skal fortælle Dem noget. Der vil blive hviftet et Ord i Tret paa en Haandfuld af vore Mænd. Hvor De gaar, der gaar de. Hvis De forlader England, vil De saa et Slag i Ansigtet paa det første offentlige Sted, hvor De viser Dem. Hvis en falder, er der andre — Hundreder, Tusender, en Arme! Na, De skal ikke undkomme, min Ven! Hvis De nogensinde vover at sætte Fod paa thyss Jord . . . !"

"Jeg kan forsikre Dem, at jeg skal vel passe mig for nogensinde at besøge Deres prægtige Land," afbrød Mr. Sabin ham. "Jeg antager, at jeg skal vide at greie mig overalt ellers. Men hør her, Knigenstein. Alt Deres Præt om Rusland og om, at jeg har været falsk mod Dem, er bare Tul. Hvis jeg havde villet have nogen Handel med Lobenski, kunde jeg

have gjort det uden at give mig af med Dem. Jeg har ikke engang talt med ham. En større Gaand end hans har stoppet mig, en Gaand, som er endnu stærkere end eders Keisers."

Knigenstein saa paa ham, som man ser paa en gal Mand.

"Der er ingen stærkere Gaand paa Jorden, end den Gaand, som Hs. Keiserlige Majestæt, den tyfste Keiser, har," sagde han.

Mr. Sabin smilte.

"De er en Tyfser, og kjender lidet til flige Ting," sagde han. "Alligevel kalder De Dem en Diplomat, og jeg antager, De har noget Kjendskab til, hvad det betyder."

Han tog Lampen, som stod paa Bordet, og gik hen til Bæggen lige overfor den, hvor Døren var. Knigenstein fulgte ham lige i Sælene. Foran dem, saa høit oppe, som Mandens Finger kunde naa, var en liden, rød Flæk — noget mellem en Stjerne og et Kors. Mr. Sabin holdt Lampen høit over sit Hoved og pegte paa Merket.

"Ved De, hvad dette betyder?" spurgte han.

Manden ved hans Side stønnede.

"Ja, jeg kjender det," svarede han fortvilet.

Mr. Sabin gik tilbage til Bordet med Lampen

"Nu ved De, hvem det er, som har lagt sig op i vore Affærer," sagde han rolig.

"Svis jeg havde haft den ringeste Anelse om, at De var en af dem, vilde jeg ikke have truffet nogen Overenskomst med Dem," sagde Knigenstein.

"Det er nu mange Aar, siden jeg blev Medlem af Ordenen," sagde Mr. Sabin sukkende. "Som De

ved, var min Fader halvt Russer. Det var til Fordel for mig at høre til Ordenen, da jeg var i Teheran. Siden den Tid har jeg ikke seet noget til dem. Jeg indbildte mig, at ogsaa de havde glemmt mig. Jeg tog feil — det er ikke mere end en Time siden, jeg havde Besøg af en af Ordenens øverste Embedsmænd. De vidste alt, og de forbød alt. Faktum er, at de har reddet England."

"Og ruineret os!" stønnede Anigenstein. "Jeg maa gaa og telegraferer. Men hør her, Souspenier."

Mr. Sabin saa op.

"De er en tapper Mand og en Patriot. De ønsker at se Deres Land frit. Nuvel! Hvorfor kan De ikke endnu befri det? De og jeg er Filosofer. Vi ved, at naar alt kommer til alt, er Livet en usikker Ting. Hold Dem til vor Overenskomst. Det vil blive Deres Død, jeg benægter ikke det. Men jeg vil sætte mit Lands Værd i Pant, og jeg vil give Dem Keiserens ubrødelige Ord paa, at vi skal trofast udføre vor Del af Kontrakten, og den hele Værdi skal blive Deres. De vil blive udødelig. Deres Navn vil blive helliget i Deres Lands Historie."

Mr. Sabin rystede paa Hovedet.

"Misforstaa mig ikke, min kjære Anigenstein," sagde han. "Det er ikke min Mening at kaste det mindste Stenk paa Deres Keiser eller Deres Værdi. Jeg kunde ikke tage eders Løfter med mig ind i Forglemmelsen, og der er ingen hvem jeg kunde overdrage at sørge for, at de blev overholdt. Da det er Tilfældet, tror jeg, at jeg foretrækker at leve."

Anigenstein knappede igjen sin Frakke og sukede.

"Jeg er en ruineret Mand, Sousspennier," sagde han. "Men jeg nærer intet Had. Lad mig dog give Dem en liden Advarsel, før jeg gaar. Nihilisterne er ikke de eneste her i Verden, som kan hævne sig. Farvel."

Mr. Sabin lo en liden underlig Latter, medens han lyttede til sin Gæst Trin, idet han forsvandt fra Huset. Derpaa tændte han en Cigaret og ringte paa Foo Cha for at faa lidt Kaffe.

N i o g t r e d i n t e K a p i t e l

Prinsessens Hjerte

Da Wolfenden aabnede sin Avis Lørdags Morgen, havde London oplevet noget, der dels kom som en Lettelse og dels som en Overraskelse, for de store, sorte Overskrifter tvers over første Side, Plakaterne i Gaderne og Avisgutternes Raab fortalte om en overordentlig Forandring i den politiske Stilling.

Den tyfste Keiser forklarer sig!

Der vil ikke blive nogen Krig!

Den tyfste Konsul hjemkaldt!

Tutet Brud!

Lig de fleste af sine Landsmænd kunde Wolfenden neppe tro sine egne Øine, da han læste dette. Men der stod det, sort paa hvidt. Krigssjakkelen var blit sluffet. Tyffland fløv ned — ikke med Værdighed, for det var gaaet for langt for det — men ned gik det i en Fart. Wolfenden læste Bladet igjennem, før han saa meget som tænkte paa sine Breve. Derpaa begyndte han at aabne dem i No og Mag. Det første var fra hans Moder. Admiralen var meget bedre. Lægerne nærede mere Haab. Han tog fat paa det næste. Det var en fin, udenlandsk Skrift,

og der var en svag Personne, som han syntes at kjende. Han aabnede det, og hans Hjerte stod stille.

"14, Grosvenor Square,
London, W.

Vil du komme og besøge mig idag omkring Kl. fire?
Helene."

Han saa paa sit Uhr — det syntes at være meget længe til Kloffen fire. Han besluttede at gaa ud og opsoge Felix, men strax efter gif Døren op, og den selv samme Person kom ind.

Felix var straalende. Han syntes at være flere Aar yngre. Han var klædt efter alle Kunstens Regler, og han bar i Anaphullet en vakker Marihaand.

Wolfenden modtog ham meget hjertelig.

"Har De seet Bladene?" spurgte han. "Kjender De de sidste Nyheder?"

Felix lo.

"Naturligvis! Det kan hændes, De ikke vil tro det. Men det er virkelig sandt, at jeg er den, som har reddet Deres Land, og jeg har nu endelig opgjort mit Regnskab med Herbert de la Meux, Hertugen af Souspenier!"

"De mener, antager jeg, den Person, som vi har været vandt til at kalde Mr. Sabin?" bemærkede Wolfenden.

"Netop han."

Wolfenden trak en magelig Stol hen til Felix og fandt frem nogle Cigaretter.

"Jeg maa tilstaa, at jeg er meget nysgjerrig efter at saa vide, hvorledes dette blev gjort."

Felix smilte.

"Det vil De aldrig faa vide, min kjære Ben," sagde han. "Jugen vil nogensinde faa vide Grunden til Tysklands saa pludselige krigeriske Holdning og dets ligesaa hurtige Forandring af Signalerne. Der er i Diplomatiets Historie mange Sider, som Verden aldrig faar læse, og dette er en af dem. Kom og spis Middag med mig, Lord Wolfenden. Mit Løfte er opfyldt og det uden Blodsudgydelse. Jeg er nu en fri Mand, og min Forfremmelse er sikret. Dette er den lykkeligste Dag i mit Liv."

Wolfenden smilte og saa paa Brevet, som laa paa Bordet foran ham. Det kunde hænde, at det ogsaa blev den lykkeligste Dag i hans Liv.

*   *   *

Lg det blev det! Alskurat Klokkeren fire præsenterede han sig i Grosvenor Square og blev bragt ind i et af de mindre Modtagelsesværelser. Helene kom strax med et halvt blygt og et halvt undskyldende Smil paa sine Læber. Han følte strax, at hendes Holdning overfor ham var undergaaet en Forandring. Han holdt i sin Haand en liden Medaljon.

"Der er noget, som jeg ønsker at spørge Dem om, Lord Wolfenden," sagde hun, idet hun langsomt trak sin Haand, som han havde taget, til sig. "Er denne Medaljon Deres?"

Han saa paa den og rystede strax paa Hovedet.

"Jeg har aldrig seet den før i mit Liv," sagde han. "Jeg bruger ikke Uhrkæde, og jeg eier ikke noget, som dette her."

Hun kastede Medaljonen foragtelig ind paa Barmen.

"En Kvinde løi for mig om den," sagde hun langsomt. "Jeg er skamfuld over, at jeg skulde lytte til hende et eneste Øieblik. Jeg kom igaar aften til at se paa den, og jeg kom pludselig til at huske paa, hvor jeg havde seet den. Det var i en Mands Uhrkæde, men det var ikke i dit."

"Tilhører den ikke Mr. Sabin?" spurgte han.

Hun nikkede og holdt frem begge sine Hænder.

"Vil du ikke tilgive mig?" spurgte hun blødt, "og — og — jeg tror, at jeg lovede, at jeg skulde sende Bud efter dig."

*   *   *

De havde været sammen næsten en Time, da Døren pludselig gik op og den unge Mand, som Wolfenden havde seet sammen med Helene i Vognen, kom ind. Han saa forbauset paa hende, og han kastede et uforstaaet Blik paa Wolfenden. Helene rejste sig og sagde jmsilende til ham:

"Lad mig saa Lov til at præsentrere for dig, Henri, den engelske Gentleman, som skal blive min Mand," sagde hun. "Prins Henri af Oxtrens — Lord Wolfenden."

Det var ikke mere, end saavidt den unge Mand besvarede Wolfendens Hilsen. Han vendte sig med lynende Øine til Helene og sagde hurtig nogle faa Ord paa Fransk — —

"Et Kongedømme og min Forlovede paa en Dag! Det er for meget! Vi faar se!"

Han forlod hurtig Værelset. Helene lo.

"Han gik for at finde Hertugindeu," sagde hun. "Nu vil der blive en Scene! Lad os gaa ud i Parken."

De spadserede omkring mellem Træerne, og pludselig stod de Ansigt til Ansigt med Mr. Sabin. Han saa noget udslidt ud, men han var klædt med Omhyggelighed som sædvanlig. Han hilste smilende paa dem, og der fandtes ikke Spor af Forlegenhed hos ham.

"Saa snart!" sagde han venlig. "Dere Englændere er hurtige i Kjærlighed, som dere er det i Krig, Lord Wolfenden. Det er et beundringsværdigt Karaktertræk."

Helene lagde sin Haand paa hans Arm. Nei, det var ikke en Indbildning. Hans Haar var graaere, og der var dybe Furer i hans Pande.

"Jeg er virkelig bedrøvet for din Skyld, Onkel, om jeg end er glad for min egen Skyld," sagde hun.

Han saa venlig paa hende, men med et Strøg af Foragt.

"Bourbonblodet strømmer meget langsomt gennem dine Arter, Barn," sagde han. "Jeg begynder at nære Tvil om, hvorvidt du vilde blive en ret Dronning. Hvad mig selv angaar — nuvel, jeg er resigneret. Jeg rejser til Pau for at spille Golf."

"Jeg undres paa, hvor længe du kommer til at være fornøjet der," sagde hun smilende.

"En Maaned eller to," svarede han. "Jeg vil være der, til jeg har mistet Smagen af det Nederlag, som jeg har lidt. Saa har jeg Planer — men nok om det. Jeg skal fortælle dig det senere. Dere kommer alle til at høre om mig igjen. Hvad dere to angaar ialfald, har jeg ingen Grund til Selvbekreidelse," tilføjede han. "Det ser ud til, at mit Nederlag har bragt dere Lykke."

Han gik videre, og de saa hans tynde Skikkelse forsvinde i Følgesværmene, som gik forbi.

"Han er en stor Mand," mumlede hun. "Han forstaar, hvorledes han skal bære et Nederlag."

"Han er en stor Mand," svarede Wolfenden. "Men jeg er ikke bedrøvet over, at se Mr. Sabin for sidste Gang."

Firtiende Kapitel

Beien til Pau

Det kan hændes, at den Bei, som Mr. Sabin valgte for at komme til Pau, var den længste, han kunde vælge, men den var ialfald den sikreste. Skjønt han ikke bevægede en Muskel i sit Ansigt, og skjønt han ikke ved nogen anden Bevægelse eller med et Ord havde lagt for Dagen, hvad der foregik i hans Indre, vidste han godt, at de saa Ord, han havde sagt med Hensyn til sin fremtidige Bestemmelse, blev hørt og omhyggelig nedskrevet af en høi, velklædt ung Mand, som merkbærdig nok viste sig i hans Nærhed hele Tiden, siden han for en Time siden forlod sin Bolig. "Visseelig lige i Livens Gab," mumlede han til sig selv resigneret, idet han kaldte paa en Drosche paa Gjørnet og kjørte hjem igjen. Lindetræerne i Berlin var meget vakre, men det var ikke hans Hensigt at slentre under dem i den nærmeste Fremtid, da han nogle Timer efter kjørte til Guston, hvor han tog Toget til Liverpool. Med en Rejsehue, som han havde trukket ned over Dinene og med et Rejsetæppe, som han havde trukket op til Hagen, sad han i det fjerneste Sjørne i den Vogn, som han havde bestilt, og tilsyneladende nød sin Afstenvise — Faktum var, at han meget nøie fulgte med Dinene, hvad der foregik ude paa Platformen. Han havde sørget for at komme i sidste Dieblis. To Minutter efter gled Toget ud af Stationen.

Han traf et Døttelsens Suf — han, som meget fjelden tillod sig den Luxus at lægge for Dagen selv den mindste Børlse. Han havde en Start i det mindste. Derpaa aabnede han en Haandkuffert og tog frem et Atlas, som han lagde over Knæet og studerede en Stund. Da han lukkede det, havde han rynket Panden.

"Amerika!" sagde han til sig selv. "Hvilken Mangel paa Indbildningskraft synes vel ikke selve Navnet at indebære! Dette er da det mest ydmygende Tilbage-tog, som jeg nogeninde har gjort!"

"De har begaaet et Feilgreb, som er almindeligt blandt mange af Verdens største Diplomater," sagde nogen lige ved ham. "De har undervurderet Deres Modstandere."

Mr. Sabin for sammen, og idet han greb med begge Hænder fat i sit Tæppe, lænede han sig tilbage i sit Hjørne. En ung Mand i Rejseklæder af Tweed stod ved det modsatte Vindu. Mr. Sabin lagde for første Gang Merke til en liden Dør af Mahogni bag ham. Det tog ikke Mr. Sabin længe at gjenvinde Herredømmet over sig selv. Under Tæppet stjal hans Fingre sig ned i Lommen paa hans Overfrakke og fik Tag i noget, som var koldt og fast.

"Jeg antager, at der er i det mindste en, som jeg ikke har fat høit nok," sagde han mørkt. "De vil kanise undskyldte en Mand, som ikke er synderlig hjemme i Troldkunsten, om han spørger Dem, hvorledes De fandt Veien ind her?"

Felix smilte.

"En Smule Eftertanke, en Smule Geld og et Pund i Drifkepenge til en søielig Inspektør," svarede han. "Den Bogen, som De reiser i, er, som De utvil-

somt vil opdage, før De kommer frem, etflags Salonvogn. "Denne lille Dør" — han rørte ved den, gennem hvilken han var kommet ind, — "fører til et Afrædelsesværelse, og paa den anden Side er en Køgevogn. Jeg fandt ud, at De havde bestilt en Vogn i dette Tog ved at udgive Dem som Deres egen Tjener. Jeg valgte denne, da jeg ansaa den for at være den bedst skikkede for en gammel, nervøs Mand og ordnede det sli, at jeg skulde reise i den Del af Vognen, hvor det ikke var tilladt at røge."

Mr. Sabin nikkede. "Men hvorledes vidste De, at jeg skulde reise til Amerika?" spurgte han.

Felix traf paa Skuldrene og satte sig.

"Jeg gik ud fra, at De vilde have Lustforandring et eller andet Sted, og jeg kunde ikke tænke mig, at De havde noget andet Sted end Amerika, hvor De kunde slaa Dem ned. Amerika er det eneste Land, som er stærkt nok til at holde Dem. Desuden tog jeg med i Beregningen en Smule, at De har altid haft en vis Tilbøjelighed til at se Lande, som endnu ikke er udviklet. Saavidt jeg ved, har De aldrig boet længe i Amerika."

"Jeg har heller ikke besøgt Kamtsjatka og Grønland," svarede Mr. Sabin.

"Jeg forstaar Dem," sagde Felix, idet han nikkede. "Amerika er visselig et af de sidste Steder, hvor man kunde finde paa at søge efter Dem. Jeg er bange for, at De vil finde det politisk talt usødt. I ethvert Fald vilde neppe Deres egne smaa Metoder være meget populære der. Desuden er dets Sympatier med det franske Demokrati. Jeg kan tænke mig, at De og Præsidenten af Amerika ikke har mange Sympatier

tilfjælles. Der var dog to Ting, som havde Bægt hos mig."

"Dette er meget interessant," sagde Mr. Sabin. "Maa jeg saa vide, hvilke to Ting det er? At saa Lov til at se noget af, hvad der foregaar i en Hjerne som Deres, er i Sandhed en stor Gæde."

Felix bukkede med sit mest vindende Smil. Det saa ud til, at Satiren i Mr. Sabin's Bemærkning ikke gjorde det mindste Indtryk paa ham.

"Det skal være mig en stor Fornøjelse at opfylde Deres Ønske," sagde han. "For det første sagde jeg til mig selv, at sjønt Kamtsjatka og Grønland nok kunde være af Interesse for Dem, vilde de dog ikke kunne skaffe Dem et Nybl. De er nødt til at søge Ly hos et stort og mægtigt Land, og det et, som De ikke havde fornærmeth, og med Undtagelse af Amerika, er der intet saadant Land i hele Verden. For det andet er De en Sybarit. og De vil ikke uden meget alvorlige Grunde anbringe Dem selv udenfor Civilisationen. For det tredje er Amerika det eneste Land, hvor De kan spille Golf, naar bortsees fra de Lande, hvor De ikke kan bo."

"De er i Sandhed en mærkværdig ung Mand," sagde Mr. Sabin, idet han strøg sit lille graa Skjæg. "De har læst mig som en Bog! Det er en Ydmygelse for mig at vide, at mine Tanker skulde blive gennemskuet saa klart. For at vise, hvor affurat De har gjort Deres Slutninger, skal jeg vise Dem denne lille Bog, som jeg kjøbte for at have noget at læse paa Veien til Liverpool."

Han gav Felix den. Den bar Titlen "Golfspil i de forskjellige Lande", og der var brættet for en Artikel om Golfspil i De Forenede Stater.

"Jeg skulde ønske, at De spillede Golf. Jeg skulde have lyst at udbede mig Deres Mening om Myopia-Banen. Jeg synes, at den er for trang og ikke godt ordnet."

Felix saa beundrende paa ham.

"De er en merkværdig Mand," sagde han. "De er ikke fint paa mig da?"

"Paa ingen Maade," sagde Mr. Sabin stille. "Jeg nærer aldrig personlig Modvilje mod nogen. Hvad mig angaar, kan jeg sige, at jeg ikke har nogen personlig Fiende. Det er Skæbnen, som overvandt mig. De var bare et Redskab. De staar ikke for mig som en Person, som jeg skulde nære Uvilje mod. Jeg er dog glad over, at De ikke hævede de 20,000 Pund Sterling, som jeg gav Dem Anvisning paa."

Felix smilte. "De gif for at se efter da?" spurgte han.

"Jeg tog mig den Frihed at stanse Udbetalingen," svarede Mr. Sabin.

"Checken vil aldrig blive præsenteret i Banken," sagde Felix. "Jeg rev den i Stykker lige efterat jeg havde forladt Dem."

Mr. Sabin nikkede.

"Fantastisk," mumlede han.

Expressetoget gik afsted i den mørke Nat. Mr. Sabin sat Gaanden ned i sin Gaandkuffert og tog frem en Gaandfuld Cigarer. Han bød Felix en, og den unge Mand tog den og tændte den med en Mine, som om han var Gjenstand for en rimelig Høflighed fra en Medreisende.

"Jeg antager, at De havde en Grund, hvorfor De kom for at se mig vel afsted," bemærkede Mr. Sabin.

"Jeg ønsker ikke at synes urimelig nysgjerrig, men jeg har en smule naturlig Interesse, eller skal vi kalde det Nysgjerrighed? — for at vide Grunden til denne Høflighed fra Deres Side."

"De har fuldstændig Ret," sagde Felix. "Jeg kom hid i en vis Hensigt. Jeg har et Bud til Dem."

"Maa jeg spørge, om det er et venstabeligt eller et uvenligt Bud?"

San greb fastere omkring den lille, haarde Gjenstand i sin Lomme, men han begyndte allerede at nære Tvil om, at Felix var kommet som en Fiende.

"Det er et venstabeligt Bud," svarede Felix. "Jeg bringer Dem et Tilbud."

"Fra Robenfski."

"Fra hans Herre, Czaren. Czaren selv har Planer for Dem."

"Ss. keiserlige Majestæt har altid været overordentlig venlig," mumlede Mr. Sabin.

"Siden De forlod Shahens Land, har Ruslands Indflydelse i Centralasien lidt efter lidt gaaet ned," fortsatte Felix. "Der har været anvendt alle mulige Midler for at skjule dette, men selve Tinaen kan ikke forandres. De var den eneste Mand, som helt ud forstod Stillingen. Det var Englænderne, som fik Dem fjernet fra Teheran. Det var den største Ulykke, som nogeninde har rammet Rusland."

"Og Deres Tilbud?" spurgte Mr. Sabin.

"Det gaar ud paa, at De vender tilbage til Teheran ikke som en hemmelig Agent, men som Ruslands Ambassadør med frie Hænder og uindskrænket Magt."

"For ti Aar siden vilde et saadant Tilbud have gjort Rusland til Herre over Asien," sagde Mr. Sabin.

"Czaren begynder nu at indse det," sagde Felix.
"Men hvad der var mulig da, er mulig nu."

Mr. Sabin rystede paa Hovedet. "Jeg er ti Aar ældre nu, og Shahan, som var min Ven, er nu død," svarede Mr. Sabin.

"Den nye Shah har en Lidenskab for Intriger, og Sanden omkring Teheran er udmerket for Gølf," sagde Felix.

Mr. Sabin rystede paa Hovedet.

"Altfor haardt og altfor ensformig," sagde han.
"Det kan nok hænde, at jeg er en Aaring i jaa Henseende, men jeg kan ikke lide kunstige "Bunkers". Der er rigtignok en liden Dal omkring syv Mil nord for Teheran, hvor noget ganske kunde gøres," sagde han til.
"Seg undres paa — —"

"De modtager Tilbudet?" spurgte Felix stille.

Mr. Sabin rystede paa Hovedet.

"Nei, jeg afslaar det."

Det var en Skuffelse for Felix, men han skjulte den.

"Absolut?"

"Ja, absolut."

"Hvorfor?"

"Jeg er ti Aar for gammel."

"De vil hævne Dem."

Mr. Sabin benegtede dette.

"Nei. Hvorfor skulde jeg ikke tale ligejævn til Dem, min Ven? Hvad jeg vilde have gjort for Rusland for ti Aar siden, vil jeg ikke gjøre nu. Det har gjort sig til Ven med den franske Republik. Det har gjort mere end at anerkjende denne syndige Institution

— det har paatvinget Præsidenten sit Venſkab — det har ſluttet et Forbund. Som Følge deraf har mine Følelſer for Ruſland undergaaet en Forandring. Jeg har intet at vinde ved det Lands Udvikling. Jeg er rigere end den rigeste af dets Adelsmænd, og der er i Europa ingen Titel, ſom jeg vilde tage i Bytte for min egen.

De ſer ſaaledes, at Ruſland har abſolut intet at hyde mig. Deſuden vilde det, ſom var til Gavn for Ruſland, bringe England Skade, og England har da givet mig og mange af dem, ſom er i ſamme Stilling Ly og har holdt ſig bort fra Frankrige. Naar Balget er mellem Ruſland og England, vilde jeg langt foretrække at hjælpe England. Hvis jeg for ti Aar ſiden var blit et Medſkab til Ødelæggelſen af dets Rige i Aſien, vilde jeg have angret det nu og hele mit Liv. Jeg har nu, min Ven, viſt Dem den Opmerkſomhed at tale helt ud, hvad jeg mener.”

“Hvad vilde De ſige, om den Pris, ſom vi betalte Dem for at reiſe til Teheran, vilde blive en Opſigelſe af Forbundet med Frankrige?” ſagde Felix. De maa huſke paa, at det er Landet, hvis Venſkab er behageligt, ikke Regjeringens. De kan vel ikke med Alvor tvile paa, at en Autokrat ſom Czaren vilde hellere give Gaanden til en Keiſer af Frankrige end tilſmudſe ſine Fingre med et Gaandtryk af en Kræmmer.”

Mr. Sabin ryſtede paa Hovedet. “Jeg har fortalt Dem, hvorfor jeg afſlaar Tilbudet,” ſagde han. “Der er dog mange andre Grunde. En af dem er, at jeg ikke længere er en ung Mand. Det ſidſte Nederlag har gjort mig meget ældre. Jeg føler ingen Lyſt til at indlade mig paa flere nye Eventyr.”

Felix sukkede.

"Mit Bud til Dem kommer altsaa paa en ugunstig Tid," sagde han. "Jeg vedkjender, at jeg for Diebliffet har lidt et Nederlag."

"Feilen er paa ingen Maade Deres," numlede Mr. Sabin. "Det var saa beskiftet, at jeg skulde afslaa. Selve Czaren kunde ikke forandre det."

Toget gik lidt sagtere. Felix saa ud af Vinduet.

"Vi nærmer os Creve," sagde han. "Jeg skal derfor gaa af her og vende tilbage til London. De rejser altsaa til Amerika?"

"Uden Tvil," svarede Mr. Sabin.

Felix tog et Brev op afommen.

"Hvis De vil levere dette for mig, vil De gjøre mig en Tjeneste, og De kommer til at gjøre et behageligt Bekjendtskab," sagde han.

Mr. Sabin saa paa Udenpaaafskriften. Brevet var adresseret til — —

Mrs. J. B. Peterson,

Genov,

Maj., U. S. A.

Det skal være mig en Fornøjelse," sagde han og stak det ned i sin Toiletvæske.

"Og husk paa, at De er en merket Mand," sagde Felix, idet han saa ud paa Platformen, langs hvilken de kjørte. "Det nytter ikke at forklæde Dem. Vær stadig paa Vagt. De og jeg har været Fiender, men naar alt kommer til alt, er De en for stor Mand til at falde for en tyff Morders Haand. Farvel!"

"Jeg takker Dem for Deres Omsorg og skal huske hvad De har sagt," svarede Mr. Sabin. "Farvel!"

Felix løftede paa Hatten, og Mr. Sabin bukkede. Lokomotivet pib. Felix steg af Toget.

"Jeg haaber, at De ikke glemmer Brevet," sagde han.

"Jeg skal selv levere det," svarede Mr. Sabin.

Enogfirtien de Kapitel

Mr. og Mrs. Watson fra New York

Skibet havde forladt Liverpool for tre Dage siden, og Mr. Sabin nød i høi Grad Rejsen. "Calipha" var en liden Damper, som gik paa Boston istedetfor paa New York, og det reisende Publikum kaldte den foragtelig en gammel Kasse. Som Følge deraf var der ombord kun syv Passagerer ved Siden af Mr. Sabin, og det havde ikke taget ham længe at finde ud, at ingen af de syv Passagerer var interesseret i hans Affærer. Han havde ialfald for Næbliffet undgaaet alle de Forsiklinger og Farer, som var en Følge af, at han ikke havde havt Geld med sig i sine store Planer.

Der var naturligvis ingen Tvil om, at de, som interesserede sig for hans Opholdssted, nu godt vidste, hvor han var, og hvorhen han skulde reise. Dette var saa ontrent sikkert, og da han maatte tilstaa, at det var næsten umulig at holde noget skjult, havde han ikke gjort Forsøg paa at skjule noget. Han havde opgivet Navnet Sabin til Stuerterne og havde sikret sig en Kahlut paa Dæk. Han pratede hver Dag med Kapteinen, som behandlede ham med Respekt, og som Svar paa et Spørsmål fra en af Stuerterne, som var Franskmænd, indrømmede han, at han var Hertugen af Souspennier, og at han reisde Infognito bare for Moro Skyld. Han var meget populær blandt de syv Passagerer, som ikke

rigtig vidste, hvorledes de skulde tiltale ham. Han var dog istand til at faa dem til at befinde sig vel i sit Selskab.

Det tog ham ikke længe at deltage i Livet ombord som de andre. Hver Formiddag spillede han "Shuffle-board" med dem en Time eller saa, og der var absolut ingen, som kunde slaa ham. En Aften efter Middagen bragte han sine Golfklubber ud paa Dækket og forklarede for de beundrende nyb Passagerer, Kapteinen og Lægen, hvorledes de skulde bruges. Han spillede Pool hver Dag og en vaad Eftermiddag spillede han endog lidt Poker, da en besfeden Oljehandler fra Boston, Mr. Giram Shedde, indbød ham.

Der var intet i hans Maade at være paa, som tydede paa, at han var en Mand som netop havde gennemgaaet en stor Krise, og heller ikke kunde nogen af hans Tale eller Opførsel forstaa, at han var Hovedet for et af de største Guse i Europa og Millionær. Den første Ekstase, som lagde sig over hans Ansigt, kom en Eftermiddag, da han kom ud paa Dækket lidt efter de andre efter Maaltidet. Allesammen lænede sig mod Rækken paa Styrbord Side og saa intenst paa noget, der laa et Stykke borte paa Sjøen. Han lagde Merke til, at Damperen gik med halv Fart.

Han slentrede i Retning af den lille Gruppe, da Kapteinen fik Øie paa ham og gjorde Tegn til ham, at han skulde komme op paa Romandobroen.

"Her er noget, som vil interessere Dem, Mr. Sabin," raabte han. "Vil De ikke komme op her?"

Mr. Sabin gik forsigtig op over Jerutrappen med Ansigtet vendt ud over Sjøen. En stor, elegant Bågt,

der var malet hvid i hele sin Længde, laa omkring en halv Mil fra Damperen og gav Signaler.

Mr. Sabin kom op paa Broen og stod ved Kapteinens Side.

"En Lystjagt," sagde han. "Hvad er det, den vil?"

"Det skal jeg saa vide om et Øieblik," svarede Kapteinen, idet han saa gjennem Rifferten. "Den har givet Nødsignal og bedt om, at vi skal stanse, saa jeg antager, at der staar noget paa. Na, der kommer det. Propelaxelen er blit brækket, siger den."

"Den ligger ikke slig," bemærkede Mr. Sabin rolig.

Kapteinen saa smilende paa ham.

"De forstaar Dem en Smule paa Sjøvæsen, hører jeg, og for at sige Sandheden, var det netop det, jeg tænkte paa," svarede han.

"Godes."

"Her, Kaptein."

"Spørg, hvad den ønsker af os."

Signalmanden tog til Suen, og den lille Række Flag fløi op, vistende i Vinden.

"Den signaliserer, at den er "Mahflower", privat Jagt, der tilhører Mr. James Watson fra New York," sagde han. "Det er en nydelig Baad."

Mr. Sabin, som havde taget med sig sin egen Riffert, saa længe og nøiagtig paa den.

"Den er ialfald ikke bygget i Amerika," sagde han.

Svarsignalet kom. Kapteinen aabnede sin Bog og læste det.

"Den vil fortsætte under egne Seil, men den ønsker os at tage ombord Mr. Watson og hans Hustru," sagde han.

"Er De nødt til at gjøre det?" spurgte Mr. Sabin. Kapteinen lo.

"Nei, ikke netop det. Det ventes ikke af mig, at jeg skal tage Passagerer ombord midt ude paa Havet."

"Da vilde jeg ikke gjøre det," sagde Mr. Sabin. "Hvis det gjælder for dem at komme hurtig afsted, vil "Maffa" være her idag, er det ikke saa?, og den Damp- per vil være i New York om tre Dage. "Baltimore" maa være lige i Hælene paa den. Jeg vilde fortælle dem det."

"Jeg maa tilstaa, at jeg ikke ønsker at have nye Passagerer netop nu, og alt det Bryderi, som følger med dem," svarede Kapteinen.

Flagene kom atter op, og Svaret kom strax tilbage. Kapteinen skjød Rifferten sammen med et Smæld.

"Jeg kan ikke undgaa dem," sagde han til Mr. Sabin. "De siger, at Damen er nervøs og vil ikke vente. De kommer strax ombord — af Frygt for, at jeg skulde gaa fra dem, antager jeg. De tilspøier, at Mr. Watson eier mere Aktier i Cunardlinjen end nogen anden Amerikaner, og at han er en af Direktørerne i den amerikanske Direktion, saa vi er nødt til at give efter — det er sikkert nok. Jeg maa tale med Skibsforvalteren."

Han gik ned fra Broen, og Mr. Sabin, som fulgte efter, sluttede sig til den lille Gruppe Passagerer. De stod sammen og iagttog den lange Vaad, som kom hurtig mod dem paa det rolige Vand. Mr. Sabin fortalte dem, hvad der var blit signaliseret fra Jagten.

Mr. Sabin rørte ved Førstestyrmandens Arm, idet han gik forbi.

"Har De nogenjinde seet et Skib som det der, Johnson?" spurgte han.

Styrmanden ryſtede paa Sovedet.

"Deres Maſſiniſt er en Loſſ, min Herre," ſagde han ſoragtelig. "Jeg maatte ſe det med mine egne Øine, før jeg kunde tro, at der var nogen alvorlig Feil ved Propellen."

"Jeg er enig med Dem," ſagde Mr. Sabin.

Baaden var nu ſaa nær, at der kunde raabes over til den. Mr. Sabin lænede ſig over Rækken og betragtede dem, ſom var i den lange Baad, meget nøie. Der var ikke det mindſte miſtænkelig ved dem. Den Mand, ſom ſad ved Roret, var en typiſk Amerikaner med et magert, guſtent Anſigt og klare Øine. Kvinden havde et tykt Slør for Anſigtet, men hun var ſikkerlig ung, og da hun reiſte ſig, tydede hendes Figur og Klæder abſolut paa, at hun var Pariſerinde. De to kom op Stigen, ſom om de var vant til at borde et Skib midt paa Atlanterhavet, og man kunde ikke ſe noget til, at Damen var nervøs. Kapteinen gif dem imøde og hjalp hende op paa Dækket.

"De er Kaptein Mcfinſon, antager jeg," ſagde Manden, idet han gav ham ſin Haand. "Vi er Dem meget forbunden, fordi De har ſtoppet og optaget os. Dette er min Huſtru, Mrs. James B. Watſon."

Mrs. Watſon løſtede Sløret fra Anſigtet, ſom da viſte ſig at være mørkt og pikant. Hun havde vidunderlig ſtraalende Øine.

"Det var virkelig ſnilt gjort af Dem, Kaptein," ſagde hun ligefrem. "De ved ikke, hvor deilig det er at føle en virkelig Oceandampers Dæk under ſine Fødder efter et Ophold ombord i den lille Seilbaad, ſom min Mand eier. Det ſkal være ſidſte Gang, jeg

skal prøve paa at sætte over Atlanterhavet uden paa en af eders Dampere."

"Det glæder os at kunne være til nogen Hjælp," svarede Kapteinen mere hjertelig, end man skulde have tænkt det mulig nogle saa Minuter i Forveien. "Sæt fuld Damp paa, John!"

Propellen begyndte at arbejde, for John havde sat Maskinen igang igjen. Den lille Robaad, som var paa Tilbageveien til Sagten, buggede sig paa Oceanets lange Bølger. Mr. Watson vendte sig for at give sine Instruksjer, idet han raabte af alle Kræfter. Derpaa kaldte Kapteinen Skibsforvalteren til sig.

"Mr. Wilson vil vise Dere, hvor eders Lugarer er," sagde han. "Selvigvis har vi fuldt op af Plads. Bring Bagagen ned, Stuert."

Damen gik ned, men Mr. Watson blev igjen paa Dækket i Samtale med Kapteinen. Mr. Sabin gik hen til dem.

"Deres Sagt ligger merkværdig godt paa Vandet, hvis det forholder sig saa, at dens Propelaxel er blit brækket," sagde han.

Mr. Watson nikkede.

"Det er en nydelig bygget Baad," sagde han begejstret. "Hvis den faar gunstig Veir, vil dens Seil bringe den ind til Boston Harbour to Dage efter vor Ankomst."

"De er naturligvis sikker paa, skulde jeg tro, at Propelaxelen virkelig er brækket?" bemærkede Kapteinen, idet han saa gennem Rifferten.

"Jeg undersøgte det ikke selv, Hr. Kaptein," svarede Mr. Watson. "Min Maskinist meldte det, og da jeg selv ikke kjender det mindste til Maskiner,

maatte jeg lade mig nøie med, hvad han sagde. Han har taget udmerkede Examinere, og jeg antager, han ved, hvad han taler om. Desuden vilde Mrs. Watson ikke blive længere ombord i Baaden end høist nødvendigt. Mrs. Watson er overordentlig nervøs."

"Dette er noget usædvanligt hos Deres Landsmandinder, er det ikke?" spurgte Mr. Sabin.

Mr. S. B. Watson saa skarpt paa Spørgeren.

"Min Gustru har boet i mange Aar paa Kontinentet, min Herre," sagde han. "Hun vil neppe betragte sig som Amerikanerinde."

"Jeg beder om Undskyldning," sagde Mr. Sabin høflig. "Man kan i det mindste se, at hun har tilegnet sig den dannede Optræden, som man finder i det eneste Land, hvor Folk kan bo. Men hvis jeg skulde tage mig den Frihed at gjætte, hvilken Nationalitet, hun tilhører, vilde jeg sige, at hun er tyff."

Mr. Watson trak paa Dienbrynene og fik paa en eller anden Maade sluppet ned den Thristikke, som han skulde benytte for at faa tændt sin Cigar.

"De forbauser mig, min Herre," sagde han. "Jeg har altid tænkt mig, at den typiske tyffe Kvinde har et lyst, rundt Ansigt."

Mr. Sabin rystede paa Hovedet.

"Der er, som De ved, mange Typer, og De ved ogsaa, at man ikke kan bedømme en Nationalitet efter Ansigtssfarven eller efter Størrelsen. De er f. Ex. meget lig mange Amerikanere, som jeg har haft den Fornøjelse at være sammen med, men paa samme Tid vilde jeg ikke tage Dem for at være Amerikaner."

Kapteinen Jo.

"Jeg kan ikke være enig med Dem i det, Mr. Sabin," sagde han. "Mr. Watson forekommer mig at være netop Typen paa en moderne Amerikaner, om jeg maa faa Lov til at sige det."

"Jeg er Dem meget forbunden, Hr. Kaptein," sagde Mr. Watson. "Jeg er en ægte Bostonmand, det er sikkert, og jeg skal sige Dem, min Herre, at jeg er stolt af det. Jeg skulde like at vide, af hvilken Nationalitet De vilde tro jeg var, hvis De ikke vidste, hvor jeg var fra."

"Ogsaa for Deres Bedkommende vilde jeg sige, at De hørte bedst hjemme i Berlins Gader," svarede Mr. Sabin.

To og firtien­de Ka­pitel

En svag Rænk­es­med

Mrs. Wat­son op­traadte ved Mid­dags­bor­det i et over­ordent­lig net Toi­let i hvidt og sort, og hun fik Plads ved Kapte­inens høire Side. Hun blev strax præ­sen­teret for Mr. Sabin og be­gyndte at gjø­re sig meget be­ha­ge­lig.

“Dette er over­ordent­lig koselig!” var noget af det, hun først sagde, efter at have kastet et hurtigt Blik paa Mr. Sabins ulastelige Mid­dags­an­træk. “De kan ikke tænke Dem, hvor jeg synes det er deiligt atter at be­finde mig i civiliseret Selskab. Jeg har aldrig kjedet mig sli­ge, som jeg gjorde ombord i hin elendige, lille Jagt!”

“Elendige, lille Jagt!” kom det i en fornærmet Tone fra Mr. Wat­son. “Mayflower” kostede mig da godt og vel to Hundrede Tusen Dollars, og det er næsten den største Lystjagt, som findes paa Vandet.”

“Det er mig det samme, om den kostede dig en Million Dollars,” svarede Mrs. Wat­son grætt­en. “Jeg skal aldrig mere reise med den. Jeg foretrækker uendelig et Skib som dette.”

Hun saa paa Kaptein McIn­son og Io, og hendes Mand fortsatte Maaltidet i Taus­hed. Mr. Sabin merkede sig to Ting — for det første, at Mr. Wat­son ikke behandlede sin Hustru med det Gen­syn, som skal

være eiendommelig for amerikanske Mænd, og for det andet, at han drak en hel Del Vin, uden at man kunde se, at det havde den ringeste Virkning paa ham. Hans Hustru drak Vand, og idet hun vendte sin høire Skulder til sin Mand, lod hun sig underholde af Mr. Sabin og Kapteinen. Da Maaltidet var forbi, var Kapteinen hendes Slave og Mr. Sabin var fuldstændig villig til at medgive, at Mrs. J. B. Watson var en overordentlig indtagende Dame, hvilken Nationalitet hun end var af.

Efter Middagen gik Mr. Sabin ned for at hente en Overfrak i den Kåhyt, han havde nedeunder, og medens han ledte efter nogen Cigarer, hørte han Stemmer i Lugaren ved Siden af. Der havde ikke været nogen der op til den Tid.

"Vil du ikke komme op og spadserere med mig, James?" hørte han Mrs. Watson spørge. "Det er sliig en nydelig Afteld, og jeg ønsker at gaa op paa Dækket."

"Du kan gaa uden mig," var det uhøflige Svar. "Jeg agter at røge en Cigar i Røgelugaren."

"Du kan røge paa Dækket," svarede hun.

"Lad skal du have, men jeg bryr mig ikke om at lade Vinden faa min Laranagas," svarede han. "Du vilde absolut hid, og nu faar du greie dig, som du kan. Du kan ikke vente, at jeg skal hænge efter dig hele Tiden."

Saa hørte ikke Mr. Sabin mere paa en Stund. Men saa kom Lyden af Mr. Watsons tunge Trin, idet han forlod Kåhytten, og nogle Diebliske senere hørtes lette Trin og Raslen af Silkeskjørter, hvilket meldte, at ogsaa Mrs. Watson gik op paa Dækket.

Mr. Sabin tog paa sig en Ulster og knappede den omhyggelig. Han blev staaende et Øieblik og undrede sig over, hvorvidt Konversationen var ment for hans Ører eller ikke. Han ringte efter Stueren.

Manden kom næsten strax. Mr. Sabin vidste, hvorledes han skulde sikre sig en hurtig Betjening.

"Var det noget, som jeg bare indbildte mig, eller hørte jeg virkelig Stemmer i Lugaren overfor denne, John?" spurgte Mr. Sabin.

"Mr. og Mrs. Watson har taget den," svarede Stueren.

Mr. Sabin var lei over det.

"Du ved, at nogle af mine Klæder hang der, og jeg har brugt den som Paaklædningsværelse," sagde han. "Der er en Mængde andre Lugarer, som er ledige. Kunde du ikke have fundet en anden Lugar?"

"Jeg gjorde mit bedste, men de syntes at lise særlig godt denne," svarede Stueren. "Det var umulig for mig at faa dem til at tage en anden."

"Vidste de, at Lugaren overfor var optaget?" spurgte han ligegyldig.

"Jo, det vidste de," svarede Manden. "Jeg fortalte dem, at De havde Nummer tolv, og at De brugte denne som Paaklædningsværelse, men de vilde ikke gibe sig. Det var meget dumt af dem ogsaa, for de ønskede to Lugarer, hver sin, og de kunde ligesaagodt have haft dem sammen."

"Vigesaa godt," bemærkede Mr. Sabin rolig. "Lad skal du have, John. Lad dem ikke faa vide, at jeg har talt til dig om det."

"Det skal de ikke faa."

Mr. Sabin gik op paa Dækket. Da han gik

gjennem Røgelugaren, saa han Mr. Watson ligge paa en Sofa med en Cigar i Munden. Mr. Sabin smilte og gik videre.

Aftenpromenaden paa Dækket efter Middagen var en social Affære ombord i "Calipha". Som Regel spadserede Kapteinen og Mr. Sabin sammen. Ingen af de andre Passagerer havde endnu bovet at paa-trænge sig Mr. Sabins Selskab i nogen Form, skjønt han havde altid været høflig mod alle. Men den Aften havde Kapteinen allerede fundet en anden Person, som han sluttede sig til. Mrs. Watson med et meget flædeligt Sjæl om Hovedet og med en Cigaret i Munden spadserede ved hans Side. Hun pratede og lo det meste af Tiden, men hun lod ogsaa som om hun lyttede med den største Interesje til Fortællingen om de Erfaringer, som hun ved sine Spørgsmaal havde faaet ham til at meddele.

Naar de passerede Mr. Sabin, der enten spadserede eller stod ved Rækken og lod Blikket falde ud over Havet, kunde hun se paa ham med sine straalende Øine, som om hun vilde indbyde ham til at slaa Lag, men han tog intet Hensyn til det. En Gang stansede hun halvt og rettede et Spørgsmaal til ham, men han gav et kort Svar, og Kapteinen tog hende med sig videre.

Mr. Sabin likte ikke, at Mr. og Mrs. Watson var kommet ombord. Han syntes, at han havde været uheldig der. Han havde haft en god Reise op til den Tid, og Veien havde været klar. Han kunde nemlig ikke nære nogen Tvil om, at de var kommet for hans Skyld. Han stod nu Ansigt til Ansigt med en Fare, hvis hele Udstrækning det var vanskeligt at bedømme.

De havde spillet sin Rolle, men de var det tykke Politis hemmelige Agenter. Han røgte sin Cigar, og det var ikke mange Minutter mellem hver Gang, han blev Gjenstand for Sideblkke og itjaalne Smil fra den nydelig antrukne Dame, hvis Silkefjörter, som hun saa pent holdt oppe, streifede ham, naar hun og hendes Bedfager gik forbi ham.

Hvad agtede de to at gjøre? spurgte han sig selv. Hvis det hele bare gik ud paa at myrde ham, kunde han ikke forstaa, hvorfor der var sli en Tilstelning, og han kunde heller ikke forstaa, at der kunde være et uheldigere Sted i Verden end ombord i en liden Damper. Nei, Planen maatte være en anden, noget mere indviklet. Var Kvinden med som Lokkemad? Indbildte de sig virkelig, at han kunde lade sig tage ved Næsen af en Kvinde? Han smilte ved Tanken paa sli, og Synet af det Smil fik hende til at stanse. Han hørte pludselig hendes Skjörter rasle og hendes bløde Stemme lyde i sine Ører. Han saa Kapteinens brede Skuldre længere borte forsvinde, idet han gik ned i Maskinrummet for at foretage sin faste Inspektion om Avelen.

“De har ikke gjort den mindste Anstrengelse for at redde mig,” sagde hun bebreidende. “Det er paa ingen Maade pent af Dem.”

Mr. Sabin løstede paa Luen og tog Cigaren ud af Munden.

“Min kjære Mrs. Watson, jeg har lidt ved det, men hvorledes kunde jeg vove at afbryde en sli tete-a-tete?” sagde han.

“De har da lidt af det Mod, som udmerker Deres Nation, for jeg gav Dem da Anledning til at gjøre

det mange Gange," sagde hun leende. "Men De har været optaget med Deres egne Tanker, og de havde i det mindste Held med sig, hvor det slog fejl for mig — De smilte, da jeg kom nu."

"Det var en Anelse," begyndte han, men hun løftede en liden hvid Haand med Ringe, som straaede, til hans Læber, og han sagde ikke mere.

"Vær saa venlig ikke at tale Lul til mig hele Tiden," bad hun. "Det er ikke nødvendigt. Kom her! Jeg er træt — jeg ønsker at sidde. Vil De ikke være saa venlig at bringe min Stol hen til Siden af Vaa-den der? Jeg liker at se paa Dyset paa Bandet, og De kan tale til mig — om De saa ønsker."

"Bryr ikke Deres Mand sig om Aftenlusten?" spurgte han et Dieblis senere, idet han ordnede med Puderne.

"Det er nok for ham, at jeg liker den," sagde hun stille. "Han vil ikke forlade Nøgelugaren, før Dysetne slukkes."

"Hvis det er almindelig, maa det være kjedelig for Dem," bemærkede han.

"Det er kjedelig paa enhver Maade," svarede hun med lav Stemme. "Jeg kjeder mig altid. Men det gaar ikke an at plage en fremmed Mand med sine Sorger. Fortæl mig noget om Dem selv, Mr. Sabin. Reiser De til Amerika for Deres Fornøielses Skyld, eller er det en Forretningsreise?"

Der viste sig et svagt Smil paa Mr. Sabins Ansigt. Han betragtede den skjælvende Aske paa sin Cigar et Dieblis før han svarede.

"Jeg kan ikke netop sige, at jeg er paa Veien til Amerika for min Fornøielses Skyld, og heller ikke

har jeg nogen Forretning der," svarede han. "Lad os gaa ud fra, at jeg rejser did, fordi det er det eneste Land i Verden af Betydning, som jeg ikke har besøgt."

"De har rejst meget da?" numlede hun med store, uskyldige Øine. "De ser ud som en Mand, der har været overalt. Vil De ikke være saa venlig at fortælle mig noget om de rare Steder, som De har besøgt?"

"Med Fornøjelse," svarede han. "Men vil ikke De tilfredsstille en naturlig og meget udpræget Nysgjerrighed, som jeg nærer? Jeg er nu paa Veien til et Land, som jeg aldrig har besøgt før. Fortæl mig lidt om det, er De snil. Lad os tale om Amerika."

Hun kastede pludselig et stjaalent Blik paa ham. Nei, han iagttog ikke hende. Hans Øine var fæstet paa Morilden, der viste sig i Damperens Røgsvand. Hun var dog lidt urolig.

"Amerika er det Land, som jeg afstyr," sagde hun efter et Dieblisks Pause. "Vi opholder os der meget sjelden — naar Mr. Watsons Forretninger kræver det. De kunde ikke bede nogen mere uskyndig at fortælle om Amerika, end jeg er."

"Hvor underlig De dog taler!" sagde han blødt. "De er den første upatriotiske Amerikaner, som jeg nogensinde har mødt."

"De skulde være taknemmelig over, at jeg danner en Undtagelse," sagde hun. "Er det ikke morsomt at møde Folk, som ikke er lig andre?"

"I det foreliggende Tilfælde er det storartet."

"Jeg gad vide, i hvilken Skole De har studeret mit Rjøn, og af hvilken Kvinde De har lært Kunsten

at gjøre flige Bemærkninger?" spurgte hun . eftertænkjom.

"Jeg kan forsikre Dem, at jeg er bare en Novice," sagde han.

"Da har De en storartet Fremtid for Dem. De vil blive en ypperlig Hofmand, Mr. Sabin."

"Jeg vilde være lykkelig, om jeg kunde være den laveste Tjener ved det Hof, hvor De er Dronning," svarede han.

"En slig Færdighed er det ægte Bevis paa Gyfleri," mumlede hun. "De er ikke en Mand, som man kan stole paa, Mr. Sabin."

"Prøv mig," bad han.

"Jeg skal gjøre det. Jeg skal fortælle dem en Gemmelighed."

"Jeg skal lufte den inde i mit inderste Hjerteskammer."

"Jeg reiser til Amerika i en vis Hensigt."

"De er en forunderlig Kvinde, som har et Maal," mumlede han.

"Jeg reiser did for at faa Skilsmisse!"

Mr. Sabin blev strax eftertænkjom.

"Jeg har altid forstaaet det derhen, at Egetskabslovene i Amerika er imødekommende," sagde han.

"De er humane. De faar mig til at være taknemmelig for, at jeg er Amerikanerinde."

Mr. Sabin gav et lidet Wink i Retning af Røgelugaren.

"Ved Deres uheldige Mand noget om det?"

"Ja, han gjør det og indvilger i det. Han har intet Valg. Men er det rigtig pent gjort af Dem, Mr. Sabin, at kalde min Mand uheldig?"

"Jeg kan ikke tænke mig nogen større Glendighed end at have eiet og tabt Dem," sagde han langsomt.

Gum Io overgiver. Mr. Sabin tillod sig at beundre hendes Latter. Den lignede Lyden af en Svulv-kloffe, og hendes Tænder var fuldkomne.

"De er usforbederlig," sagde hun. "Jeg tror, at De vilde gøre Rur til mig, om De fik Lov til det."

"Hvis jeg troede, at De aldrig vilde tillade mig at gøre Rur til Dem, vilde jeg gaa samme Vej som denne Cigar." Han kastede Cigaren paa Sjøen.

Gum sukede og bankede i Dækket med sin lille franske Sæl.

"Hvor sørgeligt er det vel ikke, at De ligner Resten af Mændene!"

"Jeg vil ikke sige noget saa ufjærligt om Dem," sagde han. "De er ikke lig nogen anden Kvinde, som jeg har truffet."

De hørte Kloffen ringe paa Skansen. Kloffen var elleve. Der var ingen paa Dækket bag dem, og der begyndte at komme ned fra Skjerne et fint Regn. Mrs. Watson tog Tæppet af sine Knæer.

"Jeg maa gaa," sagde hun. "Hører De, hvor sent det er?"

"Vil De fortælle mig alt om Amerika imorgen?" spurgte han, idet han reiste sig og traf sin Stol tilbage.

"Ja, hvis vi ikke kan finde noget mere interessant at tale om," svarede hun og saa paa ham med et straalende Blik fra sine mørke Øine. "Godnat!"

Hendes Haand, som var meget liden og hvid og meget blød, blev hvilende i hans. I samme Øieblik hørte de en ubehagelig Stemme lig ved.

"Bed du, hvad Klokken er, Violet? Dyfene er slukket over hele Skibet. Jeg forstaar ikke, hvad det er du gjør paa Dækket!"

Mr. Watson var intet behageligt Syn. Der var Poser omkring hans Dine, og han stod ikke rigtig stødt paa Benene. Hans Hustru saa paa ham med kold Misbilligelse.

"Jeg antager, at Dyfene er slukket i Røgelugaren, for ellers vilde vi ikke have haft den Fornøjelse at se dig her," sagde hun. "Godnat, Mr. Sabin. Jeg takker Dem saa meget for at have taget Vare paa mig."

Mr. Sabin bukkede og gik langsomt bort, idet han tændte sig en ny Cigaret. Hvis hun spillede Komedie, var det beundringsværdig gjort.

Treogfirtien de Kapitel

"Kaiser Wilhelm" kommer

Mr. Sabin havde aldrig lagt sig efter den Bane at staa tidlig op, og Frokosten var et Maaltid, som han affskede. Det var næsten Middag, da han den følgende Dag viste sig paa Dækket, og han havde saavidt udberlet den sædvanlige Gilsen med Kapteinen, da Mr. Watson, som aabenbart havde ventet paa ham, kom hen til ham.

"Jeg ønsker, min Herre, at bede om Undskyldning for min Opsørjel igaaftes," begyndte han.

Mr. Sabin saa skarpt paa ham.

"Der er ingen Nødvendighed for noget slikt," sagde han. "Hvis det overhovedet trænges nogen Undskyldning, burde De komme med den til Deres Hustru."

Mr. Watson rystede paa Hovedet.

"Nei, min Herre, jeg er skamfuld over at være nødt til at sige, at jeg ikke husker synderlig af, hvad jeg sagde, men Mrs. Watson har forsikret mig, at min Opsørjel mod Dem var overordentlig uhøflig."

"Jeg haaber, at De ikke vil tænke mere paa det," sagde Mr. Sabin. "Jeg har allerede glemt det hele. Det har absolut intet at sige."

"De er meget god," sagde Mr. Watson.

"Jeg havde igaaftes fornyet den af en Konver-

sation med Deres Hustru," sagde Mr. Sabin. "De er en meget heldig Mand."

"Ja, det er ogsaa virkelig min Mening," svarede Mr. Watson beskedent.

"De amerikanske Kvinder er overordentlig indtagende," vedblev Mr. Sabin, idet han saa tankefuld ud over Sjøen.

"Jeg har altid fundet dem at være det," indrømmede Mr. Watson.

"Mrs. Watson fortalte mig igaar aftes saa meget interessant om eders vidunderlige Land, at jeg glæder mig mere end nogenjinde til at komme did," sagde Mr. Sabin.

Mr. Watson gav ham et skarpt Blik. Han var med engang paa Vagt. For første Gang fik han en Forstaaelse af de Rejser denne Mand, som han nu skulde have at gjøre med, raadede over.

"Min Hustru ved faktisk meget lidet om sit Fædeland," sagde han. "Hun har boet i Udlandet næsten hele sit Liv."

"Saa forstaar jeg," svarede Mr. Sabin. "Skal vi sætte os et Øieblik, Mr. Watson? Man blir saa træet af denne uafsladelige Spadseringen, og der er en liden Ting, som jeg tænkte mig De og jeg kunde tale om med Fordel."

Mr. Watson sagde intet, men satte sig. Det var en vidunderlig Mand, som han havde at gjøre med. Han følte allerede, at det var bortkastede Anstrengelser, som han havde underkastet sig ved at møde frem paa Havet. Det kunde hænde, at for Kapteinen og hans syv Passagerer var han Mr. James B. Watson, Vægtagteieren og Millionæren fra New York; men

han var ikke noget saadant for Mr. Sabin. Han traf derfor paa Skulderen og fulgte ham til et Sæde. Naar alt kom til alt var det bedst at være taus.

"Jeg agter at være meget aaben mod Dem," sagde Mr. Sabin. "Jeg ved naturligvis, hvem De er."

Mr. Watson traf paa Skuldrene.

"Gjør De virkelig det?" spurgte han tørt.

Mr. Sabin bukkede, idet der viste sig et svagt Smil omkring hans Mund.

"De er naturligvis Mr. James B. Watson fra New York, og Damen, som er sammen med Dem, er Deres Hustru," svarede han. "Nu ønsker jeg at fortælle lidt om mig selv."

"Det vil sikkerlig blive meget interessant," sagde Mr. Watson.

"Mit virkelige Navn er Hertug Victor af Souz-pennier," sagde Mr. Sabin, idet han vendte sig lidt, saa han kunde se Watson i Ansigtet. "Jeg foretrækker netop nu at rejse under det Navn, ved hvilket jeg er bedst kjendt i England, og som De er vant til at bruge, naar De tistaler mig. Jeg forlod England, fordi en af mig udarbejdet Plan, som vilde have forandret hele Europas Udseende, om den havde faldt heldig ud, slog fejl. Jeg har derved paadraget mig en stor Nations Skamme, og det kan hænde, det er for-tjent. Jeg er nu paa Vej til det Land, hvor jeg efter min Mening skulde være sikker mod Straf, eller kanse jeg skulde sige Gævn, som jeg sikkert nok vil blive ud-sat for. Hvad jeg nu ønsker at sige til Dem, Mr. Watson, er dette — jeg er en rig Mand, og jeg værdsætter mit Liv temmelig høit. Jeg undres paa, om De tilfældigvis skulde forstaa mig?"

Mr. Watson smilede.

"Jeg er nysgjerrig efter at vide, hvor høit De sætter Deres Liv," sagde han stille.

"Saavidt jeg ved, har jeg staaende i en Bank i New York omkring ti Tusen Pund," svarede Mr. Sabin.

"Femti Tusen Dollars er en vakker liden Sum for et Menneske, men den er noget kjedelig at dele," bemærkede Mr. Watson.

Mr. Sabin tændte en Cigaret og trak Pusten lettere. Han begyndte at se en Nabning.

"Jeg glemte Damen," mumlede han. "Det koster ikke meget at sende et Kabeltelegram. Lad os sige tyve Tusen Pund."

Mr. Watson reiste sig.

"Hvad mig angaar, er Summen tilfredsstillende," sagde han. "Undskyld om jeg forlader Dem i nogle Minuter. Jeg maa tale lidt med Mrs. Watson."

Mr. Sabin nikkede.

"Vi skal røge en Cigar sammen efter Middagen," sagde han. "Jeg maa have mit Parti "Shuffleboard" med Kapteinen som sædvanlig i Formiddag."

Mr. Watson gik ned, og Mr. Sabin spillede "Shuffleboard" med sin sædvanlige, overlegne Dygtighed.

Paa den Tid, da Spillet var forbi, var der kommet en let Taage, og der blæstes i Taageluren. Kapteinen gik op paa Kommandobroen og gav Befaling til halv Fart.

Mr. Sabin lænede sig over Rækken og saa tanfefuldt ud i Taagen, som nu var blit tyk.

"Jeg antager, at jeg nu er sikker," sagde han til sig selv.

Der herskede Stilhed paa Skibet. Selv Gongongen, som skulde kalde Passagererne til Lunch, var ikke blit brugt. Man blev kaldt tilbords mundtlig af Dæksstuerten. Det saa ud til, at Taagen skulde blive endnu tykkere, og Sjøen lignede Glas. Pludselig opstod der en liden Bevægelse agterud og Kapteinen bøiede sig frem og gav nogle korte Ordre. Der kom fra Taageluren nogle frampagtige, fæle Søl, og Damperen rørte sig næsten ikke.

Mr. Sabin forstod strax, at der var blit opdaget en anden Damper. Den kunde være lige ved, og den kunde kanske være en Vil borte.

Den samme næsten spøgelsesagtige Stilhed vedblev, og Befalingerne gik hvissende fra Mand til Mand. Besætningen gik paa Tæerne frem og tilbage. Saa kom de pludselig ud af Taagen og ind i det deligste Veir. Den graa Taage rullede bort, Solen skinnede ned paa dem igjen og Dækket blev tørt, som om det skulde være sleet ved en magisk Kraft. Den gamle Lytighed kom tilbage efter den unaturlige Stilhed. Maskinen begyndte at arbejde igjen, og de Medpassagerer, som var færdig med sin Lunch, kom op paa Dækket. Alle begyndte at betragte en stor, hvid Damper, som laa omkring en Vil borte paa Styrbord Side.

Mr. Sabin sluttede sig til Kapteinen, der holdt paa at undersøge den gennem Rifferten.

"Er det ikke et Krigsskib?" spurgte han.

Kapteinen nikkede.

"Der kan ikke være megen Tvil om det," sagde

han. "Se paa dets Kanoner. Det rare ved det er ogsaa, at det ikke fører noget Slag. Vi skal om et Dieblif faa vide, hvad Skib det er."

Mr. Sabin gik ned for at spise sin Lunch. Da han kom forbi Sjørnet, traf han Mr. Watson, hvis Dine var rettet paa den fremmede Dampers med et underligt Udtryk.

"Et Krigsskib," bemærkede Mr. Sabin. "De ser ind, som om De skulde have seet det før."

Watson lo haardt.

"Jeg skulde like, at det var paa Havets Bund," sagde han.

Mr. Sabin saa forbauset paa ham.

"De ved altsaa, hvad Skib det er?" sagde han.

"Jeg kjenner det altfor godt," svarede Mr. Watson. "Det er "Kaiser Wilhelm", og det kommer til at berøbe mig tyve Tusen Pund."

Fireogfirtien de Kapitel

Dykkerne er ærgerlige.

Mr. Sabin spiste sin Lunch med uformindsket Appetit og med sin sædvanlige Omhu for, at alt, hvad han nød, skulde saa meget som mulig være af det bedste. At det tyise Krigsskib var saa nær, gjorde ham ikke synderlig urolig. Han havde noget Kjendskab til Sjølovene og til den Høflighed, der herskede paa Sjøen, og han kunde ikke tænke sig, under hvilket Paaaskud man skulde saa ham ombord der. Man maatte da bruge Magt. Mr. Watsons sidste Ord havde været noget foruroligende, men antagelig havde han altfor høi Mening om den Magt, som de havde, for hvem han arbejdede. Mr. Sabin havde været i mange værre Stillinger end denne, og han havde nok Tro paa sit nyt Adoptivland til at lyfsøiske sig med at være kommet ombord i en engelsk Baad. Han begyndte at gjøre sig behagelig for Mrs. Watson, som i en deilig Kjole i hvidt og blaat og med en liden nydelig Hat paa Hovedet var kommet for at spise sin Lunch.

"Jeg havde en Samtale med Deres Mand i Formiddag," sagde han efter en kort Pause i deres Konversation.

Sun saa paa ham, idet hun smilte betydningsfuldt.

"Ja, han har fortalt mig det."

"Jeg haaber, at Deres Raad til ham — jeg gaar ud fra, at han kommer til Dem for at hente Raad — var i min Favør."

"Det var sikkerlig i Deres Favør," sagde hun, idet hun lænede sig mod ham. "Jeg tror, at De vidste, at det vilde blive det."

"Jeg haabede i det mindste . . . ."

Mr. Sabin stansede midt i Sætningen, vendte sig og saa ud gennem den aabne Stueport. Mrs. Watson havde sluppet Kniv og Gaffel og holdt Tingrene for Dreerne. Selve Salonen syntes at ryste paagrund af Tordenen fra en Kanon, som affyrtes paa nært Hold.

"Hvad er det?" udbrød hun, idet hun saa over til ham med Rædselen malet i Øinene. "Hvad kan være hændt? England er ikke i Krig med nogen, er det?"

Mr. Sabin saa op med et roligt Smil fra Salaten, som han holdt paa at blande.

"Det er intet andet end et Signal fra et andet Skib," svarede han. "De vil, at vi skal stoppe."

"Hvilket Skib? Ved De noget om det? Ved De, hvad de ønsker?"

"Nei, ikke ganske," sagde Mr. Sabin. "Men jeg har en Ide om det. Det Skib, som affyrede Signalfuddet, er et tykt Krigsskib, og De ser, at nu stopper vi."

Af de to var Mrs. Watson den, som var mest nervøs. Hun skjalv saa paa Haanden, at hun spillede Binen paa Bordet. Hun satte Vinglasset ned og saa paa Mr. Sabin.

"De vil tage Dem med sig," mumlede hun.

"Jeg tror ikke det," svarede Mr. Sabin. "Jeg er tilbøjelig til at tro, at jeg er fuldstændig sikker her. Vil De ikke forsøge lidt af min Salat?"

Hun saa beundrende paa ham.

"De er en mærkværdig Mand," sagde hun blødt. "Tak, ingen Salat. Jeg er for nervøs til at kunne spise noget. Lad os gaa op paa Dækket."

Mr. Sabin rejste sig og med Omhyggelighed valgte han sig en Cigaret.

"Jeg kan forsikre Dem, at de er fuldstændig magtesløse og ikke kan gjøre noget andet end at fræmme Kaptein McInson," sagde han. "Det kan hænde, de vil være i stand til at gjøre det, men der er liden Rimelighed for det. Lad os gaa og høre, hvad de har at sige."

Kaptein McInson stod alene paa Dækket og saa paa Krigsskibets Vaad, som kom hurtig roende i Retning af "Calipha". Han var aabenbart i slet Humør. Han rynkede Panden, og det var ikke noget helt blidt Ansigt, han viste, da han vendte sig og saa dem komme.

"Er vi blit stoppet, Kaptein?" spurgte Mr. Sabin. "Hvorfor kunde de ikke signalisere, hvad de ønskede?"

"Af den Grund, at de er nogle store Idioter," svarede Kaptein McInson. "De bad mig stoppe, og jeg signaliserede tilbage og spurgte, hvorfor jeg skulde gjøre det. Og ved De hvad? De fyrede et Skud foran Vaugen paa mit Skib. Som om jeg ikke har mistet nok Tid allerede, uden at der skulde komme sli-ge Narrestreger."

"Dækket være os, er jeg bange for, Kaptein," indskød Mrs. Watson.

"Jeg beklager ikke det, Mrs. Watson," svarede Kapteinen galant. "Vi fik noget for at stoppe den gang, men vi faar intet godt af disse fordomte Tyskere. Det kan De være forvisset om. Apropos, Mr. Sabin, kan De tale deres Aandervælsk?"

"Ja, jeg kan tale Tysk," svarede Mr. Sabin. "Kan jeg være Dem til nogen Tjeneste?"

"De kan være her, om De saa ønsker, for det Tilfælde, at de ikke taler Engelsk," sagde Kaptein McInson.

Mr. Sabin blev staaende ved Kapteinens Side med Hænderne paa Ryggen. Mrs. Watson lænede sig mod Rækken lige ved og iagttog Vaaden, som nærmede sig, idet hun talte med Lægen. Om nogle faa Minutter laa Vaaden ved Skibssiden, og en Officer i den tyske Flaadeuniform rejste sig og hilste stivt.

"Er De Kapteinen?" spurgte han i stivt, men korrekt Engelsk.

Kapteinen gjengjældte Hilsenen.

"Jeg er Kaptein McInson, Command S.S. Calipha," svarede han. "Hvad er det, De ønsker af mig?"

"Jeg er Kaptein von Dronestein, der er Chef ombord i "Kaiser Wilhelm" i den tyske Marine," var hans Svar. "Jeg ønsker at tale med Dem et Par Ord under fire Væge, Kaptein McInson. Kan jeg komme ombord?"

Kapteiner McInsons Svar var ikke overstrømmende hjertelig. Han gav imidlertid de nødvendige Ordre, og nogle Nidblkke efter fløb Kaptein von Dronestein og en tynd, mørk Mand i civile Klæder over Rækken. De saa paa Mr. Sabin, som stod ved Kapteinens Side, og vekslede Blikke.

"Vi vilde gjerne tale med Dem, Kaptein, under

fire Dine, om De ikke har noget imod det," sagde den tyske Kaptein. "Sagen er af den største Vigtighed."

Mr. Sabin trak sig diskret tilbage. Kapteinen vendte sig og gik foran til sin Lugar. Han pegte paa en Sofa, som stod ved Væggen, men forblev selv staaende.

"Lad os nu, mine Herrer, komme til Sagen, om dere behager," sagde han fort. "Dere har stanjet en Postdamper midt paa Havet med Magt, saa jeg gaar ud fra, at dere har noget af Vigtighed at tale om. Vær af den Godhed at komme frem med det, og lad mig saa fortsætte Reisen. Jeg er forsinket, som det er."

Thyfteren holdt op sin Haand.

"Vi har stoppet Dem, det er nok saa; men ikke med Magt," sagde han. "Nei, nei!"

"Jeg forstaar ikke, hvad De ellers vilde kalde det, naar De viser mig en stor Kanon og fyrrer et Skud foran Vaugen paa mit Skib."

"Det var ikke et skarpt Skud," begyndte Thyfteren, men Kaptein McInson afbrød ham.

"Det var et skarpt Skud!" erklærede han ligefrem. "Jeg var paa Dækket, og jeg saa Granaten slaa ned i Vandet."

"I det Tilfælde var det i Strid med min Ordre, og det var i ethvert Tilfælde ikke beregnet paa at skræmme Dem," erklærede Kaptein von Dronestein.

"Det kan være det samme, hvad Hensigten var. Jeg har min egen Mening om det," svarede Kaptein McInson utaalmodig. "Vær af den Godhed at komme frem med, hvad De vil."

"Lad mig først saa Lov til at præsentere Baron

von Graissheim, som er ansat ved Udenrigsministeriet i Berlin."

Kaptein McInson buffede koldt. Løjseren fortsatte.

"Jeg er bange for, at De ikke kommer til at anse mit Erinde her meget behageligt, Hr. Kaptein. Jeg har en Arrestordre mod en af Deres Passagerer, som jeg maa be om at faa udleveret."

"Hvad er det, De har?" udbrød Kapteinen, idet han begyndte at blive rød i sit veirbidte Ansigt.

"En Arrestordre," fortsatte Dronestein, idet han trak op af Lommen et imponerende Dokument. "Hvis De vil gjøre mig den Tjeneste at undersøge dette, vil De vistnok finde, at det er i den bedste Orden. Det er i Virkeligheden forsynet med Hs. Majestæts, den høje Keisers Segl," fortsatte han, idet han med Gre-frygt pegte paa en Underskrift ved Foden af Dokumentet.

"Hvad hedder den Herre, hvem dette Dokument angaar?" spurgte han.

"Hertugen af Sousspennier!"

"Et saadant Navn findes ikke paa Listen af mine Passagerer," bemærkede Kaptein McInson.

"Han reiser under Navnet af Mr. Sabin," indskjød Baron von Graissheim.

"Dg venter dere virkelig, at iaa skal overlade vedkommende Person til dere paa Grundlag af dette Dokument?"

"Naturligvis!" udbrød de to Mænd i Kor.

"Da gjør det mig virkelig ondt, at dere skal være saa dristige at stoppe mit Skib og opholde mig her med slikt Tul," erklærede Kaptein McInson. "Vi

befinder os ude paa Havet og under det engelske Flag. Dokumentet, som dere har vist mig, og hvorpaa Hæretugen af Souspennier beskyltes for "Majestætsforbrydelse" og Landsforræderi, og hele Resten af det, er ikke her værdt det Papir, som det er skrevet paa, og jeg tror ikke heller i Amerika. Jeg maa bede dere om at forlade mit Skib strax, mine Herrer, og jeg kan love dere, at Cunard S.S. Co., for hvilket jeg arbejder, kommer til at forlange af eders Regjering Erstatning for dette upaafrævede Ophold."

"De maa være saa venlig at vise Fornuft," sagde Kaptein Dronestein. "Vi har Magt bag os, og vi er bestemt paa at tage denne Mand, hvad det saa end koster."

Kaptein McInson lo haanlig.

"Det skulde interessere mig at se, hvilke Magtmidler De, Hr. Kaptein, vil anvende," sagde han. "Det kan hændes, dere kommer til at maatte betale en vækkelig Regning, som det er, for at De affyrede et Skud foran Baugen paa mit Skib. Hvis De forsøger et nyt Skud, kan det koste dere "Kaiser Wilhelm" og hele den tyvende Flaade. Jeg har, om dere behager, mine Herrer, ingen mere Tid at kaste bort."

Kaptein McInson begyndte at gaa mod Døren. Dronestein lagde sin Haand paa hans Arm.

"De maa ikke handle overilet, Kaptein McInson," sagde han. "Hvis jeg synes at have optraadt altfor selvskjælt i denne Sag, maa De huske paa, at Dykkerland som mit Fædreland er mig ligesaa kjær som England er Dem, og at denne Mand, hvis Arrestation jeg er paalagt at foretage, har fortjent alle Patrioters bitre Fiendskab. Jeg beder Dem høre paa

mig. De løber ikke den mindste Risiko med at udlevere denne Mand til mig. Han har intet Land, som dere kan komme i Konflikt med for hans Skyld. Han er en fransk Royalist, som har helt løslagt sig fra sit Land, og er i Virkeligheden dets Fiende. Desuden vilde hans Sag blive behandlet i en hemmelig Ret, og der vilde han faa sin Dom. Han vilde simpelthen forsvinde. Hvad Dem angaar, behøver De ikke at være bange for, at Deres Tjeneste ikke vil blive godt betalt. Send ind nu Krav paa Erstatning for, at Deres Skib er blit opholdt. Sæt Kravet til fem, ja endog til ti Tusen Pund Sterling, og jeg skal give Dem her en Anvisning for den hele Sum paa den keiserlige Rigskasse. Manden kan ikke være af nogen Betydning for Dem. Gjør et stort Land til Deres Skyldner. De vil aldrig komme til at angre det."

Kaptein McInson trak sig bort fra ham og gik ud paa Dækket.

"Lad "Kaiser Wilhelm"s Baad lægge til Skibssjiden!" raabte han, idet han brugte sin Pibe. "Smith, lad disse Herrer gaa i Baaden strax, og send Bud til Maskinrummet, at vi skal have fuld Fart forover."

Han vendte sig mod de to Mænd, som havde fulgt efter ham.

"De gjør bedst i at forlade mit Skib, før jeg mister Taalmodigheden," sagde han uden Omsvøb. "Men dere kan være vis paa, at jeg skal indberette til mine Foresatte, at dere har gjort Forsøg paa at skrænke og bestikke mig, og de vil nok lægge Sagen frem for Regjeringen."

"Men Kaptein McInson . . . ."

"Ikke et Ord mere, min Herre!"

"Min Kjære . . . ."

Kapteinen vendte de to Mænd Ryggen og med en stiv militær Stilse begyndte han at gaa op paa Kommandobroen. Maskinen var allerede sat igang. Mr. Watson, som var i Nærheden, kom og hjalp dem med at gaa i Baaden. Noget saa tilfældige Bemærkninger blev vekslet mellem de tre Mænd. Mr. Sabin og Mrs. Watson lænede sig mod Rækken og iagttog, hvorledes de to Dykkere gik ned i Baaden.

"Dette var et temmelig dumt Forsøg," bemærkede han let henkastet. "Alligevel syntes de at være skuffet."

Hun saa tankefuldt efter dem.

"Jeg skulde ønske, jeg vidste, hvad de sagde til — min Mand," mumlede hun.

"Jeg antager, de gav Ordre til, at jeg skulde myrdes," svarede han let. "Saa De Deres Mands Ansigt, da han gik forbi os?"

Hun nikkede og saa bag sig. Mr. Watson var gaaet ind i Røgelugaren. Hun trak sig lidt nærmere Mr. Sabin og sænkede Stemmen næsten til en Hvisken.

"Hvad De sagde i Spøg, er vistnok den rene Sandhed. Vær forsigtig!"

Demogfirtien de Kapitel

Mr. Sabin i Fare

Mr. Sabin fandt, at Kapteinen paa ingen Maade var tilbøielig til at tale om det Besøg, som han netop havde havt. Han følte sig endnu krænketh over de Tilbud, som var blit gjort ham, og lei over at han var blit opholdt flere Gange, saa det saa ud til, at han ikke kunde komme nogenlunde hurtig frem denne Gang.

"Jeg er blit fornærmet paa den mest nedværdigende Maade af disse skammelige Dyrkere," sagde han til Mr. Sabin, som han lidt efter mødte paa Kobryggen. "Jeg ved ikke netop, i hvilken Stilling De er, men De maa være paa Vagt. De har nu sat Kursen mod New York, og jeg antager, at de vil søge at faa Arrestordren godkjendt, før vi kommer frem."

"De har altsaa en Arrestordre?" sagde Mr. Sabin.

"De viste mig noget lignende," svarede Kapteinen foragtelig. "Og den er underskrevet af Reiseren. Men den er naturligvis ikke værd det Papir, som den er skrevet paa, og Amerika vil aldrig udlevere Dem uden en speciel Overenskomst om en saadan Udlevering."

Mr. Sabin smilte. Han havde udregnet altsammen nøiagtig, og der laa opslaaet i det samme Dieblis et Bind om Folkeretten i hans Løgar.

"Jeg antager, at jeg er fuldstændig sikret mod at blive arresteret, men paa samme Tid gjør det mig meget ondt, at jeg skulde blive til saa meget Bryderi for Dem, Hr. Kaptein," sagde han.

Kapteinen traf paa Skuldrene. "Det er ikke Deres Feil," sagde han. "Men der er en Ting, som jeg ikke kommer til at gjøre. Jeg vil ikke stoppe mit Skib paa denne Side af Boston Harbour for noget, som flyder, hvad det end er. Vi har allerede mistet en halv Dag."

"Hvis Cunardlinjen vil sende mig en Regning for det Kul, som er blit brugt over det almindelige, skal jeg med Glæde betale den, for jeg er bange for, at det er min Skyld, at Skibet er blit stoppet begge Gange under denne Rejse."

"Løb!" Kapteinen, som var i Begreb med at fjerne sig, stansede. "De havde intet at gjøre med disse Mennesker fra New York, hvis Sagt havde faaet Skade."

Mr. Sabin tændte en Cigaret, som han havde taget fra sit Futral, og idet han tog Kapteinen under Armen, førte han ham lidt længere bort fra Kobryggen.

"Jeg er bange for, at jeg havde noget at gjøre med det," sagde han. "Sagen er, at de ikke er fra New York, og de er ikke Mand og Hustru. De er simpelthen Agenter i det tykke hemmelige Politis Tjeneste."

"Hvad for noget! Spioner?" udbrød Kapteinen.

Mr. Sabin nikkede.

"Netop."

Kapteinen vilde ikke tro det.

"Er det Deres Mening at ville fortælle mig, at den indtagende lille Dame ikke er Amerikanerinde — at hun jeiler under falsk Flag?" udbroød han.

"Der er ikke Skygge af Tvil om det," svarede Mr. Sabin. De har begge stiltiende indrømmet det. Faktum er, at jeg har gaaet ind paa at betale dem for at lade mig være i Fred. De holdt paa at antage mit Tilbud, da disse to Mænd kom ombord. Om de nu vil gaa ind paa det eller ei, ved jeg ikke. Jeg saa den Fyren Graishem snakke med Manden, lige før de forlod Skibet."

"De er sikker, medens De opholder Dem ombord paa mit Skib, Mr. Sabin," sagde Kapteinen bestemt. "Jeg skal passe nøie paa denne Fyren Watson, og hvis han giver mig den mindste Anledning, skal jeg lægge ham i Jern. Vid Manden og hans . . . . . var paa Bloksbjerg!"

De blev afbrudt af Dæksstueren, som kom med et Brev fra Mrs. Watson. Hun skulde have The paa Dækket — kunde hun faa laane Kapteinens Bord? Hun vilde gjerne, at de skulde drikke The med hende.

Kapteinen var villig til, at hun skulde faa Bordet, men holdt paa at afslaa Indbuddelsen. "Jeg ønsker ikke at komme nær de Mennesker," sagde han.

"Paa den anden Side ønsker jeg ikke at de skal tro, ikke nu ialfald, at jeg har fortalt Dem, hvem de er," indvendte Mr. Sabin. "De gør bedst i at komme."

De gik over Dækket til et solvarmet Hjørne bag en af Baadene, hvor Mrs. Watson netop var færdig med at ordne Bordet.

Hun hilste dem muntert og pratede med dem,

medens de ventede paa, at Thefjedlen ſkulde fuge op, men Mr. Sabin med ſit ſkarpe Blik ſaa, at hun var blit merkelig forandret i ſin hele Maade at være paa. Hendes Latter var tvungen og hun var meget bleg.

Mr. Sabin lagde flere Gange Merke til, at hun iagttog ham paa en eiendommelig Maade, ſom om hun ønskede at tiltrække hans Opmerkſomhed, men Mr. Watſon, ſom for en Gangs Skyld syntes at have opgivet Røgelugaren, forblev hele Tiden ved hendes Side, ſom om han ſkulde have været hendes Skygge. Mr. Sabin følte, at denne Mand's Nærværelſe var uheldſvanger. Theen blev lavet og ſerveret.

Mr. Watſon ſendte Dæktuerten, ſom ſtod færdig til at opvarte dem, bort og udførte Opvartningen ſelv. Han ſendte Kapteinen Sukkeret og ſtod foran Mr. Sabin med Sukkerſkypen i Haanden.

"Skal De have Sukker?" ſpurgte han, idet han holdt frem et Stykke.

Mr. Sabin brugte Sukker i ſin The og ſtod netop i Begreb med at holde ſin Kop frem. Netop da kom han til at ſe paa Mrs. Watſon, ſom ſad paa den anden Side af Bordet. Hendes Dine var blit ſtore, og hun syntes at ſtaa i Begreb med at ſpringe op fra Stolen. Da Mr. Sabin mødte hendes Blik, ryttede hun paa Hovedet, hvorpaa hun bøiede ſig over Vandfjedelen.

"Tak, jeg ſkal ikke have Sukker," ſvarede Mr. Sabin. "Denne The ſer ud til at være for god til at blive ødelagt ved et Tillæg. Noget af det bedſte jeg lærte i Wien, var at drikke The, ſom den ſkal drikkes. Forſyn Dem ſelv, Mr. Watſon."

Mr. Watſon kom paa en temmelig feitet Maade

til at fippe Sukkerbeten, som han havde holdt frem for Mr. Sabin, ned, og da Skibet med det samme gav en liden Overhaling, rullede Sukkeret ned over Dækket og gik tilshyneladende overbord. Han gjorde Undskyldning for sin Aetethed og satte sig igjen.

Mr. Sabin saa ned i sin The og derpaa over Bordet til Mrs. Watſon. Et Lidet Nik fra hende var nok for ham. Han drak sin The og bad om mere.

Det kunde ikke siges, at Theſelskabet var en Succes. Kapteinen havde faaet vide saa meget, og det havde gjort et ſaadant Indtryk paa ham, at han ikke kunde være venlig mod Folk, som havde holdt ham for Nar. Mrs. Watſon ſyntes at være meget nervøs, og hendes Mand var mørk og tauſ. Kun Mr. Sabin ſyntes at være i godt Humør, og han talte uafsladelig med den ſamme Lethed og Polerthed.

Kapteinen var der ikke længe, og da han gik reiſte ogſaa Mr. Sabin fig.

"Kan jeg have den Fornøiſſe, at ſpadsjere lidt med Dem, Mrs. Watſon?" ſpurgte han.

Hun ſaa tvilraadig paa den høie, mørke Mand ved ſin Side, og hun ſaa daarlig ud.

"Jeg er bange for — jeg tror — jeg tror — Mr. Watſon har netop bedt mig om, at jeg ſkal ſpadsjere med ham," ſagde hun ſpagſærdig. "Vi maa have vor Spadsjertur ſenere."

"Det ſkal være mig en Fornøiſſe at tage en Spadsjertur ſammen med Dem naarſomhelſt," ſvarede Mr. Sabin med et Buſ.

"Det vil blive Maaneſſin iaften. Kanſke De vil blive friſtet til at ſpadsjere efter Middagen."

Han ſyntes ikke at lægge Merke til, at der var

noget tvungent over baade Mr. og Mrs. Watson, og han slentrede bort. Da han ikke havde noget særligt at gjøre, gik han ind i sin Dæslugar lidt tidligere end sædvanlig, og da han kom ud igjen, var endnu ikke Middagsgongongen gaaet.

Der var ikke et Menneske at se paa Dækket. Han tændte en Cigaret for at faa Appetit og slentrede forbi det Sted, hvor Theen var blit serveret. Han lagde Mærke til noget mørkt under Baaden. Han bøiede sig ned og saa paa det. Skibskatten, "Thomas", laa der stiv, og ved Siden af hans udstrakte Tunge laa et Stykke Sukker.

Sevogfirtiende Kapitel

Mr. Watſon er forbanſet

Mr. Sabin var den, ſom talte mindſt i den lille Gruppe af fire Perſoner, ſom ſad ved Enden af Bordet ved Middagen. Kapteinen, ſom havde opdaget, at Damperen havde den Dag gjort god Fart, tiltrods for, at den var blit ſtoppet, og ſom ligeledes havde lagt Merke til, at Vinden var blit gunſtig, var i bedre Humør. Deſuden var han i det ſtore og hele godt fornøjet med den Maade, hvorpaa han havde behandlet Kapteinen fra "Kaiſer Wilhelm". Han gjorde en Undtagelſe fra Regelen med Genſyn til at drikke et Glas af Mr. Sabins Champagne efter førſt at have forviſjet ſig om, at der ikke var nogen Udfigt til, at der vilde bli taaget Veir.

Ogſaa Mr. Watſon gjorde ſit beſte for at være elſkværdig, og hans Huſtru gjorde ſit for at holde Samtalen gaaende, ſkjønt hendes Farve var en Smule heftigt og hendes Latter ikke helt naturlig.

Alene Mr. Sabin var merværdig tavs og utilgjængelig. Han havde mange Gange undgaaet Døden paa en Maade, ſom næſten kunde kaldes et Svineheld. Oftere end andre havde han i det mindſte været i Livsfare. Men hvad der var hændt nu, havde gjort et ſærligt dybt Indtryk paa ham. Han havde ikke for Alvor troet, at denne Watſon vilde gaa ſaa

langt. Han indſaa for første Gang, at han var i den yderſte Fare. Med Genſyn til Kvinden vidſte han ikke, hvad han ſkulde tro. Han ſkyldte hende ſit Liv. Der kunde ingen Tvil være om det. Hun havde advaret ham, og det havde været hans Redning, og hun havde gjort det bag Mr. Watſons Ryg. Han var ſterkt tilbøielig til at nære Tillid til hende. Alligevel var hun utvilſomt ræd Manden. Hele hendes Opſørjel tydede paa det. Hun var endnu uden Tvil hans Redſkab, hvad enten hun vilde være det eller ei.

De opholdt ſig ved Deſjerten længere end ſædvanlig. Det underlige var, at intet af det, ſom var hændt i Dagens Løb, blev nævnt under Samtalen. Mr. Watſon kom med en tilfældig Bemærkning, men Kapteinen havde ikke taget noget Genſyn til den. Man kunde merke, at der blev lagt an paa at undgaa det Emne. Kapteinen var paa ſin Poſt hele Tiden, og hvis der kom en Bemærkning, ſom var ſkiftet til at volde Forlegenhed, fik Samtalen ſtrax en anden Bending.

Hvad Mrs. Watſon angik, behøvede man viſſelig ikke at frygte for, at hun ſkulde viſe nogen Nyſgjerrighed. Det var vanſkelig at tro, at hun var den ſamme Kvinde, ſom Aſtenen før havde taget Odelſen i Samtalen og havde talt til dem ſaa godt og ſaa intereſſant. Hun ſad der hvid og underkølet og ſaa meget paa Mr. Sabin med Øine, der var fulde af Sorg, og hun kom ſjelden med en Bemærkning, ſom kunde falde hendes egen. Mr. Watſon derimod talte uaf-ladelig i Modſætning til, hvad han havde gjort før. Han drak ikke Vin, men ſyntes at være i et udmerket Gummør. Kun en Gang ſtod han faſt, og det var da

Kapteinen vendte sig mod Mr. Sabin og kom med et Spørgsmaal, efter at have forsynet sig med Nødder—:

“Jeg undres paa, om De nogeninde har hørt om en indisk Nød, som, tror jeg, kaldes Fakella, Mr. Sabin? Man siger, at en Olie, som udbindes af dens Kjerne, er den mest dødelige Gift, som findes i hele Verden.”

“Jeg har baade hørt om den og seet den,” svarede Mr. Sabin. “Faktum er, at jeg vistnok kan sige, at jeg har smagt den — paa Fingerspidsen.”

“Og alligevel er De ilive,” svarede Kapteinen leende.

“Og alligevel er jeg ilive,” gjentog Mr. Sabin. “Men der er ikke noget vidunderlig ved det. Gift kan ikke skade mig.”

Mr. Watson skulde netop til at føre til sine Læber et Glas, som han havde fyldt, da hans Øine mødte Mr. Sabins. Han satte dette hurtig ned igjen, hvid i Ansigtet. Han vidste det altsaa! Der maatte sandelig være noget overmenneskeligt ved denne Mand. Han blev sig pludselig bevidst, at han stod magtesløs. Han vidste hverken ud eller ind. Hvad Nytte var der i almindelige Vaaben mod en Modstander som denne? Han vidste ikke noget om det tause Vidne mod sig paa Dækket. Han kunde ikke tænke sig andet, at naar Mr. Sabin kjendte til, hvad han havde planlagt mod ham, skuldes dette en overnaturlig Viden. Han rejste sig med Besvær, mumlede noget om nogle Cigarer og gik sin Vej. Mrs. Watson rejste sig næsten lige efter. Idet hun gik ned gennem Salonen, slap hun ned sit Lommeørklæde. Mr. Sabin, som havde

reift ſig, da hun gif, tog det op. Hun tog det, idet hun ſmilende takkede og hviſtede ham i Øret —

“Bliv med mig op paa Dækket ſiebliffelig. Jeg ønſker at tale med Dem.”

Han adlød, idet han vendte ſig og gjorde et Tegn til Kapteinen. Hun gif hurtig op over Trappen efter at have faſtet et Blik i Retning af ſin og Watſons Lugarer. En friſk Bris blæſte dem i Anſigtet, da de kom ud paa Dækket, og Mr. Sabin ſaa paa hendes bare Hals og Arme.

“De kommer til at fryje,” ſagde han. “Lad mig hente Dem et Sjal.”

“Forlad mig ikke!” udbrød hun. “Gaa over til Rækken. Se Dem ikke tilbage.”

Mr. Sabin adlød. Saa ſnart ſom hun var ſikker paa, at ingen kunde høre, hvad de ſagde, lagde hun ſin Haand paa hans Arm.

“Jeg kommer nu til at rette et underligt Spørgsmaal til Dem,” ſagde hun. “Stop ikke for at overveie, hvad det betyder, men ſvar mig ſtrax. Hvor agter De at jøve inat — i Deres Kahyt nedemunder eller i Deres Dæſlugar?”

Han ſtudsede lidt, men ſvarede uden Betænkning —

“I min Dæſlugar.”

“Saa gjør det ikke,” ſagde hun hurtig. “Hvis nogen spørger Dem, maa De huſke paa at ſige, at De ſkal jøve der. Sid oppe paa Dækket hele Natten, men ſlig, at ingen ſer Dem. Vær hos Kapteinen, om De ſaa ſynes — vær, hvor De vil, men jøv ikke der, og bliv ikke overraſket, hvad De end ſer. Vær ſaa venlig ikke at tænke for ondt om mig.”

Det forbanfede ham at se, at hendes Kinder brændte, og at der var Taarer i hendes Øine. Han lagde sin Haand paa hendes Arm.

"Jeg skal i et hvert Fald love det," sagde han.

"Og De vil huske, hvad jeg har fortalt Dem?"

"Naturligvis," sagde han. "Hvad De har sagt mig, er ikke Ting, som kan oversees."

Hun trak hurtigt Pusten og fastede nervøst et Blik bag sig.

"Jeg er bange for, at De ikke er helt frisk idag," sagde han venlig. "Har denne Fyr skræmt Dem eller mishandlet Dem?"

Hendes Ansigt var meget nær hans, og han syntes, han kunde høre Tænderne klapse i Munden paa hende. Det var klart, at hun var betskræmt.

"Vi maa ikke tale altfor alvorlig," sagde hun. "Han kan være her, naar det skal være. Jeg ønsker, at De skal huske paa, at der er sat en Pris paa Deres Hoved, og han agter at tjene den. Han vilde have dræbt Dem før, men han ønsker at undgaa at blive opdaget. De gjør bedst i at fortælle Kapteinen altsammen. Husk paa, at De altid maa være paa Vagt."

"Jeg kan beskytte mig selv nu, da jeg er blit advaret," sagde han tillidsfuldt. "Jeg har gaaet med Livet i Hænderne mange Gange før. Men De?"

Det saa ud, som om hun frøs.

"Man siger, at man kan tage et Tog fra Boston og føre Tusinder af Mil vestover Kontinentet," hviskede hun. "Jeg skal tage det første Tog, som gaar, naar jeg kommer iland, og jeg skal gemme mig bort i det fjerneste Størne i Verden, som jeg kan finde. At leve i en saadan Frygt, gjør mig gal, og jeg er ingen

Ruon. Lad os spadserere. Han vil ikke tænke paa meget over det da, om vi er sammen."

"Jeg skal sende Bud efter et Sjal," sagde han, idet han saa paa hendes tynde Middagskjole. "Det er meget for koldt for Dem, barhodet som De er. Jeg skal sende Stueren ned for at hente noget til Dem."

De vendte sig for at finde Ige ved sig en høi Mand. Mr. Watsons Stemme, tynd og sarkastisk, afbrød Lønsigheden, som netop var indtraadt mellem de to.

"Det var da svært, som du skyndte dig for at kunne trække frisk Luft, Violet. Jeg har taget med mig din Mantille. Tillad mig at hjælpe dig paa med den."

Han bøiede sig og kastede Mantillen over hendes Skuldre. Derpaa lod han hende modstræbende tage sin Arm.

"Du ønsker at spadserere," sagde han. "Nuvel, lad os spadserere sammen."

Mr. Sabin fulgte dem med Øinene, idet de forsvandt. Han tændte en Cigaret og slentrede i Retning af Kapteinens Lugar. Han kunde endnu se de grønne Øys paa det hvide Krigsskib, skjønt det var mange Mil borte.

Syv og firtien de Kapitel

Et beskyttet Liv

Natten var stille nok, men mørke Skyer skjulte den svage Maane, og kun nu og da kunde man se lidt Lyg. Der var ingen Taage eller Tegn til, at der vilde blive Taage. Kapteinen sov i sin Lugar, og der fandtes ikke et Menneske paa Damperens Dæk. Skibet fortsatte sin Kurs gjennem Natten. Nede i Maskinrummet hørtes Maskinen arbejde, og der laa en lang Hale af sort Røg efter Damperen. Det saa ud, som alle Mennesker sov ombord i Skibet undtagen de, som passede Maskinen nedemunder, og den stille Skifelse, som stod i Rathuset.

Mr. Sabin, som indhyllet i Tæpper laa tilbage-lænet i en Dækstol, som stod i Skyggen af den lange Baad, begyndte allerede at angre paa, at han havde tillagt Mrs. Watjous Advarsel saa stor Betydning. Om en Time eller saa vilde det begynde at lysne. Hele Natten havde han siddet der og frosset i en Stilling, hvor han kunde se Døren til sin Dæklugar. Det havde været umuligt at sove. Han havde døset lidt, men han havde været urolig, og der var ingen Svile ved det. Han havde Hænderne dybt nede i Lommerne paa sin Overfrakke — Revolveren var for længe siden gledet ud af hans kolde Fingre. Mere end en Gang havde han besluttet sig til at opgive sin Vagt, gaa ind

i sin Lugar og tage imod, hvad der maatte hændes. Og saa kom der, hvad han havde ventet paa hele Tiden — jagte Trin hen over Dækket. Der var nogen, som bevægede sig fra Salonnedgangen i Retning af Døren til hans Lugar.

Han rynkede Panden og hørte sig frem, idet han brugte Øinene og Ørene. Det var ingen Tvil om, at han kunde høre en Silkefjole rasle. Det hvide bag Skorstenen var et Skjørt, som bevægede sig i Vinden. Pludselig saa han hende tydelig.

Hun var iført en hvid Slobrok og bløde Tøfler, saa det var umulig at høre hendes Trin. Hun var meget bleg, og hun stirrede ret frem for sig med store Øine. En eller to Gange saa hun sig nervøst tilbage. Derpaa stansede hun ved Døren til hans Lugar, idet hun betænkte sig et Øieblik. Hun gik saa ind. Mr. Sabin, som havde staaet i Begreb med at springe op, besluttede ikke at gjøre det. Naar alt kom til alt, var han ganske sikrest, hvor han var.

Der gik mindst et Minut, uden at der hændte noget. Mr. Sabin, som nu var fuldstændig rolig, forblev i Skyggen af Vaaden, idet han ventede paa, hvad der videre vilde hændes. Det næste, han hørte, var en Mand's Trin, som var næsten lydløs. Nogen var kommet op Salonnedgangen og kom over Dækket i Retning af hans Lugar. Mr. Sabin brugte sine Øine godt, men forsigtig i Salvmørket. Det var Mr. Watson fra New York, halvklædt og med en Revolver i Haanden. Mr. Sabin indsaa nu, at han havde gjort Ret i at være, hvor han var.

Han trak sig i Skyggen af Vaaden lidt nærmere i Retning af Døren til Lugaren. Der kunde ikke hø-

res en Lyd indenfra. Han kunde ikke forstaa, hvad de gjorde der inde. Fuldt vaagen sneg han sig frem, til han var bare nogle faa Fod fra Døren, idet han lyttede meget spændt. En Gang syntes han, at han kunde høre en Stemme. Det forekom ham, at en Gaand holdt paa at lede paa Væggen efter den elektriske Anap. Derpaa gif Døren sagte op og Kvinden kom ud. Hun stod et Øieblik og lyttet spændt, jærdis til at komme sig bort, naar hun var sikker paa, at Aftenen var klar. Hun var lidt bleg, men i det svage Maanestien forekom det Mr. Sabin, at han saa et Smil paa hendes smukke Læber. Nogen hviskede noget bag hende, og hun svarede med et tykt Enstavelsesord. Da hun syntes at være sikker paa, at ingen saa hende, gif hun ud paa Dækket, sneg sig forbi Skorstenen og forsvandt i Salomedgangen. Mr. Sabin gjorde intet Forsøg paa at stanse hende eller at give sig tilkjende. Han greb fastere omkring sin Revolver — han ventede paa Manden. Der gif Minut efter Minut, og intet hændte. Men saa lukkede en Gaand stille Vinduet, der vendte ud mod Dækket, og lige efter gif Døren op. Mr. Watson med et Lommenørflæde for Munden kom ud.

Han stod et Øieblik fuldstændig stille og lyttede. Han skulde netop til at snige sig bort, da en Gaand pludselig greb ham i Skulderen. Han stod Ansigt til Ansigt med Mr. Sabin.

Han tog et Skridt tilbage med et Udraab, som kom fra Struben. Han forsøgte at saa Gaanden ned i Lommen, men det blinkende Argument i Mr. Sabin's Gaand var uimodstaaelig.

"Gaa tilbage til min Lugar, Mr. Watson. Jeg ønsker en liden Præst med Dem."

Han stødte. Mr. Sabin strakte Haanden over ham og aabnede Døren til Lugaren. Da den gik op, kom der en egen, væmmelig Lugt. Mr. Sabin lo, men der var Bitterhed i hans latter.

"Et meget gammeldags Middel," mumlede han. "Jeg har troet, at De var meget mere opfindsom end dette, min Ven. Kom nu. Jeg har aabnet Vinduet og Døren, som De kan se. Lad os gaa ind, der vil blive tilstrækkelig frisk Luft."

Mr. Watson lod ikke til at være tilbøjelig til at følge Opfordringen. Han kastede et stjaalent Blik bortover Dækket og syntes at ville springe sin Vej. Men atter var det lille Argument af Staal i Mr. Sabin's Haand ham for stærkt, da han fik det rettet lige mod sit Ansigt. De gik begge ind. Der var endnu en stærk Lugt, men Vinden fra det salte Hav kom ind gennem Døren og Vinduet og næsten overfom den. Mr. Sabin havde sørget for, at Døren forblev aaben. Han strakte Haanden ud og greb fat i en Messingfrog, og i næste Dieblis var Lugaren opløst.

Da Mr. Sabin vidste, at Mr. Watson havde sin Revolver i Hoftelommen og ikke kunde naa den, uden Bevægelsen blev seet, saa han sig omhyggelig omkring i Lugaren.

Han saa først i Retning af Sengen og snilste. Hans lille Opfindelse havde altsaa vist sig at være god.ungen havde rørt ved Tæppet, som han havde rullet sammen og anbragt under Lagenerne, saa det saa ud, som om nogen sov der. Da det var mørkt i Lugaren, havde Mr. Watson gaaet ud fra, at Manden, som han

var kommet for at dræbe, virkelig var inde. De to Mænd vekslede pludselig Blikke, og Mr. Sabin smilte, da han saa hvor skuffet Mr. Watson var.

"Dette ligner ikke Dem," sagde han rolig. "Det var virkelig dumt, at gaa ud fra, at jeg virkelig var her. Jeg har stor Respekt for Dem og Deres Metoder min Ven, men tror De, at det vilde have været helt fornuftigt af mig at sove her alene med en ulaaft Dør — under de nuværende Omstændigheder?"

Han kunde se i Mr. Watsons mørke Øine, at han indrømmede sin Feiltagelse, og han opfattede det som en ny Trusel.

"Deres lille Opfindelse er ellers udmerket, og jeg føler, at jeg skylder Dem stor Tak for, at De ordnede det sli, at jeg skulde faa en smertefri Død," fortsatte han, idet han tog en Flaske op fra Bordet ved Siden af Sengen. Der var ingen Prop i den. "De kunde have fundet paa noget andet, som ikke alene vilde have været mere flodset, men ogsaa vilde have voldt mig en hel Del Ubehageligheder. Jeg ser, at Deres Arrangementer er helt ud glimrende. De har truffet Foranstaltninger til min Tilintetgjørelse — jøvende eller vaagen. Hvis jeg havde været vaagen, vilde det lille Besøg, som Deres indtagende Husfru netop har aflagt her, strax skaffet Dem en Bevæggrund for Forbrydelsen, som det vilde være begaaet under udprægede formildende Omstændigheder. Dette var meget godt udtænkt. Undskyld mig for, at jeg tænder en Cigaret. Lugten her er noget stærk. Hvis jeg havde sovet og ikke var vaagnet, da De kom — vilde Indholdet af Flasken have gjort det. Jeg haaber, min

fjære Mr. Watſon, at De gjør mig den Tjeneste, at tømme Indholdet af denne lille Glasfe i Sjøen.

Mr. Watſon adlød ſtrax. Han vandt flere Ting ved at ødelægge Beviſerne for ſit uheldige Forſøg. Da han gif over Dækket med den lille Glasfe, ſom han holdt fra ſig ſaa langt ſom hans Arm kunde naa, kunde der tydelig ſees hvide Dunſter ſtige op fra dens Hals og forſvinde i Luften. Det fræſede lidt, ſaa det lignede Lyden fra en Slange, da Glasfen berørte Vandet, og der blev en hvid Flaek, hvor den ſank.

"Meget for ſterk," mumlede Mr. Sabin. "Et ſjærgeligt Sløſeri af et ſaa værdifuldt Stof, min Ven. Vil De nu være af den Godhed at være med mig ind i Lugaren igjen. Vi maa have en liden Præt ſammen. Men vær førſt ſaa venlig at ſtaa fuldſtændig ſtille et Øieblik. Der er ingen Grund, hvorfor jeg ſkulde løbe nogen Reſiko. Jeg agter at tage Revolveren fra Deres Lomme og kaſte den overbord."

Mr. Watſon lod til at ville ſætte ſig mod dette, men han følte paa ſin Bænde den kolde Munding af en Revolver.

"Hvis De rører Dem, er De dødsfens," ſagde Mr. Sabin rolig. "Det beſte, jeg kunde gjøre, vilde være at dræbe Dem; men jeg er Nar nok til at lade det være. Jeg hader Voldsomheder. De behøver ikke at være ræd, hvis De gjør, ſom jeg ſiger."

Mr. Watſon indſaa, at hans Modſtander talte i fuldt Alvor. Han ſtod fuldſtændig rolig og ſaa hvorledes hans Revolver beſkrev en Halvcirkel i Mørket og ſaldt i Vandet med et lidet Flaſk. Derpaa fulgte han Mr. Sabin ind i Lugaren.

Otteogfirtiende Kapitel

Doomschen

"Jeg antager, at jeg kan gaa ud fra, at — denne Episode viser, at De negter at modtage det Tilbud, som jeg har gjort Dem," begyndte Mr. Sabin, idet han lukkede Døren efter sig.

Mr. Watson svarede ikke strax. Han havde sat sig i Hjørnet af en Sofa og blev siddende foroverbøjet med Hovedet støttet paa Hænderne. Han var ikke i noget godt Humør. Hans magre Ansigt var endog blegere end sædvanlig. Han saa ud til at være misfornøjet med sig selv og alle mulige Ting, og der er ingen Tvil om at han var det. Han var grættet.

"Jeg havde intet Valg," mumlede han. "Se ud af Vinduet der, og De vil opdage, at selv nu bevogtes jeg."

Mr. Sabin fulgte Mandens Pegerfinger med Fingrene. Langt borte paa Havet kunde han se et svagt, grønt Lys, næsten borte ved Horizonten. Det var det tykke Røgsskib.

"Det er fuldstændig sandt," sagde Mr. Sabin. "Jeg indrømmer, at der er Vanskeligheder; men jeg tror, at De har overset det vigtigste i hele Sagen. Jeg har tilbudt Dem nok Penge til at leve af Resten af Deres Liv, uden at De behøver at vende tilbage til Europa. De ved meget godt, at De kan forlade dette

Skib ved min Side, naar vi kommer frem, selv om Deres Krigsskib ligger ved Siden af vor Damper ved Dokken. Man kunde ikke røre Dem — De kunde opgive Deres — undskyld mig — ikke altfor hæderlige Beskjæftigelse for altid. Amerika er ikke det Land, som en Person vilde vælge til Opholdssted; men det har sine Fordele — det kan give Dem stort Wildt og indtagende Kvinder. Jeg har boet der, saa jeg ved det. Det er ikke Europa, men det er det næst bedste Land. De gjør bedst i at tage imod mit Tilbud."

Mr. Watson hørte paa ham uden at forandre en Muskel. Der var noget næsten sørgeligt i den Fortvivelse, som kom frem i hans hvide Ansigt. Han holdt Munden halvt op.

"Gid jeg kunde!" stønnede han. "Gid jeg kunde følge Deres Raad!"

Mr. Sabin slog Afen af sin Cigaret og saa eftertænksom ud. Han strøg ogsaa sit Skjæg og saa paa sin Rejsefælle.

"Saa har vi Udveglingsloven!" udbrød Mr. Watson harmfuldt.

Mr. Sabin trak paa Skuldrene.

"Ja, naturligvis," mumlede han. "Jeg har personlig ingen Interesse for den; men hvis De vilde tale som en forstandig Mand, og fortælle mig, hvor Deres Vanskeligheder er, kunde det hændte, jeg kunde hjælpe Dem."

Den Mand, som havde opgivet at hede Watson, hævede langsomt Hovedet. Hans Ansigt udtrykte fremdeles den mest fortvilede Haabløshed. Han gav Indtryk af en Mand, som ikke kunde se Lys paa nogen Kant.

"Har De nogensinde hørt om de saakaldte Doom-schen?" spurgte han langsomt.

Mr. Sabin gyste. Han blev pludselig meget alvorlig.

"Er De en af dem?" udbrød han.

Manden bøjede sit Hoved.

"Jeg er en af de Djævla," indrømmede han.

Mr. Sabin rejste sig og begyndte at spadserere frem og tilbage i det lille Rum.

"Det gjør naturligvis Sagen mere indviklet; men der skulde være en Udvei," jagde han. "Lad mig tænke et Dieblif."

Manden paa Sofaen sad fremdeles uden at forandre en Muskel i sit Ansigt. Han vidste meget godt, at der ikke fandtes en Udvei. De Baand, som bandt ham, var slig, at ingen menneskelig Haand var kraftig nok til at sønderslide dem. Hans Herres Arm var lang. Den havde naaet ham her — den vilde naa ham i Verdens fjerneste Hjørne. Heller ikke Mr. Sabin kunde se noget Lys. Manden var under en stadig Dødsdom. Der fandtes ikke i hele Verden det Land, som ikke vilde udlevere ham, hvis det blev opfordret til at gjøre det.

"Hvad De har fortalt mig, forklarer naturligvis i en vis Grad, at De for Tiden ikke vil tage imod mit Tilbud; men da jeg kom med det første Gang, fik De mig visselig til at tro ...."

"Det var før den forbandede "Kaiser Wilhelm" kom!" afbrød Watson ham. "Jeg havde en Plan. — Jeg kunde iewhvertfald søge at finde Frihed ved at tage Flugten."

"Men De vilde sikkerlig blive sat under Opsyn i Boston," sagde Mr. Sabin.

"Den eneste Ven, som jeg har i Verden, er Chefen for det hemmelige Kabeifkontor, som Regjeringen har i Berlin," sagde Mr. Watſon langſomt. "Han ſtaar paa min Side. Han vilde have givet mig en Anledning til at komme mig bort, men nu . . . ." han ſaa ud af Vinduet ". . . ." er det haabløſt!"

Mr. Sabin ſatte ſig igjen og tændte en ny Cigaret. Han overveiede Sagen og begyndte at ſe et Lys.

"Det er en temmelig ubehagelig Stilling, men "haabløs" er et Ord, ſom jeg ikke forſtaar," ſagde han. "Hvad angaar vor nuværende Knibe, antager jeg, at jeg kan ſe en indmerket Maade at komme ud af den paa."

Der gik et Øjeblik af Haab over Mandens Anſigt. Derpaa ryſtede han paa Hovedet.

"Det er ikke muligt," mumlede han.

Mr. Sabin ſmilde.

"Min Ven, jeg tror, De er Peſſimiſt," ſagde han. "De vil inden kort Tid kunne optræde ſom en fri Mand med det beſte af Deres Liv foran dem. Tag mit Raad. Hvad De end tager fat paa, maa De gjøre det med et mere lyſt Blik paa Livet. Den Mand, ſom møder Vanſkelighederne med godt Mod, har halvt overvundet dem. De er altsaa en af de ſaakaldte "Doomſchen". Dette betyder, tror jeg, at De har begaaet en Forbrydelse, ſom ſtraffes med Døden — at De er fri paa Parole kun ſaa længe ſom De kan tjene Deres Lands hemmelige Politi. Er det ikke ſaa?"

Mr. Watſon indrømmede, at det forholdt ſig ſaa.

Mr. Sabin fortsatte.

"Hvis De opgiver Deres nuværende Hverv og ikke kan forklare Dem tilfredsstillende — hvis De skulde gjøre Forsøg paa at bosætte Dem i Amerika, vilde der strax blive stillet en Anmodning til Regjeringen i Washington om at faa Dem udleveret. De kunde ikke reddes."

"Jeg vilde blive skudt uden et Dieblifs Udjættelse," indrømmede Mr. Watson.

"Netop, og der er en anden Mulighed, tror jeg. Hvis De skulde have Held med Dem i Deres nuværende Foretagende, hvilket er min Tilintetgjørelse, antager jeg, vilde De opnaa Friheden."

Manden, der sad paa Sofaen, nikkede. Fortvivelsen vilde ikke forlade ham. Denne Mand var hans Herre paa enhver Maade. Han vilde blive hans Herre til det sidste.

"Dette bringer os til mit Forslag," fortsatte Mr. Sabin. "Jeg maa indrømme, at jeg endnu ikke har udtænkt helt ud Detaljerne; men det vilde ikke tage mig mere end en halv Time eller saa. Jeg foreslaar, at De dræber mig i Boston Harbour og indslipper til Deres Krigsskib. Man vil der nægte at udlevere Dem, naturligvis, og De vil faa Deres Frihed, naar De kommer tilbage til Tyssland."

"Men — men De vil da vel ikke, at jeg skal dræbe Dem?" udbrød Mr. Watson forvirret.

"Jeg agter ikke egentlig at lade det gaa saa vidt," svarede Mr. Sabin. "Jeg kan ikke netop nu sige Dem, hvorledes jeg skal greie det, men det vil blive temmelig let. Jeg skal efter alles Overbevisning ombord være død, naar vi kommer frem. Den eneste, som ved bedre, skal være Kapteinen. Han skal ind-

vies i bort Foretagende og være vor Medskyldige. Jeg kommer til at holde mig skjult, til Deres "Kaiser Wilhelm" har forladt Havnen, og naar jeg kommer iland i Amerika, vil ikke mit Navn være Mr. Sabin."

Watson reiste sig. Han var blit en anden Mand. Et nyt Haab havde givet ham et andet Udtryk. Hans Dine lyfte.

"Det er en vidunderlig Plan!" udbroød han. — "Men Kapteinen — tror De virkelig, at han vil gaa med paa den?"

"Ja, det tror jeg da virkelig," svarede Mr. Sabin. "Han vil gaa med paa den uden videre."

"Saa maa vi tage i Betragtning min Vedsager-
ske," sagde Mr. Watson. "Hun maa tages med i Regningen."

"Overlad hende til mig," sagde Mr. Sabin. "Jeg skal sørge for, at hun staar paa vor Side, før der er gaaet mange Timer. De gjør bedst i at gaa ned i Deres Lugar nu. Det begynder at blive lyst og jeg trænger Hvile."

Mr. Watson stansede et Dieblif borte ved Døren. Han pegte noget forlegen paa Bordet ved Siden af Sengen.

"Nytter det noget, naar jeg siger, at jeg er bedrøvet over dette?" sagde han.

"De søgte kun at gjøre, hvad der i en vis Forstand var Deres Pligt," svarede Mr. Sabin. "Jeg har ikke noget imod Dem — særlig da jeg kom saa godt fra det."

Watson lukkede Døren, og Mr. Sabin saa paa Sengen. Han betænkte sig lidt, skjønt han ikke læn-
gere følte nogen Trang til Søvn. Derpaa gif han

ind paa Dækket og lænede sig eftertænksomt over den høie Skibsræffe. Langt i Øst viste sig et Tegn til, at Dagen nærmede sig. Der laa et fint, graat Lysmørke over Søen. Vandet syntes netop da at blive mørkere og mørkere, fordi Himmelen blev lysere. Der blæste en frisk Bris. Der kunde ikke sees noget levende paa nogen Kant, undtagen det svage grønne Lys, hvor Bølgerne berørte Horizonten.

Mr. Sabin stirrede frem for sig. Der kom over ham en besynderlig Nedtryktthed i den halve Time før Daggrøn, da al Sindsbevægelse øges ved den intense Stilhed. Han følte, at han fra den Tid af vilde være en Landsflygtning Resten af sit Liv. Han, som havde staaet i en saa intim Forbindelse med de store Begivenheder i Verden, var nu kommet derhen, at han var nødt til at erkjende, at han havde levet forgjæves. Han havde haft et stort Maal, og han var ikke kommet det nærmere. Han havde gjort sit yderste for at naa det, men det slog feil. Han havde været meget nær det. Han havde staaet lige ved det forjættede Land.

Det kan hændes det var slige Tanter som disse, der gjorde hans Uheld saa meget mere bittert; men saa spurgte han sig selv med en Filosofs Instinkt, omkringet som han var af Ruinerne af sine Lustslotte, om det hele var saa meget værd, at det lønnede sig at sørge.

Hans Kjærlighed til det vakre og maleriske i hans Land, der havde først fanget hans Sind, og som havde ligget nær Roden til hans Fædrelandskjærlighed, syntes en Ubetydelighed nu i hans nedtrykte Sindsstemning. Han havde ofret saa meget for den — hans hele Liv var blit støbt og formet med det Maal for Øie. Der havde været andre Veie, hvorpaa han

kanſte funde have fundet Lykke. Han undrede ſig over, om han var blit ſyg, ſiden hendes Anſigt ſkulde pludſelig viſe ſig for hans Zine. Han funde i Indbildningen ſe hende komme mod ham borte paa Vandet. Der var det gamle, brillante Smil paa hendes Læber, de ſamme deilige Zine, den ſamme rolige Skulde overfor alle andre Mænd. Han funde ſe det altſammen ſaa tydelig i hendes Anſigt, der ſandelig paſſede for en Dronning.

Mr. Sabin tænkte paa diſſe Ting, ſom hørte Fortiden til, og han tænkte paa, hvad der hørte Fremtiden til. Han blev grebet af en uendelig Bitterhed, ſom han vidſte aldrig vilde forlade ham. Han ſkjulte Hovedet i Hænderne og blev ſtaaende i denne Stilling en Stund. Han ſtod ſlig, til den friſke Solſtraale traf ham og han vidſte, at Morgenen var kommen. — Han gik over Dækket og ind i ſin Lugar og lukkede Døren.

Tiogfirtiende Kapitel

Mr. Sabin er sentimental

Mr. Sabin fandt det vanskeligere at faa Kapteinen til at gaa ind paa sin Plan, som han havde udarbejdet, end han havde ventet. Det lykkedes ham dog tilsidst, og ved Lunchtid næste Dag var alt ordnet. Der var nogen Resiko ved Affæren, men paa den anden Side var der den store Fordel, at de to Mænd, hvem Sagen angik, vilde være helt ud fri for Resten af sit Liv, om det gik godt. Mr. Sabin, som var i en temmelig egen Sindsstemning, kom ud af Kapteinens Lugar lidt efter Klokken et. Han følte sig ikke paa nogen Maade oplagt til at konversere med nogen, hvorfor han gav Dæksluerten Ordre til at bringe ham sin Lunch og flyttede sin Stol bort fra de andres til et sollyst Hjørne ved Vaaden, hvor ingen anden var.

Det var der, Mrs. Watson fandt ham en Time efter. Han hørte Raslen af Silke borte paa Dækket, og en svag, men kjendt Perfume fyldte pludselig Luften. Han saa sig om og fandt hende bøiede sig over ham iført en nydelig hvid Kjole, kjølig og elegant.

"Hvorfor sidder De her alene, Hr. Misantrop?"

Han lo og trak en Stol hen til sin.

"Kom og sæt Dem," sagde han. "Jeg ønsker at tale med Dem. Jeg maa takke Dem for Deres Advarsel," lagde han til, idet han sænkede Stemmen.

De sad lige ved Siden af hinanden nu, og var alene. Der var en Livbaad mellem dem og de andre Passagerer. Hun lænede sig tilbage i sin Stol og saa paa ham.

"De forstod det?" mumlede hun.

"Fuldstændig."

"De er sikker nu," sagde hun. "For ham ialfald. De har vundet ham over til Deres Parti."

"Jeg har fundet en Maade, hvorpaa vi begge kan reddes," sagde Mr. Sabin.

Hun støttede sit Hoved paa sine hvide Fingre og saa nysgjerrig paa ham.

"Deres Plan er beundringsværdig, men hvad skal der blive af mig?"

Mr. Sabin saa paa hende med et lidet Udtryk af Overraskelse. Han var ikke ganske sikker paa, hvad hun mente. Han undrede sig over, om hun mente at blive belønnet for sin Advarsel. Hendes Ord syntes at tyde paa noget saadant, men han var ikke sikker.

"Jeg er bange for, at vi ikke endnu har taget Dem med i Beregningen," sagde han venlig. "De vil naturligvis være med til Boston, og jeg antager, at De saa vender tilbage til Thykland."

"Aldrig!" sagde hun med undertrykt Vidskab. "Jeg har brudt mit Løfte. Jeg kommer aldrig til at sætte Fod mere paa thy's Jord. Jeg brød det for Deres Skyld."

Mr. Sabin saa eftertænksomt paa hende.

"Det glæder mig at høre det," sagde han. "Jeg skal sige Dem, min kjære unge Dame, at jeg har seet en hel Del af slige Ting, og jeg kan forsikre Dem, at jo hurtigere De kan afbryde al Forbindelse med den-

ne Mand Watſon og dem, for hvem han arbejder, deſto bedre vil det være for Dem."

"Det er altsammen forbi nu," mumlede hun. "Jeg er en fri Kvinde."

Det glædede Mr. Sabin meget at høre det. Alligevel følte han ſig ikke fri overfor hende. Han var denne Kvindes Skyldner, og han havde ikke gjort noget for at betale ſin Gjæld. Hvad ventede hun af ham? Han ſaa paa hende med halvluffede Øine og undrede ſig over det.

"Hvis jeg kan være af nogen Nytte for Dem, naar De ſkal begynde Livet fra nyt af, om De beſtemmer Dem til det, behøver De bare at kommandere over mig," ſagde han blødt.

Hun holdt Anſigtet vendt fra ham. Man kunde nu ſe Land, og hun syntes at være intereſſeret i det.

"Hvad agter De at tage fat paa i Amerika?"

Mr. Sabin ſaa ud over Sjøen og gjentog for ſig ſelv hendes Spørgsmaal. Hvad ſkulde han gjøre i dette ſtore, underlige Land, hvis Veie ikke var hans Veie, og hvis Sympatier var langt fra hans?

"Det kan jeg ikke ſige," mumlede han. "Jeg reifer did for at være i Sikkerhed. Jeg har intet Land og ingen Venner. Dette er det Land, hvor jeg ſom landſlygtig ſkal tilbringe Reſten af mine Dage."

En blød, hvid Gaand rørte ved hans et Diebliſ. Han ſaa hende i Anſigtet og opdagede der en Sindsbevægelse, ſom overraſſede ham.

"Det er det ſamme Land, hvor ogſaa jeg ſkal bo ſom Landſlygtning," ſagde hun. "Jeg kommer aldrig til at ſaa Mod til at vende tilbage. Jeg ønsker ikke at vende tilbage."

"Men Deres Venner, Deres Familie?" spurgte Mr. Sabin.

"Jeg har ingen Familie."

Mr. Sabin sad og tænkte en Stund, og derpaa tog han frem sit Etui og tændte en Cigaret. Han fulgte med Vinene den blaa Røg, som forsvandt over Skibssjiden, og saa ikke mere paa Kvinden, der sad lige ved ham.

"Hvis De bestemmer Dem til at bosætte Dem i Amerika, maa De ikke paa nogen Maade glemme, at jeg er Deres Skyldner i høi Grad," sagde han stille. "Jeg . . . ."

"Det skal være mig en stor Glæde at saa beholde Deres Venkab, afbrød hun ham. "Det kan hænde, vi kan hjælpe hinanden med at undgaa, at føle os ensomme."

Mr. Sabin rystede lidt paa Hovedet.

"Jeg havde en Veninde engang," sagde han. "Jeg skal — tilgiv mig — aldrig tage en anden."

"Er hun død?"

"Hvis hun er død, er det jeg som har dræbt hende. Jeg ofrede hende paa min Ergjerrigheds Alter. Vi skiltes, og der gik Maaneder, ja Aar, uden at jeg saa at sige tænkte paa hende. Nu er Gjengjældens Dag kommen. Jeg tænker paa hende, men det hjælper mig ikke noget. Der er blit store Sranke mellem os siden de Dage, men hun var min første Veninde, og hun skal blive den eneste."

Jungen af dem sagde noget. Mr. Sabin saa ud over Sjøen. Minderne strømmede pludselig ind over ham. Da han endelig saa sig omkring, var Stolen ved hans Side tom.

Y e m t i e n d e   K a p i t e l

En   Havnetragedie

"Calipha"s Tur over Havet endte paa sædvanlig Maade Klokken ti næste Formiddag, idet den kjendte Damper passerede forbi Bostonfyrene og dampede sigte ind over Havnens stille Vand. Alle de syv Passagerer stod paa Dæk isørt Dragter, som gjorde dem næsten ukjendelige. Dækstolene var allerede bundet sammen og bragt bort. Stuerterne holdt sig i Nærheden, officielt ivrige for at yde den sidste Tjeneste. Mrs. Watson, der var isørt en enkel, skrædderjhet Kjole og en ligesaa enkel Feltchat, sad for sig selv med et tykt Slør for Ansigtet. Man kunde ikke se Mr. Sablin eller Mr. Watson nogetsteds. Kapteinen stod paa Broen og talte med Lodsjen. Neppe hundrede Yards fra Damperen laa "Kaiser Wilhelm", hvid og statelig. Al Messing ombord skinnede som Guld i Solkinnet, og Skibsdækket var saa hvidt som Sne.

Det var jaavidt "Calipha" rørte sig nu, da Damperen ventede paa Lægens Brig, som holdt paa at komme op til dem paa Bagbord Side. Alle lænede sig over Rækken og fulgte den med Øinene. Mr. Sablin og Mr. Watson, som netop var kommet op Salongangen sammen, gik over til den anden Side af Skibet, hvor ingen var, og lod til at være optaget med en alvorlig Samtale. Pludselig for alle paa Dækket sam-

men. Der kom et Revolverſkud, og lige efter ſaldt to tunge Legemer i Vandet. Man kunde høre dette tydelig over Støien fra Rjættinger og over mindre Lyd paa Havnen. Der herſkede Stilhed en kort Stund — alle ſaa paa hverandre — og derpaa ſtrømmede alle over til Styrbord Side. Folk talte i Munden paa hverandre, men Kapteinens Tordenſtemme kunde høres over de andres.

“Sæt ud Baad Nr. 1. Kvartermester, find en Befætning for den!”

De ſyv Paſſagerer, to Stuerter og en enlig Sjømand kom over til Styrbord Side paa ſamme Tid. Der var i Førſtningen meget lidet at ſe. Man kunde ſe en ſvag, blaa Røg krølle ſig opover, og der var i Luften en ſterk Krudtlugt. Paa Dækket laa en liden Revolver, ſom nylig var blit afſkudt, ſamt en hvid Due af Lin. Den havde en noget egen Form, og alle gjenkjendte den ſom tilhørende Mr. Sabin. Man kunde førſt ingenting ſe, men ſaa opdagede man pludſelig en Mands Hoved ſtikke op af Vandet omkring 50 Yards fra Dampere. Alſammen ſaa paa det. Det var ſaa langt borte, at det var vanſkelig at ſe, hvem det var, men der var nogen, ſom mente, at det var Mr. Watſon, og det blev den almindelige Mening. Det var virkelig han. Men man blev meget forbauset, da man ſaa, at han ikke ſvømmede i Retning af Dampere, men bort fra den, og han var alene. Hvor var Mr. Sabin?

Der kom et dæmpet Skrig lige bag dem, ſom ſtod ved Rækken, og dette vendte for et Øieblik Opmerkſomheden bort fra Hovedet paa Vandet. Mrs. Watſon, ſom havde hørt, hvad der blev ſagt, laa beſvimet

i Stolen, hvor hun havde siddet. En af Kvinderne gik over til hende. De andre begyndte atter at følge den svømmende Mand med Pinene.

Man havde allerede sat en Baad paa Vandet. Følge Paalæg fra Kapteinen søgte Folkene i Baaden at finde Manden, som var blit borte, men gjorde ikke synderlig for at faa fat i Flygtningen. Førstestyrmand stod paa Gjengen med en Baadshage og saa fra Skjære til Benstre og Ffolkene roede med sagte, regelmæssige Naretag. Mr. Sabin kunde dog ikke findes.

Manden, som svømmede, var nu kommen saa langt, at man vanskelig kunde se ham, og Styrmanden, som var i Baaden, gav modvillig Ordre til, at der skulde roes hurtigere. Men idet Matrojerne skulde sætte Narene i Vandet med større Kraft, hændte noget mærkelig. Flygtningen, som havde svømmet meget hurtig, holdt pludselig Stænderne i Beiret og forsvandt.

"Sandelig sant han ikke!" raabte Styrmanden. "No af alle Kræfter, Gutter. Vi maa faa fat i ham, naar han kommer op igjen!"

Men efter alt at sømme, kom ikke Mr. J. B. Watson fra New York op igjen. Man roede rundt Stedet flere Gange, men der var ikke Spor at se af ham. Det eneste Skib i Nærheden var "Kaiser Wilhelm". Styrmanden lod sine Folk ro sagte hen til Krigsskibet og prøiede det.

Der kom en Officer hen til Ræffen og besvarede Spørgsmaalene i et afskyeligt Engelsk. Nei, de havde ikke seet nogen svømme. De havde ikke taget nogen op af Vandet. Jo, hvis det behagede Styrmanden at komme ombord, kunde han godt gjøre det, men at foretage en Undersøgelse — nei, ikke uden den nød-

vendige Myndighed. Nei, det var umuligt, at nogen kunde være blit taget ombord, uden at han vidste om det. Han pegte paa Skibets høie Sider og traf paa Skuldrene. Det vilde sandelig have været en Umulighed. Styrmanden fra "Calipha" hilste og gav sine Golt Ordre til at ro bort. Endnu en Gang roede han rundt det Sted, hvor de to Mænd var forsvundet, men ingen af dem kunde findes. Efter at have været borte omtrent tre Kvarter opgav de modstræbende Uundersøgelsen og vendte tilbage til "Calipha".

Førstestyrmand var nødt til at melde, at begge Mænd var omkommet. Kapteinen havde en meget alvorlig Samtale med en Embedsmand i en almindelig mørk Uniform. Havnepolitiets Vaad laa allerede og ventede ved Skibssiden. Det var meget lidet man vidste om den hele Affære. Man havde seet, at Mr. Sabin og Mr. Watson kom sammen op fra Salonggangen i livlig Samtale. De havde først vendt sig til Venstre, men da de havde seet de fleste af de andre Passagerer samlet der, havde de trukket sig tilbage og dukket op paa Styrbord Side, hvor ingen anden var. Efter det havde ingen anden end Kapteinen seet det mindste til dem, og han havde seet dem kun et Øieblik. Han var blit tiltrukket af et svagt Skrig, som maatte være kommet fra Mr. Sabin, og det næste var, at han saa dem begge to kæmpe i Vandet lige før de sank. Han havde ikke seet noget til Kampen mellem dem. Han kunde ikke sige noget om, hvorvidt den angribende var Mr. Sabin eller Mr. Watson, skjønt der var kun en Mening om den Sag. Mrs. Watson var rent ude af sig og kunde ikke besvare nogen af de Spørgsmaal, som blev rettet til hende. Det var dog

greit, at hun ikke vidste noget om Trætten og Kampen mellem de to Mænd, da hun sad i en Dæfstol paa den anden Side af Skibet. For Diebliffet var det ikke muligt at finde Rede paa den hele Sag. Politijergenten gik i Vaaden og roede tilbage for at afgive Mel-
ding til sine Foresatte. "Calipha" dampede med sag-
te Fart for at lægge sig ved Dokken.

Da Damperen var naaet did, kom de amerikanske Bladmænd for at udspørge Besætningen og Passage-
rerne. Kapteinen nægtet bestemt at besvare et eneste Spørgsmaal og uden videre gav Befaling til, at alle
nedkommende Personer skulde forlade hans Skib. Men denne Ordre blev nok ikke efterkommet under For-
virringen, som fulgte med Landsætningen, og Toldvæ-
senets Funktionærer slog Aloen i sine Døre.

Paa en eller anden Maade — ingen vidste hvor-
ledes — begyndte man at snakke sig imellem om en
af de forsvundne Mænd. Hvem var Mr. J. V. Wat-
son af New York, der skulde være Millionær og Eier
af en Sagt? Ingen havde hørt noget om ham, og den
Beskrivelse, der blev givet af ham, passede ikke paa
nogen, der var kjendt under Navnet Watson. Man
iagttoog nøie den tæt tilslørede Mrs. Watson — Blad-
mændene maatte tilslut indrømme, at de ikke forstod
det ringeste af det hele.

Engen havde seet hende før. Den dristigste af
dem vovede at rette meget beskedent et Spørgsmaal til
hende i det Dieblif, hun skulde gaa ned i Salonen.
Hun gik raist forbi ham, idet hun gav ham et Blik
fuldt af Foragt. Ingen af de andre vovede noget
sligt — men alligevel iagttoog de hende og merkede sig
to Ting. Det ene var, at der var ingen, som modtog

hende, og det andet var, at hun førte lige til et Hotel og leiede to Værelser istedetfor at føre til en Jernbanestation eller telegrafere til Venner.

Bladmændene talte sig imellem om dette og blev enige om, at det var meget rart. De fandt det hele saa meget mere underligt, da en af dem en Dag senere fik den Besked i Hotellet, at Mrs. Watson nok havde leiet et Værelse for en Uge, men havde pludselig ombejstemt sig og forladt Boston uden at sige det mindste om, hvorhen hun reiste. De talte atter sammen om Mrs. Watson, og de fandt, at hendes Flugt gav ny Næring til en Sensation. Hun var den eneste Person, som kunde kaste noget Lys over Forholdet mellem de to Mænd, og hun havde fundet det bedst at forsvinde. De gjorde det meste af hendes Forsvinden i de svære Overskrifter i Bladene i Boston om Aftenen.

Enogfemtiede Kapitel

Felix er udholdende

Af alle ulykkelige Mænd er han den meste ulykkelige, som ærgjerrig, taalmodig og seig i sin Udholdenhed har valgt en bestemt Tid til at naa sit store Maal og gjør Forsøget, men høster Nederlag istedetfor Seier. Spilleren kan spille igjen, hvis han lever. Hvis Gnieren blir plyndret, kan han igjen gaa ivei med at lægge Dollar til Dollar. Selv den afviste Frier behøver ikke at tabe Modet. Han kan nære Haab om at finde Lykke paa andre Kanter, da der er Kvinder nok i Verden. Men for ham, som har sat sig som Maal at forandre Nationernes Skjæbne, at kontrollere Stormagternes forskjellige Interesser og spille Bold med Nationer og deres Stemninger, vil der aldrig komme en ny Anledning, hvis han taber. Et Nederlag der skaffer ham ikke alene Forbandelse fra den Verden, som han vil kontrollere. Det aabner Vine, hvor han har kastet Støv, vækker Videnskaber, som han har bragt til at slumre, fremkalder Fiendskab, hvor han har sluttet en falsk Fred, og gjør for evig og altid umuligt atter at skabe de Tilstande, under hvilke han kunde om mulig have Held med sig. For en saadan Mand har Livet tabt al Tiltrækning. Han faar kanske Lov til at eksistere, men han faar ikke Lov til mere. Han sætter alt ind paa et enkelt Fore-

tagende, og hvad enten han vinder eller taber, kan det aldrig gjentage sig. Nederlaget er absolut, og der er intet andet end Fortvivelse tilbage.

Mr. Sabin befandt sig i denne ulykkelige Stilling. Der var nu gaaet over ti Dage siden Tragedien paa Boston Havn, og nu sad han alene i et privat Værelse i et lidet, men fint Hotel i New York. Han havde gjort en liden Forandring i sit Ydre ved at rage af sig sit Skjæg; men hvad der gjorde ham mere ufsjendelig, var, at hans Ansigt var overordentlig blegt, og at han ikke lod til at have No paa sig. Han havde gjort sit yderste for at naa et stort Maal, men han led Nederlaget, da han skulde sætte Kronen paa Barket. Hans Nederlag havde jaaledes forandret hele hans Maade at være paa, at det var tydeligt, om nogen af hans Medpassagerer ombord i "Calipha" vilde have gjenkjendt ham. Han var virkelig blit en forandret Mand.

Han havde en kort Stund nydt noget af Livets Artydderi ved at udarbejde og gennemføre Planen for den Mands Frihed, der vilde myrde ham, ved at narre Politiet og Advokaterne og ved selv at undkomme; men da det var udført, og han sad der sikker paa sit Værelse, havde han Tid til at overtænke sin Stilling. Han kom da til det Resultat, at han var en faare ulykkelig Mand, aldeles alene, uden noget Haab, hvad Fremtiden angik, med en fejlslagen Fortid at tænke tilbage paa.

Han havde drømt om at blive Minister i Frankrige, og det endte med, at han maatte bo som Flygtning i et Land, han paa ingen Maade likte. Han havde drømt om at gjenoprette en Trone og omordne

Magtbalancen. Han var nu en Mand, der havde søgt Tilholdssted i en Republik, hvor man ikke ønskede at have Drømmere, og hvor det er Rigdommen, som hersker. Amerika havde intet for ham. Der var ingen Plads for ham i Europa. Der fandtes paa det hele Kontinent ikke en Hovedstad, hvor han kunde vise sig og leve. Hans Tanker dvælede ved Forskjellen mellem, hvad der kunde have været, og hvad der virkelig var. For første Gang i sit Liv søgte han den fulde Bitterhed ved at være alene i Verden og uden Haab. Ethvert andet, selv Døden, vilde været bedre end hans nuværende Stilling.

Han tog den lille Revolver, som laa paa Bordet nær ham, og holdt den eftertænksom i Haanden. Den var en Nøgle, hvormed han kunde aabne Porten til en anden Verden, hvor Træthed var ukendt, og hvor hvert Ønske blev opfyldt eller ufødt. Og selv om der ikke var noget Liv efter Døden, saa var ikke det at gaa ud af al Tilværelse noget, som bragte ham Skræk nu. Det vilde bare være en "Gændelse". Det var det hele. Der vilde ikke blive Smerter at gjenngaa. Skulde han gjøre det? Skulde han lade det være? Skulde han gjøre det?

Han var saa optaget med disse Tanker, at han ikke merkede, at der var nogen som bankede sagte paa Døren. Sæller ikke hørte han, at Tjeneren mumlede frem den Besøgendes Navn. Han havde imidlertid følelsen af, at der var nogen i Værelset. Da han saa op, stod der en Dame ved hans Side.

"Foreligger ikke her en Feiltagelse?" sagde han, idet han rejste sig. "Jeg tror ikke, jeg har den Fornøielse . . ."

Sun lo og løftede paa Sløret.

"Har det noget at sige?" spurgte hun let henkastet. "De er mere forandret, end jeg er, Mr. Sabin!"

"Jeg maa bede om Undskyldning," sagde han. "Gjeldent Gaar tager jeg overordentlig godt ud. Men læt Dem og fortæl mig, hvorledes De fandt mig, og hvorfor."

Sun sank ned i en Stol, som han bragte hende, og saa eftertænsom paa ham.

"Det har intet at sige, hvorledes jeg fandt Dem, siden jeg er her. Hvorfor jeg kom, er let at forklare. Jeg har havt et Kabelgram fra Watson."

"Gode Nyheder, haaber jeg," sagde han høflig.

"Jeg antager det," svarede hun ligegyldig. "Det ser i det mindste ud til, at Deres Plan har været meget heldig. Den almindelige Mening er, at De er død. Mr. Watson er blit benaadet og strax gjenindsat i alt, hvad der før hørte ham til. Og nu har han sendt mig dette Kabelgram, idet han spørger mig, om jeg vil komme til Tyskland og ægte ham."

Hvor nedslaaet Mr. Sabin end var, havde han ikke mistet al Forstaaelse af Humor. Han fandt Ideen overordentlig morsom.

"Lad mig være den første, som lykønsker Dem," sagde han, idet hans Dine modsigde det Alvor, som han lagde i sin Stemme. "Det er den konventionelle Afslutning paa en vakker Roman."

"Kan De aldrig være alvorlig?" protesterede hun.

"Jo, det kan jeg da sandelig," svarede han. "Undskyld mig, om jeg synes at tage det saa let, naar Taleren er om noget saa alvorlig som et Ægteskabstilbud. Jeg gaar ud fra, at De siger ja."

"Skal jeg gjøre det?" spurgte hun alvorlig. "Jeg kom hid idag for at høre Deres Raad i saa Henseende."

"Jeg nærer ingen Betænkning ved at give det," sagde han. "Sig ja strax. Det betyder Friheden for Dem — Befrielse fra at vedblive at være Spion, en Stilling, som ikke har noget anbefalingsværdig ved sig. Der kan ikke være to Meninger om dette. Opgiv dette Fanteskab og gjør denne Mand og Dem selv lykkelig. De vil aldrig komme til at angre det."

"Jeg skulde ønske, jeg vidste det sikkert," sagde hun vemodig.

Mr. Sabin med sin Erfaring og naturlige Evne til at slutte fra Ordene til, hvad der rørte sig i Hjertet hos den, som talte, kunde ikke misforstaa hende, og han talte meget indtrængende med et mildt Mlor.

"De kan tro mig, min kjære, unge Dame, naar jeg siger, at hvert eneste Menneske faar mindst en Gang i sit Liv en Anledning til at blive lykkelig, skjønt ikke alle er forstandige nok til at benytte sig af det. Jeg har havt min Anledning, og jeg fæstede den bort. Der har aldrig siden i mit Liv været en Time, jeg ikke har angret paa det. Lad mig hjælpe Dem til at være mere forstandig, end jeg var. Jeg er nu en gammel Mand. Jeg har spillet om store Indsætser og har havt min Del af Gevinsten. Jeg har været indviklet i store Affærer. Jeg har spillet min Rolle ved Dannelsen af Historien. Og jeg taler af Erfar- ring. Det sikre i Livet ligger i den gyldne Middel- vei, og Livets Lykke hører hjemme, hvor der leves simpelt. Hvad har min Interesje for de høie Ting bragt mig? Jeg er landflygtig, dømt til at tilbrin-

ge det lille, som er tilbage af mit Liv, blandt et Folk, som jeg ikke kjender, og med hvilket jeg ikke har noget fælles.

Jeg har et Hjerte, og nu straffes jeg for at have behandles slet den eneste Kvinde, som har været istand til at sætte det i Bevægelse. Straffen er saa bitter, at jeg ønsker; jeg kunde redde Dem fra at opleve noget lignende. De er kommet til mig for at faa et Raad. Modtag saa mit Raad. Guld Dem borte fra Njærer, som er for store for Dem. Guld Dem midt paa Veien, hvor der er trygt, og lev det simple Liv, hvor alene Lykken er at finde. Og lad mig saa sige Farvel til Dem i Bevidstheden om, at jeg har hjulpet i det mindste et Menneske til at opnaa, hvad der virkelig er værd at have. Behøver jeg at sige mere?"

Sun trykkede hans Hænder.

"Farvel. Jeg skal tiltræde Rejsen imorgen," sagde hun.

Saaledes var da Mr. Sabin atter overladt til sin gamle Sørgrimodighed. Men det var ikke længe, før han atter blev afbrudt. En Tjener bragte ham et Kabelgram.

"Glem ikke at levere mit Brev i Genov", stod der, og det var underskrevet "Felix".

Han rullede Papiret sammen og kastede det bort, hvorpaa han gik ind i sit Paafædningsværelse for at omklæde sig for Middagen. Da han kom ud i Sal-len, bragte Tjeneren ham et andet Kabelgram. Han aabnede det og læste —

"Lever mit Brev strax. — Felix".

Han rev Telegrammet i Smaabiter og gif ind i Spiserærelset for at indtage sin Middag. Han spiste i Ro og Mag og spiste godt. Han blev siddende ved Kaffen hængslen i Betragtninger. Han sad der endnu paa den Maade, da en tredie Tjener kom ind og gav ham et tredie Kabelgram —

"Glem ikke Deres Løfte. — Felix."

"Vær saa venlig at paase, at min Ruffert blir pakket," sagde han til Manden, som havde bragt Telegrammet, "og lad mig saa min Regning bragt op paa mit Værelse. Jeg agter at reise med Nattoget."

To og femtiende Kapitel

Mrs. James B. Peterson af Lenox

Mr. Sabin bejandt sig jent den følgende Dags Eftermiddag alene paa Platformen ved en liden Jernbanestation, som var opført af Træ. Han fulgte med Dinene Toget, som havde sat ham af der nogle faa Minutter før. Det pustede afsted og forsvandt netop forbi en Sving i Linjen et Stykke fra Stationen.

Tjeneren, som han havde leiet om Morgenens i New York, havde det bag Bygningen travelt med at faa sat i en eller anden Vogn, saa de kunde tilbagelægge Rejsten af sin Rejse. Mr. Sabin selv var meget fornøiet med at være, hvor han var. Det primitive ved selve Stedet og de storartede Omgivelser havde gjort et udmerket Indtryk paa ham. Foran ham var en Række Høider, der var overdaadig bevoxet med Skog, hvis Løvverk næsten lignede en lang Bølge i sin rige Farvepragt. Vige ved var en Tunnelfog, hvorigjennem Banen jnoede sig, idet det saa ud, som man havde hugget Wei for den.

Hvor Stationsbygningen stod var Skogen blit ryddet bort, og det var det eneste Sted, hvor nogen Rydning var blit foretaget. Nogle faa Yards derfra syntes Jernbanelinjen at forsvinde i en Tunnel af jort Løvverk, og man kunde se de røde Trær staa der saa regelmæssig som Soldater i et Regiment.

Der var i den klare Luft en Duft, der havde en eiendommelig og aromatisk Perfume, saa deilig og forfriskende, at Mr. Sabin holdt Cigaretten, som han havde tændt, en Armslængde fra sig, for at han kunde indaande uforstyrret af Tobaksrøgen denne Duft, som var noget af det mest forfriskende, han nogeninde havde kjendt. Mr. Sabin havde altid haft et aabent Nie for et Landskabs Skjønhed, og han havde altid vidst at sætte Pris paa naturlig Perfume, og Følgen var, at den Mulighed at maatte tilbringe Resten af sine Dage i dette Land havde aldrig forekommet ham mindre forhadet end nu. Saa faldt hans Bine pludselig paa et hvidt, storartet Hus, der kunde sees gennem en Abning i Skogen. Det var aabenbart aldeles nyt. Dette tog Trylseriet fra ham, og han rynkede Panden. Han blev atter trist.

"Det er ikke Landet, men Folket," mumlede han.

Hans Tjener kom nu tilbage, og han forklarte, hvorfor han havde været saa længe borte.

"Det gjør mig ondt, men jeg begif en Rejs, da jeg kjøbte Billetterne," sagde han.

Mr. Sabin bare nikkede. For nogle Dage siden vilde han ikke have taalt, at hans Tjener begif et Rejsgreb. Men den Tid syntes ham nu at være fjern.

"De skulde have gaaet af Toget paa sidste Station," fortalte Tjeneren. "Det er elleve Mil til Stockbridge."

"Hvad skal vi saa gjøre?" spurgte Mr. Sabin.

"Vi maa kjøre. Jeg har leiet en Vogn, men vi blir nødt til at jende Tøiet med Toget senere idag. I Vognen vil blive Plads for Deres Haandkuffert."

Mr. Sabin rejste sig.

"Det skal blive behageligt at fjøre, særlig hvis Veien gaar gennem en Egn som denne," jagde han. "Jeg er ikke saa sikker paa, at jeg beklager dit Feilgreb, Harrison. Jeg antager, at du blir tilbage for at bringe Løiet frem?"

"Ja, det vil blive det bedste," jagde Tjeneren. "Der gaar et Tog om en Time eller saa."

De gik ud paa Veien, hvor der ventede en Vogn med en Hest. Kjøreren tog ikke mere Genhyn til dem, end at han i No og Mag afsluttede sin Samtale med Jernbaneportøren og løste Hesten, som stod bunden.

Mr. Sabin satte sig op i Vognen ved hans Side, og de fjørte bort.

Det var en aldeles storartet Bei og Mr. Sabin følte et udpræget Velbehag, da han havde sat sig godt tilrette i det ikke ukomfortable Sæde og begyndte at beundre Omgivelserne. Langs den største Del af Veien var Landskabet hyppigt med Nabninger her og der. Der var meget lidet dyrket Mark undtagen i Nærheden af de store, nylig opførte Huse, som de nu og da fjørte forbi. Paa sine Steder gik Veien forbi et Fjeld, og langt nede i Dalen snoede Leineelven sig som et bredt Sølvsbaand.

Her og der gik Veien gennem en tyk, tæt Furuskog, og Mr. Sabin lagde sig tilbage i Sædet og indaandede i lange Drag Duften fra Furrutræerne, idet han holdt langt fra sig sin Cigaret. Det var strax, efter at de var kommet ud af den sidste af disse Skoge, at de pludselig kom til et Hus, der fik Mr. Sabin næsten til at blive begejstret. Det stod ikke langt fra Veien og var en Bygning paa to Etager. Den var

hvidmalet og fri for alle de Ornamenter, som skjæmte saa meget de andre Hus i Nabolaget. Foran var hvide Pillarer efter Kolonialstilen, og de støttede Taget over Verandaen. Omkring Bygningen var en fin Græsplæn, der strakte sig næsten til Terracen, der stødte op til Spilegangen. Vinduerne paa Sydsiden var forsynet med stribede Rullegardiner, og der var ved det hele Hus en udpræget Simpelt og samtidig en elegant Forfinelse, som i høi Grad virkede tiltrækkende paa Mr. Sabin. Han afbrød for første Gang Tausheden, som havde hersket mellem ham og Kjøreren hele Veien.

"Bed De, hvem som eier dette Hus?" spurgte han.

Manden slog efter Gestens Trer med Svøben.

"Jeg antager det," svarede han. "Det er det gamle Peterson-Hus. Mrs. James B. Peterson bor der nu."

Mr. Sabin stak Haanden ned i Brystlommen og tog frem et Brev. Det var utvilsomt et Tilfælde, men det forholdt sig dog uimodsigelig saa. Adressen var rablet ned i Felix' udtøe Haandskrift og lod —

Mrs. James B. Peterson,

Lenox.

Bed Mr. Sabin.

"Jeg skal aflægge et Besøg her," sagde Mr. Sabin til Kjøreren. "Kjør op til Huset."

Manden stansede Ghesten.

"Kjender De hende da?" spurgte han.

Mr. Sabin lod, som om han var interesseret i noget, som laa langt borte i Landskabet. Manden

mumlede noget for sig selv og vendte Hesten ind paa Indkjørselen.

"De har kanske truffet hende i Udlandet?" spurgte han.

Mr. Sabin tog absolut intet Genhyn til Spørgsmaalet. Mandens Næsevished var en altfor liden Ting til at ærgre ham, men den afholdt ham fra at komme med flere Spørgsmaal, som han vilde have lidt at faa besvaret. Kjøreren mumlede noget om, at et høfligt Svar paa et høfligt Spørgsmaal ikke var noget stort Forlangende, og stansede sin Hest foran Husets store Altan.

Uden at tage det mindste Genhyn til ham steg Mr. Sabin ud af Vognen og gik gjennem den brede aabne Dør og ind i en nydelig Hall. Midt i den stod et Billiardbord. En Tjener, der var iført en engelsk Livree, kom for at tage imod ham.

"Er Mrs. Peterson hjemme?" spurgte Mr. Sabin."

"Vi venter hende om nogle Minutter," svarede Manden. "Sun er for Tiden ude paa en Ridetur. Maa det være mig tilladt at spørge, om De er Mr. Sabin?"

Mr. Sabin blev overrasket, men indrømmede, at hans Navn var Sabin.

Tjeneren modtog Underretningen med Respekt.

"Vil Deres Naade behage at komme denne Vej?" sagde han.

Mr. Sabin fulgte ham til et stort og storartet udthret Bibliotek. Derpaa saa han nøie paa Tjeneren.

"De kjender mig?" bemærkede han.

"Hertugen af Sospennier," svarede Manden med et let Buf. "Jeg er Englænder, men jeg har tjent Markien af La Merle i Paris i ti Aar."

"Deres Ansigt var mig familiært," jagde Mr. Sabin. "De ser ud til at være en Mand, som man kan stole paa. Vil De være af den Godhed at huske paa, at Hertugen desværre er død, og at jeg er nu Mr. Sabin?"

"Naturligvis," svarede Manden. "Er der noget, som jeg kan bringe Dem?"

"Nei, Tak," svarede Mr. Sabin.

Tjeneren trak sig tilbage med et dybt Buf, og Mr. Sabin stod nogle Minutter og gjennembladet en-
del Magasiner og Tidsskrifter, som laa paa et stort, rundt Bord og repræsenterede Døgnliteraturen i næsten hvert eneste Land i Europa.

"Mrs. Petersen maa være en Kvinde med en meget omfattende Smag," jagde Mr. Sabin til sig selv. "Her er Le Petit Journal sammen med det engelske Contemporary Review."

Han holdt paa at gennemse Magasinerne med stor Interesse, da han kom til at kaste Blikket gennem det store Vindu, som vendte mod Syd og var nogle Fod fra ham. Kun nogle faa Hundrede Yards fra Terrigitteret, som stod langs Græsplænen udenfor Huset, var noget, der tiltrak sig hans Opmærksomhed. Han gned Øinene og saa paa det igjen. Han forstod det ikke og skulde til at ringe, da Tjeneren, som havde ført ham ind i Biblioteket, kom ind med et Bret, hvorpaa var Drifkebarer og Cigaretter. Mr. Sabin vinkede ham over til Vinduet.

"Hvad er det for et lidet Flag?" spurgte han.

"Det staar paa en eller anden Maade i Forbindelse med et Spil, som Mrs. Peterson er meget glad i, antager jeg," sagde Tjeneren. "Jeg tror, det angiver, at der er et lidet Gul."

"Gul!" udbrød Mr. Sabin.

"Det er Navnet paa Spillet," sagde Tjeneren. "Jeg kunde ikke huske det med det samme."

Mr. Sabin forsøgte at aabne Vinduet.

"Jeg ønsker at komme ud," sagde han.

Tjeneren aabnede det.

"Gvis De gaar derned, skal jeg sende James Green til Dem," sagde han. "Mrs. Peterson er saa glad i Spillet, at hun har leiet en Skotlaender til at holde Banen i Orden og undervise hende."

"Dette er noget af det mærkeligste, jeg har seet," mumlede Mr. Sabin.

"Gvis De ønsker at se Deres Værelse, før De gaar ud, saa er det fuldt færdigt," sagde Tjeneren. "Gvis De vil give mig Deres Nøgler, skal jeg tage frem Deres Klæder."

Mr. Sabin vendte sig forbauset om.

"Hvad er det, De mener?" udbrød han. "Jeg er ikke kommet hid for at blive her."

"Jeg forstod det saa, at De skulde blive her," svarede Tjeneren. "Deres Værelse har staaet færdigt for Dem i de sidste tre Uger."

Mr. Sabin forstod ikke noget af det hele. Men saa huskede han Fortællingerne om den amerikanske Gjestfrihed og kom til det Resultat, at her havde han et Exempel paa den.

"Jeg havde ikke den ringeste Tanke paa at slaa mig til her," sagde han til Tjeneren.

"Mrs. Petersen har ventet, at De vilde gøre det, og vi har sendt Deres Bogn bort. Hvis det ikke svarer sig for Dem, at De kan blive her nu, er det en let Sag at sende Dem senere, hvorhen De ønsker."

"Netop nu ønsker jeg at se lidt paa Golfbanen, og det saa meget mere, som Mrs. Petersen endnu ikke er kommet tilbage," sagde Mr. Sabin.

"Jeg skal med Deres Tilladelse vise Dem Veien," sagde Tjeneren.

De fulgte en bugtet Sti, der pludselig bragte dem ud af Skogen, der saa ud som en storartet Park. Mr. Sabin, som sjelden blev begejstret over noget, kunde ikke andet end udtale sin store Beundring. Nogle Yards fra ham var en af de bedst vedligeholdte Golfbaner, han havde set hele sit Liv. Ved Siden af ham var en ophøiet Teeingplads, godt og solid bygget. Langt borte i Dalen kunde han se Flaget for det første Gul netop paa den anden Side af en bred Bænk.

"Herren er kanske Golfspiller?" hørte han lige ved sig i en familiær Dialekt. Mr. Sabin vendte sig, og lige foran ham stod en lang, tynd Skotlænder, der skentrede ud af et lidet Skur lige ved.

"Jeg er meget glad i Golf," sagde Mr. Sabin.

"Det ser ud til, at dere har en udmerket bane her."

"Den er ikke saa værst," indrømmede Mr. James Green. "Kanske Herren ønsker at spille et Parti?"

"Der er intet her i Verden, som jeg liker saa godt," svarede Mr. Sabin sandhedskjærlig. "Men jeg har ingen Klubber og ingen Sko."

"Bliv med mig," var det hurtige Svar. "Her er Klubber af alle Slags, og det saa gode, som kun

Jimmy Green kan lave dem, ja Sko ogjaa. Vil De Wilson være saa venlig at sende ned fra Huset to Gutter?"

Før der var gaaet ti Minuter, stod Mr. Sabin paa den første Tee med en nytændt Cigaret i Munden, og med en ny Begeistring, der lygte ud af hans Pine. Han afsløg beskeden Green, og Mr. Green slog strax en Bold, som han fulgte med Pinene.

"Det var ikke saa værst en Bold," bemærkede han.

Mr. Sabin betragtede, hvorledes hans Tee var bygget og svang let sin Klubbe. Han tog fat paa sin Bold med en Sikkerhed, som næsten grænsede til Ligegyldighed, svang Klubben tilbage og slog til med en Kraft, der sendte Bolden mindst 70 Yards længere bort end Mr. Greens, der var Professionsist. Skotlænderen stod et Dieblis maalløs af Forbauselse, og saa kom et lidet Udraab.

"Det var et storartet Slag!" udbrød han. "De har kanske været vant til at spille med Forhindringer?"

Mr. Sabin indrømmede, at saa var Tilfældet.

Skotlænderen smilte over hele Ansigtet, da han hørte det.

"Det skal blive morsomt at spille med Dem," sagde han med den største Respekt. "Men jeg vil indrømme, at det er sandsynlig, at De kommer til at slaa mig. Det er dog en storartet Ting at saa spille med en Mand igjen."

*

*

*

Mr. Sabin og Skotlænderen var nu kommet til det femtende Gul i Spillet. Med et langt og udmerket udført Slag vandt Mr. Sabin en stor Fordel over

sin Modstander. Da Volden rullede ned i Gullet, trak Skotlænderen Pusten tungt.

"Det er et storartet Spil, og jeg taber ganske grundig," sagde han. "Men hvad der gør dette Spil saa meget mere interessant er, at ingen har paa denne Bane spillet saa godt, som De har gjort idag. De har faktisk slaaet Rekord. Femten Gul for fire og firti er meget godt gjort — i Sandhed meget godt gjort. Der er i Amerika ingen, som kunde gjøre det bedre."

Mr. Sabin, som stod i Begreb med at svare, hørte en Stemme, der var meget sød og familier, ganske den Stemme, som han mindst ventede at høre igjen i denne Verden. Han blev greben af en Tørelse, der satte hans Blod og Hjerte i Bevægelse.

"De har ikke glemmt Deres Volf, ser jeg, Mr. Sabin. Hvorledes liker De min lille Bane?"

Hun vendte sig langsomt om og saa hende. Hun stod og holdt Slæbet paa sin Ridestole, og han kunde ikke se, at hendes fine, smidige Figur havde undergaaet nogen Forandring i Tidens Løb. Hun havde ogsaa det samme forførende Smil. Hun var endnu den deiligste Kvinde, han nogensinde havde set.

Med Huen i Haanden gik Mr. Sabin langsomt frem til hende og bøjede sig dybt over den Haand, som hun rakte ham.

"Dette er en Vække, som jeg aldrig havde haabet at opnaa," mumlede han. "Er De ogsaa en Fremmed i dette Land?"

Hun rystede paa Hovedet.

"Dette er mit Adoptivland," sagde hun. "De vidste ganske ikke, at jeg nu er Mrs. Peterson?"

"Jeg har ikke vidst det, for jeg har aldrig vidst, at De havde giftet Dem," sagde han alvorlig.

De begyndte at spadserere i Retning af Huset. Mr. Sabin blev forbauset over, at han endnu kunde jøse saa dybt.

"Jeg ægtede en Amerikaner for sex Aar siden," sagde hun blødt. "Han var Søn af Ministeren i Wien. Jeg har boet her næsten hele Tiden siden."

"Bed De, hvem det var, som sendte mig til Dem?"

"Det var Felix," svarede hun stille.

De begyndte at nærme sig Huset. Mr. Sabin saa sig omkring.

"Det er overordentlig vakkert her," sagde han.

"Det er virkelig meget vakkert her, men her er saa ensomt," sagde hun.

"Hvor er Deres Mand?" spurgte han.

"Han døde for fire Aar siden."

Mr. Sabin følte atter den samme overstrømmende Glæde, der havde grebet ham, da han hørte hendes Stemme og saa hende første Gang efter de mange Aars Adskillelse. Han maatte tage sig sammen for at skjule, hvor bevæget han var.

"Vi er begge fremmede her," sagde han stille. "De har kanske hørt, at alt har slaaet fejl for mig? Jeg er nu landsflygtig og en Mand, for hvem alt har slaaet fejl. Jeg er kommet hid for at ende mine Dage."

Hun gav ham et af sine brillante Smil. Hvor lidet hun var blit forandret!

"Sagde De hid?" mumlede hun blødt.

Han saa vantroende paa hende. Hun gik med

nedslagne Dine. Der var noget i hendes Ansigt, som fik Mr. Sabin til at glemme sit fejlslagne Liv, sine uopfyldte Drømme og sin permanente Landflygtighed. Han hvæfede hendes Navn og hans Stemme skjælv af en Videnfkab, der for en Gangs Skyld tog Magten fra ham.

“Lucile! Er det sandt, at du — tilgiver mig?”

Og hun gav ham sin Haand.

“Det er sandt,” hvæfede hun.

LIBRARY OF CONGRESS

0 014 709 687 2